

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN MARRS

WHEN

All she wanted was the truth

YOU

but she'll wish she never found out

DISAPPEARED

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**WHEN
YOU
DISAPPEARED**

AYRICA TARAFINDAN JOHN MARRS

Her Neredeysen Oraya Hoş Geldin

WHEN YOU DISAPPEARED

JOHN MARRS

 THOMAS & MERCER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, Olaylar ve olgular ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı© 2014, 2017 John Marrs
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Daha önce 2014 yılında Büyük Britanya'da *The Wronged Sons* adıyla yayımlanmıştır.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781611097511
ISBN-10: 1611097517

Kapak tasarımı: Mark Swan

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZÜ

OKUMAYA

BAŞLA

BİRİNCİ İKİNCİ BÖLÜM

CATHERINE BÖLÜM

CATHERINE ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM SIMON

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM SIMON

BEŞİNCİ BÖLÜM CATHERINE

ALTINCI BÖLÜM

CATHERINE

BÖLÜM YEDİ CATHERINE BÖLÜM

CATHERINE BÖLÜM DOKUZ

CATHERINE SEKİZ BÖLÜM ON

SIMON

ON BİRİNCİ BÖLÜM SIMON

BÖLÜM ON İKİ CATHERINE

BÖLÜM ON ÜÇ CATHERINE BÖLÜM ON

DÖRT SIMON

BÖLÜM ON BEŞ CATHERINE BÖLÜM ON

BÖLÜM BÖLÜM ON SEKİZ SIMON ALTI

CATHERINE ON YEDİ SIMON

BÖLÜM ON DOKUZ SIMON

BÖLÜM 20 CATHERINE

BÖLÜM YIRMİ BİRİ CATHERINE SONSÖZ

YAZAR HAKKINDA BİLGİLER

*'Bazı şeyler vardır ki, ancak ters yönde bilinçli bir
sıçrayışla başarılabilir.*

-Franz Kafka

*"Hayat kendini en parlak haliyle ortaya koymadan önce
daima bir krizin yaşanmasını bekler.*

-Paulo Coelho

PROLOGUE

Northampton, bugün

Sabah 8.20.

Mercedes'in kalın lastikleri kaldırıma yanaşırken neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Yolcu arkada gergin bir şekilde oturuyor, bakışları kulübeyle buluşurken işaret parmağıyla dudaklarına dokunuyordu.

"Yirmi iki pound, dostum," diye mırıldandı şoför, anlam veremediği bölgesel bir lehçeyle. Son birkaç yıldır duyduğu aksanların çoğu uydu anteninin çektiği İngiliz spor kanallarındaki yorumculara aitti. Geyik derisinden cüzdanını karıştırdı, birbirine karışmış avro ve sterlinleri ayırdı.

Bir onluk ve bir yirmilik banknot uzatırken, "Üstü kalsın," diye cevap verdi.

Sürücü cevap verdi ama yolcu dinlemiyordu. Kapıyı açtı ve iki ayağını dikkatlice kaldırıma yerleştirdi, kapıyı kapatıp araçtan uzaklaşmadan önce eliyle çerçeveyi tutarak kendini sabitledi. Arabanın güvenlik örtüsü geldiği gibi sessizce kaybolurken, ısmarlama takım elbisesinin kırıksıklıklarını sıvazladı.

Dakikalar geçti ama o yere çakılı kaldı. Beyaz kulübenin hipnotize ettiği adam, uzun zamandır gömülü olan anıların dalgalarının onu yıkamasına izin verdi. Burası onların ilk ve tek eviydi.

Birlikte. Bir aile evi. Yirmi beş uzun yıl önce terk ettiği bir ev ve bir aile.

Mutfak penceresinin altına onun için diktiği pembe gül ağaçları yok olmuştu ama bir an için havadaki tatlı kokularının hâlâ burnuna geldiğini hayal etti. Bir zamanlar çocuklar için kazdığı kum havuzunun olduğu yerde, şimdi yavaş yavaş biçim değiştiren yeşim-beyaz sarmaşıkların girdapları ve benekleriyle süslenmiş bir kulübe duruyordu.

Birdenbire ön kapı açıldı ve genç bir kadın belirerek onu irkilerek şimdiki zamana geri döndürdü. Başka bir ziyaretçi beklemiyordu.

"Sonra görüşürüz!" diye bağırarak kapıyı arkasından kapattı. El çantasının askısını omzuna attı ve adamın yanından geçerken gülümsedi. Ama bu o değildi - bu kız ancak yirmili yaşlarının sonunda olabilirdi. Bir an için onun kızı olup olmadığını merak etti ve kendi kibar gülümsemesiyle karşılık verdi, sonra da gözden kaybolana kadar onu izledi. Ama onu görmek içinde kelebekler uçuşmasına neden olmuştu.

James ona kızın aynı evde yaşamaya devam ettiğini söylemişti ama bu konuşma bir yıl önce yapılmıştı, yani kızın durumunun değişmiş olma ihtimali vardı. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Çakıllı yolun sonuna gelene kadar bırakmadığı derin bir nefes alırken kalbi hızla çarpıyordu. Bir zamanlar yatak odaları olan yere bakmak için başını kaldırdı.

Beni burada öldürdün, diye düşündü, sonra gözlerini kapadı ve kapıyı çaldı.

BÖLÜM BİR

CATHERINE

Northampton, yirmi beş yıl önce 4

Haziran, sabah 6.

"Simon, köpeğine defolup gitmesini söyle," diye mırıldandım ve kulağıma doğru ilerleyen nemli bir dili fırçayla uzaklaştırdım.

İkisi de beni görmezden geldi, ben de Oscar'ın telli kafasını bir tarafa ittim. Sonra kışını meydan okurcasına döşeme tahtalarının üzerine koydu ve ben pes edene kadar mızımızlandı. Simon Üçüncü Dünya Savaşı boyunca uyuyabilirdi - ya da daha kötüsü, çocuklarımız trambolinmişiz gibi üzerimize atlayıp kahvaltı isteyebilirlerdi. Ben o kadar şanslı değildim. Bir zamanlar çok sevdiğim yatma saatlerim, üç küçük çocuğun ve aç bir kırma köpeğin ihtiyaçlarına bağlı bir lüks haline gelmişti.

Oscar'ın midesinde, onu her sabah tam altıda uyandıran yerleşik bir çalar saat vardı. Simon onu gezdirebilir ve yakalaması için tenis topları atabilirdi ama açgözlü karnını doyurmak istediği kişi bendim. Bu hiç adil değildi.

Kocama doğru yuvarlandım ve onun yatağının yarısının zaten boş olduğunu fark ettim.

"Kendin yap, Catherine," diye homurdandım ve Simon'a sabahın köründe delice koşulardan birine çıktığı için lanet ettim. Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım, sabahlığımı giydim, sahanlığı sürüyerek geçtim ve uyuyan çocukları kontrol etmek için sessizce yatak odalarının kapılarını açtım. Ancak bir kapı her zaman kapalı kalıyordu çünkü hala

Kendimi açmaya ikna edemedim. *Her seferinde bir gün*, dedim kendime. *Her seferinde bir gün*.

Mutfağa gittim ve Oscar'ın kâsesini o iğrenç kokulu konserve etle doldurdum. Ama yere koymak için döndüğümde yalnızdım.

"Oscar? Fısıldadım, çocukların henüz aşağıya inmesini istemiyordum. "Oscar mı?

Onu verandada, ön kapının yanında tedirgin bir şekilde volta atarken buldum. Çişini yapması için kapıyı açtım ama paspasın yanında durmuş, yolun aşağısındaki ormana doğru bakıyordu.

"Lütfen kendin yap," diye iç geçirdim. Beni boşu boşuna uyandırdığı için sinirlenerek, kendime değerli bir uyku saati daha çalmak için yatağa geri döndüm.

Sabah 7.45.

"Kardeşini rahat bırak ve Emily'yi beslememe yardım et," diye uyardım James'i, heyecanlı bir Robbie'yi plastik bir Tyrannosaurus Rex ile mutfak masasının etrafında kovalarken kükrüyordu. "Şimdi!" diye uyardım. Bu ses tonunu kullandığımda ince bir çizgide yürüdüklerini biliyorlardı.

Çocukları yatak odasından banyoya ve mutfağa taşımak, isteksiz tavukları kümese geri kovalamak gibiydi - cehennem kadar sinir bozucuydu. Bazı okul anneleri birlikte yapılan aile kahvaltılarının kaosunu sevdiklerini iddia ediyorlardı. Ben sadece gürhumu evden çıkarıp biraz huzur ve sessizlik için sınıfa götürmek istiyordum.

Ben onların Marmite sandviçlerinin kabuklarını kesip beslenme çantalarını hazırlarken James de küçük kız kardeşine bir kase mısır gevreği verdi. Sonra Simon'inkini Branston Turşusuna buladım, ekmeği yatay olarak dilimledim - istendiği gibi - ve streç filme sararak buzdolabının rafına bıraktım.

"Gitmemize on beş dakika var," diye uyardım ve öğle yemeklerini portmantoya dikkatsizce asılmış çantalara doldurdum.

Çocukları okula götürmek için evden makyajlı bir yüzle çıkmayı çoktan bırakmıştım ama korkuluk gibi görünmediğimden emin olmak için saçlarımı at kuyruğu yaptım ve

aynada kendimi kontrol ettim. Patisine bastığımda Oscar irkildi - kahvaltı kargaşasından habersiz olduğunu ve paspastan kalkmadığını fark etmemiştim.

"Kötü mü hissediyorsun oğlum?" diye sordum ve sakallı çenesinin altını kaşımak için eğildim. Kendine gelmesi için ona öğleden sonraya kadar zaman tanıyacaktım ve sonra belki de ne olur ne olmaz diye veterineri arayacaktım.

Sabah 9.30'da.

James ve Robbie okuldayken ve Emily kanepede sessizce oynarken, telefon çaldığında dirseklerime kadar Simon'ın iş gömleklerini ütülüyor ve radyoda Boyz II Men'in 'End of the Road' şarkısına eşlik ediyordum.

Steven onunla konuşmak istediğinde ona 'Simon burada değil' dedim. "Seninle birlikte değil mi? İş kıyafetlerini sırt çantasına koyduğunu ve her zaman yaptığı gibi koşudan sonra doğrudan ofise gittiğini düşünmüştüm.

"Hayır, öyle değil," diye tersledi Steven. İsteddiği zaman gerçekten huysuz bir adam olabiliyordu. 'Yarım saattir oyaladığım müşteriyi, küçük bir şirket olmamıza rağmen en az büyükler kadar profesyonel olduğumuza ikna etmeye çalışıyorum. Yarımız oteldeki kahvaltı toplantısına bile zamanında gelemezken beni nasıl ciddiye alabilir ki?

'Muhtemelen zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır. Bazen nasıl olduğunu bilirsiniz.

"Onu gördüğünüzde, bu işi berbat etmeden önce kıcını kaldırıp hemen Hilton'a gitmesini söyleyin.

"Arayacağım, ama önce onu görürseniz, lütfen beni aramasını söyler misiniz?

Steven anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve veda etmeden telefonu kapattı. Ortaya çıktığında Simon'ın yerinde olmayacağım için mutluydum.

11.30'da.

Simon'ın beni geri aramadığını fark edene kadar on yedi ütülenmiş iş ve okul gömleği ve iki fincan kahve geçti.

Acaba Steven'la ben mi yanılmıştık, yoksa o koşuya değil de kendi toplantısına mı gitmişti diye düşündüm. Ama kafamı garaj kapısından uzattığımda Volvo'su hâlâ park halindeydi. Oturma odasında, evinin anahtarları pikabın kapağında duruyordu; üstlerinde, onuncu evlilik yıldönümü partimizin fotoğraflarından oluşan bir montaj duvara asılmıştı.

Bir saat daha geçtikçe, içimi kemiren bir şüphe beni rahatsız etmeye başladı. Neredeyse yirmi yıldır ilk kez Simon'ın varlığını etrafımda hissedemiyordum. Nerede olursa olsun ya da ne kadar uzakta olursak olalım, onun varlığını her zaman hissederdim.

Şüphelerimi yok etmek için başımı salladım ve aptallık ettiğim için kendimi azarladım. *Çok fazla kahve, Kitty*, dedim kendi kendime ve kafeinsiz kahve içmeye yemin ettim. Kahve kavanozunu dolaba geri koydum ve beni bekleyen bulaşık dağına bakarak iç çektim.

13:00.

Steven'ın telefon görüşmesinden üç buçuk saat sonra kendimi gergin hissediyordum.

Ofisi aradım ve Steven hâlâ bir haber alamadığını söylediğinde paniklemeye başladım. Çok geçmeden kendimi Simon'ın koşuya çıktığına ve bir arabanın ona çarptığına ikna ettim. Bir metal parçası ve vicdansız bir sürücü tarafından dikkatsizce yolun kenarına fırlatılmıştı.

Emily'yi, onunla yürümekten daha hızlı olduğu için çok yaşlı ve çok büyük olduğu bebek arabasına bağladım, Oscar'ın tasmaını taktım ve kocamı bulmak için yola koyuldum. Gazete bayiiinde Simon'ın daha önce uğrayıp uğramadığını sordum ama uğramamıştı. Ne komşularımız ne de seçiren tül perdelerinin arkasındaki Bayan Jenkins uğramıştı.

Simon'ın normalde koştuğu güzergâhta yürürken, Emily'ye onları uyutmak için yarattığı efsanevi uyku vakti yaratıkları olan snaggle-waggles'ı avladığımızı açıklayarak bunu bir oyun haline getirdim. Dedim ki

Islak çamurlu hendeklere saklanmayı severlerdi, bu yüzden her birine dikkatlice bakmamız gerekirdi.

Simon'ın ofisine doğru yürümeye başlamadan önce bir buçuk mil yol kat ettik ve hiçbir şey bulamadık. Steven artık Simon'a kızgın değildi, bu da beni daha da rahatsız ediyordu. Bu onun için endişelendiği anlamına geliyordu. Simon'ın muhtemelen iyi olduğuna dair beni rahatlatmaya çalıştı ve belki de bir saha ziyaretinde olduğunu öne sürdü. Ama günlüğünü kontrol ettiğimizde, tüm randevularının boş olduğunu gördük.

Steven, 'Bütün öğleden sonra barda kaldıktan sonra bu gece eve osuruk gibi kızgın gelecek ve hepimiz daha sonra buna güleceğiz,' diye ekledi. Ama nerede olduğuna dair kesin bir kanıt olmadığı için ikimiz de ikna olmamıştık.

Eve dönerken Emily ve ben Simon'ın bazen koştuğu Harpole Ormanı'nın yanından geçen toprak patikayı kullandık. Emily'den ne kadar endişelendiğimi sakladım, ama ona aldığı artık yıpranmış oyuncak tavşanı Flopsy'yi patikaya düşürdüğünde, itiraf etmekten utanıyorum ama kendimi kaybettim ve dikkatsiz olduğu için ona bağırdım. Yüzü buruştu ve ağlamaya başladı, ben onu eve taşıyana kadar özrümü kabul etmedi.

Oscar bile yürütölmekten sıkılmıştı ve topuklarını arkamızda sürüklüyordu. Bir kolunda çığlık atan bir çocukla ter içinde kalmış bir anne olarak, bitkin bir köpeği ve bebek arabasını arkamda sürüklerken, bir yandan da salıncakları ve kocamın cesedini ararken tuhaf bir görüntü oluşturuyor olmalıydım.

17.50'de.

Saat altıda, dedim kendime. Saat altıda her şey yoluna girecek çünkü o her zaman eve o saatte gelir.

Simon'ın günün en sevdiği zamanıydı, çocukları yıkamaya yardım edebiliyor, onları yatırabiliyor ve onlara Bay Tickle ve Bay Bump hakkında hikayeler okuyabiliyordu. Simon'la aramızda kalan mesafeyi ve üzüntüyü hissedemeyecek kadar küçüklerdi. İşlerin asla eskisi gibi olmayabileceği gerçeğini kabullenmişim,

Ne yaparsak yapalım ya da ne söylersek söyleyelim. Bunun yerine, elimizden gelen en iyi şekilde yeni bir tür normale alışmaya çalışıyorduk.

James ve Robbie'yi daha önce okuldan almıştım. Izgaranın altına biraz ekmekli balık atıp akşam yemeği için masayı hazırlarken, James arkadaşı Nicky ve Lego arabası hakkında bir şeyler anlatmaya çalıştı ama ben dinlemiyordum. Çok gergindim. Her iki dakikada bir, gözlerim duvardaki saate doğru yol alıyordu. Saat altı gelip geçtiğinde ağlayabilirdim. Yemeğime dokunmadım ve pencereden dışarı, bahçeye baktım.

O muhteşem yaz aylarında günü genellikle verandada bitirir, kendimize birkaç kadeh kırmızı şarap koyar ve kendimiz için yarattığımız hayatın tadını çıkarmaya çalışırdık. Çocukların söylediği komik şeylerden, mimarlık işinin nasıl ilerlediğinden ve bir gün bir İtalyan villası satın alıp yılın yarısını burada, yarısını da orada geçirecek kadar paramızın olacağından bahsederdik. Aslında, bir yıldan uzun bir süre önce ilişkimizi bu kadar açıkta bırakan o gün olanlar dışında her şeyi konuşurduk.

Çocuklara yatma zamanı rutinlerini aceleyle uyguladım ve babalarının orada olamadığı için üzgün olduğunu, ancak işe gittiğini ve geç saatlere kadar eve gelemeyeceğini açıkladım.

"Cüzdanı olmadan mı?" diye sordu James onu yatırırken. Durakladım.

'Babamın cüzdanı büfenin üzerinde. Onu gördüm,' diye devam etti. İhtiyacı olmaması için bir neden bulmaya çalıştım. Bir tane bile yoktu. "Evet, aptal babacık unutmuş.

Çarşaflarına sarılmadan önce, "Aptal babacığım," diye mırıldandı.

Haklı olup olmadığını kontrol etmek için hemen aşağıya indim ve gün boyunca sayısız kez önünden geçmiş olduğumu fark ettim. Simon'ın evden çıkmadan önce, hatta koşuya çıkarken bile yanından ayırmadığı tek şeydi.

İşte o anda bir şeylerin yanlış gittiğinden emin oldum. *Gerçekten, gerçekten yanlış.*

Evlerinden birine gidip gitmediğini öğrenmek için arkadaşlarını aradım. Her bir ahizenin tıklamasının ardından, her zaman nezaket dolu bir yerden gelse bile, bir kez daha onların acıma duygusuna maruz kaldığımdan emindim. Telefon rehberini karıştırarak

yerel hastaneler. On ikisini de aradım ve hastaneye kaldırılıp kaldırılmadığını sordum. Kimse kim olduğunu bile bilmeden bütün gün bir hastane yatağında yatıyor olabileceğini düşünmek bana acı veriyordu.

Resepsiyon görevlileri onun adını bulmak için kabul formlarını karıştırırken endişeyle kalemimi kalçama vurdum ama hiçbir şey bulamadım. Daha sonra ortaya çıkıp kendi adına konuşamaması ihtimaline karşı onlara eşkalini bıraktım.

Son çarem babasını ve üvey annesi Shirley'i aramak oldu. O da orada olmadığını teyit edince, başka bir bahane uydurdum ve ona günlerimi karıştırmış olmalıyım, çünkü onun uğrayacağını sandığımı söyledim. Tabii ki bana inanmadı. Simon, en azından onlar söz konusu olduğunda, 'uğrayan' bir tip değildi.

O kadar çaresizdim *ki onunla* iletişime geçmeyi bile düşündüm. Ama evimizde adından en son bahsedilmesinin üzerinden üç yıl geçmişti ve onu nasıl bulacağımdan bile emin değildim.

Korkularım telefonun çalmasıyla bölündü. Dirseğimi büfeye çarptım ve ahizeyi almak için acele ederken küfrettim ve Steven'in karısı Baishali konuştuğunda hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim.

'Yapabileceğim bir şey var mı? Gelmemi ister misin?' diye sordu.

Hayır dedim, o da bana daha sonra arayacağını söyledi. Ama ben kocamdan haber almak istiyordum, arkadaşşımdan değil. Tek düşünebildiğim Simon'ın bütün gün ortalıkta olmadığı ve kimsenin nerede olduğunu bilmediğiydi. Steven sabah ilk aradığında alarma geçmediğim için kendime kızıyordum.

Nasıl bir eştim ben? Onu bulduğumuzda Simon'ın beni affedeceğini umuyordum.

9.00'da.

Aramamdan kısa bir süre sonra Roger ve Paula geldiğinde, gün beni aniden yakalamıştı. Vücudum ve beynim yıpranmıştı.

Ön kapı açıldığında gördükleri ilk şey benim gözyaşlarına boğulmam oldu. Paula bana sarıldı ve beni içeri götürdü.

Oturma odası, akşamın çoğunu telefonun başında bekleyerek geçirdiğim yer. Roger Simon'ı ilkokuldan beri tanıyordu ama aile dostluğundan polis teşkilatındaki dedektif çavuşluk görevine geçiş yapmıştı. Yine de her zaman otoriter bir tip olan Paula, Simon'ın evdeki son anlarını nasıl geçirmiş olabileceğini anlamaya çalışırken bize yol gösterdi.

"Pekâlâ, en baştan başlayalım ve o lanet olası salağın bütün gün nerede olduğunu bulalım," diye emretti. 'Onu bir daha gördüğümde sana çektirdikleri için ona gününü göstereceğim.

Nereye ve kiminle gitmiş olabileceğine dair tüm olası senaryoları tükettik. Ama iş başa düştüğünde hiçbirimizin en ufak bir fikri yoktu. İstemeyerek de olsa, ortadan kaybolduğu gerçeğini kabul ettik.

Bunu tek başıma düşünmek zordu; arkadaşının düşüncelerimi yankıladığını duymak daha da zordu. Ve bunu resmileştirmek her şeyi daha da kötüleştirdi. Polis protokolüne göre Simon'ın kayıp olduğunu bildirmek için yirmi dört saat beklememiz gerekiyordu ama Roger kuralları esnetmeye hazırды ve karakolunu arayarak durumu açıkladı.

"Tanrım, Paula, ona ne oldu? Sesim titreyerek sordum.

Bana bir cevap veremedi, bu yüzden en iyi arkadaşına ihtiyacım olduğunda her zaman yaptığı şeyi yaptı ve bana duymak istediğim şeyi söyledi. "Onu bulacaklar, Catherine, söz veriyorum," diye fısıldadı ve bana tekrar sarıldı.

Benim değil, başkalarının başına gelen korkunç bir kâbusun içine hapsolmuştum. Ne aileme ne de kocama.

SIMON

Northampton, yirmi beş yıl önce

4 Haziran, sabah 5.30.

Yan döndüm ve yatağımın başucundaki çalar saatin inci gibi beyaz yüzüne baktım. Beş buçuk yazıyordu. Bundan daha geç bir saatte uyumayı en son başarabildiğimden beri on beş ay geçmişti.

Sırtlarımız ancak bir santim etle birbirine bağlıydı ama yine de uyurken omurgasının narin iniş çıkışlarını hissediyordum. Kendimi ondan uzaklaştırdım. Perdenin aralığından sızan kremsi turuncu ışığın yatak odasını hafifçe aydınlatmasını izledim.

Pamuklu çarşafı göğsümden çektim ve mısır tarlalarının üzerinden doğarak kulübemizin kasvetini altın bir örtüyle örten güneşe baktım. Bir sandalyenin üzerine atılmış giysileri giydim ve menteşelerinin gıcirtısının onu uyandırmamasına dikkat ederek gardırobu açtım.

Hayatının büyük bir bölümünü tozlu bir raftaki yeşil bir kutuda saklı geçirmiş olan saati el yordamıyla buldum ve bileğime taktım. Sıkıyordu ama rahatsızlığa alışmıştım. Kutuyu olduğu yerde bıraktım.

Döşeme tahtaları üzerinde dikkatlice ilerledim ve kapıyı bir fısıltıdan biraz daha fazlasıyla kapattım. Her zaman kapalı kalan yatak odası kapısının önünde durakladım. Kolu çevirdim ve kendimi durdurmadan önce açmaya başladım. Bunu yapamazdım. O güne geri dönmek bana hiç iyi gelmeyecekti.

Merdivenler ayak seslerimle inledi ve uyuklayan köpeği ürküttü. Oscar'ın kehribar rengi gözleri kocaman açıldı ve bana doğru sallanırken uykulu uzuvlarını koordine etmek için mücadele etti.

"Bugün olmaz evlat," dedim ona, özür dileyen bir gülümsemeyle. Başını bir yana eğdi, önce şaşırdı sonra da günlük yürüyüşünden mahrum bırakıldığı için hayal kırıklığına uğradı. Sönük bir iç geçirdi ve hışımla yatağına dönerek başını ekose battaniyesinin altına gömdü.

Ön kapının kilidini açtım ve yavaşça arkamdan kapattım. Çimlerin sessizliğini çakıllı patikanın çıtırtısına tercih ettim, paslı metal kapıyı açtım ve yürümeye başladım. Ne bir çocuğun saçına son bir dokunuş, ne karımın alnına kondurulan narin bir öpücük, ne de birlikte inşa ettiğimiz eve son bir bakış vardı. Sadece tek bir şey vardı.

gitmem için bir yön. Onların dünyası hâlâ uykudaydı ama ben uyanmıştım.

Ve uyandıklarında, aralarında parmak uçlarında asılı duran işkence görmüş bir ruh daha azalmış olacaktı.

Sabah 6.10.

Beni Harpole Ormanı'na götürecek olan toprak yola ulaştığımda arkamdaki ev çoktan geçmişimde kaybolmuştu.

Düşüncelerim boştu ama bacaklarım beni olmam gereken yere götürmek üzere önceden programlanmıştı. Beni atkestanesi ağaçlarının çevresinin ötesine, kot pantolonumun paçalarını yırtmaya çalışan çalıların arasından geçirip ormanlık alanın göbeğine, solmuş mavi ipin yıllarca toprağın çöktüğü çukurda bir işaret olarak durduğu yere götürdüler. Bir zamanlar orada bir gölet vardı ve halat, yöre çocuklarının üzerinde sallanmaları için bir ağaca bağlanmıştı. Ancak su çoktan buharlaşmış, ip de kullanılmaz hale gelmişti.

Onu yerden kaldırdım ve gerginleşene kadar bildik çekme işlemini tekrarladım. Dış etkenler onun gücünü aşındırmamıştı ve ben de bu kadar sağlam kalmayı diledim.

Sonra uzun bir meşe ağacının gövdesine oturup yukarıya baktım ve gölgelikteki en güçlü dalı seçtim.

Sabah 7.15.

En son ne zaman böylesine güzel bir sessizliğe gömüldüğümü hatırlamıyordum.

Kendimi hayatımın kaosundan uzaklaştırmamın üzerinden neredeyse iki saat geçmişti. Ayaklarımın etrafında takırdayan çocuklar yoktu. Mutfak penceresinden bangır bangır pop şarkıları çalan bir radyo yoktu. Çamaşır makinesinin tamburu bir başka sonsuz devirde sürekli dönmüyordu. Beni düşüncelerimden uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu - sadece uzaktaki otoyol trafiğinin hafif uğultusu.

O evde bir hafta, bir ay ya da önümüzdeki elli yıl daha kalsaydım bunun bir önemi olmayacağını biliyordum. Her şeyden sonra

Aldığım ve verdiğim yumrukları ve tekmeleri geri veremezdim.

Gövdenin nemli kabuğunda yeşeren yosun kümelerini karıştırdım ve her şeyin benim için katlanılamayacak kadar fazla olduğu günü hatırladım. Kederinin yankısı kapalı yatak odamızın kapısının arkasından kaçarken banyoda hareketsiz duruyordum. Hıçkırıkları derimi delip damarlarımdan geçip kafamın içine girene kadar daha yüksek ve daha keskin hale gelmişti. Patlamaya hazır hissediyordum, bu yüzden terleyen avuçlarımı durdurmak istercesine kulaklarımın üzerine kapattım. Ama tek duyduğum kendi sefil kalbimin hızlı atışıydı - ruhsuz bir leşin içindeki içi boş, aşağılık bir tik tak.

Sonra o kadar ani bir güçle çarptı ki banyoda yere yığıldım. *Tüm bunlardan kurtulmanın bir yolu vardı.* Hayatımın sona erdiğini kabul edip intihar edersem, çektiğim işkenceden kurtulabilirdim.

Başımdaki zonklama hemen hafiflemeye başlamıştı.

Eğer ben onu affetseydim ya da o beni affetseydi ya da aramıza giren her şeyi ve herkesi unutmak için Faustvari bir anlaşma yapsaydık, bunun bir önemi olmazdı. Artık çok geçti; biz onarılamazdık. Taşlar dökülmüştü ve cam evler etrafımızda kırıklar içinde yatıyordu. İçim ölmüştü; dışımın da beni takip etme zamanı gelmişti.

Tuttuğumun farkında olmadığım uzun bir nefes verdim ve banyodan çıktım. Böylesine büyük bir karar çoğu kişi için sert olarak algılanabilirdi, ancak çaresiz olan için bu çok açıktı. Bu, sonunda hayatımın kontrolünü ele geçirebileceğim anlamına geliyordu, sadece onu sona erdirmek için bile olsa. Ve artık yaşamamın tek amacının ölümümü planlamak olduğunu anladığıma göre, omuzlarımdaki yükün hafiflediğini hissettim.

Onun gibi ben de yas tutmuştum ama sessizce ve farklı nedenlerle. Hepimize yaptıkları için ağlamıştım; birlikte tadını çıkarmamız gereken gelecek için ve yok etmek için çok çalıştığı geçmiş için ağlamıştım. Uzun süre birlikte ve ayrı ayrı ağlamış, çelişkili kayıplar için yas tutmuştuk. Şimdi o yalnız ağlayacaktı.

Takip eden aylar boyunca destekleyici koca, istikrarlı ebeveyn ve sadık arkadaş maskelerimi ikna edici bir şekilde taktım. Ancak, içten içe, kendi ölümümün efendisi olmakla meşgul olmaya devam ettim. Doğru zamanı, doğru yeri ve doğru araçları arıyordum.

sonum bir saplantı haline geldi. Egzoz dumanı dolu bir garajdan av tüfeği ruhsatı almaya, otoyol köprüsünden atlamaktan ayak bileklerime esinti blokları bağlayıp kendimi Blisworth kanalına atmaya kadar seçenekler üzerinde düşündüm.

Ancak çocukların iyiliği için önce onunla ilgilenmem gerekiyordu, çünkü rüzgâr yelkenlerini tekrar suya indirmeden önce yolculuğuna devam etmek için gerekli araçları yeniden kazanması gerekiyordu. Bu yüzden fiziksel ve zihinsel sağlığı yavaş yavaş iyileşene kadar ailemizin günlük bakım ve desteğinin kontrolünü elime aldım. Ve o çiçek açmaya başladığında, benim çürümem de devam etti.

Kocasının intihar ettiğini öğrenmesi için asla iyi bir zaman olamazdı. Ama en kötü anında bile benden daha güçlü olduğunu biliyordum. Eninde sonunda küllerimden doğacak ve çocuklarımızı elinden geldiğince iyi yetiştirecekti. Onlara benim ölümümü nasıl anlatacağına kendisi karar verecekti. Onları çok sevmiştim ama babalarının gerçekte kim olduğunu görecekti ya da kusurlarını tespit edecek kadar bilge değillerdi. Bu şekilde kalmasını umuyordum.

Bu arada bir yöntem ve avucumun içi gibi bildiğim bir yere karar vermiştim. En karanlık sırlarımdan birinin gömülü olduğu bir yer - evimizin yakınındaki orman.

Planım basitti. Bir ağaca tırmanacak, dört metrelik ipi dala dolayacak ve boynuma bir ilmik geçirecektim. Sonra kendimi aşağı bırakacak ve omuriliğimin kopmasının kaçınılmaz olanın hızını artırması için dua edecektim. Onun yerine hayatımın yavaş yavaş boğazımdan akıp gitmemesini umardım.

Yapmak zorunda olduğum şey buydu. Yapmayı planladığım şey. Bunu yapmak için birçok kez ormana gitmiştim.

Ancak iş başa düştüğünde sonuç hep aynı oluyordu. Yapamadım. İki hafta boyunca yaptığım beş deneme, elimde halatla ağaçların gölgesine bakmamla ama o son, ölümcül adımı atamamamla sonuçlandı. Ve bir süre sonra, eve, ona bıraktığım gibi kırılmış olarak dönüyordum.

İşte yine buradaydım.

Korktuğum kendimi öldürme eylemi değildi, çünkü dünyada beni korkutacak ya da yaralayacak çok az şey kalmıştı. Ayrılmanın verdiği suçluluk da değildi.

Çocuklarım babasızdı, çünkü kimse fark etmeden kendimi onlardan çoktan koparmıştım.

Beni dehşete düşüren şey, hayatımın ötesinde ne olduğunu bilmeme korkusuydu. En iyi umudum arafın ebedi hiçliğiydi. En kötüsü ise şu anda yaşadığının devamıydı, sadece alevler topuklarımı kavuruyordu. Ölümün beni bu sefaletten kurtarmasını istiyordum, onun yerine aynı derecede korkunç bir şey koymasını değil.

Ama böyle olacağından nasıl emin olabilirdim? Kızartma tavaından ateşe atlamayacağımı doğrulayacak bir rehber kitap ya da bilge bir yaşlı bilge yoktu. Yani tek kaçış yolum, almaktan çok korktuğum bir riskti. Ama tek kaçış yolu bu muydu?

"Ya öylece çekip gitseydin? Ses o kadar ani ve beklenmedik bir şekilde geldi ki, başka birine ait olduğunu düşündüm. Etrafıma bakındım ama orman boştu.

"Ölümünüzün ille de fiziksel bir eylem sonucu olması gerekmiyor," diye devam etti ses, neredeyse şarkı söyler gibi. "Ya son otuz üç yılı silip ortadan kaybolursan?

Yavaşça başımı salladım.

'Bir daha asla tanıdığınız hiç kimsenin hayatının bir parçası olamayacaksınız. Kendinizi onlar için endişelenmemeye ya da onlarla iletişim kurmamaya zorlamanız gerekecek. Senin bir kaza geçirdiğini ve bulunamadığını düşünecek ve sonunda kaybını kabullenip hayatına devam edecek. Bu uzun vadede hepiniz için daha iyi olacaktır.

Kendimi öldüremesem de bunların hepsini yapabilirdim. Bunu neden daha önce düşünmediğimi merak ettim. Ama depresyonun derinliklerine battığınızda ve bir kaçış yolu bulduğunuzu düşündüğünüzde, bir alternatif aramayı bırakıyorsunuz.

'Seni şimdi gitmekten alıkoyan nedir? Zaten yeterince zaman kaybettin.'

Evet, haklısın, diye düşündüm. Hayatımdaki her önemli kişiye çoktan veda etmiş, biri hariç hepsini karahindiba tohumu başları gibi havaya savurmuştum. Bu yüzden alarm zilleri çalmadan önce derin bir nefes aldım, sıkılı yumruklarımı serbest bıraktım ve yenilenmiş bir umut duygusuyla kendimi ağacın gövdesinden kaldırdım.

İpi yerine yerleştirdim ve artık var olmayan bir adam olarak ormandan ayrıldım.

13:15.

Amaçsızca yürüyerek ne kadar çok yol kat edebileceğiniz olağanüstü. Aklımda bir yön ya da beni yönlendirecek bir pusula olmadan, sadece yürümeye devam etmeye karar verdim.

Gökyüzündeki parlak küreyi takip ederek tarlaların, otlakların ve geniş konut alanlarının arasından, küçük mezraların ve çift şeritli köprülerin üzerinden geçtim. Üzerinde ŞİMDİ NORTHAMPTONSHIRE'DAN AYRILIYORSUNUZ, ZİYARETİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ yazan bir tabelanın yanından geçtim ve gülümsedim. Bunca yıldır olduğum şey tam da buydu - bir ziyaretçi.

İyimserlikle dolup taşarken, her zaman etrafımdaki dünyayı özümseyemeyecek ya da bütününü takdir edemeyecek kadar kendimle meşgul olduğumu fark ettim. Yol kenarındaki çalılıklardan ahududu toplamak, meyve bahçelerinden elma yemek ya da derelerden tatlı su içmek gibi basit zevklerden hiç keyif almamıştım.

Ama modern hayat çocukken okuduğum Mark Twain romanlarındaki gibi değildi. Kirlilik ahududuların tadını bozmuştu, elmalar ekşiydi ve su, florürle karıştırılmadığı ve musluktan akmadığı sürece gerçekten su tadı vermiyordu.

Bunların hiçbirisi beni rahatsız etmiyordu. Yeni hayatım daha yeni başlıyordu ve ben buraya öğrenmek, anlamak ve eğlenmek için gelmişim. Geri çekilerek ilerleyebilirdim. Gidecek hiçbir yerim ve her yerim yoktu. Olmak istediğim adam olarak yeniden başlayacaktım, onun beni yaptığı adam olarak değil.

16.00'da.

Güneş omuzlarıma ağır gelmeye başlamıştı ve alnıma dokunduğumda ağrıyordu, bu yüzden gömleğimi belimden çözdüm ve başımı örtmek için kullandım. İlerideki bir yol tabelası, bir zamanlar mutlu aile oynamak için başka bir yere giderken önünden geçtiğimiz Happy Acres tatil parkından bir buçuk mil uzakta olduğumu gösteriyordu.

Köhne ve etrafı dikenli tellerle çevrili olan bu yerin adı ilk bakışta ironik görünüyordu. O zamanlar buranın kendisine Auschwitz'le ilgili izlediğimiz bir belgeseli hatırlattığını söylemişti. Ancak eski püskü tatil evlerinde kalan aileler belli ki onun görüşünü paylaşmıyordu.

Kahverengi, dökülmüş boya parçaları ve pasın bir arada tuttuğu açık kapılardan içeri girdim. Otuz kadar statik karavan geniş bir yay şeklinde yerleştirilmişti. Diğerleri ise sonradan düşünülmüş gibi büyümüş çitlerin arasında daha uzak yerlere atılmıştı. Çocuklar havayı ciyaklamalarla dolduruyor; anneler ve babalar onlarla kriket oynuyor; büyükanne ve büyükbabalar oturup taşınabilir transistörlü radyolarda çatlak orta dalga istasyonları dinliyordu. Mutluluklarının sadeliğine imreniyordum.

Güneşten solmuş plastik masa ve sandalyelerle çevrili küçük bir kafe büfesi gözüme çarptı. Ceplerimde bozuk para var mı diye kontrol ederken, çamaşır gününden kalmış olması gereken buruşuk yirmi poundluk bir banknot bulduğumda sııttım. Yeni Simon şimdiden bir öncekinden daha şanslı olduğunu kanıtlıyordu. Tezgâhın arkasındaki ilgisiz kıza bir kola söyledim, para üstüm kasadan çıkarken gözlerini devirdi.

Akşamın ilerleyen saatlerine kadar plastik sandalyemde bir izleyici olarak kaldım ve sanki dünyaya ilk gelişmiş gibi tatilcileri inceledim. Aile hayatının nasıl olabileceğini unutmuştum - o beni bedensizleştirmeden önceki halimizi.

Kendimi durdurdum. Onu ve yaptıklarının sonuçlarını düşünmeyecektim. Artık onun pandomiminde küçük bir rol oyuncusu değildim.

8.35'te.

Gece yaklaşırken barbekü ve kokulu mumların kokusu karavan parkına yayılıyordu. Çıplak göğüslü, orta yaşlı bir adam kafedeki koltuğuma doğru ilerleyene kadar herkesin radarına görünmez olduğumu sanıyordum. Karısının öğleden sonra boyunca beni tek başıma otururken gördüğünü söyledi ve beni ızgara yemek için ailesine katılmaya davet etti.

Minnetle kabul ettim ve kemer tokam karnımı sıkıştırana kadar midemi yanmış sosislerle doldurdum. Konuşmaktan çok dinledim. Ve kökenim ve kalış sürem hakkında sorular sorduklarında yalan söyledim. Ünlü bir sporcudan ilham aldığımı açıkladım.

John o' Groats'tan Land's End'e kadar sponsorlu bir yardım yürüyüşünü tamamlamıştı. Şimdi ben de aynısını yapıyordum, evsizler için.

Dürüst olmamanın ne kadar kolay olduğunu çabucak öğrendim, özellikle de sizi olduğu gibi kabul etmek isteyen insanlara karşı. Karımın ve annemin bunu bu kadar kolay bulmasına şaşmamalı.

Ev sahiplerim çok etkilendiler ve seçtiğim hayır kurumu için bana on poundluk bir banknot teklif ettiklerinde ne suçluluk hissettim ne de hayır kurumumun evde nasıl başlayıp bittiğini açıklama ihtiyacı duydum.

Onlara teşekkür ederek bahanelerimi sıraladım ve tarlanın çevresindeki karavan kümesine doğru yöneldim. Hangisinin boş olduğunu anlamak zor değildi ve arka camdaki metal mandalı hızlıca çevirdikten sonra gizlice birinin içine tırmandım.

Hava bayattı, yastık pütürlüydü ve yabancıların teriyle lekelenmişti ve kolalı yün battaniye göğsümü çiziyordu. Ama bu gece için kendime bir yatak bulmuştum. Pencerenin iç tarafındaki kiri sildim, yeni çevreme baktım ve karmaşık olmayan bir hayatın bana getirdiği hediyelere gülümsedim.

Hem bedenim hem de zihnim paramparça olmuştu. Baldır kaslarım ve topuklarım zonkluyor, alnım yanıyor ve belim ağrıyordu. Ama geçici acılara pek aldırmış etmedim.

Bunun yerine, o gece yeni doğmuş bir bebek gibi mışıl mışıl uyudum. Hiçbir hayalim, hiçbir planım ve en önemlisi hiçbir pişmanlığım yoktu.

Northampton, bugün

Sabah 8.25.

Catherine yemek odasında, maun masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarıyla oturuyordu. Altındaki servis altlığına basılı New York'un Beşinci Caddesi'nin fotoğrafına bakmak için hafifçe hareket ettirdi ve gülümsedi. Yıl bitmeden oraya dönmek için zaman bulabileceklerini umuyordu.

Mesajın üzerindeki tarihe göre James'in en son e-postası o sabahın erken saatlerinde gönderilmişti. En büyük oğlu en son ziyaret için eve uçalı bir ay olmuştu ama dünyayı dolaşmak artık onun hayatının bir parçasıydı ve o da buna alışmıştı. Kariyerinin gerekliliklerine rağmen, düzenli olarak onu yaptığı maskaralıklardan haberdar ediyordu. Ve sadece merhaba demek ya da daha sonra yazacağını söylemek için bile olsa birkaç satır yazacak zaman bulamadığında, güncellemelerini okumak için web sitesine ya da Facebook profiline giriş yapıyordu. Robbie Skype ve FaceTime'in ne kadar kolay olduğunu göstermeye çalışmıştı ama o televizyondaki dizileri kaydetmeyi daha yeni öğrenmişti. Her seferinde bir şey, demişti ona.

Eline dolmakalemi alıp mektup yazma eylemi onun özlediği bir şeydi. Çoğu insanın parmaklarını klavyeye değdirmek yerine kalemi kâğıda değdirmeyi çok zaman alıcı ya da eski moda bulması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama iş sözleşmelerine attığı imza dışında, en son oturup kendi kendine bir şeyler yazmayalı yıllar olmuştu.

Emily evden daha yeni çıkmıştı ve akşam yemeğine onu almak için geri dönecekti. Bu ona James'e cevap vermek ve Amazon'dan almayı düşündüğü biyografileri sipariş etmek için bolca zaman veriyordu. Ama daha bunlara başlayamadan kapı çalındı. Okuma gözlüklerini çıkardı, dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı ve cevap vermeye gitti.

"Yine çantayı mı unuttun, sevgilim?" diye bağırdı kapının kolunu iterken. Ama kapı açıldığında Emily orada durmuyordu. Yaşlı bir beyefendiydi.

Gülümsedi. "Özür dilerim, seni kızım sandım.

Adam gülümseyerek karşılık verdi, fötr şapkasını çıkardı ve siperin gevşettiği gri saçlarından bazılarını geriye attı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Adam cevap vermedi ama bakışlarını onun üzerinde tuttu ve sabırla bekledi. Üç parçalı özel dikim takım elbisesinin kalitesine ve Akdeniz bronzluğuna dikkat etti ve üstünkörü bir bakışla soluk mavi kravatının saf ipek olduğundan emin oldu.

Sessizliğini sürdürmesi biraz garip olsa da, kendini tehdit altında hissetmiyordu. Adam çekiciydi, bakımlıydı ve

tanıdık geliyordu. Belki de onunla Avrupa'da bir alışveriş gezisinde tanışmıştı, ama o zaman onu nerede bulacağını nasıl bilebilirdi? *Hayır, bu çok saçma*, diye düşündü.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu kibarca.

Bir süre daha durakladıktan sonra adam ağzını açtı ve konuşmaya başladı.

"Merhaba Kitty, uzun zaman oldu.

Kafası karışmıştı. *Babam ve ... dışında kimse bana Kitty demezdi.*

Midesi bir saniyede otuz kat düşmüş gibi düştü.

BÖLÜM İKİ

CATHERINE

Northampton, yirmi beş yıl önce 5

Haziran, sabah 4.45.

Gözlerim sirke dökülmüş gibi acıyordu. Yirmi dört saat içinde onları zar zor kapatmıştım. Bütün hayatım Simon'ın eve dönmesini beklemekle geçiyordu.

Gece yarısı bütün gün giydiğim kıyafetlerle yatağa girdim, sanki pijamalarımı giymek onsuz bir günün sona erdiğini kabul etmek anlamına gelecekmiş gibi. Ve her ne kadar bitmesini istesem de, ikinci bir günü de böyle yaşama düşüncesi beni korkutuyordu.

Yatak odamızın kapısını aralık bırakmıştım, böylece telefonun zil sesini ya da bir polisin kapıyı çalmasını kaçırmayacaktım. Ve yorganın üzerinde kıpırdamadan yattım, çünkü çarşaf ve battaniyelerin arasında sıkışıp kalmak aşağıya inme yarışında değerli saniyelere mal olabilirdi. Umutsuzca uyumak istiyordum ama o kadar endişeliydim ki en ufak bir çatlak ya da gıcırta beni diken üstünde tutuyordu, Simon'ın bana her şeyin aptalca bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemek için sahanlığa fırlama ihtimaline karşı.

Bana daha önce hiç sarılmadığı kadar sıkı sarılacağını ve o korkunç yirmi dört saatin kötü bir anıya dönüşeceğini hayal ettim. Onunla yatağımı son kez paylaştığımdan beri geçen o uzun, çok uzun saatler. Çimleri biçerken kendi kendine 'Hotel California' diye ılık çalmasını ya da Robbie ile marmelat kavanozlarında uğur böceği yakalamasını izlemeyi şimdiden özledim. Sıcak nefesini tenimde hissetmeyi özledim.

uyurken boynuna sarılmıştı. Ben uyuyana kadar ağlarken ve Tanrı'ya küçük oğlumu geri getirmesi için yalvarırken bana sarılan adam neredeydi?

Şafak söktüğünde gözlerim hâlâ açıktı. Yeni bir gündü ama geçen günün işkencesinden dolayı hâlâ ağrıyordum.

Sabah 8.10.

"Babam nerede?" diye sordu James aniden, gözleri mutfak kapısının ötesine ve koridora doğru bakıyordu.

"İşe erken gitti," diye yalan söyledim ve konuyu hızla değiştirdim.

Çocuklar uyandığında her şey normalmiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Ama tostlarını bitirip kitaplarını çantalarına koyduklarında, Simon'ı içlerinde hissetmeye çalıştığım için sarılmalarım normalden daha uzun sürdü. Ben sabahın dördüncü kahvesini doldurup Roger'ı beklerken Paula onları benim için okula götürmeye gönüllü olmuştu.

"Bu seni daha da gelecek," dedi ve kupayı gösterip parmağını bir öğretmen gibi salladı.

"Aklımı başımda tutan tek şey bu," diye cevap verdim ve hâlâ sallanıp sallanmadıklarını görmek için ellerime bakmak üzere durakladım. "Ya geri dönmezse Paula?" diye fısıldadım James'in duyamayacağı şekilde. "Onsuz hayatıma nasıl devam edebilirim?"

"Hey, hey, hey, böyle düşünmene izin vermeyeceğim," diye cevap verdi elimi sıkıca tutarak. 'İkinizin yaşadığı cehennemden sonra Roger onu eve getirmek için elinden geleni ardına koymayacaktır.

"Ama ya yapamazsa?"

"Sözümü unutma, onu bulacaklar.

Başımı salladım çünkü haklı olduğunu biliyordum.

"İstersen Emily'yi de yanımda götürebilirim," diye önerdi, pembe bebek arabasını merdivenin altındaki dolaptan çıkarmıştı bile.

"Teşekkür ederim," diye minnetle cevap verdim, tam o sırada Roger geldi, yanında WPC Williams olarak tanıttığı sert görünümlü üniformalı bir kadın polis vardı. Paula çocukları arka kapıdan dışarı çıkardı.

ziyaretçilerini görmeden kapıyı açtılar. Mutfak masasına oturduk ve onlar da kalemlerini ve cep defterlerini çıkardılar.

"Kocanızı en son ne zaman gördünüz, Bayan Nicholson? WPC Williams başladı. 'Kocanız' dediğinde kaşlarını çatması hoşuma gitmemişti.

"İki gece önce. *News at Ten*'i izlemek istedi ama ben yorgundum, bu yüzden ona iyi geceler öpücüğü verdim ve yattım.

"Size ne zaman katıldığını hatırlıyor musunuz?" "Hayır, ama orada olduğunu biliyorum.

"Nasıl? Onu gördünüz mü ya da onunla konuştunuz mu?" "Hayır, öyle olduğundan eminim.

"Ama gitmemiş olması mümkün mü? Yani, o gece gerçekten gitmiş olabilir mi?"

"Şey, sanırım öyle, evet. Gece boyunca Simon'ı hissedip hissetmediğimi hatırlamak için beynimi zorladım ama bir şey bulamadım. Sonra WPC Williams yönünü değiştirdi.

"Evliliğinizde her şey yolunda mıydı?"

"Elbette," diye yanıtladım savunmacı bir tavırla.

'Simon'ın herhangi bir para sorunu var mıydı? İş yerinde stres belirtileri gösterdi mi?

"Hayır, hiçbir şey. Ondan geçmiş zaman kipiyle bahsetmesi hoşuma gitmemişti.

"Başka biri olabileceği ihtimalini hiç düşünmediniz mi?

Bu beni çok şaşırttı. Bir saniye bile aklımdan geçmemişti. "Hayır, bunu yapmaz.

"Sanırım Catherine haklı," diye ekledi Roger. 'Simon o tür bir adam değil. Aile onun için her şey demek.

'Sadece düşündüğünüzden daha sık oluyor-'

Sözünü zorla kestim. 'Sana söyledim, hayır. Kocamın ilişkisi yok.

"Daha önce hiç kaybordu mu?"

"Hayır.

"Sadece birkaç saat için bile mi?" "Hayır.

"Hiç ayrılmakla tehdit etti mi?"

"Hayır! Sinirlerim gerilmişti ve başım uğulduyordu. Fırının üzerindeki dijital saate baktım ve soruların bir an önce bitmesini umdum.

"Son zamanlarda herhangi bir aile sorunu oldu mu?"

Roger ve ben birbirimize baktık ve boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Sadece sana arabada anlattıklarım," diye cevap verdi Roger benim yerime.

"Doğru. Peki Simon bununla nasıl başa çıktı?"

Sertçe yutkundum. 'Hepimiz için zor bir on beş ay oldu ama üstesinden gelmeyi başardık. Çok destekleyici oldu.

"Sadece hayal edebilirim. Ama bunun Simon'ın neden gittiğiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Gittiğini söylemeyi kes! Tersledim. "Kocam kayboldu.

Roger patavatsız meslektaşına ters ters bakarak, "Yvette öyle demek istemedi," diye cevap verdi. "Üzgünüm Catherine, sadece tüm olasılıkları gözden geçirmemiz gerekiyor.

"Yani bizi bırakıp gitmiş olma ihtimali olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, hayır, bilmiyorum. Ama lütfen bize tahammül edin. İşimiz neredeyse bitti."

Sorular uzun bir yarım saatin ardından, keşfettiğimiz tüm yollar çıkmaz sokaklarda sona erdiğinde bitti. Roger Simon'ın yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafını istedi, ben de mutfak çekmecesinden henüz albümlere yerleştirmedığım resimlerden oluşan bir zarf çıkardım.

Onları iki Noel önce, ailemiz en son tamamlandığında çekmiştim. Hepimiz bir aradayken, altı eksi bir değilken. Şimdi eksi iki olmaktan korkuyordum.

Fotoğraf Noel gününün erken saatlerine aitti, James yeni Michael Jackson CD'siyle dans edip mimik yaparken Robbie kendi tarih öncesi dünyasındaydı, bir Diplodocus ve dikenli sırtı olan başka bir şey güç için savaşıyordu. Emily ayaklarıyla balonlu naylonları patlatarak kendini kıkırdatıyordu.

Simon'ın bu muhteşem kaostan nasıl habersiz görüldüğünü hatırladım. Bunun yerine, yaratılmasına yardım ettiği aileyi daha önce hiç görmemiş gibi etrafına bakıyordu. Bir fotoğrafta, mama sandalyesinde kendisine gülümseyen yüze takılmış gibiydi. İfadesinde hatırladığım Simon'a benzemeyen boş bir şeyler vardı. Ben de onun yerine başka bir fotoğraf seçtim: gülümseyenler. İşte istediğim buydu.

insanların onu benim Simon'ım olarak görmesini istedim. Çünkü eve dönmek için umutsuzca ihtiyaç duyduğum Simon oydu.

12.45'te.

Simon'ın kaybolduğu haberi bir yangın gibi yayıldı çünkü yayılmak zorundaydı. Eğer bir yerlerde yaralı olarak yatıyorsa, onu bulmak için zaman çok önemliydi. Böylece, polis gözetiminde, köydeki arkadaşlarımız bir arama ekibi oluşturdu.

Her yaştan düzinelerce insan, hiç tanımadığımız komşularımızla birlikte tarlalarda, köy yollarında, çalılıklarda ve kilise arazilerinde onu aradı. Polis dalgıçları akarsular, göletler ve kanallarla mücadele etti.

Arka bahçedeki çitin yanında durdum, kollarımı kendime doladım ve titremelerimin durmasını diledim. Bulanık figürlerin tarlalar boyunca yayılmasını izledim. Aniden bir şey bulduklarını haykıran bir ses duymaktan korkuyordum. Ama ekinleri çiğneyen ayaklarının sesi rüzgârın bana taşıdığı tek şeydi.

Daha sonra Roger ve WPC Williams'a katılarak evi tepeden tırnağa olağan dışı bir şey var mı diye aradım. İstilacı bir yöntemdi ama dişlerimi sıkıp kabul ettim çünkü yapmaları gereken bir iş olduğunu biliyordum.

Antika yazı masasını kağıt kağıt, klasör klasör aradık, eski banka ekstrelerini ve telefon faturalarını inceleyerek 'olağandışı faaliyet belirtileri' aradık. Simon'ın pasaportu, çek defteri ve banka kartı çekmecede her zamanki yerlerinde, benimkinin yanındaydı. Ayakkabı kutularında sakladığı, yıllar öncesine ait onlarca makbuzun her birini inceledim.

Polis başka yerlerde doktorunun kayıtlarını kontrol etti ve Steven'la birlikte ofisteki evrak işlerini inceledi. Komşular sorgulandı, hatta sütçü ve zavallı gazete dağıtıcısı bile üçüncü dereceden sorguya çekildi. Ama Simon ortalıkta görünmüyordu.

WPC Williams benden ne giymiş olabileceğini bulmamı istedi, ben de gardırobunu karıştırdım. Birden Oscar'ın bir gün önce kapının önünde gergin bir şekilde beklediğini hatırladım. O anda fark etmemiştim ama Simon'ın koşu ayakkabıları

köpeğin yanında. Bu beni şaşırttı. Bu, tahmin ettiğim gibi koşuya çıkmadığı anlamına geliyordu. Yani polis memuru Williams haklıydı: gece kaybolmuş olabilirdi. Ama bu kadar geç saatte ya da bu kadar erken saatte nereye gitmişti ve neden? Ve neden cüzdanını ya da anahtarlarını almamıştı?

"Nasıl gidiyor Bayan Nicholson?" diye bağırdı Polis Memuru Williams merdivenlerin dibinden. "Bir şey bulabildiniz mi?

"Hayır, bir dakikaya inerim," diye yalan söyledim ve sedirin üzerine tünerek anlaşılmaz olanı anlamaya çalıştım. Neden bilmiyorum ama farkına vardığım şeyi kendime saklamanın en iyisi olduğunu düşündüm. Zaten ondan şüpheleniyordu ve ben de kendini beğenmiş ineği haklı çıkarmaya hevesli değildim.

Herald & Post muhabirinin gelişyle birlikte bir transit minibüsle polis takviyesi geldi. Simon'ın giysilerinden koku almak için havlayan Alman çoban köpekleriyle birlikte üç bakıcı eve girdi. Oscar kilerde sinmiş, dünyasının neden bu kadar karışık ve gürültülü bir yer haline geldiğini anlayamıyordu.

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diye fısıldadım ve başını öpmek için eğildim.

17.15'te.

Onları okuldan arabaya aldığımda çocuklara yine yalan söylemekten başka çarem kalmamıştı. Robbie ve James, onları yeni bir Disney filmi izlemek üzere sinemaya götüreceğimi söylediğimde yumruklarını havaya kaldırdılar.

Roger'ın tavsiyesini kabul ettim ve onları köyün dışına çıkardım, böylece hafta içi bir günde neden bu kadar çok insanın sokaklarda ve tarlalarda olduğunu sormayacaklardı. Gerçekler yüzlerine çarpmadan önce onları çizgi film dünyasında tutmak istiyordum. Onlar patlamış mısır ve ağızlarının alabildiği kadar buzlu lolipopla tıka basa doyarlarken, ben de babalarının öğle yemeğinde yeni kıyafetler almak için eve geldiğinden bahsettim.

"İş için başka bir ülkeye uçuyor, bizim İspanya'ya uçtuğumuz gibi büyük bir uçakla," dedim. 'Sadece birkaç günlüğüne gidecek.

Onun denizin ötesinde bir yerlerde büyük bir maceraya atılacağı düşüncesine bayılıyorlardı. Robbie bunun onu Indiana Jones gibi gösterdiğini söyledi.

"Ve babanız hepinizi sinemaya götürmemi ve sizi çok sevdiğini ve yakında eve döneceğini hatırlatmamı istedi.

"Teşekkürler baba!" diye bağırdı James, hayali bir uçağa el sallamak için başını gökyüzüne kaldırarak.

Filmin açılış jeneriği başlar başlamaz, devasa bir yalanı örtbas etmek için erken bir akşam dışarı çıkmamanın doğru bir şey olup olmadığını merak ettim. Ama kendim bile anlamazken onlardan babalarının ortadan kaybolduğunu anlamalarını nasıl bekleyebilirdim? Onlara gerçeği söyleyemezdim çünkü gerçeğin ne olduğunu bilmiyordum.

Bir buçuk saat boyunca ekrana baktım, tek bir kelime ya da hareketli görüntü almadım. Simon'ın koşu ayakkabılarını düşünmeden edemiyordum. Evden çıktığında koşmaya gitmediyse nereye gitmişti? Ve neden gitmişti? O kadar çok daire çizdim ki midem bulanmaya başladı.

Ancak tüm bu karmaşanın arasında yine de bir şeyden emindim. Simon bizi kendi özgür iradesiyle terk etmemiştir.

8.40.

Azalan gün ışığı arama ekibini durmak zorunda bıraktıktan kısa bir süre sonra arabayı arabaya çektim. Yorgun Robbie ve James dişlerini fırçalamak için merdivenlerden yukarı çıkıp banyoya girdiler. Aceleyle mutfığa girdim ve Emily'yi Paula'nın evinden getiren Steven ve Baishali'yi buldum.

"Bir şey duydun mu? Umutla sordum.

"Özür dilerim," diye cevap verdi ve alt dudağımın titrediğini hissettim. Özür dilercesine bana baktı ve bana sarılmak için ayağa kalktı. Ama ben bir bariyer oluşturmak için ellerimi kaldırdım.

'Ben iyiyim, gerçekten. Çocukları kontrol etsem iyi olacak.'

"Bunu sana söyleyip söylememekte kararsızdım," diye başladı ve sonra durdu.

"Bana neyi söyleyeceksin? Onu ne kadar sevsem de, Baishali'nin yanlış bir şey söyleme korkusu zaman zaman sinir bozucu olabiliyordu, özellikle de şimdi

Tek ihtiyacım olan gerçektir.

"Daha önce birkaç ziyaretçiniz vardı.

"Kim?

"Arthur ve Shirley," diye cevap verdi, sonra da suçlu bir çocuk gibi yere baktı.

İçimi çektim. O yirmi dört saatin karmaşası içinde Roger'dan Simon'ın babası ve üvey annesinin yerlerini doldurmasını istemiş, sonra da onları hemen unutmuştum. Bu gece savaşa girmek için çok yorgundum.

"Ben olsam onları fazla bekletmezdim," diye ekledi Baishali, aklımdan geçenleri okuyarak. 'Biliyorsun Shirley, birinin ona bir şey söylemediğini düşünürse kemikli bir köpek gibi olur.

Konuşursam sesimin çatlayacağından korkarak başımı salladım. Bunu anlayabiliyordu ve bu sefer bana sarılmasına izin verdim.

'Endişelenmemeye çalışın. Simon yakında dönecek. Arkama yaslandı ve bana cesaret verici bir gülümseme verdi. Ama merak ettiğim tek şey, bu gerçek olmadan önce insanların bana bunu kaç kez söyleyeceğiydi.

SIMON

Luton, yirmi beş yıl önce 5

Haziran, sabah 8.40.

Ayaklarım vıcık vıcık çimenlere batarken arabalar ve kamyonlar otoyolun yanından gürültüyle geçiyordu.

Çok az param ve alternatif bir aracım olmadığı için Londra'ya ulaşmanın en iyi yolu otostop olacaktı, tabii bir şoförü bana acıması için ikna edebilirsem. Ancak hem insan hem de makine iyimser parmağıma kasıtlı olarak kayıtsız görünüyordu. Yine de sabır benim tarafımdaydı.

Yırtık pırtık karavanımda geçirdiğim huzurlu bir gecenin ardından, sabahın erken saatlerinde port bagajı yıpranmış plastik valizlerle dolu bir aile arabası yanıma park etmişti. En ufak bir telaşla kıyafetlerimi kaptığım gibi bir kaçak gibi arka camdan dışarı fırladım ve koşarken giyindim.

Kapılara ulaştığımda adımlarım yavaşladı, sonra bir çocuğun çığlık sesiyle durakladım. Yeni gelenlerden biri, en fazla üç yaşında küçük bir çocuk, heyecanını kontrol edememiş ve hevesle kervana doğru koşmuştu. Ayağı takılmış ve çarpmanın etkisiyle dizlerinin üzerine düşmüş olmalıydı.

Ben izlerken annesi el çantasını attı, arabanın etrafında koştu ve onu kucağına aldı. Babalık bana gerçek ve abartılı gözyaşları arasındaki farkı öğretmişti. Çocuk ne hakkında olduğunu biliyordu. Acısını ne kadar uzun süre görünür kılsa, o kadar uzun süre annesinin önceliği olmaya devam edecekti.

Gerçi bu benim kendi annemde hiç işe yaramamıştı. Onu en son yirmi yıl kadar önce görmüştüm - ölümünü arzuladığım zaman.

Babam Arthur, vasat hayatındaki tek hatası kalbini geçici bir ruha sunmak olan sadık ama zayıf bir adamdı. Doreen ise onun tam zıttıydı; uçar, yarı zamanlı bir eş ve ebeveyn olarak hayatımıza kendi döner kapılarından girip çıkıyordu.

Bize dikkatini verdiğinde eğlenceli, özenli ve sevgi doluydu. Bir odaya girmeden çok önce onun varlığını hissedebilirdiniz. Onun bulaşıcı kahkahaları babam ve benim ulaşamadığımız köşeleri doldururdu. O ve ben, kanepenin üzerine örtülmüş polyester çarşafları kullanarak oturma odasında inler inşa ederken kıkırdardık. Dünyadan kaçmak için içeriye girer ve süpermarketin bozuk mallar rafındaki döküntülerle dolu tenekeden ufalanmış sindirim bisküvilerini toplardık.

Ama Arthur ve ben sevdiğimiz kadını hep ödünç aldık. Yanımızda ne kadar kaldığı hiç önemli değildi - bir ay, altı ay, şansımız yaver giderse belki bir yıl - bir gözümüz hep saatin üzerindeydi ve kaçınılmaz olanı bekliyorduk.

Doreen'in evlilik dışı ilişkileri hem sık hem de aşağılayıcıydı. Bazen sadece bir yabancıнын göz kırpması ve daha yeşil çimlerin kokusunu alması yeterliydi ve diğer tarafa geçmenin yolunu kazardı. Bir keresinde Sunderland'deki yeni yerinde çalışmak için yerel bar sahibiyle kaçtı. Sonra Amerikalı bir tınıya sahip bir Pan Am pilotu ona dünyayı göstermeyi vaat etti: onu bir kenara atmadan önce Birmingham'a kadar ulaştı.

Bir de annemle babamın sadece benim uyuduğumu düşündükleri zaman tartıştıkları biriyle Londra'da uzun süre kalması vardı. Doreen mutlu olmaktan çok korkardı ama yalnız kalmaktan da aynı derecede korkardı. Ne zaman orta yolu bulsa ya bizden kaçarsa ya da bize sığınır. Buna alışmış olmam, mantıklı olduğu anlamına gelmiyordu.

"Boğuluyorum Simon," diye açıklamaya çalışmıştı bir keresinde. Bir cumartesi çay saatinde onu fark edilmeden kaçmaya çalışırken yakalamıştım. Bir elinde bavulu, diğerinde benim elimle diz çökmüş, altı yaşındaki bir çocukla kalbin siperlerinde nasıl gezineceğini biliyormuş gibi konuşuyordu.

"Seni ve babanı seviyorum, ama daha fazlasına ihtiyacım var," diye ağladı, sonra ön kapıyı kapattı ve bir yabancıнын mavi Austin Healey'sinde kayboldu.

Onun dramatik vinyetlerini her zaman affettik. Sonunda ayrılışları rahatlatıcı oldu, çünkü neden oldukları melankoliyi tahmin etmek gerçek reddedilmeden çok daha kötüydü. Onun ölmesini dilediğimde, bu sadece atıklarıncaı durmaya zorlamak içindi.

Bugün bile, yepyeni bir hayata başlamak üzere olan yetişkin bir adam olarak, kendime rağmen küçük bir parçam hala annemin sevgisi için acı çekiyordu. Verdiği onca sözden ve döktüğüm onca gözyaşından sonra, hayatıma devam etmeden önce affedildiğini bilmesine ihtiyacım vardı. Ve Londra onun bilinen son yeri.

Gökler açıldı ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı, tam o sırada bir arabanın sinyal lambası yanıp söndü ve ileride durdu. Ona doğru koştum.

Karımın eylemleri, her şeyi geride bırakmaktan başka bir seçeneğin olmadığı zamanlar olduğunu anlamamı sağlamıştı ve sonuçlarının canı cehenneme. Ve ailemi terk etmek için Doreen'in sahip olduğuna inandığından daha iyi bir nedenim vardı.

Hemel Hempstead

13:10.

Luton'un birkaç mil güneyinde bırakıldıktan sonra, kendimi bir otoyol servis istasyonundaki metal bir sandalyeye bağladım ve sabırla yağmurun dinmesini bekledim.

Nemli giysilerimi kurutmak için yağ ısıtıcısının yanında oturuyordum. Düz olmayan yer karoları üzerinde sallanmasını engellemek için masanın ayağının altına bir demet peçete sıkıştırdım. Tezgâhın arkasındaki kırmızı şapkalı ve önlüklü tıknaz adam sık sık bana acıyor, bardağımı ücretsiz olarak sıcak çay ile dolduruyordu.

Onu bulduğumda anneme ne söyleyebileceğimi düşündüm. Onu daha önce bir kez takip etmiştim. Londra'daki yeni evinden aniden bana mektup yazmaya başladığında on üç yaşındaydım. Aklından hiç çıkmadığım konusunda bana güvence veriyordu - son gidişinden bu yana geçen beş ay boyunca duymaya hasret kaldığım sözler. Her cümlesini ezbere bilene kadar tekrar tekrar okudum.

Onu ben de özlemiştim ve bu babamla paylaşabileceğim bir şey olmasa da onun da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordum. Bu yüzden yazışmalarımızı gizli tuttum. Postacının yolunu kesiyor ve mektuplarını yatak odamın rafındaki inşaat tasarımlarıyla ilgili kitapların arasına saklıyordum. Alelacele cevap veriyor, günlük aktivitelerimi, son sınıfta yaşadığım hayatı ve arkadaşlarımla yaptığım şeyleri anlatıyordum. Hatta ona tanıştığım harika bir kızdan bile bahsederdim.

Sonra, birdenbire, Doreen onu ziyaret etmemi istedi. Bana bir arkadaşıyla aynı evi paylaştığını ve boş bir odası olduğunu söyledi. İstersem kullanabilirdim. Doreen yakındaki bir restoranda çalışıyordu ve biraz para biriktirmişti, bu yüzden bana tren ücretini göndermeyi teklif etti.

Konuyu babama açmadan önce vicdanımla mücadele ettim. Kendisinden sır saklayanın sadece karısı olmadığını öğrenince şaşırды ve muhtemelen biraz da hoşnutsuz oldu. Neden gitmemem gerektiğine dair giderek daha dayanıksız bahaneler üretmeye çalıştı ve beni tekrar inciteceği konusunda uyardı.

"Onunla tanıştığım da saçlarım dopdoluydu, bir de şimdi bak," dedi, eliyle parlak kubbesini işaret ederek. "O da sana aynısını yapacak, Simon.

Ancak ikimiz de onun bu isteksizliğinin sebebinin gizemli, ara sıra gelen annemle kalmayı yaya, tam zamanlı, kel babama tercih edeceğimden korkması olduğunu biliyorduk. Ona durumun böyle olmadığına dair güvence verdim ama itiraf etmeliyim ki kısa bir süre bunu düşündüm. Arthur beni henüz hayal kırıklığına uğratmamış olsa da, Doreen Nicholson'ın gizli yaşamı çok güçlü bir cazibeye sahipti.

Onun güzel döşenmiş bir evde yaşadığını, gecelerini şık giyinerek geçirdiğini ve Londra'nın seçkinleri için göz alıcı partiler düzenlediğini hayal ettim. Ve o dünyanın benimkinden nasıl üstün olduğunu ilk elden deneyimlemem gerekiyordu. Sonunda babam yumuşadı ve gitmeme izin verdi, ama biletin parasını kendisi ödemekte ısrar etti - dönüş olduğundan emin olmak için.

Yetişkin bir adam olarak artık Doreen'in ve benim yeni hayatlar arzulama nedenlerimizin birbiriyle çeliştiğini fark ediyordum ama eylemlerimiz birbirini taklit ediyordu. Onu daha önce hiç kimseyi anlamadığım kadar iyi anlamaya başlamıştım.

Londra

17.30'da.

Londra'nın dış mahallelerine vardığımda bir Morris Minor'un arka koltuğunda uyuklayan dört Yorkshire teriyerinin arasına sıkışmıştım. Benzin istasyonunun pompalarının yanındaki yaşlı bir çiftte yaklaşmıştım ve beni başkente götürmeyi kabul etmişlerdi. Otoyolda saatte en fazla kırk beş mil hızla ilerlerken, sekiz kanallı bir teyp *John Denver'in Greatest Hits şarkısını* çalıyordu. 'Take Me Home, Country Roads' şarkısına eşlik etmemdeki ironiyi ancak ikinci nakaratta fark edebildim.

Doreen'in bana verdiği ve sakladığım tek hediye olan saatimin dönen çerçevesini dalgınca kurcaladım ve pencereden uzaktaki bir tünelden fırlayan trene baktım.

Yirmi yıl önceki trenimi bekleyen annemi hatırladım, perona yanaştığında filtresiz sigarasından gergin bir nefes çekiyordu. Beni göğsüne çekerken nikotin ve lavanta parfümü paltoma sinmişti, düşen gözyaşları yanaklarında parlıyor ve yakalarımından sekiyordu.

'Bebeğimi görmek çok güzel,' diye ağladı. "Tahmin bile edemezsin. Biliyordum, çünkü ben de aynı şeyleri hissediyordum.

Doğu Londra'da Bromley-by-Bow'daki evine doğru yol alırken kırmızı çift katlı bir otobüsün en üst katına tünedik. Doreen bir kolunu omuzlarıma doladı ve rüzgâr saçlarımin arasından geçerken ara sıra başımın tepesini öptü. Binalara karşı her zaman bir hayranlık duymuşumdur ve yanından geçtiğimiz mimari yapılar kadar bana sarılan kadın da beni hipnotize etmişti. Eve döndüğümde Steven'a göstermek için Parlamento Binası ve St Paul Katedrali gibi önemli yerlerin çizimlerini not defterime çizdim. Yaratıcı bir şekilde tasarlanmış tarihi binalara olan takıntımı o da paylaşıyordu. Nesiller boyunca şehre hükmetmişlerdi, daha iyi bir yer ortaya çıktığında kendilerini söküp atmayan, her zaman var olan demirbaşlardı.

"Geldik," diye duyurdu annem sonunda gergin bir gülümsemeyle, sanki benimkini de teşvik etmek istercesine. Ama önümdeki meydana yer alan sıkışık küçük teraslı ev için herhangi bir heyecan bulmakta zorlanıyordum. Sade bir arka sokak meydanında düzinelerce evin arasına bir akordiyon gibi sıkıştırılmıştı. Hayal kırıklığımın gizliden gizliye onunkini yansıttığını biliyordum. *Önemli değil*, diye kendimi ikna etmeye çalıştım, *annemle birlikteyim*.

Ön kapının kilidini açtı ve güneş yüzüne vurduğunda, akıttığı gözyaşlarının makyajını mürekkep gibi damlattığını gördüm. Ağır bir şekilde gizlenmiş gözlerinin arkasında mor bir çürüğün hayaleti yatıyordu.

Bavulumu kaldırıp koridora doğru yürürken, çiçekli elbisesinin kolları biraz yukarı kalktı ve bileklerinde rastgele dağılmış sarı ve mavi dairesel lekeler ortaya çıktı. Onlardan bahsetmedim.

Doreen'in evi derli toplu ama seyrek döşenmişti ve son savaştan bu yana hiç boya görmemişti. Duvar kâğıdı şeritleri bir zamanlar kendilerini duvarlardan soyarak kaçmak için beyhude girişimlerde bulunmuşlardı.

ama yapışkan bant onları tekrar yerlerine sabitlemişti. Sigara dumanı tavanı kirletmiş, beyazlatılmış bir koltuğun üzerinden dolgu malzemesi sızıyordu. Büyük bir çift aşınmış erkek botu, beyaz stilettoalarının önünde yana savrulmuş bir şekilde duruyordu.

"Bunlar kimin? Ben sordum.

'Oh, onlar bir arkadaşşıma ait,' diye cevap verdi.

Ve ben daha fazla araştıramadan bir canavar ortaya çıktı.

Northampton, bugün

Sabah 8.27.

"Simon...

Adını fısıldadı, sanki kelime son nefesinde hapsolmuş ve dudaklarını onun etrafında şekillendirecek gücü zor buluyormuş gibi.

"Evet Kitty," diye ölçülü bir yanıt verdi.

Kapının kolunu bir cankurtaran kemeri gibi kavradı. Bırakırsa bacaklarının altından kırılacağından ve onlarca yıl önce akıntıya bıraktığı duyguların içinde boğulacağından korkuyordu.

Kendini toparlamak için harcadığı birkaç dakika içinde zihni on dokuz düzineye koştı. Önce felç geçiriyor olabileceğini ve beyninin ona oyun oynadığını düşündü. Sonra ona yendiğini söyledikleri hastalığın son bir duygusuz şaka yapmak için geri dönüp dönmediğini merak etti. Önündeki zeytin yeşili gözlere odaklandı; bir zamanlar ona istediği her şeyi vermiş, sonra da acımasızca elinden almış olan gözlere.

"İyi misin?" diye sordu. Yeniden ortaya çıkmasının onu şok edeceğini tahmin etmişti ama bayılırsa onu yakalamak zorunda kalabileceğinden endişe ediyordu.

Bu sırada düşüncelerinden sıyrılmaya çalışıyordu. Hayır, o kesinlikle hayal gücünün bir ürünü değildi. Çok gerçekçiydi. O gerçektir.

Yirmi beş yıl önce aile ağaçlarının dallarından düşen adam; sevdiği ve sonra kaybettiği adam; uzun zamandır bir hayaletten fazlası olmayan adam kapısının eşiğinde duruyordu.

Boğazını temizledi ve sesi bir vıraklamadan biraz daha fazlası olsa da yeniden ortaya çıktı. Ürettiği kelime, geçmişteki ve şimdiki pek çok sorusundan önce gelen bir kelimeydi.

"Neden?" diye sordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, cevabının evet olacağına inanarak. Ama kadın hiçbir şey söylemedi ve öylece durdu. Artık tanımadığı yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı, ta ki sonunda kadın yana dönüp verandadan geçip oturma odasına girmesine izin verene kadar.

Adam içeri girdiğinde, gözleri ön bahçenin ötesine bakarak onun dirilişine tanık olan başka biri olup olmadığını görmeye çalıştı. Ama ortadan kaybolduğu günkü gibi görünmezdi. Ölümlere ait olan havayı solumadan önce ciğerlerinin izin verdiği tüm temiz havayı içine çekti.

Sonra sessizce kapıyı kapattı.

BÖLÜM ÜÇ

SIMON

Londra, yirmi beş yıl önce 6

Haziran, sabah 5.20.

Sokak süpürgeçileri Londra'nın kaldırımlarına atılmış meşrubat kutularını ve polistiren fast-food kutularını siyah plastik çöp torbalarına doldurdu. Önceki günkü yağmur fırtınası bayat, nemli havayı yıkamış ve beraberinde sabahın erken saatlerinde bir serinlik getirmişti. Gömleğimin paçalarını üşüyen ellerimin üzerine çektim, British Library'nin dışındaki duvara tünedim ve parmaklıklara yaslandım, daha sonra açıldığında içerisinin daha sıcak olacağını umuyordum. Geceyi bir kilisedeki evsizler barınağında geçirmiştim ama güne erken başlamak için erkenden uyanmışım.

Şimdi yanımdan uyurgezer gibi geçen şafak işçilerinin boş yüzlerine bakarak zaman geçiriyordum. Belli bir yaşın üzerindeki herhangi biri Kenneth Jagger olabilirdi.

Annemle birlikte yaşayan canavara dair ilk hatırladığım, Doreen'in merdivenlerini döven demir kirişli bacaklarıydı. Sağlam tuğla duvarlar her adımda titriyor gibiydi. Sonra bize ulaştığında Kenneth beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve tek kelime etmeden başka bir odaya girdi. Şaşkınlıkla anneme baktım. Zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi.

Kenneth'e karşı duyduğum nefret anında, yoğun ve açık bir şekilde karşılık buldu. Daha önce hiç bu kadar korkutucu bir varlığa bu kadar yakın olmamıştım. Kalın, siyah bir bıyık takıyordu ve

Gerileyen saç çizgisi, gevşek bir Brylcreem quiff ile kötü bir şekilde gizlenmişti. Koyu renkli tüyler örümcek bacakları gibi geniş omuzlarında geziniyor ve kirli beyaz tişörtündeki deliklerden dışarı çıkıyordu.

Karmakarışık bir geçmiş, huysuz yüzüne kazınmıştı - çevresinin bir portresi. Ön kollarında ve ellerinin arkasında beceriksizce kendi elleriyle yaptığı silah ve bıçak dövmelerinden oluşan bir koleksiyon, arkadaş olmayı değil korkulmayı tercih ettiğini gösteriyordu. Sol pazusunun ortasında, üzerinde siyah bir hançerle 'Doreen' yazan kıpkırmızı bir kalp vardı. Soluk rengi, onun benden çok daha uzun süredir hayatının bir parçası olduğunu gösteriyordu.

Doreen onu kenara çekip küçük beton arka bahçelerine götürmeye başladığında, büfenin üzerinde duran bir albüm dikkatimi çekti. Baktığımı gördü ve 'aç şunu' der gibi başını salladı. Bu bir istekten çok bir emirdi.

İçinde adamın gazete kupürlerinden oluşan bir tarihçesi vardı.

Kenneth Jagger - ya da basının ona taktığı isimle 'Hançer Jagger' - bir tür gangsterdi - polis onu silahlı soygunlarla bağlantılı olarak her sorguladığında canlı hikayeler kazanacak kadar yanlıştı. Bıçaklar onun tercih ettiği silahlardı. Majestelerinin gözetiminde ara sıra kaldığı için hayatı boşa geçmişti ama hiçbir zaman yaptığı hatayı görmesini sağlayacak kadar ağır bir ceza almamıştı.

1960'ların ortalarına gelindiğinde Kenneth kalabalık bir havuzda küçük bir balık olarak kalmıştı. Kariyer sahibi bir suçlu olarak çok az getiri elde etmişti. Kontrolü altında olan tek şey arzuları ve Doreen'di. Bir posta müdürünü dövüp soymaktan hüküm giydiğine dair bir rapora göre, annemin bizden son ayrılışından kısa bir süre sonra hapisten çıkmıştı. Annemle babamın kapalı kapılar ardında tartıştığı kişinin o olması gerektiğini fark ettim.

Kenneth ve Doreen döndüklerinde beni onun suç özgeçmişine dalmış halde buldular. Böyle bir şeyin beni etkileyeceğini düşündüyse, beni çoktan yanlıştı değerlendirmişti. Doreen'in endişeli ifadesi, onun da sigara dumanı gibi havada asılı duran atmosferi hissettiğini gösteriyordu.

Carry On filmindeki Barbara Windsor gibi aşırı cıvılcı bir sesle, "Pekâlâ, hadi çayı koyalım," dedi. Sinirli bir şekilde parmağıyla alt dudağına dokundu. "Bana yardım etmek ister misin Simon?"

"Onu nereden tanıyorsun? Beni mutfağa götürürken fısıldadım.

"Kenny eski bir arkadaşımıdır," diye devam etti göz teması kurmadan ve patatesleri soyup fritöze atmaya odaklandı.

"Ama o neden burada?"

Bizimle mi?' 'O burada yaşıyor,
Simon.

Daha iyi bir açıklama bekleyerek ona ters ters baktım ama hiçbir açıklama yoktu. Doreen'e kaşlarımı çatarak baktım, hayalimdeki kaygısız hayatla önümdeki sefil gerçekliği bağdaştıramıyordum. Birlikte ilk ve son yemeğimizi yerken aramızda ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu.

13.50'de.

Kütüphanede yirmi yıl öncesine ait dağ gibi seçmen kütüklerini karıştırmıştım ama Doreen'in izine rastlayamamıştım. Doğu Londra'dan taşınmış olması mümkündü - ve geçmişi göz önüne alındığında, oldukça muhtemeldi. Ama babamla birlikte onu ilk kez kapımızdan çevirdiğimiz gece yüzüne kazınan acı, kaderine boyun eğdiğini gösteriyordu. Ve bu da Kenneth'a bağlıydı.

Bu yüzden puslu hafızama, gömleğimin altından çıkardığım bir Londra sokak haritasına ve beni Bromley-by-Bow'a götürecek birkaç otobüse güvendim.

Doreen'in o gün Kenneth'la aramızdaki kötü havayı durmadan konuşarak örtbas etmeye yönelik nafile çabalarını hatırladım. Söyleyecek çok az şeyi vardı ve onun yerine duygularını aktarmak için tehditkâr bir şekilde bana bakıyordu. Göz teması kurmaktan bile korkarak onu görmezden geldim. Babam ve benimle ihtiyaç duyabileceği her şeye sahipti, ama değersiz bir adamla acınası bir varoluş için bunları bir kenara atmıştı. Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Daha ne kadar burada kalacak? Kenneth aniden tükürdü, sonra yüzünü bir başka cipsli sandviçle doldurdu. Domates ketçabı lav gibi çenesinden aşağı damladı.

Doreen nazikçe, "Böyle yapma Kenny," diye karşılık verdi. Babamın yanındayken evin canı ve ruhuydu, ama Kenneth'in yanındayken itaatkârdı. Onun bu halini sevmiyordum.

Doreen bana okulumu sordu, ben de üniversiteye gitmeyi ve mimarlık okumayı planladığımı anlattım. Sıcak bir şekilde gülümsedi. Kenneth sadece güldü.

'Saçmalık,' diye kükredi. 'Üniversite. Saçmalık. "Neden?" diye sordum - ilk kez onunla konuşmaya cesaret etmiştim.

'Düzgün bir iş bulmalısın. Saçma sapan şeyler öğrenmek yerine dışarı çık ve çalış.

"On üç yaşındayım ve sınavlarımı geçemezsem mimar olmak için eğitim alamam.

"Dinle evlat, ben senin yaşındayken boks ringindeydim ve pazarlarda çalışarak para kazanıyordum, zamanımı boşa harcamıyordum.

"Babam bunun zaman kaybı olduğunu düşünmüyor. Bunu Doreen'e yönelttim. Gözleri masanın üzerinde sabit kaldı.

'Bu amcık ne bilir ki? Birinin, bir adamı Sen.'

Kendini beğenmişliğin muhtemelen en iyi yol olmadığının farkındaydım.

Kenneth gibi bir adamla, ama beynim beni dinlemiyordu. "Senin gibi mi?" "Ne dedin sen?

"Hiçbir şey. Tabağıma baktım.

"Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye devam etti, patlamaya hazırlanan bir yanardağ gibi. "Büyük fikirlerinle buraya geliyorsun. Asla benden daha iyi olamayacaksın - sen bir bok değilsin.

Destek için Doreen'e baktım ama o hiçbir şey söylemedi. Sonra otosansür yeteneğim tamamen buharlaştı.

'O zaman birini bıçaklayıp hayatımı hapishanede heba etmeliyim - bu daha mı iyi olur, Kenny?

İki yumruğunu da masaya vurdu. 'Elimde ne var biliyor musun? Saygı. Ve bunu satın alamazsınız.'

Ben daha ne olduğunu anlayamadan sandalyesini bir tarafa fırlattı ve ben yerden on beş santim yüksekte, yere yapışmış vaziyetteydim.

apa büyüklüğünde bir kolla duvara asılmıştı. Yanakları kırmızılardan oluşan bir gökkuşağına d n şm ştı.

"Bir daha bana burun kıvrırırsan yemin ederim seni gebertirim," diye bağırdı, ağızından ekmek ve patates kurşunları fırlayıp yüzüme sıçrarken.

"Kenny, hayır!" diye bağırdı sonunda Doreen. Bize doğru geldi ve onun kolunu tutmaya çalıştı. Adam arkasını döndü ve Doreen'in yanağı elinin tersinin darbesini aldı. Bu onu çıplak döşeme tahtalarının üzerine yuvarladı.

"Onu rahat bırak, seni piç! Karnıma yumruk atıp beni sarmadan önce bağırdım ve sonra beni daha sıkı sıkıştırdı, böylece nefes almakta zorlandım.

Doreen, dudağından akan bir damla kanı hayalet gibi solgun yüzüne sürerek, "Kes şunu, canını yakıyorsun," diye yalvardı.

'Belki bu ona bir ders verir,' diye cevap verdi ve kolunu geri çekerek bana tekrar yumruk attı.

"Bunu kendi oğluna yapamazsın!" diye bağırdı.

Beni yere yığmadan önce bir an tereddüt etti.

"O zaman sana ondan kurtulmanı söylemiştim," diye karşılık verdi ve hışımla yemek odasından ıktı. Ben nefes almak için mücadele ederken  n kapı çarptı ve zaman geçici olarak durdu.

"Bunu neden söyledin? Sonunda nefes nefese kaldım, kafam tamamen karışmıştı. " z r dilerim," diye hıçkırdı.

"O benim babam değil - Arthur benim babam.

'İki tane var, Simon. Ben sadece birbirinizi tanımanızı istedim.

Doreen bir açıklama yapmaya çalıştı ama ben dinlemeyi reddettim. Bavulumu alıp gittiğimde daha bavulumu bile açmamıştım. Arkamdan sokağa koştu, kalmam için yalvardı, safça Kenneth ve benim farklılıklarımızı çözebileceğimize inanıyordu. Ama her zamanki gibi kendini kandırıyordu.

Northampton istasyonundaki bir telefon kulübesinden arayıp beni bıraktığı gün alması için yalvardığımda Arthur bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlamıştı. Ama hiç sormadı.

ve ben hiçbir zaman gönüllü olarak nedenini söylemedim. Sanırım biliyordu ama içten içe ona döndüğüm için minnettardı.

Mirasımla ilgili gerçeği kimseye açıklamadım. Kenneth'i kafamın içindeki bir kutuya kilitledim ve onu sadece birkaç ay sonra on dördüncü yaş günümün arifesinde Doreen yeniden ortaya çıktığında düşündüm. Birbirinden kopuk üç ruh koridorumuzda toplandığında, Arthur ve ben bu maskaralığı tekrar yaşamak için çok yorgun olduğumuzu biliyorduk.

Onunla konuşmadan yatak odama saklandım ve yere oturup sırtımı kapıya dayayarak dinledim. Aşağıda, Arthur onun af talebini geri çevirdi. Tüm kalbiyle yalvardı ama Arthur ilk kez merhamet etmeyi reddetti. Sonunda ön kapı kapandı ve sessizce ağlayarak mutfığa çekildi.

O gece ilerleyen saatlerde evden çıktım ve Doreen'i bahçenin sonunda beni beklerken buldum. Elime yeşil bir kutu tutuşturdu.

"Bu senin için," dedi sakince ve gülümsemeye zorlamaya çalıştı. "Ne kadar aptal olursa olsun, annenin seni sevdiğini her zaman hatırla. Kutunun içinde yakışıklı bir altın Rolex saat vardı. Kafamı kaldırdığımda Doreen çoktan uzaklaşmıştı. Onu durdurmaya çalışmadım.

16:40.

Annemin bir zamanlar yaşadığı yere rastlamadan önce ayaklarım Doğu Yakası'ndaki tüm yolları ve Arnavut kaldırımli caddeleri sıyırmış olmalı. Ancak zaman içinde değişen tek şey meydanın adı değildi.

Yükselen beton apartman kulesi, yıkık dökük evlerin yerini almış ve zaten gri olan manzaraya kasvetli bir gölge düşürmüştü. Son ziyaretim sırasında üzüldüğüm her şey yıkılmış ve yerine aynı şeyin daha çağdaş ama aynı derecede iğrenç bir versiyonu yapılmıştı.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, yeni bir eylem planı tasarlamak için bir yağlı kaşık kafesine yöneldim. Siparişimi verdim ve kuzguni siyah arı kovani ve çorba lekeli önlüğü olan yaşlı bir garson masama bir fincan çay getirdi.

"Affedersiniz, buralardan mısınız?" diye sordum, ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken.

"Bütün hayatım boyunca, sevgilim," diye mırıldandı omzunun üzerinden.

'Sanırım eskiden şu anki dairelerin olduğu yerde yaşayan bir kadını hatırlamıyorsunuzdur? Doreen Nicholson?'

Durdu, arkasını döndü. "Hmm. Düşündü. 'Bir Doreen tanıyordum ama soyadı Nicholson değildi. Neye benziyordu?'

Babam annemin hiç fotoğrafını çekmemişti - eğer çekmişse bile hiçbir evimizin duvarına asılmamıştı. Onun nasıl koktuğunu, sesini, gülüşünü ve şarkı söyleyişini hatırlayabiliyordum. Saçlarının diplerinde saklanan gri tonlarını, büyük altın küpelerinin kulak memelerini nasıl sarkıttığını ve iki ön dişi arasındaki Bardotvari boşluğu hayal edebiliyordum. Ama yıllarca zihnimdeki fotoğrafın parçalarını bir araya getirip bütün bir kadın yaratmak için mücadele ettim.

"Kül sarısı saçlı, 1.80 boylarında, zeytin yeşili gözlü, oldukça gürültülü gülüyor. Yaklaşık yirmi yıl önce burada yaşıyordu.

Garson kız tezgâhın arkasındaki çerçeveli fotoğraflardan oluşan duvara doğru yöneldi ve duvardan bir tane çıkardı. "Bu o mu?" diye sordu ve bana uzattı. Bir masanın etrafında üniformalarıyla duran dört kadından birini hemen tanıdım.

"Evet, bu o. Gülümsedim ve sertçe yutkundum.

"Evet hayatım, yaşlı Dor'u tanırdım. Bir süre meydanın etrafında yaşadı. Birkaç yıl önce burada benimle birlikte çalışıyordu. Zavallı inek.'

Tüylerim diken diken oldu. 'Bir şey mi oldu?

O

mu?" "Evet, vefat etti hayatım. Yaklaşık on beş yıl önce. "Ona ne oldu?

"O lanet olası herif onu çok fazla hırpaladı.

Yaşlı Bill'in dediğine göre, kafasını duvarlara vurmuş. O acımasız bir piçti. Beynine hasar vermiş. Ölmeden önce haftalarca komada ve makinelere bağlı kaldı.

Gözlerimi kapadım ve onun adını mırıldanırken nefes verdim. "Kenneth.

'Evet, işte o. Onu nereden tanıyorsun o zaman?'

"O benim annemdi.

Garson kız boynundaki bakır zincirden sarkan gözlükleri taktı ve gözlerini kıstı. Sonra bir gümbürtüyle karşıma oturdu.

'Şey, üfle bana, tabii ki öylesin. Sen Simon'sın, değil mi? Gözlerini ondan almışsın.' Bırakın adımı, varlığımdan haberdar olmasına bile şaşırmıştım. Ben mahcup bir gülümseme sunarken, 'Ooh sevgilim, Dor senin yakışıklı küçük bir herif olduğunu söyledi,' diye kıkırdadı.

"Senden çok bahsederdi, biliyorsun. Boynunda küçük bir madalyonun içinde senin bebeklik fotoğrafın vardı. Adam onu rehin bıraktırana kadar öyleydi. Seni bıraktığı için kendini asla affetmedi.

Kısa bir an için içimin ısındığını hissettim.

"Kenneth'a ne oldu?

Onu tekrar içeri tıktılar, değil mi? Polislere ona saldırdığını ve bunun nefsi müdafaa olduğunu söyledi ama jüri ona inanmadı. Bu sefer ömür boyu Scrubs'ta hapis yattı.

Garson kız kendini Maisy olarak tanıttı ve annemin hayatının kayıp parçaları hakkında bana bilgi verirken filtresiz bir sarma sigara yaktı. Doreen ve Kenneth'in gençlik yıllarında nasıl flört etmeye başladıklarını hatırladı. Bana hamile kaldığında, ailesi ve Kenneth kürtaj olması için ısrar etmişler. Ancak Doreen inatla reddedince, doğanın onu düşük yapmaya zorlayacağı umuduyla onu dövmüş. O zaman bile dirençli bir ruhum vardı.

Hızlı çıkışlarının ilki Midlands'da bir kuzeninin evinde kalmasıyla başladı. Doreen orada Arthur'la tanıştı ve Arthur ona umutsuzca aşık oldu. Doreen'in başka bir adamın çocuğuna hamile olduğunun farkında olan Arthur, ikimize de bakmayı teklif etti. İçinde bir piç olan bekar bir anne adayının ihtiyacı olan tüm güvence buydu. Doreen yeni kocasına karşı sevgi besliyordu, ancak kocası çelişkili bir yaratığın kalbini ele geçirememişti. Ve ben doğduktan sonra, hareketsiz bir aile yaşamının asla tutkulu bir yaşamla eşdeğer olmayacağını biliyordu.

Böylece tek başına Kenneth'in yanına döndü. Taciz devam etti ve dayanılmaz hale geldiğinde, hayatındaki iki erkek arasında gidip geldi.

"Lütfen onu suçlama, canım, kendini durduramadı," diye ekledi Maisy umutsuzca. 'Harika bir kızdı, ama kendini

yıkıcı bir çizgi. Sanki babası küçükken onunla uğraşmış gibi bir his var içimde, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Sevmeyi hak ettiğini düşündüğünü sanmıyorum. Kenny'yi daha iyi bir adam yapmak için çok uğraştı ama o doğuştan kötüydü. Doğasını değiştiremezsiniz.

Hayır, Maisy, yapamazsın, diye düşündüm, kafenin camındaki yansımamı yakalayarak.

Doreen, biz onu reddettikten kısa bir süre sonra son kez Londra'da ortaya çıktı. "Gidecek hiçbir yeri kalmamıştı," dedi Maisy. 'Kenneth'in onun ölümü olacağını biliyordu, bu yüzden dayanabildiği kadar dayandı.

Ve kaçınılmaz son gerçekleşikten sonra, arkadaşları Arthur ve benim nerede yaşadığımızı bilmiyorlardı. Cenaze masraflarını karşılayacak birikimleri olmadığından, ona bir fakir mezarı yerine saygın bir uğurlama sunmak için bir araya geldiler.

"Hâlâ yaşlı anneni düşünüyorum," diye ekledi Maisy, gözleri nemlenerek. 'Her zaman ona yardım etmek için daha fazlasını yapabilmeyi diledim.

"Ben de öyle Maisy; ben de öyle.

7.50'de.

Bow Mezarlığı'nın arazisi kare bloklar halinde düzenlenmişti, bu da annemin mezarını bulmayı kolaylaştırıyordu. Annemin adı, doğum ve ölüm yılları ve 'Tanrı sizi korusun', onun yerine geçen ailesinin beton mezar taşına yazdırmayı göze alabildiği tek şeydi. "Laing," diye yüksek sesle tekrarladım. Soyadını bile bilmiyordum.

Düğünçiçeklerini ve uzun otları kopardım ve ellerimle başıboş çakıl taşlarını düzelttim. Sonra ona yakın bir banka uzandım ve etrafımdaki sıkıntılı sükûneti içime çektim. O gece ona eşlik etmeye karar verdim - annem çok fazla akşamı tek başına geçirmişti.

İki babam birbiriyle çelişen dünyalarda yaşıyorlardı ama konu ona gelince ortak bir paydada buluşuyorlardı. Onu çok sevmişler ama reddedilişini çok farklı şekillerde ele almışlardı.

Doreen ve Kenneth. Beni yaratan insanlardan çok farklı olmak için savaşıyıştım ama sonunda tamamen aynı olmuştum.

8 Haziran, öğleden sonra 3.10.

"Ne istiyorsun lan?" diye alaycı bir homurtuyla başladı.

Cevap vermedim. Sakin ve hareketsiz bir şekilde oturdum, avuç içlerim masaya dönük, korkusuzca ona bakıyordum.

Eee? Özür falan mı bekliyorsun? Çünkü alamayacaksın.'

Kenneth Jagger, Wormwood Scrubs hapishanesindeki ziyaretçi odasında metal bir masanın arkasına yerleşmiş, kollarını meydan okurcasına kavuşturmuştu. Ancak meydan okumasını gerektirecek pek bir şey yoktu, çünkü o son karşılaştığımdan farklı bir adamdı.

Acımasız bir kanser kemiklerini harap etmiş ve vücut ağırlığını yarıya indirmişti. Yanakları çökmüş ve çukurlaşmıştı ve kemoterapi dışlarını kahverengi kırıntılara dönüştürmüştü. Bir zamanlar sert, kösele gibi derisinin üzerinde gururla parlayan dövmeler, altlarındaki kaslar söndükçe bulanıklaşmış ve sarkmıştı. Doreen'in adı ve kalbi, sanki onu bir bıçakla kesip çıkarmaya çalışmış gibi, kabarık bir yara tabakasının altında zar zor seçilebiliyordu. Bir zamanlar saygınlık arzulayan gözler artık umudunu yitirmişti.

"Vaktimi boşa harcama," diye tükürdü.

'Fazla bir şeyin kalmadı,' diye cevap verdim.

Bana öyle bir bakış attı ki, on üç yaşındaki ben bile donakalırdım.

"Son şansın. Neden buradasın?"

Oradaydım çünkü benim çürük elmamın onun çürüyen ağacından uzağa düşüp düşmediğini bilmek istiyordum. Biyolojik bağımızı silmeye çalışmak için çok fazla enerji harcadım, ama sonuçta ben de eski taştan bir parçaydım.

"Annemi öldürmek nasıl bir histi? diye sordum.

Durakladı. Sorabileceğim onca şey arasında beklediği soru bu değildi. "Neden yaptın?" ya da "Neyin var senin?" belki. Ama bir insanın hayatını sonlandırmanın içerdiği duygulara dair bir sorgulama değil.

"Nefsi müdafaaydı," diye cevap verdi sonunda. 'Kaltak bıçaklamaya çalıştı

Bana.'

"Sorduğum bu değildi.

Kaşlarını çattı, etinden ve kanından ne yapacağını şaşırmıştı. Ben de kendimi tekrarladım.

"Sana annemi öldürmenin nasıl bir his olduğunu sordum. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Sadece yapıyorum.

Soluk, kısık gözleri benimkilerin derinliklerine gömüldü. "Sana ne oldu?" diye sordu.

"Artık senden korkmuyorum.

"Korkmalısın da.

Başımı salladım. "Kenneth, kendine bir bak - kimse için bir tehdit değilsin. Senin zamanın geldi ve geçti. Sen zavallı, ölmekte olan yaşlı bir adamsın ve sadece insanların hayatlarına acı getirdiğin için hatırlanacaksın. Şimdi soruma cevap ver lütfen. Annemi öldürmek nasıl bir histi?"

İlk başta, sözlerim doğru değilmiş gibi davranmaya çalıştı ama düşmüş ifadesi ona ihanet etti. Göz ucuyla, tekrar konuşmadan önce duvar saatinin saniye ibresinin iki kez dönmesini izledim. Ve konuştuğunda, kabadayılığı iskambil kâğıtlarından bir ev gibi çöktü. Omuzları çöktü ve kolları açıldı. Sanki aniden dünyaya karşı daha fazla savaşamayacak kadar yorulmuştu, sanki söyleyeceklerini önemseyen tek kişinin ben olduğumu fark etmişti. Kulak verdiğim için neredeyse minnettardı.

"Dünyadaki en kötü histi," dedi sonunda, sesi harap olmuştu. "Ve ben de zamanında çok kötü şeyler yaptım. Boğazını temizledi ve gözlerini benimkilere dikti. "Sanki başka biri onu öldürüyordu ve ben de izliyordum ama onları durduramıyordum. Onu çok sevdim ama asla ona sahip olamadım. Beni tekrar terk edecek ve seni bulacaktı.

"Neden?"

Senin hayatının bir parçası olmamak onu çok yıprattı. Ona gitmeyeceğini söyledim ama beni dinlemedi. Dor'um asla dinlemedi. Onun yerine bavullarını toplamaya başladı. Gözleri sulandı ama yaş akmadı. "Onu tutup kendimden uzaklaştırdım ama benim için "hayatının çoğunu harcadığını" düşünüyordu. Bunu hep söylerdi ama bu sefer ciddiydi. Ben de ona bir tokat attım ve bir kez başladıktan sonra devam ettim. Onu almana izin veremezdim.'

Sessizce oturdum ve Kenneth'in sözlerini sindirmeye çalıştım. Ona karşı hiçbir öfke hissetmedim - birlikte bir hayat kurduğum kadından nefret etmek için çok fazla zaman harcamıştım. Bunun yerine onu anladım.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda. "Sizin için bir şeyim var.

Bir muhafız tarafından görülmediğimden emin olmak için odaya göz attım, sonra gömleğimin kolunu sıvadım, Doreen'in bir zamanlar bana verdiği saati çıkardım ve masanın üzerinden ona doğru ittim. O da eliyle kapattı.

"Al şunu.

"İstemiyorum.

"Senin için aldı, doğru mu?

"Hayır, kendim aldım. Bunun çaldığı anlamına geldiğini düşündüm. "Ve senin haberin olmadan bana vermek için aldı.

Başı öne eğildi ve başka tarafa baktı. Tahminlerimde yanıldığımı fark ettim.

"Bana vermesini mi istedin?" diye sordum. Hareketsiz kaldı. 'Ama beni sevmiyordun. Beni yok etmesini istedin.

'Çocuk yapmak istemedim çünkü onları kendim gibi birine dönüştürmek istemedim. Hayatımda senden başka gösterecek bir şeyim yok. Yaptığım tek iyi şey sensin.'

Tekrar konuşmadan önce bu yanılsamayı kısa süreliğine benimsemesine izin verdim.

"Yanılıyorsun, Kenneth.

Sonra masaya doğru eğilerek kulağına odada kimsenin duyamayacağı bir şey fısıldadım. O şaşkın ve dehşete düşmüş bir şekilde bana bakarken ben sandalyeme geri oturdum.

'Demek artık yaptığın tek iyi şeyin babası gibi olmadığını biliyorsun,' dedim. "O daha kötü.

"Seni lanet canavar," diye mırıldandı.

'Baba gibi, oğul gibi. Saatine sahip çık ve umarım seni onunla birlikte er ya da geç gömerler.

Sonra babama sırtımı döndüm ve odadan çıktım.

CATHERINE

Northampton, yirmi beş yıl önce 6

Haziran, sabah 8.45.

Bir şişe şarabın kapağını açtım ve yıkanmamış diğer bulaşıklarla birlikte mutfak lavabosunda duran kirli bir bardağa döktüm. Mutfak dolabını açtım, üst raftaki şişeden üç aspirin aldım ve ikinci uykusuz gecenin getirdiği baş ağrısından kurtulma umuduyla yuttum. Şişeyi salladığımda tıkırdadı. Neredeyse dolu gibiydi ve bir an için bir insanı öldürmek için kaç hap gerektiğini merak ettim.

Yorgun bir şekilde odaya göz gezdirdim ve odanın bu kadar çabuk dağılmış olmasına iç geçirdim. İyi bir arkadaşlığımız vardı. Evin geri kalanı dağınıktı, son iki gün dağınık geçmişti ve ben de dağınıktım.

Herkesin önünde pozitif olmak için çok uğraştım ama yalnız kaldığımda şüphelerim başladı. Simon'a ne olmuş olabileceğini her düşündüğümde ne kadar kötü hissettiğimi, telefonun her çalışında ya da yoldaki her ayak sesinde nasıl zıpladığımı ya da adrenalin ve kafeinle nasıl hayatta kaldığımı, beynimin yatağa dönmek için yalvaran bir bedene karşı nasıl savaştığını kimseye anlatamıyordum.

Aklımı başımda tutan tek yanımdı, çocukların ihtiyaçlarını kendiminkilerden önce tutan yanımdı. Simon'ın kayıp olduğunu kendi kanından olanlar dışında herkes biliyordu ve bunu böyle tutmak benim görevimdi. Ama bu zordu, çünkü arkadaşlarının çoğunun ailesi arama çalışmalarının ikinci gününe katılmak için işten izin almıştı. Çocukların öğrenmesi an meselesiydi. O zaman onlara ne diyecektim? Ebeveynlerin tüm cevaplara sahip olması gerekir ama benim hiçbir cevabım yoktu.

Roger'a göre, kayıp bir kişinin aranmasında ilk yetmiş iki saat en önemli zamandır, çünkü bu süre

bir çerçeve içinde ortaya çıkar. Bundan daha uzun sürerse umutlar tükenmeye başlar. Simon'ın saati işliyordu.

Bu yüzden yumruklarımı sıktım ve onu bulacakları gün olması için dua ettim. WPC Williams'ın, akşama kadar bir şey bulamazlarsa aramayı durdurmak zorunda kalacakları konusunda beni uyardığında bir gülümsemeyi bastırdığına yemin edebilirim. Tanrı'nın bana bir şans vermesi için hayatım boyunca kaç sevdiğimi kaybetmem gerektiğini merak ediyordum.

Birdenbire aspirin şişesinin hâlâ elimde olduğunu fark ettim ve asla yapmayacağım bir şeyden utanarak onu dolaba geri attım. Şarabımın kalanını bitirdim, bardağı lavaboya geri koydum ve duş almak için üst kata çıktım.

Sıcak jetin altında durduğumda, parçalandım. Vücudumun suyla mı yoksa gözyaşlarıyla mı ıslandığını anlayamayana kadar ağladım ve ağladım.

15: 35.

Bu kaçınılmaz olabilirdi ama yine de beni hazırlıksız yakaladı.

"Amelia Jones babamın kaybolduğunu söylüyor," diye bağırdı James okul kapısında benimle buluşmak için koşarken. "Öyle mi? Yeşil gözleri geniş ve sıkıntılıydı. Robbie de onu hiç görmediğim kadar endişeli görünüyordu. Dürüstlüğüümü hak ettiklerini biliyordum.

"Eve gittiğimizde garajdan balık ağlarını bulalım ve dereye gidelim," dedim sakince. "Sonra da sohbet ederiz.

Dördümüz ve Oscar tek sıra halinde suyun üzerindeki ahşap köprüye doğru yürürken öğleden sonra güneşi ejderha şeklindeki büyük bir bulutun arkasına saklanmıştı.

Babalarıyla ilişkilendirdikleri bir yer seçtim, sanki darbeyi biraz yumuşatabilirmiş gibi. Burası onları birçok kez balık tutuyormuş gibi yapmaları için götürdüğü bir yerdi. Hayali minnowlar ve kerevitler yakalar, onları hayali kovaların içine atar ve bana getirirlerdi, ben de onlarla birlikte oynar ve avları karşısında şaşırılmış gibi yapardım.

Oturduk, hayali oltalarımızı attık ve ben nazikçe onu bir süre göremeyebileceğimizi söylerken ağlarla yüzeyi sıyırdık.

"Nereye gitti?" diye sordu James, babasının bir şeye anlam veremediğinde yaptığı gibi kaşları çatılmıştı.

"Bilmiyorum.

"Ne zaman dönecek?"

"Sana söyleyemem, tatlım. "Neden?

"Çünkü yapamam. Tek bildiğim babamın bir süreliğine uzaklara gittiği ve umarım yakında eve döneceği.

"Neden bilmiyorsun?" diye itti James.

"Bilmiyorum, üzgünüm. Onu nasıl bulacağımızı bilmiyoruz. Ama hepimizi düşündüğünü biliyorum.'

"Ama nereye gittiğimizi söylemediğimizde bizi azarlıyorsun," diye akıl yürüttü Robbie. Başımı salladım. "Peki babamı azarlayacak mısın?

"Evet," diye yalan söyledim ama onu azarlamayacaktım. Bunun yerine kendimi ona sarar ve hayatım pahasına tutunurdum.

"Billy'yi görmeye mi gitti?" diye sordu Robbie, yüzü buruşmaya başlamıştı.

Sertçe yutkundum. "Hayır, yapmadı. Yapmadığını biliyordum. Olmaması için dua ettim.

"Ama nereden biliyorsun?" diye kaşlarını çatı James.

Derenin tarlalara karıştığı uzaklara baktım ve hiçbir şey söylemedim. Balık tutmaya sessizlik içinde devam ettiler ve küçük beyinleri söylediklerimi ellerinden geldikince sindirirken hiçbir şey yakalayamadılar. Hiçbirimiz onsuz bir hayatı hayal etmek istemiyorduk.

Akşam 8.10'da.

Simon'ın lacivert kalın Aran kazağına sarınmış bir şekilde verandadaki sandalyeye oturdum ve günün alacakaranlığa karışmasını bekledim. Paula'dan benim için almasını istediğim telsiz telefon bir adımdan daha uzakta değildi. Ama etrafımdaki dünya kadar sessizdi. Sadece Fas fenerindeki mum alevinin etrafında dolaşan güveler bana eşlik ediyordu. Yönsüz ve dengesiz olsak da birçok ortak noktamız vardı.

Beni gülümsetmek için yaptığı tüm aptalca şeyleri düşünerek kendimi neşelendirmeye çalıştım, köpeğe ses vermek, dans etmek gibi

Benimle birlikte mutfakta eski Wham! şarkıları söyler ya da bir akşam yemeği partisinin ortasında arkadaşlarımızı güldürmek için elbiselerimden birini giyerdi. Bazen çok aptal olabiliyordu ve ben umutsuzca o adamı geri istiyordum.

Bir şişe kırmızı şarabın son damlasını kadehime doldurdum ve bekledim. Üç gündür yaptığım tek şey buydu - beklemek.

Evimizin içindeyken hiç terk etmediğim bir yeri özlüyordum. Ama Simon olmadan klostrofobik bir hal almıştı ve gecelerden korkuyordum. Çünkü arkadaşların uğraması ya da benim şaşkın çocukların asık suratlarına bir gülümseme yerleştirmeye çalışmam gibi kesintiler olmadan, onu düşünmek için daha fazla zamanım oluyordu. Onu özlüyordum ama beni bu şekilde terk ettiği için içten içe ona da öfke duyuyordum.

Polis memuru Williams'ın ne dediği umurumda değildi: Simon'ı bizi yüzüstü bırakıp gittiğini düşünemeyecek kadar iyi tanıyordum. Bir ebeveynin başına gelebilecek en kötü şey sırasında bana gösterdiği güç ve destek, onun harika bir koca ve baba olduğunu kanıtlamıştı ve onun hâlâ hayatta olduğuna inanmaya çok ihtiyacım vardı. Kederde son kez bir araya gelmemizin üzerinden on beş ay geçmişti ve ben yine oradaydım, ama bu kez tek başımaydım ve akıbeti bilinmeyen bir adam için yas tutuyordum.

Northampton, bugün

Sabah 8.30'da.

Biraz daha sıkarsa parmaklarının fötr şapkasının yumuşak kenarını yırtacağını biliyordu. Ama henüz bırakmaya hazır değildi.

Kadının kapıyı kapatarak geri dönüşünü izledi ve oturma odasının ortasına doğru yürürken bakışlarından nasıl kaçındığını fark etti. Zaman onun doğal zarafetini bozmamıştı. Gözlerinin serin çakmaktaşının etrafındaki kaz ayakları onun için yeniydi ve

Alnındaki dar çizgiler hatırladığından daha da uzamıştı ama bunların hiçbir önemi yoktu. Güzelliği değişmişti ama en ufak bir azalma olmamıştı. Gri saçları bir yağlıboya tablodaki mükemmel fırça darbeleri gibiydi, yapay renklerle gizlenmediği için daha da güzeldi. Çiçekleri solmaktan çok uzaktı ve bu ona kıyasla kendini garip ve tozlu hissettiriyordu.

Catherine'in ise söyleyecek çok şeyi vardı ama bağlayacak yeri yoktu. Bu yüzden sessiz kaldı ve titrediklerini görmemesi için parmaklarını sıkıca birbirine düğümledi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ona bakmak istemiyordu ama bu bir mücadeleydi. Sonunda gözlerinin dikkatle onun üzerinde gezinmesine izin verdi.

Yüzü dolgunlaşmış, yanakları daha zayıflamıştı. Beli genişlemişti ama deri kemeri tarafından kontrol altında tutuluyordu. Ayakları daha büyük görünüyordu, bunun odaklanmak için tuhaf bir şey olduğunu fark etti.

Sonra gözleri ona yapıştı, çözümlerse kaybolacağından korkuyordu. Ve eğer tekrar ortadan kaybolacaksa, bunu görmek için orada olmak istedi. Tavan arasında saklı kalan birkaç fotoğrafta onun görüntüsünü en son gördüğünden bu yana yıllar geçmişti. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu. Şu anda bile ne kadar yakışıklı olduğunu itiraf etti, sonra böyle düşündüğü için kendini hemen azarladı.

Garip bir şekilde ayağa kalktı ve oturma odasını inceledi, en son girdiğinde nerede ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yeni duvar kâğıtları, halılar ve mobilyalar olsa da düzen tanıdık geliyordu. Ama şimdi evim dediği yerle kıyaslandığında çok küçük kalıyordu.

"Oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Kadın cevap vermedi, o da yine de cevap verdi.

Büfenin her tarafına dağılmış çerçeveler içinde insan resimleri vardı ama okuma gözlüğü olmadan yüzleri bulanıktı. Çocuklarının neye benzediğini hatırlamaya çalıştığında da aynı şey olmuştu - bulutlar her zaman en ince ayrıntıları maskeleymişti. James dışında hepsi. James'in nasıl bir adam olduğunu biliyordu ve bunu asla unutmayacaktı.

Aralarındaki sessizlik ikisinin de fark ettiğinden daha uzun sürdü. Davetsiz misafir olarak, başlama ihtiyacı hissetti.

"Nasılsınız? İyi görünüyorsun."

Kadın ona küçümseyen bir bakış attı ama bu onu tedirgin etmedi. O buna hazırlıklıydı.

"Kulübeye yaptığın şey hoşuma gitti," diye devam etti. Yine bir şey yok.

Kumtaşı baca göğsünü ve taşındıktan kısa bir süre sonra kurmakta zorlandıkları odun sobasını taradı. Gülümsedi. "O eski şey hâlâ çalışıyor mu? Daha önce temizlemediğimiz için neredeyse bacayı tutuşturduğumuz zamanı hatırlıyor musun-"

"Yapma. Kadının sert yanıtı, adamın hafıza şeridinin sonuna ulaşmasını engelledi.

"Üzgünüm, uzun zaman sonra bu odada olmak onu geri getirdi.

...

Yapma dedim. Yirmi beş yaşından sonra evime gelemezsin. ve benimle eski arkadaşmışız gibi konuşmaya başladı."

"Özür dilerim.

Odayı huzursuz, sisli bir sessizlik doldurdu. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ben ne istiyorum?"

Ben de bunu sordum. Benden ne istiyorsun?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum, Kitty. Kısmi bir gerçektir. Bana öyle deme. Bana öyle deme hakkını uzun zaman önce kaybettin.

önce."

Başını salladı.

Sesi o zamana göre biraz daha hırıltılı ve derinden geliyordu, ve ne olduğunu anlayamadığı bir aksanın izlerini taşıyordu.

"Ve özürlerinizi benden esirgemeyin," diye devam etti. "Biraz geç oldu ve hoş karşılanmadılar.

Luca internet üzerinden uçak biletini almadan önce bu açılış senaryosunu hayalinde onlarca kez canlandırmıştı. Şokta mı kalacaktı yoksa ona tokat mı atacaktı, kucaklayacak mıydı, bağırarak mıydı, ağlayacak mıydı ya da onu içeri almayı reddedecek miydi? Vereceği sayısız tepki vardı.

o l a b i l i r d i , ama bir şekilde bu b u z gibi d ũ ũ ũ manlığı tahmin edememişti. Buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.

"Nereye gittin?" diye sordu. "Ben senin cesedini ararken, sen hangi cehennemdeydin?"

BÖLÜM DÖRT

SIMON

Calais, Fransa, yirmi beş yıl önce 10

Haziran

Kamyonun arkasında kilitli kaldığım dün geceden önce taşıt tutmasıyla tanışmamıştım. Ne kadar sık kustuğumu unutmuştum. Midem içi boş bir gövdeden başka bir şeye dönüşmemişti.

Şoför geçişin yaklaşık bir buçuk saat süreceği konusunda beni uyarmıştı, ancak dışarıdaki şiddetli fırtına kısa sürede onun tahminini boşa çıkardı. Umursamaz bir İngiliz Kanalı feribotumuzu aldı ve bir bez bebek gibi sağa sola savurdu. Zifiri karanlıkta yolumu buldum ve kamyonun yanlarına bağlanmış iki kolinin arkasına sıkıştım.

Geçmişimi annemin kemikleriyle birlikte gömmüştüm ama derimden gerçekten sıyrılmak için, özgür ve bozulmamış bir ben ancak geçmişten uzakta gelişebilirdi. Fransa'nın coğrafi konumu bariz bir başlangıç noktası oluşturunuyordu. Ancak pasaport ya da para olmadan oraya ulaşmak bir engeldi. Ancak nikotin lekeli bıyığı ve otoriteyi küçümseyen halsiz bir kamyon şoförü bana bir çözüm önerdi.

Günün erken saatlerinde beni Maidstone yakınlarında aldı ve İngiliz futbolunun durumu ve Muhafazakâr hükümetin her şeyi ve her şeyi özelleştirme tutkusu üzerine bir yakınlaşmanın tadını çıkardık. Hiçbir noktada benim gizli amaçlarımı sorgulamadı.

Nereye gittiğimi ve maddi yetersizliğimin beni nasıl engelleyebileceğini açıkladığımda. Ancak, o kendi sonuçlarına varmıştı.

"Eskiden biraz hapis yatmıştım," diye söze başladı, bir yandan da sigara sarıyordu. "Kimseyi öldürmediğin ya da çocuklara dokunmadığın sürece seni oraya götüreceğim.

Gümrük kontrol noktasından geçmeden dakikalar önce karavanın kapılarını arkamdan kilitledi ve beni bir meşale, bir kutu süpermarket birası ve ev yapımı peynirli ve Hint turşulu sandviçiyle tahta kutuların arkasında saklı bıraktı. Ancak fırtına patladığında ne yiyecek ne de içecek içimde kaldı.

Dışarıdaki koşulların limana yanaşmamız için fazla riskli olduğu açıktı, bu yüzden beyaz fırtına dinene kadar kanalın ortasında kaldık. Feribot nihayet güvenli bir şekilde limana yanaşana kadar her dalışta karnım ayak parmaklarıma değdi.

"Şu haline bak!" diye güldü şoför beni bir Fransız hipermarketinin otoparkında serbest bıraktığında.

Dengesiz ayaklarımın yere basmasına yardım etti ve kusmuk lekeli kıyafetlerimi kamyonun arkasına atarak bir çöp kutusuna attım. Sadece iç çamaşırlarımla onun taksisine tırmandım ve Londra'da kaldığım evsizler barınağında bir başkasının çantasından aldığım yeni kıyafetleri giydim.

"Seni ancak bu kadar götürebilirim," dedi dışarıda. "İyi şanslar evlat.

Teşekkür ederim. Bu arada, adınızı duyamadım?"

"Bana sadece Musa de," diye kıkırdadı ve yavaşça uzaklaştı.

Kamyoneti gözden kaybolurken, gösterge panelindeki cüzdandan çaldığım bir avuç Fransız frankını saydım.

Saint-Jean-de-Luz, Fransa

17 Haziran

Sert Atlantik Okyanusu'ndan gelen dalgalar ayaklarıma vuruyor ve ayak parmaklarımdaki tüyleri bir deniz kestanesinin dikenleri gibi sallıyordu. Bir çift deniz fenerinin dönen ışınları, çürük bir

gökyüzünü kapladı. Üç beton duvar limanı çevreliyor ve su ile ufkun buluşmasını engelliyordu. Yelkenlerinde esinti yakalayamayan bir avuç rüzgâr sörfçüsü tahtalarına atlayıp kıyıya doğru kürek çekiyordu.

Kuzeyden Fransa'nın güneyine olan yolculuğumun ne kadar sürdüğünden emin değildim, çünkü Doreen'in saati olmadan zamanın ne önemi vardı ne de bir anlamı. Saatler, batık bir tişörtteki renkler gibi birbirine karışıyordu.

Fransa'da yol kenarlarında gezinerek, hareket halindeki bir ön camın arkasında dostça bir gülümseme arayarak uzun zaman geçirdim. Bazen kendimi bilet kontrolörlerinden kaçmak için tren vagonlarının tuvaletlerinde saklanırken buluyordum.

Neredeyse yalnız kaldığım günlerde, geride bıraktıklarımın yüzleri aklıma girip çıkıyordu. Bensiz nasıl başa çıktığını sorguladım. Umduğum gibi öldüğümü mü varsaymıştı, yoksa hala döneceğime dair zayıf bir umut mu besliyordu? Çünkü hepsinin anılarından bir an önce silinmek istiyordum.

Ancak, mantıklı tarafım bu düşüncelerin önünü kesmem gerektiğini biliyordu. Daha sık olmalarına izin verirsem, sadece beni engelleyeceklerdi. Bu yüzden kendimi geçmiş ve özellikle de onu değil, sadece geleceği düşünmek üzere eğitmeye başladım. Kolay değildi, özellikle de elimde bol miktarda zaman varken.

Kişinin düşüncelerini manipüle etmek birkaç dakika için nispeten kolaydır. Ancak beyninizin, kişinin kendisiyle ilgili yanlış olan her şeyi özünde barındıran kısmı, uzun süre kontrol altında tutulmaktan hoşlanmaz. Kötülük üzerinde ne kadar uzun süre durursam, önümüzdeki iyi zamanları tahmin etmek de o kadar zorlaşacaktı. Ama seçme özgürlüğüm vardı ve eğer istersem bu düşünceleri reddedebilirdim.

Bu yüzden aklıma zararlı bir şey gelir gelmez, onu havada yakaladım ve bastırdım. Kendime bu anıların artık var olmayan bir kişiye ait olduğunu hatırlattım.

Elbette düşündüğüm her şeyi kontrol edemiyordum ama çoğunu yönetmeyi ve bölümlere ayırmayı öğrendim. Ve güney batıdaki Saint-Jean-de-Luz sahilinde karaya çıktığımda, çarklar çoktan dönmeye başlamıştı. Anahtar, yalnızca bugünün ve geleceğin bilincinde olmak ve bunlara sabitlenmektir. için

Bu projeye yardımcı olarak, geldiğim andan itibaren gördüklerime ve hissettiklerime odaklanarak yeni anılar yarattım.

Tuzlu deniz sisini ve çevredeki gastronomiden rüzgarla taşınan kokuları içime çekerek başladım. Plajın limanının kocaman dişsiz bir sırtışı andırmasını takdir ettim ve kendimi ona gülümserken buldum. Saint-Jean-de-Luz'un tarihi mimarisinin bu kadar bozulmadan korunmuş olması beni çok etkiledi. Bir Bask kilisesi gördüm ve içine girmeyi arzuladım.

Önümde okyanus uzanıyordu; solumda İspanya sınırı ve güçlü Pireneler; arkamda Fransa'nın gövdesi. İstedğim yöne koşabilirdim ve kimse beni yakalayamazdı. Burası yeniden başlayabileceğim bir yerdi.

Kişisel hijyenim kamyon duraklarındaki ve tren istasyonlarındaki kirli leğenlerde yıkanmakla sınırlıydı, bu yüzden ilk önceliğim beton basamaklardan aşağı inmek, küf kokan kıyafetlerimi çıkarmak ve sadece iç çamaşırlarımla suya koşmaktı.

Parmaklarımın arasından kayıp giden bir deniz yatağını kavrayarak yüzüstü yattığımda tuz gözlerimi yaktı. Gelgitin büyüğü altında sallanan beyaz metal bir şamandıraya doğru yüzdüm. Bir kolumu iskelesine bağlayarak kıyı şeridini inceledim.

Kendimi suyun altına attım ve gelgitle boğuşan dalgaların sesi kulaklarımı yırttı. Vaftizim tamamlanana kadar başımı suyun altında tuttum.

Liman, bir günlük balık avını kartpostal rahatlığında sonlandıran tekneler ve trol tekneleri için popüler bir rıhtımdı. Sinirlerim yeniden canlanırken motorlarının hafif titreşimleri kollarımda ve bacaklarımda tatmin edici karıncalanmalar yarattı. Gözlerimi kapatarak sırt üstü döndüm ve yeni tenimi batan güneşin ışınlarında kurutmak için yavaşça sahile doğru kürek çektim.

İçgüdüsel olarak yeni hayatımın mükemmel olma potansiyeline sahip olduğuna inanıyordum.

28 Haziran

Gauloise'den çıkan dumanlar yanan kenevir reçinesiyle kaynaşmış ve burun deliklerimden yukarı süzülerek ciğerlerimin derinliklerine inmişti. Dirseklerimin üzerinde geriye yaslandım, kuma daha da gömüldüm ve nefesimi vermeden önce yüksekliğin tadını çıkardım.

Yanımda bağdaş kurarak oturan Bradley, "İyi iş, dostum," dedi.

"Evet," diye cevap verdim ona bakmadan, gözlerim hilal gibiydi.

Yarım yamalak Fransızcamın ve yardımsever yerlilerin yardımıyla Rue du Jean'daki bir sırt çantalı pansiyona yönlendirildim. Sahildeki binalar mükemmeldi ama Routard International üç sokak geride, kir ve haraplık örtüsü altında gizlenmişti. Krem rengi ve zeytin yeşili cephesi dökülmüş, yontulmuş ve kepek gibi kaldırıma dökülmüştü.

İçeride, resepsiyon duvarlarına dikkatsizce yerleştirilmiş çerçeveli sepya fotoğraflar, Hôtel Près de la Côte'un önceki halini ortaya koyuyordu - ışıltılı, üç katlı art deco bir otel. Geometrik şekilleri artık bulanıklaşmış ve ucuz, modern kitaplıklar ve şifonyerlerden oluşan bir yığının arkasında zar zor görülebiliyordu. Eski zarafeti ve şık modernizmi neredeyse yok olmuştu.

Mermer karolar balo salonunun duvarlarından düşmüş ve iki kırık bacak tarafından devrilmiş bir kuyruklu piyanonun etrafında paramparça yatıyordu. Burası lüks bir yer olmaktan çıkıp, kısıtlı imkânlara sahip gececiler için geçici bir yuva haline gelmişti.

Moses'ın parasının geri kalanı bir haftalığına yatakhane kalmama yetecek kadardı. Londra'da evsizlerin kaldığı bir barınakta geçirdiğim geceler beni başkalarının uykusuna, konuşmalarına, horlamalarına ve dar bir alanda altı bedeninin çıkardığı kokulara çabucak alıştırmıştı.

Hostelin sakinleri çoğunlukla Cannes ve Saint-Tropez'in cazibesinden uzak sahilleri keşfetmeye hevesli genç Avrupalı gezginlerdi. Çoğu kişiden daha fazla yaşıyordum ama asla yaşıma göstermiyordum. Bu da doğum tarihimden on yıl silmemi sağladı. Otostopçunun bronzluğu bana sağlıklı bir parlaklık veriyor ve düzensiz beslenerek kaybettiğim kilolarımı maskeliyordu.

Çoğu zaman anlayamadığım dillerde konuşan küçük insan gruplarıyla tanıştım. Ama bozuk Almanca, İtalyanca, Fransızca ve bolca abartılı el işaretiyle, birbirimizin kaymalarını yakalayana kadar yolumuza devam ettik.

İlk birkaç günümü, kafe mutfaklarında bulaşıkçılıktan trolcü yardımcılığına kadar pek çok basit ve vasıfsız işte potansiyel iş arayarak geçirdim. Ancak kasaba kendi başının çaresine bakıyordu ve henüz değerini kanıtlamamış bir İngiliz için yer yoktu.

Bu yüzden zamanımı, keşif gezileri aracılığıyla evlat edindiğim evi tanıyarak doldurdum. Mimariye olan hayranlığım devam etti ve William Marcel'in Birinci Dünya Savaşı öncesi Hôtel du Golf'ü ve babamın *Reader's Digest* dergilerinde okuduğum Chantaco'daki koyu sarı-kırmızı kır kulübü gibi özüksenecek çok şey vardı.

Akşamlarım, kendi geçmişim hakkında çok az şey sunarken, seyahat öncesi yaşamlarını anımsayan hostel sahiplerini dinlemekle geçti. Üniversiteden ayrılıp birkaç yılını dünyanın bir parçası olarak geçirmek, onu sadece kenardan incelemekle yetinmemek benim için yetersiz bir sis perdesini oluştuyordu.

O kadar sık tekrarladığım makul bir hikayeydi ki, kendim de inanmaya başlamıştım.

30 Haziran

"Bana iş aradığını söylemeliydin," dedi Amerika doğumlu pansiyon müdürü Bradley. Otuzlu yaşlarının sonlarında, omuz hizasında, tuzlu ve biberli saçları ve Elvis büyüklüğünde favorileri olan sevimli bir adamdı. Sörfçünün tuzlu bronzluğu yüzüne derin beyaz çizgiler kazımış ve onu erken yaşlandırmıştı.

"Evet, bildiğiniz bir tane var mı? Umutla sordum.

"Fazla bir şey değil ama bir kapıcıya ihtiyacımız var. İnsanların giriş çıkışlarını kontrol edebilecek ve ufak tefek işleri yapabilecek biri. Çok para vermiyorlar ama yatacak yerin ve pansiyonun bedava olacak.

Kulağa ideal geliyordu ve ertesi gün işe başladım. Bu rol, hesaba katmadığım ekstra avantajlar sunuyordu. Dolabı yağmalayabilirdim.

kıyafetlerimi unuttum, 'Bir kitap al, bir kitap bırak' kütüphanesinde edebiyat okudum ve diğer gezginlerle dil becerilerimi geliştirdim.

Duvarları yeni boyadım, gevşek döşeme tahtalarını çekiçledim, tuvaletlerdeki kusmukları sildim ve yeni konukları karşıladım. Bradley'nin sabırlı dersleri ve renkli sörf tahtaları koleksiyonu sayesinde bol boş zamanım ve güvenilir sörf sayesinde dalga sürme becerilerini öğrendim. Temel bilgilerde ustalaştıktan sonra, tüplü dalış bir sonraki meydan okumam oldu, ardından komşu dağ eteklerinde atlı yürüyüş gezileri geldi.

Akşamlarım altın gibiydi - iş gününün ardından sahilde Bradley ile bir ya da iki esrar içerek güneşin batışını izlediğimiz bir saat ve son olarak yerel bistrolardan birinde Jack Daniels ve Coca-Cola shot.

Yeni yaşam tarzıma büyük bir hevesle uyum sağladım. Bavullarım kafamdaki mühürlü kutulara yerleştirildiğinde, hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir şekilde yaşamının rahatlığı içindeydim. Bir yabancının ve hatta kendimin gözünde, ayırt edilebilir bir özüm yoktu.

CATHERINE

Northampton, yirmi beş yıl önce 17

Haziran

"Sadece bize nerede olduğunu söyle! Shirley, omzundan tutup onu ön kapıdan dışarı iterken bağırdı.

"Hemen çık dışarı! Ben de bağırdım.

Ona ve Arthur'a emirleri verirken Shirley'nin bıkkın sesi evin içinde yankılanıyordu.

Simon'ın babası ve üvey annesi yarım saat boyunca beni acı bir soru ve suçlama yağmuruna tuttular ve a r t ı k canıma tak etmişti. Onlar olmadan da sinirlerim zaten lime lime olmuştu.

kürek çekiyorlar. Kapımıza daha erken gelmelerini beklerdim ama belli ki günlerini onun nasıl ortadan kaybolduğunu düşünerek geçirmekle çok meşguldüler. Ve benim bununla bir ilgim olduğuna ikna olmuşlardı.

Geldiklerinde, hafif yaz gecesinden en iyi şekilde yararlandım ve çocukları oynamaları için bahçeye gönderdim. Sonra derin bir nefes aldım ve oturma odasına kadar olan yeşil yolu yavaşça yürüdüm. Orada Arthur ve Shirley yan yana oturmuş, kollarını ve bacaklarını kavuşturmuşlardı.

"Sana Simon'dan bahsetmediğim için özür dilerim," diye başladım, "ama seni endişelendirmek istemedim.

Shirley, "Oğlumuzun kaybolduğunu polisten duymamızın kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye bağırdı. "Bize hemen haber verilmeliydi.

Evet, biliyorum ve özür dilerim. Ama Roger'dan sizi bilgilendirmesini istedim ve o Simon'ın en yakın arkadaşı, yani size tamamen yabancı biri tarafından söylenmiş gibi değildi. Ve şu anda seninle bu konuda tartışmaya girmek istemiyorum. Korkunç birkaç hafta geçirdik.'

'Evet, ben de öyle duydum. Babaları bir yerlerde ölü yatıyor olabilirken çocuklarla öğleden sonralarını sinemada geçirmek oldukça stresli olmalı,' diye tersledi.

Shirley, öyle değildi. Bir öğleden sonraydı ve Roger'ın tavsiyesi üzerine. Onlar benim çocuklarım, onlar için neyin en iyi olduğuna ben karar veririm, sen değil.

Çocukları bu işe bulaştırmamalıydı, özellikle de büyükanne ve büyükbabaları hayatlarında neredeyse hiç destekleyici bir rol oynamadıkları için. Komşu köyde yaşıyorlardı ama nadiren bebek bakıcılığı yapıyor ya da onları okuldan alıyorlardı. Bir yabancı torunları olmadığını düşündüğü için a f f e d i l e b i l i r d i .

Cenazeden sonra ikimize de yardım etme ya da ağlamamız için bir omuz verme zahmetine girmemişlerdi. Eminim bu Simon'ı incitmiş olmalı ama o bunu kabul etmedi.

Bize olan ilgisizliklerinin hep benim hatam olduğunu düşünmüşümdür. Bir zamanlar Alan Whicker'ın seyahat belgesellerinden etkilenen ve dünyanın farklı yerlerini keşfetmeyi hayal eden bir çocuğu hatırlıyorlardı.

mimarlık. Sonra, yirmi üç yaşına geldiğinde evli bir adamdı ve daha sonra kendi ailesini kurdu. Koridorda yürümeden önce bile, onları tek istediğinin normal, sevgi dolu bir aile olduğuna ikna etmeye çalıştı, ama onlar onun için bundan daha fazlasını istiyorlardı.

Shirley ile ilişkisinin kolay olmadığını hatırlıyorum. Doreen'i evden kovduktan birkaç yıl sonra Arthur'un hayatına giren iri yarı, sarışın bir kasırgaydı. Biz gençken, Simon'ın sık sık onun ödevlerini yapmasını emretmesinden ve sigara içtiği için onu azarlamasından nasıl yakındığını hatırlıyordum. Ama sonra yatak odasını temizler, ona yemek pişirirdi ve bunların hepsini hiçbir karşılık beklemeden yapardı. Onu hiç sevmemiş olabilir ama ona bir annenin neler yapabileceğini gösterdi. Bunu asla itiraf etmedim ama ona değer veren bir ailesi olduğu için onu kıskanıyordum.

Doreen'in Simon'a yaşattığı onca şeyden sonra, neden kendi ailesine de aynısını yaptığını anlayamıyorlardı. Aksini kanıtlayamayınca, onu benim uzaklaştırdığıma karar verdiler.

"İşinde daha iyi olması için ona baskı yapıyor muydun?" diye garip bir şekilde başladı Arthur.

"Hayır.

'Vardı sen veren onu ve destek o gerekli mi?' Shirley öğrenmek istedi.

"Evet, tabii ki öyleydim.

"Bütün bu küçükleri gerçekten bu kadar çabuk mu istedi?" "Evet, Shirley. Tek başıma hamile kalmadım.'

'Onu kandırmış olabilirsin. Birçok kadın istediğini elde etmek için bunu yapar.

"Ne, dört kez mi?

"Peki, o zaman neden gitti?

"Gitmedi, ortadan kayboldu. Ve bunun çocuklarımızla hiçbir ilgisi yok!"

'Yine de bu seni sebep olmaktan çıkarmaz, değil mi canım?

Daireler çizerken gözlerimi deviriyordum. Dolaptan bir şişe şarap aldım ve onlara ikram etmeden kendime bir bardak doldurdum. Birbirlerine onaylamayan gözlerle baktılar ama umurumda değildi. Bir noktaya değinmek için fazladan büyük bir yudum aldım.

"Nerede olduğunu bilmediğine emin misin?" diye sordu Shirley.

"Bu nasıl bir soru böyle? Şaşırmış bir şekilde cevap verdim. 'Eğer sorsaydım burada oturmuş bu konuşmayı yapıyor olur muyduk sanıyorsun?

'Şimdi bize söylemenin tam zamanı, Catherine. Hepimizin acısını dindir. Simon'ın başka bir kadını mı var? Öyle mi? Şimdi onunla birlikte mi? Kendi gururunu ön planda tutup o ortadan kaybolmuş gibi davranarak torunlarımıza zarar veriyorsun.

'Bu çok saçma! Tabii ki istemiyor. Çocuklarıma öncelik vermeyeceğimi nasıl düşünürsün?'

"Pek çok kadın evliliğini bir arada tutmak için mücadele ediyor," diye araya girdi Arthur. 'Yaygara kopararak ve adam çekip gittiğinde ortadan kaybolduğunu iddia ederek zevahiri kurtarmaya çalışmazlar.

'Bunu senden duymak çok güzel! Doreen'in Etiyopya'ya misyoner olmak için gittiğini herkese söyleyen sen değil miydin? Onu kovduğunla ilgili bir şeyden bahsettiğini hatırlamıyorum.

Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Peki Simon bana bunu yaptıysa, neden seninle temasa geçmedi? Ben devam ettim. "Beni terk ettiyse, seni de terk etmiştir.

"Neden gittiğini belirten bir not bıraktı mı?" diye sordu Shirley.

Bir inilti çıkardım. 'Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin, değil mi? Senin için hecelelememe izin ver: Simon gitmedi. *Kayıplara* karıştı. Polis ona kayıp kişi muamelesi yapıyor. Daha ne kanıta ihtiyacınız var?'

Shirley ayağa kalktı. "Bunu sormak zorunda olduğum için üzgünüm Catherine, ama ona bir şey yaptın mı?

Bu beni şaşırttı. "Ne gibi? Gerçekten kafam karışmış bir şekilde sordum.

'Belki kontrolden çıkan bir tartışma yaşadınız, ona zarar vermiş olabilirsiniz, sonra paniklediniz, bunu kastettiğinizi söylemiyorum, ama ...'

'Ne yani, cesedini eski bir halıya sarmak ve bahçeye gömmek için çocuklara yardım mı ettirdim? Çok fazla *Murder She Wrote* izliyorsun.'

'Gerçeği bilmeyi hak ediyoruz! O bizim oğlumuz!" diye homurdandı.

'O senin oğlun değil, Shirley,' diye karşılık verdim. 'Ama o benim kocam ve en çok acı çeken ben ve çocuklarım. Peki sen nasıl yardım ediyorsun? Annelerini cinayetle suçlayarak mı? Benim ne tür bir canavar olduğumu düşünüyorsun?

Sessizlikleri çok şey anlatıyordu.

"Eğer ölmediyse, o zaman seni terk etmiştir," diye cevap verdi Shirley kesin bir ifadeyle. "Ve açıkçası hiç şaşırmadım. Her zamanki sadık köpeği Arthur başıyla onayladı.

"Sadece daha önce olmamasına şaşırdım," diye devam etti. 'Her zaman hasarlı malları asla tamir edemeyeceğinizi söylemişimdir.

Sözlerinin acımasızlığına rağmen, annesinin parçalara ayrılışını dikkatle dinleyen şaşkın Robbie'nin en alt merdivende oturuşunu görmemle kendimi kaybetmem bir oldu.

"Sadece git! diye bağırdım, Shirley'e doğru hamle yaptım ve onu kolundan yakaladım. "Defol git evimden.

"Sadece bize nerede olduğunu söyle! Shirley, omzundan tutup onu ön kapıdan dışarı iterken bağırdı.

Arthur arkamızda garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Hemen dışarı çıkın! Çığlık attım ve onları fiziksel olarak yola ittim, ardından kapıyı çarparak kilitledim ve arkamdan zincirledim. Oğluma yaklaşmadan önce kendimi toparlamak için bir an durdum, kırık kalbim hala çarpıyordu.

"Babam artık bizi sevmiyor mu?" diye sordu, ıslak yanaklarına yapışmış sarı saçlarını fırçalayarak. "Bu yüzden mi kaçtı?

Bu fikri aklına soktukları için büyükanne ve büyükbabasını tokatlamak istedim. Bunun yerine diz çöktüm, ellerini ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım.

'Sana söz veriyorum Robbie, baban nerede olursa olsun ya da başına ne gelirse gelsin, o kaçmadı. Bizi tüm kalbiyle seviyor.

Bana dikkatle baktı, ayağa kalktı ve merdivenleri tırmandı. "Sen bir yalancısın," dedi sessizce, yatak odasının güvenliğine çekilirken. "Babamın kaçmasına sen sebep oldun.

Arthur ve Shirley'nin söylediklerine katlanabiliyordum. Ama küçük oğlumun hayatında ilk kez annesinden şüphe ettiğini duymak yıkıcıydı. Onun peşinden gitmeli ve Simon'ın kimse tarafından uzaklaştırılmadığını anlatmaya çalışmalıydım. Ama Arthur ve Shirley gücümü tüketmişti.

Bunun yerine kendime bir kadeh şarap daha doldurdum, mutfakta oturup başımı ellerimin arasına aldım ve lavabodaki tüm tabakları kırma isteğimle savaştım.

25 Haziran

Büfenin üzerindeki turuncu vazonun titreşiminden evimizin önünde bir polis arabasının durduğunu anladım. Motorlarının, alıştığım ve döşeme tahtalarının altındaki eklemlerin takırdamasına neden olan acil, kendine özgü bir gümbürtüsü vardı. Sonra bana söyleyecekleri şeyden korkarak panik içinde omurgamdan yukarı doğru tırmanırdım.

Bu ziyaretler genellikle soruşturma hakkında bilgi almak ya da cevaplayamadığım yeni sorular sormak içindi. Ancak beni en çok korkutan ziyaretler, bir yerlerde buldukları başıboş giysi parçalarını içeren plastik torbaları bana getirdikleri zamanlardı. Bir mendil, bir şapka, bir çorap, bir ayakkabı ... tanımlamam gereken eşyaların listesi uzayıp gidiyordu.

Her seferinde, onları gözden geçirirken zar zor konuştum, ama hiçbir şey Simon'a ait değildi. Memurlar her çıkmaz sokakta hayal kırıklıklarını gizlemeye çalıştılar, çünkü olumlu bir sonuç davayı çözmeye bir adım daha yaklaşacaktı. Ama o benim için sadece bir vaka değildi: o benim kocamdı.

Ve yavaş yavaş yetim kıyafetlerin podyumunu da ziyaretleriyle birlikte söndü.

30 Haziran

James sekiz, Robbie beş buçuk ve Emily dört yaşına yaklaşıyordu ve yeni hayatımızı aynı derecede kafası karışık olan annelerinden daha fazla anlamıyorlardı.

Ben de ortadan kaybolurum diye beni gözlerinin önünden ayırmıyorlardı. Mutfak perdelerinin arkasından, çöpü atmak için yolun sonuna kadar yürüdüğümde bile üç çift gözün bana yapıştığını hissederdim. Onlara sürekli olarak hiçbir yere gitmediğimi söyledim ama bana inanmadılar.

Babaların kalması gerekiyordu ve bunun her zaman böyle olmadığını öğrendiklerinde, annelerin de her zaman kalmayacağı konusunda endişelenmeye başladılar. Böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum ama bir yanımda Simon'ın Billy'yi görmeye gittiğini söyleyebilmeyi diliyordu.

sormuş olsalardı. Bunu daha kolay anlayabilirlerdi. Ama gerçekte nasıl hissediyor olursam olayım, sürekli neşeli bir ebeveyn gibi davranmam her zamankinden daha önemliydi.

Emily bir şeylerin dünyasını alt üst ettiğinin farkındaydı ama bu onu pek rahatsız etmiyor gibiydi. Aslında, eve gelen arkadaşlarımızın onu daha fazla kucaklamasına bayılıyordu. Onun kocaman bebek mavisini gözleri ve şapşal gülümsemesi karşısında erimemek onlar için çok zordu, özellikle de büfenin üzerindeki Simon'ın fotoğrafını gösterip şarkı söylediğinde: "*Babam gitti. Babam yok.* Başımı sempatik bir şekilde sallıyor, sonra da Flopsy ya da bir Barbie bebekle dikkatini dağıtırdım.

En çok Robbie zorlandı. O ve köpeğimiz Oscar giderek daha fazla birlikte vakit geçiriyor, birbirlerinin kafa karışıklığından besleniyorlardı. Arka bahçede birlikte oturup tarlalara bakarken, Simon'ın korkunç bir şekilde yanlış giden bir sihir numarasının parçasıymış gibi yeniden ortaya çıkmasını beklerken onları izlerdim. Her gece onları yatağa yatırdığımda Robbie'nin kapısını aralık bırakırdım, böylece Oscar gizlice içeri girip yatağının dibinde uyuyabilirdi.

James, saçlarındaki kahverengi dalgalardan yeşil gözlerindeki ışıltıya ve bulaşıcı kahkahasına kadar babasının tıpatıp aynısıydı. Bir gece, Benidorm sahilinde bulunduğu beyaz ve kahverengi deniz kabuklarından oluşan koleksiyonunu yatak odasının zeminine serpiştirdi. Arkadaşı Alex ona, deniz kabuklarından birini kulağına götürüp dikkatle dinlerse denizin sesini duyabileceğini söylemişti.

Arada sırada Simon'ın sesini yakalamaya çalışmak için bir tane alırdı, belki deniz kenarında kaybolmuştur ve eve dönüş yolunu bulmak için onun yardımına ihtiyacı vardır diye. Bir keresinde ben de denemiştim ama boşluğumun yankısından başka bir şey duymamıştım.

Northampton, bugün

Sabah 8.55.

Sadece başka bir erkeğe karşı hissettiği gözü dönmüş zehirle ona baktı. Ama o kişiyi de kocasıyla birlikte çoktan geçmişine gömmüştü.

Alnı o kadar çatıktı ki ağrıyordu. Onlarsız geçirdiği ilk birkaç haftayla ilgili hatırladıklarına cevap verecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Düşündüğü tüm olası sonuçlar arasında - ki pek çoğu vardı - onun sadece bir tatile çıkacağını tahmin etmemişti. O endişeden çılgına dönmüşken, o bir kumsalda uzanıyordu.

O ortadan kaybolduğunda hayatlarının nasıl paramparça olduğunu anlamasını istiyordu. Onun yepyeni bir kişilik yaratırken, kaderinin bir seçim olmadığını bilmesini istiyordu. Ama ona yaşadıklarının küçük bir hissini bile aktarabilseydi, kayıp bir ruh eşinin nasıl hissettirdiğini hâlâ anlayamayacağı açıktı. Hayatının ilk otuz üç yılını ve onun ayrılmaz bir parçası olanları bu kadar kolay göz ardı edebilmesi inanılır gibi değildi.

"Sen burada bir grup gençle kafayı bulurken bizim için nasıl bir şey olabileceğini azıcık bile düşündün mü?" diye sordu.

"Öyle değildi, ama o zaman öyle olmadığını sanıyordum," diye yanıtladı acımasız bir dürüstlikle. "Bir kaza geçirdiğimi ama cesedimi bulamadığınızı düşündüğünüzü sanmıştım.

'Ve eğer yanılıyorsam lütfen beni düzeltin, ama aslında kendinize bizim varlığımızı bile unutturdunuz?

Başını salladı.

"Peki ya doğum günleri ya da yıldönümleri?" diye ısrar etti, bir pişmanlık belirtisi bulmayı umarak. "O zaman bizi hiç düşündün mü?

'İlk başta hayır, ama başka seçeneğim yoktu. Hayatıma devam edebilmemin tek yolu buydu.

'İşte seninle benim aramdaki fark bu, Simon. Sen ve çocuklarla birlikte olmasaydım hiçbir yere taşınmak istemezdim.

"Kaçmak zorundaydım, boğuluyordum.

'Ah, bu melodramı bana bırak,' diye tersledi. 'Benimle evlenmek istemiyorsan ayrılmak isteyebilirdin.

artık. Kalbim kırılırdı elbette ama eninde sonunda üstesinden gelirdim. Ve beni terk etmek bir şeydi, ama çocuklarınız? Bunu asla anlayamayacağım.'

Sesinin çatlamaya başladığını hissederek sertçe yutkundu. Yıllar önce onun için bir daha gözyaşı dökmeyeceğine yemin etmişti ve şimdi sözünden dönmeyecekti.

"Bana nereye gittiğimi sordunuz, ben de size söyledim," diye cevap verdi sessizce. 'Duydukların hoşuna gitmezse sorumlusu ben değilim.

Gözlerini devirdi. 'Hayır, haklısın. Sorumluluk senin aşına olduğun bir kelime değil, değil mi?

"Buraya seninle tartışmaya gelmedim," dedi çıldırtıcı bir sakinlikle.

'O zaman neden buradasın? Çünkü içimde bastırmak için elimden geleni yaptığım bir öfke var. Ama sen bana bizi nasıl aklından çıkardığını anlatırken bunu hiç de kolaylaştırmıyorsun.

'Elbette sizi düşündüm. Zaman içinde hepinizi düşündüm. Demek istediğim şu ki, geçmişe hemen takılıp kalmak benim için faydalı değildi. Hayatıma devam edebilmek için hepinizi dışarıda bırakmak zorundaydım. Kulağa duygusuzca geliyorsa özür dilerim ama o anda en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.

İnançsızlıkla başını salladı ve ellerini yanaklarında gezdirdi. Yanıyorlardı. Pencereye doğru yürüdü ve odadaki klostrofobiye serbest bırakmak için kol kemerini açtı.

Işık saçlarına vurup kafa derisini ortaya çıkardığında, başının yan tarafında hilal şeklinde bir yara izine benzeyen bir şey fark ettiğini düşündü.

Hızla arkasını döndü. 'Hepimizden bıkmış mıydın, yoksa sadece benden mi? Beni artık istememen için ne yaptım? Başka birinden daha iyi bir teklif mi aldın?

Şömineye doğru baktı, nedenlerini açıklamaya henüz hazır değildi. Tanıdık bir nesne gördü. "Baishali ve Steven'ın bize düğün hediyesi olarak aldıkları bu mu?" diye sordu, yuvarlak turuncu bir vazoyu işaret ederek.

Konuyu değiştirmesi onu şaşırttı ama yine de başını salladı.

"O nasıl? Emekli oldu mu?"

Evet, öyle. Oğullarından biri senin çöpe attığın işi yürütüyor. Sonra o ve Baishali Fransa'nın güneyinde emekli oldular. Sahilde sana rastlamaması ne garip. Konuşacak çok şeyiniz olurdu.

Roger'ı sormadı. Şimdi doğru zaman değildi.

"Her neyse, mezardan havadan sudan konuşmak için çıktığınızı sanmıyorum," diye devam etti. "Ya bana neden burada olduğunu söyle ya da geldiğin yere geri dön.

"Önce hikayenin tamamını bilmeniz gerekiyor.

'Ne, Kulüp 18-30'dan daha sürükleyici hikayeler mi? Bunun için zamanım yok. Ön kapıyı açacakmış gibi verandaya doğru yürüdü ama bunun boş bir hareket olduğunu biliyordu. Cevaplar için o kadar çok yıl beklemişti ki, bunun şimdi sona ermesi mümkün değildi.

Lütfen, Catherine. Hayatıma ne olduğunu bilmeni istiyorum.

Ben de seninkiyle ne yaptığını bilmek istiyorum.

"Benim hakkımda bir şey bilmeyi hak etmiyorsun.

'Buna hakkım olmadığını biliyorum ama uzun zaman oldu. İkimizin de kapanışa ihtiyacı var.

Kapanışa lanet olsun, diye düşündü. Tek bilmek istediği neden olduğuydu. Bunca zaman sonra bile, hâlâ suçlunun kendisi olması gerektiğini düşünüyordu. Yapbozda kendi başına yerleştiremeyeceği önemli parçalar eksikti. Bu yüzden kendine, o gün ne olursa olsun onu şımartacağını ama işini kolaylaştırmayacağını söyledi.

BÖLÜM BEŞ

CATHERINE

Northampton, yirmi beş yıl önce 17

Temmuz

Gün doğarken ön kapının uzun ve gürültülü bir şekilde çalınması beni sarsarak uyandırdı ve ödümü kopardı. Yataktan fırladım, endişeyle sahanlık penceresinden dışarı baktım ve Roger'ın plakasız polis arabasını ve kaldırımın kenarına park etmiş bir minibüs gördüm. Ağzım kurumuştı.

Sabahlığımlı üzerine geçirdim ve gürültüden çocukların uyanmamasını umarak aşağıya koşarken bacaklarımın titrediğini hissettim. *Cesedini bulmuşlar. Onu gerçekten kaybettim.*

Roger garip bir şekilde başını eğmiş, gözlerimin içine bakmadan duruyordu.

"Ne söyleyeceğini biliyorum," diye başladım. "İçeri girebilir miyim?"

'Onu buldun, değil mi? Bana söyleyebilirsiniz.' "Hayır, bulmadık, Catherine. Ama seninle konuşmam gerek.

Meşale taşıyan, mavi polietilen torbalara sarılmış tulumlar ve botlar giyen bir avuç memur bahçe kapısında beklerken Roger içeri girdi. Hiçbiri bana bakmadı.

"Bunun için gerçekten üzgünüm ama bu benim elimde olan bir şey değil," diye özür dileyerek başladı. "Başmüfettişimin takip etmemi emrettiği alternatif bir soruşturma hattı önerildi.

"Anlamıyorum.

Durakladı. "Aldığımız bir ihbara göre bahçenizde yakın zamanda meydana gelmiş bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını incelememiz gerekiyor.

'İşaretler . son zamanlarda rahatsızlık,' I
tekrarladı. 'Ne yok Bu ne anlama
geliyor?'

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama Simon'un kalıntılarının burada gömülü olabileceğine dair bir öneri var.

"Bu bir tür şaka mı?

"Keşke öyle olsaydı ama arama iznim var. Ceketinin cebinden bir belge çıkardı ve bana uzattı. Tamamını okumadan ona geri fırlattım, saçmalığı karşısında boğuldum.

"Kocamı bahçeye gömdüğüme cidden inanıyor musunuz?

'Hayır, elbette bilmiyorum ama çatlaklardan gelse bile tüm ipuçlarını takip etmek zorundayız.

"Bana bu kaçığın kim olduğunu söyle Roger," diye talepte bulundum. "Söylemeye iznim yok.

'Konuştuğun kişi benim. Bilmeye hakkım var.

"Üzgünüm Catherine, yapamam.

Durakladım. 'Bir dakika, çatlaklar dedin, yani birden fazla var. Kim . . . '

Sesim kesildi ve sorumlunun kim olduğunu anladığımda gözlerimi kapattım.

"Arthur ve Shirley! Öfkelen dim. "Bu işi sonsuza dek çözmek için şimdi oraya gidiyorum. Son yüzleşmemizden sonra onlarla bir daha konuşmamaya yemin etmiş tim ama bir istisna yapacak kadar öfkeliydim.

"Hayır, yapmayacaksın," diye sertçe cevap verdi Roger. 'Evde kalacaksın ve işimi yapmama izin vereceksin. Bir şey bulamayacağız ama bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, çocuklarınız ve komşularınız uyanmadan önce o kadar çabuk gidebiliriz.

Ona hem hayal kırıklığı hem de tiksintiyle baktım, küçücük bir parçasının bile zehirli kayı nvalidelerime inanmasından korkuyordum. Ama gözlerinde utançtan başka bir şey yoktu.

'Sadece yap, sonra da git,' diye karşılık verdim ve onu kendi haline bıraktım. Sonra memurlar sessizce arka bahçeyi, Simon'un kulübesini ararken ve havuzun etrafındaki rastgele teras döşemelerini kaldırırken utanç ve aşağılanmış bir şekilde yemek odasının perdelerinin arkasına saklandım.

Şenlik ateşi yığınınından kül örnekleri topladılar, lifleri kaldırmak için özel yapışkan bant kullanarak arabasının bagajını karıştırdılar ve ön çimenlikteki sınırlardaki toprağı elediler. Ancak dikkatlerini depresyonumun derinliklerinde benim için diktiğı pembe gül fidanlarına odakladıklarında öfkemi daha fazla tutamadım. "Ne halt ediyorsunuz siz? Onlara doğru koşarak bağırdım.

"Benim için ne ifade ettiklerini bilmiyorsun!

"Zemin yeni kazılmış, o yüzden kontrol etmeliyiz," diye cevap verdi üniformalı meçhul bir adam.

Küreğı elinden aldım ve çimenlerin üzerine fırlattım. "Bahçede *yapacağın* şey budur - toprağı kazmak ve bir şeyler dikmek, seni lanet olası aptal!

Mutfağı geri döndüm ve buzdolabındaki yarısı boş şarap şişesini bitirdikten sonra duvara fırlattım. Korkmuş Oscar güvenli bir şekilde oturma odasına kaçtı.

Çocukların normalden daha uzun süre uyumasına izin verdim ve onların gelişinden iki buçuk saat sonra polis araçlarını minibüsün arkasına koydu ve Roger kapının eşiğinde yeniden belirdi.

İşimiz bitti. Dediğim gibi, bir şey bulmayı beklemiyorduk. Sana bunları yaşattığım için çok üzgünüm, Catherine.

'Ben de öyle,' diye cevap verdim ve kapıyı yüzüne kapattım.

14 Ağustos

Banyo dolabının aynasındaki yansımama 'Simon ölmedi,' dedim. 'O ölmedi. O ölmedi.

Ne zaman aklımdan bir şüphe gölgesi geçse, tekrar inanana kadar aynı şeyi yüksek sesle tekrar tekrar söylüyordum. Ama her hafta geçtikçe inanmak daha da zorlaşıyordu.

Eve geldiğinde her şeyin olması gereken yerde olduğundan emin olmak için dolabın içine baktım. Bunu çok yaptım. Tıraş bıçağı, tıraş kremi, fırçası, tarağı, pamuklu çubukları ve deodorant çubuğı hâlâ düzgün bir şekilde sıralanmıştı ve hepsi benim kadar gereksizdi.

Kapıları kapattım ve bana bakan perili yüzle dertleştım. Kendime bu teklifi yaparak haksızlık edip etmediğimi sordum.

Hâlâ hayatta olduğuna dair boş umutları olan çocuklar. Onun varlığını hissetmeyi bırakmış olabilirdim ama sezgilerim bana sonsuza kadar gitmeyeceğini söylüyordu. Bu yeterli miydi? Ayrıca, babalarından bu kadar çabuk vazgeçersem onlara hangi dersleri öğretmiş olurdum?

Simon her gün ilk ve son düşüncemdi ve muhtemelen aradaki diğer her düşünce. Her gece yatağında ona gününden bahsederdim ama hiç cevap vermezdi. Yine de dışarıda bir yerlerde bulunmayı beklediğinden emindim. Ama kendimi küçülen bir azınlığın içindeymişim gibi hissediyordum.

Başlarda belli belirsizdi ama arkadaşlarımızda bir değişiklik görmeye başladım. Kimse bunu kelimelere dökmeye cesaret edemiyordu ama ben onun adını andığımda küçük şüphe işaretleri almaya başlamıştım. Steven işle ilgili olmadığı sürece onun adını nadiren anardı. Baishali boynuna değen koyu renk bukeleri beceriksizce çekiştiriyor ve sonra konuyu değiştiriyordu. Her zaman güvendiğim Paula bile onun çekip gidebileceğini düşünmediğim için bana safmışım gibi bakmaya başladı.

Farkında olmadan beni herkesten daha fazla incitti çünkü çok yakındık ve içgüdülerime güvenmiyordu. Bu da kendime Simon hakkında bu kadar çok konuşmamam gerekip gerekmediğini sormama neden oldu. Ama neden durayım ki? O benim kocamdı ve bizden koparılması onun suçu değildi. Neden diğer herkes bunu göremiyordu?

Tek odak noktası onu bulmaya yardım etmek olmayan herkese gücenmeye başladım. İnsanların yaşamak için kendi hayatları olduğunu biliyordum ve onlara imreniyordum ama şüpheleri beni çok sinirlendiriyordu. Hepsine defolup gitmelerini söylemek istedim. Ama kendimi toparlamak için onların yardımına ihtiyacım vardı, bu yüzden desteğimi bir şişe kırmızı şaraptan aldım. Neye ihtiyacım olduğunu herhangi bir arkadaştan daha iyi anlıyordu.

Bir ayağım bataklıkta batarken, diğer ayağım kendimi sabit tutacak kadar sağlam bir zemin aramak için umutsuzca çırpınırken ikili bir hayat sürdürdüm.

Aile yemekleri bastırılmış işler haline geldi. Çocukları konuşmaya ikna ederdim ya da onlara eğlenceli tatillerin, doğum günlerinin ve Noellerin geleceğine dair boş vaatler gibi odaklanacakları bir şeyler verirdim. Ama ne söylediğimin bir önemi yoktu. Tek istedikleri babalarıydı. Bu yüzden çoğu gece sessizce oturur, tavuk Kievleri tabaklarımızda satranç oynar gibi karıştırırdık.

yemek masasındaki boş sandalyeye bakmaktan kendimizi alıkoymaya çalışıyoruz.

Sonunda sandalyeyi garaja taşıdım. Hiçbir şey fark etmedi. Onun yerine boş alana aval aval bakıyorduk.

2 Eylül

Annesini harekete geçirmek için sekiz yaşında bir çocuğun utanması gerekti.

"Bak ne yaptım anne," dedi James göğsüme bir kâğıt parçası iterken gururla.

Bana babasının resmini ve onu bulana elli peni harçlık ödülünü gösterdiğinde kalbim kanadı.

"Pencereye koyabiliriz," diye yardımsever bir şekilde önerdi. İhtiyacım olan tekme bu şekilde geldi.

Simon'ın kaybolmasından üç ay sonra Roger polis soruşturmasının sonuçsuz kaldığını itiraf etti. Evimi aramak ya da kalıntıları için bahçemi kazmak anlamına gelse bile işlerini yapmalarına izin verecektim. Ancak çocuklar ve komşular benden bilgi istediklerinde ve ben onlara cevap veremediğimde kendimi aptal gibi hissetmeye daha fazla katlanamazdım.

Kendim için üzüldüğüm ve onu bulmaları için başkalarına güvendiğim bir kısır döngünün içine düşmüştüm. Bulamadıklarında da hayal kırıklığına uğruyordum. James'in ödül posterini bana Simon'ı kendim bulmamı engelleyen hiçbir şey olmadığını hatırlattı.

İkinci bir rüzgarla harekete geçtim ve yerel gazetemizi aradım; gazete de yeni bir çağrı için eve bir muhabir gönderdi. Röportaj baskıya girdiğinde, bölgesel haber programı *Countywide* evimize gelip bir bölüm çekmek istedi. Bundan gurur duyduğumu söyleyemem ama çocuklarımızın kaygılarını izleyicilerin yüreğine dokunmak için kullandım.

"Annem insanların bizim için üzülmesini sağlamaya çalışıyor," diye fısıldadım James ve Robbie'ye kameramanın duyamayacağı şekilde.

"Neden?" diye sordu Robbie.

'Çünkü eğer birileri babamın nerede olduğunu biliyorsa ama henüz bir şey söylemediyse, o zaman bizi televizyonda görürler ve onu ne kadar özlediğimizi anlarlar ve bize onu nerede bulabileceğimizi söyleyebilirler. Ama bizi çekmeye başladıklarında hepimiz üzgün görünüyormuş gibi yapmak zorundayız.

'Ama rol yapmamıza gerek yok,' diye yanıtladı şaşkın James. 'Biz üzücü.'

Tabii ki öyleydiler. Bir an duraksadım ve kendime sordum. Kendime bir şey kanıtlamak ya da ailemize bir bütün olarak yardım etmek için acılarını. Onları herkesin önünde teşhir etmek, zaten çektikleri acıların üzerine daha fazla psikolojik hasar ekler miydi? Yoksa amaç aracı haklı mı çıkarırdı?

Çok fazla seçeneğim olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden onları asık suratlarla oturma odasına ittim. Berbat bir anneydim. Ama bize olan yeni ilginin verdiği heyecanla çevre köyleri, otobüs ve tren istasyonlarını, hastaneleri, kütüphaneleri ve toplum merkezlerini kocamın fotoğrafı ve açıklamasıyla bastırdığım afişlerle donattım.

Endişeli ve çaresiz yüzümü bizzat gördükleri için atmaya daha az meyilli olsunlar diye mektupları her yere elden teslim ettim. Ayrıca üç düzine mektup yazdım ve kafası karışmış bir şekilde ortaya çıkma ihtimaline karşı ülkenin dört bir yanındaki evsiz barınaklarına ve Kurtuluş Ordusu merkezlerine fotoğrafını gönderdim. Proaktif olmak bana uzun zamandır hissetmediğim bir moral verdi. İyimserdim ve kontrol bendeydi. Aklıma gelen her türlü sosyal yardım çalışmasını tamamladığımda, kendime tek yapmam gerekenin beklemek olduğunu söyledim.

Televizyondaki çağrıdan sonra polise otuz kadar telefon geldi ama hiçbirisi bir sonuca ulaşmadı. Kurtuluş Ordusu'ndan bir sonuç alamadım ve Londra'da sadece bir sığınma evi Simon'a belli belirsiz benzeyen birini gördüğünü hatırladı. Ama o kişi de aylar önce gitmişti.

Eylül ayının sonunda en başa dönmüştüm.

Zihnin boşa kürek çekerken ve sadece ısırgan otlarına dokunurken neler yapabileceği komik. Ya şaraptan ya da çaresizlikten, onun yokluğunu açıklamak için gülünç teoriler üretmeye başladım. Eğer zayıf bir umut ışığı veriyorsa, ona yapıştım.

Kütüphanenin mikrofişlerindeki gazeteleri tarayarak, kurbanı olabileceği bir seri katil olup olmadığını araştırdım. Roger'a polis tanık koruma programına zorla dahil edilmiş olma ihtimali olup olmadığını sordum. MI6'dan çok sempatik bir kadınla konuştum ve yıllarca casus olarak ikili bir hayat sürüp sürmediğini ve şimdi dünyanın herhangi bir yerinde bir görevde olup olmadığını sordum. Bunu doğrulayamadı ya da inkar edemedi.

Bir günümü uzaylılar tarafından kaçırıldıklarını ve üzerlerinde deneyler yapıldığını iddia eden insanlarla yapılan röportajları okuyarak geçirdim. Simon doktorunun onu dürtüklemesinden nefret ediyordu, bu yüzden nadir bir kendini eğlendirme anında, E.T.'nin uzun bir parmağını kıcına sokmaya çalışırken yüzünü hayal ettim.

Hatta Paula'nın annesinin bir arkadaşını ziyaret ettim, bir elinde Simon'un tarağını diğer elinde fotoğrafını tutarken kaşlarını çatan bir medyumdu. Gözlerini kapadı ve mırıldandı.

"Henüz diğer tarafa geçmedi canım," diye başladı, beni rahatlatmak için. 'Güvende ve iyi olduğumu hissediyorum, ama çok uzakta. Kumlu bir yerde. Dağlar ve komik aksanlarla konuşan insanlar görüyorum. Çok fazla gülümsüyor. Çok mutlu görünüyor.

Daha sözünü bitirmeden hışımla dışarı çıktım ve bir sahtekâra para verdiğim için kendime lanet ettim.

Eve döndüğümde ön kapıdan girdim, mutfak masasının üzerine çöktüm ve ceketimi çıkarmadan daha önce bıraktığım bir kadeh şarabı bitirdim.

Simon'ın ortadan kaybolmasının üzerinden dört ay geçmişti ve ben dördüncü Haziran sabahına geri dönmüştüm - onsuz ve nedenini bilmeden.

7 Ekim

Erken yattım ve şarabın beni çabucak bayıltacağını umarak ışıkları kapattım. Öyle olmadı. Midem gurulduyordu ama kendime bir sandviç yapma zahmetine bile giremedim.

Sık sık yaşadığım uykusuzluk nöbetlerinde pencereden dışarı bakabilmek için perdeleri kapatmayı uzun zamandır bırakmıştım. Ay

Daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı, tıpkı yıldızlar gibi. Onlardan oluşan kümelere baktım ve Simon'ın yüzünü oluşturmak için onları bir araya getirmeye çalıştım.

Beni sinirlendiren özel bir şey yoktu ama günün büyük bir bölümünü yeni bir dibe vuruşla geçirmiştım. Ölüm çingırağı yavaşça bir törpüye dönüşürken sevdiğiniz birinin elini tutuyor olmanız ya da polisin bir kaza olduğunu söylemek için kapınıza gelmesi fark etmez. Ölüm nasıl olursa olsun, acısı korkunçtur.

Bazı insanlar kendilerinden ya da acılarını paylaşanlardan saklanmak için bariyerler inşa eder. Bazıları tamamen içine kapanır, bazıları ise hayatlarının geri kalanını yas tutmaya adar. Cesur olanlar ise sadece devam eder.

Bunların hiçbirini yapamadım. Çünkü biri sebepsiz, açıklamasız ve kapanışsız bir şekilde ortadan kaybolduğunda, size kalan tek şey bitmek bilmeyen bir boşluk oluyor. Başkalarının sevgisi, sempatisi ya da gücüyle doldurulamayacak bir boşluk, sızlayan bir uçurum.

Kalbimin artık cevaplanamayan soruların enkazıyla dönen bir kara delik olduğunu kimse bilmiyordu. Simon'ın ölümüne dair fiziksel bir kanıt ortaya çıkana kadar, onu asla ama asla gerçekten bırakamayacaktım.

Düzenleyecek bir cenazem yoktu; gömecek bir cesedim yoktu; suçlayacak kimsem yoktu; tıbbi bir cevap sunacak bir otopsi ya da bir nedeni açıklayacak bir intihar notu yoktu; hiçbir şey yoktu. Sadece aylar süren mutlak bir hiçlik.

Herkesin hayatı bahçe kapımızın ötesinde devam ederken ben Arafta sıkışıp kalmıştım ve kendimi çok ama çok yalnız hissediyordum.

SIMON

Saint-Jean-de-Luz, yirmi beş yıl önce 14

Temmuz

Karnımda doldurulması gereken bir boşluk vardı. Hayal gücüm acıkmıştı ve dişlerimi geçirebileceğim bir proje için can atıyordum. Çocukken bile bir şeyler inşa etme dürtüm vardı. Kuş evleri, inler, tavşan kulübeleri, derelerde barajlar - sıfırdan inşa edebileceğim ve gurur duyabileceğim somut bir nesne olduğu sürece fark etmezdi.

Fransa'daki hayatım memnun ve stresten uzaktı. Ancak geçmişimin tuzaklarının çoğundan kurtulmuş olsam da, bir zamanlar çok görkemli olan ve şimdi yardım için ağlayan bir hostelde yaşamak, tasarlama ve gerçekleştirme arzumu görmezden gelmeyi imkansız hale getirdi. Yaptığım şey buydu. Bir şeyler yaptım. Bir şeyler yarattım. Bir şeyleri onardım.

Çatısı altında ne kadar çok zaman geçirirsem, kişiliğine o kadar aşına oluyordum. Hangi döşeme tahtalarının gıcırdadığını ve hangilerinin ağırlığımı ancak taşıyabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum. Pencereleri kapalı tutmam gerektiğini ya da çürüyen çerçevelerin parçalanma riskini göze almam gerektiğini biliyordum. Farelerin tavan arasının hangi tarafına yuva yapmayı tercih ettiğini biliyordum. Şiddetli bir sağanak yağışta kaçınılması gereken odaları ve Bradley'nin kenevir bitkilerinden oluşan kapalı bahçesinin gelişmesi için maksimum güneş ışığı alan yerleri biliyordum.

Her zevkine ve başarısızlığına aşık olmuştum. Bir insana yapamayacağım şekilde kusurlarını kabullenmiştim. Bir şeyin çatlaklarını örtmenin onun daha derin sorunlarını gizleyemeyeceğini de biliyordum. Routard International'ı tekrar Hôtel Près de la Côte'a dönüştürmeyi arzuluyordum.

Yerel söylentilere göre otel 1920'lerin ortalarında birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Bordeaux'lu gelecek vaat eden bir mimar tarafından tasarlanmıştı ve projesine sadece iki ziyarette bulunmuştu - bir kez temel atılırken, bir kez de kapıların müşterilere açıldığı ilan edildiğinde. Kimse onun adını hatırlayamıyordu.

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra ülkelerinin yeniden çökmesinden korkan zengin bir Yahudi Alman aile için tasarlamak üzere görevlendirilmişti. Bu yüzden tesadüfen emlak yatırımlarını yurtdışına yaptılar. Ancak Almanya ikinci kez çöktüğünde, onlar yeryüzünden kaybolurken otelleri kaldı. Miraslarına dokunulmamıştı, ancak otel öksüz kalmıştı ve izini sürebileceği bir sahibi olmadığı için o zamanki müdür oteli kendi mülkü olarak elinde tutuyordu. Onun ölümü üzerine otelin kaderi bir dizi uzak yöneticinin eline geçti.

kümülatif olarak harabeye dönmesini önlemek için çok az şey yapan akrabalar.

İroninin farkına varmadan önce, bir zamanlar bu kadar değerli olan bir şeyin nasıl olup da kasten terk edilmiş olabileceği konusunda dehşete düşmüştüm. Ama insanlardan çok binalarla ilgiliydim. Eğer yapılara zaman, detay ve ilgi gösterirseniz, sizi korurlardı. Çatılarının altında güvende olurdunuz. İnsanlar hiçbir zaman böyle garantiler sunmadı. Ben de bana yaptığı yardımı ona yapmayı kendime görev edindim.

Bradley beni girişimci Hollandalı sahibiyile temasa geçirdi; o da açık artırmada sadece tarifine bakarak körü körüne satın aldığını itiraf etti. Ona kim olduğumu, mülküne karşı hislerimi, onu yeniden canlandırmamı sağlayacak niteliklerimi ve becerilerimi açıklayan on iki sayfalık ayrıntılı bir teklif yazdım.

Yapılması gereken işleri, yaklaşık zaman çizelgesini ve maliyetini listeledim. Sonra parmaklarımı çapraz yaptım ve bekledim. İki hafta sonra Bradley kahvaltıda bana yaklaştı.

"Ne dediğini bilmiyorum ama her zamanki cimri piç gemide. Gülümsedi ve beni tebrik eden bir el sıkışma teklif etti.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdim, ciddiye alındığıma gerçekten şaşırmıştım.

'Evet. Parayı Pazartesi günü pansiyonun banka hesabına yatıracak, böylece istediğin zaman başlayabilirsin. Muhtemelen işiniz bittiğinde satacaktır.

O anda umurumda bile değildi. Bu haber beni hem sevindirdi hem de heyecanlandırdı, çünkü aylardır ilk defa dikkatimi kendimden başka bir şeye odaklayabiliyordum.

13 Ağustos

Otelin gerektirdiği işler bana yalnız geçirecek çok zaman veriyordu. Routard International'da edindiğim her tanıdıkla birlikte, bir kenara attıklarım üzerine daha çok düşündüm.

Catherine'le çift olmadan kısa bir süre öncesini ve beni şekillendiren çocukluk arkadaşlarımı, özellikle de en iyi arkadaşım Dougie Reynolds'ı düşündüm.

Polis olan babasının yeni bir birimin başına geçmeyi kabul etmesinin ardından ailesiyle birlikte İskoçya'nın Inverness kentinden Northamptonshire'a yaklaşık beş yüz mil taşınmıştı. Benimkinin yanındaki sokağa taşınmışlardı.

Arkadaşlığımız anlık değildi. Roger, Steven ve ben, kumral saçları ve kaba, anlaşılmaz aksanıyla sınıfa giren sırık gibi, sap gibi kollu çocuğa sanki bir uzay gemisinden düşmüş gibi ters ters baktık. Bölgemizdeki ilk birkaç günü boyunca, ona geniş ve seçici bir mesafe bırakıldı. Ama bizim sahte ilgisizliğimize sinir bozucu bir şekilde pek aldırış etmedi.

O yanıma geldiğinde köyün yeşil alanında bir futbol topuyla yirmi beş top tutarak kişisel en iyi dereceme ulaşmıştım.

"Bahse girerim daha fazlasını yapabilirim," dedi sırtarak ve ellerini kalçalarına koyarak meydan okuyan bir çizgi roman süper kahramanı pozu verdi.

"Devam et o zaman," diye burnumu çektim ve topu kasten göğsüne doğru çok sert bir şekilde fırlattım. Kolaylıkla elliye ulaştığında zaferi ilan etmiş ve topu bana geri göndermişti. Biraz aşağılanmış bir halde uzaklaşmaya başladım.

"Sırtınızı biraz eğin," dedi aniden. "Denge için kollarını uzat ve topun merkezine odaklan."

Tavsiyesine gönülsüzce uydum ve ancak çıplak kalçam ucuz deriye karşı tenin tekrarlanması acıdığına elli birde durdum. Gülümsememi gizledim, ama bir arkadaşlığın temellerini sağlamlaştırmak için gereken tek şey buydu.

Beni en çok cezbeden şeyin onun cana yakın kişiliği mi yoksa istikrarlı aile hayatı mı olduğundan emin değildim. Dougie en azından benimkine kıyasla mükemmel bir aileye mensuptu. Bir anne, bir baba, bir erkek ve bir kız kardeş - uğruna cinayet işleyebileceğim her şey.

Dougie Senior her akşam eve geldiğinde karısı Elaine'i yanağına bir öpücük kondurarak karşıladı. Elaine de ona sonsuz miktarda tencere yemeği ve ağız sulandıran güveçlerle karşılık verirdi. Michael, Isla ve Dougie o gün yaptıkları her şeyi ebeveynlerine anlatırken aile şakalaşmaları yemek odasını dolduruyordu. Hiçbir ayrıntı dahil edilemeyecek kadar önemsiz değildi.

Arkadaşlarımın hepsi Elaine'e hayrandı ve sanırım onlar seksiliğin ne demek olduğunu bilmeden önce onu seksi buluyorlardı. Bukleleri bir Noel gibi parlıyordu.

Mandalina rengindeydi, teni sütlü ve illiydi ve Monroe benzeri bir kum saati figürüne sahipti. Bana Doreen'i hiç sormadı ama eminim Dougie ona annemin hayatımdaki düzensiz varlığını anlatmıştır. Evdeki durumuma acısaydı da rahatsız olmazdım. Sadece kendi annem olmasa bile bir annenin ilgisine minnettardım. Daha sonra Shirley bana annelik yapmak için elinden geleni yapacaktı ama o zamana kadar artık bir aile reisi istemiyordum.

Dougie'nin ailesi bana yarı zamanlı oğullarıymışım gibi davrandı. Varlığıma bakılmaksızın yemek masasında yerim hazırdı. Uyku tulumum Dougie'nin yatak odasındaki kamp yatağında duruyordu ve bana kendi diş fırçamı ve yüz bezimi bile almışlardı. Tüm Reynolds çocukları arkadaşlarını davet etmeye teşvik ediliyordu ve evleri, kapısından geçen ocuk sayısıyla bir gençlik kulübünü andırıyordu. Ama sanırım Elaine bana özel bir ilgi duyuyordu.

Tek ocuk olarak, kardeş ilişkilerinin alişılmadık dünyası - birbirleriyle nasıl oynadıkları, öğrendikleri ve kavga ettikleri - beni büyüledi. Bana ailenin tanımını öğrettiler. Ama onları izlemek aynı zamanda babama karşı içimde bir kızgınlık yarattı. Dougie'nin evinin reisi, kendi ihmal edilmiş oğlunu fark edemeyecek kadar huysuz karısıyla meşgul olan bir adamın hayaleti değildi.

Babamın yapısında ne eksikti de Doreen'i elinde tutamıyordu diye sorguladım. Neden onu Elaine'in kocasını sevdiği gibi sevmiyordu? Annemi başka erkeklerin kollarına iten neyi eksikti? Hiçbir eksiği yoktu elbette. Benim olumsuzluğum sadece onun oğlu olarak kendi başarısızlıklarımı maskeliyordu. Bana elinden gelenin en fazlasını sunan adamın da kendi sınırlamaları olduğunu biliyordum. Ondan alamadığım şeyleri Reynolds'lardan aldım.

Ama onlarla geçirdiğim zamandan öğrendiğim en önemli ders yıllar sonra geldi. O da şuydu: Mükemmel bir şeyin yüzeyini kazırsanız, altında her zaman çürümüş bir şeyler bulursunuz.

1 Eylül

Ne Bradley ne de ben birbirimizin geçmişine çok fazla girmemiş olsak da, içgüdülerim onun güvenilir biri olduğunu söylüyordu. Geçmişim başkaları için olduğu kadar benim için de önemsizdi, bu yüzden ona gerçek yüzümü asla gönüllü olarak göstermezdim.

Bu soğukluk, kötü deneyimlerden doğan bir savunma mekanizmasıydı. Çünkü birine ne kadar güvenirseniz, onunla ilgili yanlışlamalarınızı yıkmak için ona o kadar çok fırsat vermiş olursunuz. Ama her ne kadar kendimi yalnız bir birim olarak görmeye özen göstersem de - ve her ne kadar sağduyuma aykırı olsa da - hayatımda bir Dougie Reynolds'a ihtiyacım vardı. Bradley bu boşluğu doldurmaya çok yaklaşmıştı.

Dougie, on yıl önce köy barındaki bir kilitlenme sırasında ve birkaç pint Guinness dudaklarımızı gevşetirken, ailesinden geçen hastalığı ortaya çıkarmıştı. Durup dururken, babasının düzenli olarak Elaine'in canına okuyan vahşi bir eş dövücü olduğunu itiraf etmişti.

Bazen becerilerini ailesinin önünde geliştiriyordu ama çoğunlukla hobisini yatak odasının kapısının ardında saklıyordu. Dougie, arkadaşlarını evlerinde vakit geçirmeye teşvik etmesinin nedeninin bu olduğunu açıkladı. Çünkü yalnız bırakılırsa, muhtemelen küçük bir olay yaşanacak ve Dougie Senior'a onu tekrar incitmesi için ilham verecekti. Arkadaşlığımız onlara geçici bir infaz erteleme sağladı. Beni kullanmıştı.

O gözyaşları içinde ailesinin İskoçya'dan hızla ayrılışını anlatırken ben giderek artan dehşetimi maskeleydim. Elaine o kadar kötü bir saldırıya uğramıştı ki iki hafta hastanede yatmıştı - kocasının şimşek gibi darbeleri çenesini ve beş kaburgasını kırmıştı. Dougie Senior'un meslektaşları Elaine'e destek olmak yerine, onu kendilerinden birine karşı suç duyurusunda bulunmaması için teşvik etmiş ve başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmalarını önermişlerdir.

Ancak hayal kırıklığım suçluya değil, oğluna yönelikti. Dougie, benim için ne anlama geldiğini çok iyi bildiği cennet gibi evini satın almam için beni teşvik etmişti. İfşaatının bir sonucu olarak beklemesi gereken herhangi bir sempati ya da anlayış, bunun yerine taş suratlı, sessiz bir bencillikle karşılandı. Reynolds'ları içine yerleştirdiğim kar küresi öyle sarsılmıştı ki

içeriği bir daha asla yerine oturmuyacaktı. Beni bildiğim tek istikrardan mahrum bırakmıştı. Cehalet mutluluktan ve ben mutluluğu sevmiştim.

Elaine'in kendisini bir sadistin yanından çekip alamaması da beni hayal kırıklığına uğratmıştı. En azından annem ne kadar zayıf olursa olsun bir sebepten dolayı bizi terk edecek güce sahipti. Elaine'in bir sürü nedeni vardı ama o kalmıştı ve tüm kadınların yaptığı gibi yalan söylemişti.

Sonunda Dougie ifadesiz yüzümü okumuş olmalı ve şefkat eksikliğimin yanlış arkadaşına sırrını açtığı anlamına geldiğini fark etti. Böylece konuşma sona erdi, halının altına süpürüldü ve bir daha asla konuşulmadı.

Yıllar sonra Dougie'nin de görüldüğü gibi biri olmadığını öğrendim. Bradley'i daha yakından tanıma fırsatını kendime tanırsam, muhtemelen o da beni hayal kırıklığına uğratacaktı, bu yüzden onu kendimden uzak tuttum. Başkasının denizinde boğulmaktansa kendi adamda kalmak daha iyiydi.

7 Ekim

'O öldü, dostum. Kahretsin.'

Bradley, Darren'ın sert vücudunu yavaşça sırt üstü yatırdı. Darren gözlerini kapatmış, öylece yatıyordu. Alın soğuk bir sabah kadar solgun ve bir o kadar da soğuktu.

'Kesinlikle öyle,' diye iç geçirdim, sonra çıplak göğsünün üzerine yamalı bir battaniye çektim ve ifadeden yoksun yüzünü kapattım. 'Oldukça huzurlu görünüyor. Acı çekmiş gibi görünmüyor.

'Büyükbabam uykusunda kalp krizinden öldüğünde de aynı görünüyordu. Ölmek için iyi bir yol, değil mi? Eminim bizimkine de öyle olmuştur. O zaman doktoru arasak iyi olur. Bradley kendini toparladı ve resepsiyonun ankesörlü telefonuna doğru yürüdü.

Gözlerim arkadaşımın hareketlerine sabitlenmişken, ellerim sırt çantasını bulmak için ölü adamın yatağının altına daldı. Metal bağlantıları açmak için dokunmaya güvendim ve ödülümü bulana kadar etrafı karıştırdım. Bradley ahizeyi kapatıp arkasını döndüğünde onu cebime tıktırdım.

'Doktor yolda,' diye bağırdı.

Darren Glasper ani ölümünden bir ay kadar önce kapımızın önünde belirmişti. Hostelimiz neşeliydi ve - bütçesi kısıtlı bir gezgin için en önemlisi - ucuzdu. Ve benim gibi, şehrin sınırsız, rahat anonimliğinin sarhoş edici cazibesi Darren'ı ilk planlanandan daha uzun süre orada kalmaya ikna etmek için gereken tek şeydi.

Bir akşam yemeğinde bana, sekiz kişilik bir ailenin en küçüğü olarak motivasyonunun, onu şekillendirenlerden uzakta kendi kimliğini keşfetmek olduğunu söyledi. İlk başta aile geleneklerine boyun eğerek okulu bırakmış ve Sheffield'in çelik fabrikaları ve dökümhanelerinde ödüllendirici olmayan bir kariyere dalmıştı. Ancak Darren nefret ettiği bir işte ömür boyu el emeği harcamaktan daha fazlasını arzuluyordu. Bu yüzden, sevdiklerini şaşırtarak, stajyer öğretmen olarak başkalarını eğitmek üzere eve dönmeden önce dünyayı gezmek ve kendini eğitmek için ayrılacağını açıkladı.

Ailesinin onu aptallık ettiğine ikna etmeye yönelik kaçınılmaz girişimlerine rağmen, pes etti ve gitti. Yine de onlardan bahsederken gururla gülümsüyordu ve ranzasının arkasındaki duvar aile fotoğraflarıyla doluydu. Onları başının etrafına koruyucu bir hale gibi dizmiş ve bana teker teker tanıtmıştı. Hepsi birbirine çok benziyordu - hatta bir şekilde anne ve babasına bile.

Yaz mevsimi hostel için verimli bir dönemdi ve misafirlerle dolup taşıyordu. Ancak, sezonun kapanış günleri daha sakindi ve binanın kemerini gevşetip nefes almasını sağladı. Bu da bana yenileme çalışmalarına başlamam için alan yarattı ve Darren ile diğerleri benim işçilerim olarak hareket etmeye fazlasıyla istekliydiler.

Kendisine dört yatak odalı bir yatakhane tahsis edilmişti, ancak o gün ne Bradley ne de ben onu görmediğimizde, onun yokluğu bizi endişelendirdi.

Bir noktada Darren, bir parçası olmaya çok hevesli olduğu dünyadan ayrılmıştı.

Kasabanın doktoru bir saat içinde gelerek Darren'ın şüpheli bir kalp krizi sonucu öldüğünü resmen ilan etti. Otopsi için morga götürülmek üzere polisi ve ambulansı beklerken Darren'ın gülümseyen ailesine katılarak cesedine eşlik ettim.

Ailesinin hayatının onun ölümünden nasıl etkileneceğini merak ettim. Bir oğul ve kardeşe veda etme fırsatının ellerinden alınmış olmasını muhtemelen hiçbir zaman kabullenemeyeceklerini ya da gezginlik tutkusuna karşı çıktığı için ondan özür dileyemeyeceklerini fark ettiğimde onlara acıdım.

Bir an için, ben de kalbimin sesini dinlediğimde Catherine'in bununla nasıl başa çıktığını düşündüm. Ancak düşüncelerim iki subayın gelmesiyle bölündü, ben de odadan çıktım ve bir sigara içmek için avluya doğru yürüdüm.

Yalnız başıma elimi cebime attım ve Darren'ın pasaportunu çıkardım. Onun eski dünyasını geride bırakma ihtiyacı benim aracılığımla devam edecekti. Pansiyonda geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyor, burayı bir kefareet ve iyileşme yeri olarak kullanıyordum. Ama sonunda projemi bitirdiğimde ayaklarımın kaşınmaya başlayacağını biliyordum. Ve pasaportum ya da uluslararası kimliğim olmadığı için yeni bir yere gitmek sorunlu olacaktı. Ama şimdi değil.

Darren ve ben benzer badem şekilli gözlere, saç stiline ve yüz kemik yapısına sahiptik. Pasaportundaki fotoğrafa üstünkörü bir bakış bunu doğruluyordu. Birkaç hafta boyunca jiletten uzak durduğum sürece, onun hafif sakalına uyacak ve istediğim her yeri keşfetme potansiyelini kazanacaktım.

Henüz bir cenaze levhasına konmamış bir adamın kimliğini üstlenmenin ortaya çıkardığı ahlaki sorunlar karmaşıktı - bu yüzden onları bir kenara bıraktım. Özellikle Darren'ın Cezayir'de cüzdanını kaybettiğini sadece ben bildiğim için, başka hiçbir sorun ortaya çıkmadı. Pasaportu olmadan akrabalarının izini sürmenin hızlı bir yolu olamazdı.

Polise Hristiyan adını ve uyruğunu söyledim ve boşlukları doldurmayı onlara bıraktım. Bu bana zaman kazandıracaktı. Sigaramı söndürdüm ve cesedinin sedyeyile götürülüşünü saygılı bir sessizlik içinde izlemek üzere binaya döndüm.

Darren da ben de bizi geride tutanlardan daha önce hiç olmadığımız kadar özgürdük.

Northampton, bugün

Sabah 9.50'de.

"Seni ne zaman geri tuttum ki? Catherine kükredi. 'Bu ne cüret! Seni desteklemekten ve cesaretlendirmekten başka bir şey yapmadım. Sana inandım!

Dudaklarından dökülen her yeni ifşaatla ruh hali biraz daha karardı, ta ki gördüğü tek şey siyah olana dek. Karşısında oturan adamın gerçekten de uzun zaman önce ölüm onları ayırana kadar onu seveceğine söz veren adam olup olmadığını sorguladı. Ona benziyordu; sesi ona benziyordu. Orta parmağıyla dalgın dalgın başparmağının izini çizmesi gibi tavırları bile aynı kalmıştı. Ya da endişesini gizlemek için alt dudağına vurması gibi.

Ama ailesini bir kenara attıktan sonraki hayatına dair hatıralarında tanıdığı hiç kimseyi duymamıştı. Gerçekten de başından beri vicdansızca yaşamak onun içinde var mıydı? Ondaki bu içler acısı hilekârlığı ve fırsatçılığı nasıl fark edememişti? Aşkı gerçekten de kördü.

"Ve sen de ölü bir adamın pasaportunu mu çaldın?" diye devam etti şaşkınlıkla. "Bu içler acısı bir durum.

Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı, sanki şeytan onu dirgenle dürtüyormuş gibiydi. 'Bu gurur duyduğum bir şey değil ama yapmam gerekeni yaptım. Başka seçeneğim yoktu.

İçindeki öfkeyi derinden derine çekti. 'İşte yine o lanet kelimelerle başlıyoruz. *Başka seçeneğin yoktu*. Lütfen, bağışlayın beni. Çocuklar ve benim başka seçeneğimiz yoktu, sensiz yaşamaya devam etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Seni bulmak için elimizden geleni yapmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

'Dürüst olmak gerekirse, bu kadar ısrarcı olmanı beklemiyordum. Birkaç hafta sonra pes edeceğini umuyordum.

"Ama aşk budur, Simon. Kalbini verdiğin insandan asla vazgeçmemektir. İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, o kişinin her zaman seni arayacağına inanmaktır.

Ülkeyi terk edeli çok olmuş bir adamı bulmak için bu kadar zaman harcamasının aptalca olduğunu düşünerek başını salladı. Gözlerini

kendini savunmasını beklemeyi bırakana kadar birbirlerine sarıldılar. Zaferinin içi boştu.

Kocası olan yabancının neden aniden hayatına girdiğini tam olarak açıklamaya hazır değildi. Bu, aniden ağzından kaçırabileceği ya da konuşmanın arasına gelişigüzel sıkıştırabileceği bir ifşaat değildi. Kendisini uzaklaştırmasında oynadığı rolü açıklamadan önce, neden böyle bir seçim yaptığını ona açıklamak zorundaydı.

Ancak o zaman, suçunu anladığında, bombalarından ilkini patlatabilirdi. Aksi takdirde patladığında duyacağı tek şey, odanın içinde seken gerçeğin sağır edici sesiydi. Düşünmek için duraklamayacaktı ve onun görünüşü başladığı gibi çabucak sona erecekti.

Kendi adına, adamın en basit sorularına bile cevap vermeyi reddetmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Gerçeği bilmeyi hak ediyordu - tüm gerçeği. Ancak daha iyi bir yargıya karşı, zaman okyanusunu nasıl doldurduğuna dair artan bir merakı da vardı.

Adamın pişmanlık, özlem ve kederle dolu sefil, iç karartıcı bir hayat yaşamış olmasını umuyordu. Ama evini işgal eden bu bronz tenli, sağlıklı görünümlü adamda bunların hiçbirisi yoktu. Ve şu ana kadar duyduğu tek şey, onun yurtdışında - onsuz - çok daha iyi bir hayat sürdürdüğüne dair üstü kapalı övünmeleri idi.

Ayağa kalktı ve bir zamanlar şekillendirmek için uğraştığı bahçeye bakmak için yemek odasındaki Fransız kapılara doğru ilerledi. Geleceklerini planladıkları uzun akşamları geçirdikleri verandayı gördüğünde ağzının kenarları kalktı. Yıllardır o geceleri düşünmemişti ve bir an için, her şeye rağmen güzel zamanlar olduğunu kabul etti.

O zamandan beri tuğladan bir barbekü yaptırmış ve parlak yeşil üzüm asmalarının asılı olduğu ahşap bir pagoda diktirmişti. Tecrübelerinden asla iyi bir şarap yapamayacaklarını biliyordu. Bir çocuğun sarı plastik bisikleti, köknarların yanındaki köşeye diktiği yengeç-elması ağacına yaslanmıştı. Bisikletin sahibinin nerede ve kim olduğunu merak etti.

"Evimizi sakladığınız için çok mutluyum," dedi usulca.

'Benim evim,' diye düzeltti hemen. "O benim evim. Ve senin yüzünden neredeyse kaybediyordum.

BÖLÜM ALTI

CATHERINE

Northampton, yirmi beş yıl önce 14

Ekim

"Seni lanet olası aptal," diye mırıldandım.

Mektubu okuduğumda yüreğim parçalanmıştı. Banka evimize el koymadan önce evimizde sadece sekiz haftamız kalmıştı. Simon'a gönderilmiş bir yığın kahverengi zarfı görmezden gelmiş ve onları mutfak çekmecesine tıktırmıştım. Hesabımızdaki bakiyeyi kontrol etmeyi de hiç düşünmemiştim.

Para, sorumluluğunu almam gereken bir şey değildi. Mali durumumuzla ilgilenmesine izin vermekten çok mutlu olmuştum. İyi olduğumuzdan emin olacağını varsaymıştım ve başımızı sokacak bir evimiz olduğu sürece önemli olan tek şey buydu. Aptal ihtiyar ben.

Bu yüzden bir sorun olduğunu ancak ilk çek karşılıksız çıktığında anladım. Bir benzin istasyonundaki kasiyere verdikten birkaç gün sonra paspastan sekip elime geri döndü. Kısa süre sonra gaz ve elektrik tedarikçilerimizden gelen iki çek daha posta kutusundan yuvarlandı.

Ancak süpermarket kasasında banka kartım reddedilene kadar başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu görmek için kırmızı yüzümü kumdan çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Buzdolabı neredeyse bomboştu ve elimizdeki tek yiyecek terk edilmiş bir arabada parasının ödenmesini bekliyordu.

Bu yüzden cesaretimi toplayıp banka hesap özetine baktım ve kısık gözlerle hemen pişman oldum. Aktive edildiğini bilmediğim acil bir kredili mevduat hesabına boğazıma kadar batmıştım. Simon'ın maaşı her zaman kamu hizmetlerini karşılamıştı, ama hiçbir zaman kötü günler hesabına aktaracak fazla bir şey kalmamıştı.

O ve Steven, şirket belli bir kâra ulaşana kadar kendilerine sadece temel bir miktar ödeme yapacakları konusunda anlaşmışlardı. Ama şimdi, işin sadece yarısı yapılırken, Steven'ın elinde bırakın benimkini, kendi masraflarını bile zor karşılayacak kadar para vardı. Elde çok az nakit para vardı ve kesinlikle bir kuraklığı atlatacak kadar da değildi. Ve üç aylık doğal erozyonun ardından rezervuar kurumuştı.

Yaşadığı tüm çalkantılara rağmen evimiz, çatısı altında yaşayan insanlar kadar ailemizin bir parçasıydı. Ama iyilik perim sihirli değneğini sallamadığı sürece onu kaybedecektik.

Aptal değildim. Dedikoduyu herkes kadar ben de severdim. Bu yüzden köydeki birçok insanın benim hakkımda konuştuğunu biliyordum. Sokakta beni gördüklerinde ne diyeceklerini bilemeden başka tarafa baktıklarını görürdüm. Okul kapısında diğer annelerin fısıltılarını duyuyordum. Simon'ın beni terk ettiğini düşündüklerine dair şüphelerim vardı, çünkü onların yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynı şeyi düşünürdüm.

Ben de 'terk edilmiş eş' olduğum söylentisini kendi avantajıma kullandım ve banka müdürümüzle yaptığım görüşmede borçlarımı görmezden geldim. Hatta başa çıkmakta ne kadar zorlandığımı kanıtlamak için şaşırtıcı bir kolaylıkla ofisinde su kanallarını açtığımda bir suçluluk duygusu hissettim. Ama işe yaradı.

Bana sekiz haftalık bir erteleme daha teklif etti, böylece eli kolu bağlanmadan ve evimizi kaybetmeden önce borçlarımdan kurtulmam için bana toplam dört ay vermiş oldu. Onu öpebilirdim, ama bunun yerine işleri nasıl olur da oluruna bıraktığımdan utanarak eve geri döndüm. Sonra yemek odasına kaçtım ve eski hesap özetleri ve kırmızı harflerle dolu bir masanın üzerinde para sıkıntımın gerçekliğiyle yüzleştim. Bir şişe şarap bana destek verirken, sayfalardaki rakamların semazenler gibi dönüp durmasını izledim ve dikkatim dağılmışken yarattıkları yaramazlıklara daha yakından bakmam için beni cesaretlendirdiler. Sonunda, giderlerimin gelirlerimin üç katı olduğunu hesapladım. Ne olursa olsun

Biraz tasarruf yapabileceğimi düşündüğüm yerde borçlar yine de artmaya devam edecekti.

Yetkililerin bildiği kadarıyla Simon'ın aslında ölmemiş olması ama firar etmiş olması, sosyal yardım talebinde bulunmayı çok daha zorlaştırıyordu. Siyah-beyaz düzenlemeler tarafından tanınmayan gri bir alana kaymıştım. Öldüğüne dair bir kanıt olmadığı için dul maaşı alamıyordum ve 'aktif olarak iş aramıyordum', bu yüzden işsizlik yardımı talep edemiyordum. Aile yardımı alabiliyordum ama iki haftada bir yapılan bu ödeme de fazla uzamıyordu. Bir kaya ile zor bir yer arasında sıkışıp kalmıştım.

Gözlerim bardaktan daha hızlı dolarken hayal kırıklığıyla kendime bir içki daha doldurdum. Hem beni bu şekilde bıraktığı için ona hem de inkâr ettiğim için kendime kızgındım. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Kendime acıma partimden kurtulup evin geçimini sağlayan kişi olmanın zamanı gelmişti.

Nadiren kullandığım aile arabasını satarak başladım, ardından muhteşem düğün ve nişan yüzüklerim de dahil olmak üzere mücevherlerimi isteksizce rehin verdim. Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca ikisini de hiç çıkarmadım. Uyanık olduğumuz tüm saatleri kapıları parlatarak, döşeme tahtalarını boyayarak ya da beton plakaları kaldırarak geçirdiğimizde bile. Yüzüklerimi çizsem de fark etmezdi - onlar birlikte inşa ettiklerimizi hatırlatırdı. Dört hamilelik parmaklarımı şişirdiğinde bile, her zaman görebileceğim bir yerde kaldılar. Şimdi Simon'ın ortadan kaybolması onları sahip olduğum en hüzünlü nesneler haline getirmişti. Bir kez daha gözyaşı dökmemi engelleyen tek şey, onu bulduğumuzda onları geri alabileceğimi bilmektir.

Telefon rehberinde bulduğum bir ev temizleme firması ipotek açığının geri kalanını kapattı. Onlara akşam geç saatte gelmeleri için yalvardım, çünkü komşularımızın yabancı adamların dünyevi eşyalarımızı bir kamyonun arkasında götürdüğünü görmelerinden çok utanıyordum.

Mutfaktaki Galli şifonyeri, çalışma odasındaki zar zor kullandığımız kanepayı ve televizyonu, Simon'ın yazı masasını, iki kitaplığı, üç gardırobu, bulaşık makinesini, şifonyeri, tuvalet masasını ve büfeyi, düğün hediyesi olarak aldığımız lambaları ve tabak çanağı sattım. Ve bunu yapmak beni öldürse de

çocukların bisikletleri. Nakliyeciler bir saat sonra gittiğinde, hala bir evim vardı ama onu dolduracak neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Kalbim kırık bir şekilde oturdum, boş kabuğumuzdaki boş zeminlere ve boş duvarlara baktım. Şarabımı yudumlarken ve boş parmağıma bakarken, bir eş ve bir anne olarak kendimi umutsuz bir başarısızlık gibi hissediyordum. Acıma partimi erkenden terk etmek düşündüğümünden daha zor olacak gibi görünüyordu.

21 Ekim

Çocuklarım bana, onlar büyüdükçe büyüyen, bencil olmayan, güzel ve organik bir sevgi verdiler. Ancak Simon'ın bana verdiği sevgi tamamen farklı bir şeydi. Bana arzulandığımı, takdir edildiğimi, saygı duyulduğumu ve ihtiyaç duyulduğumu hissettirmişti. Ve ben bunu özlemiştim; hem de çok özlemiştim. Uğruna bu kadar acı çekebileceğime inanmadığım bir şeyi de beraberinde götürmüştü.

Ancak her hafta geçtikçe, ne kadar sevmiş ya da özlemiş olursam olayım, hayatımı onaylaması için başka birine ihtiyacım olmaması gerektiğini yavaş yavaş anladım. Bu kendi başıma yapabileceğim bir şeydi ve her yerde olduğu gibi yerel süpermarketimizde başladı.

Kasa asistanlığı ve raf istifleme işinin dünyadaki en iyi iş olmadığını vitrinde ilanını gördüğümde anlamıştım. Ama bu dilencinin seçici olmaya gücü yetmezdi, bu yüzden içimdeki züppeyi susturdum ve başvurdum.

O ilk sabah personel odasındaki aynaya baktığımda kendimi zar zor tanıyabildim. Üzerime tam oturmayan kahverengi bir Crimplene üniforması giymiş ve 'Stajyer' rozeti takmış otuz üç yaşında bir sinir küpüydüm.

Aynaların bana eziyet etmesine alışmıştım. Bazı acımasız gerçekleri görmek için banyomdakine her hafta hac ziyareti yapıyordum. Simon'ın gidişinden bu yana kaybettiğim taşların gevşeyen derisini santim santim çeker, serseri kıvrımları düzeltir, vücudumda ve yüzümde çöküşe dair herhangi bir belirti olup olmadığını dikkatle incelerdim. Gümüş ipek böceklerinden oluşan bir ordunun tacımın üzerinde ilerleyişini izlerken iç geçirirdim. Gözlerimin etrafındaki yarıklarda bir parmağımyı kaybedebilirdim.

Bir zamanlar ince kahkaha çizgileriydi. İronik bir şekilde, sadece kahkahalar kesildiğinde büyümüşlerdi.

Ne Simon ne de gençlik artık benim tarafımdaydı. Hâlâ Henry Fonda'dan çok Jane Fonda olsam da, aradaki fark gittikçe açılıyordu. Ama yeni hayatımın yönü ne olursa olsun, elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Kasadaki kızların çoğu benden onlarca yaş küçük görünüyordu. Gerçekte aramızda sadece birkaç yaş vardı. Ama kayıp bir koca ve tek başına bir aile büyütmek insanı çabuk yaşlandırıyor.

Çalışmak beni meşgul ediyor ve kendime acımanı engelliyordu. Yarı zamanlı öğrenciler içki ve ev ödevi alanında öncülermiş gibi sarhoşluk hikayeleri anlatıp sınav stresinden yakınırken anneler ebeveynlik hikayelerini paylaşıyor ve birbirlerine bilmiş gülümsemeler atıyorlardı. Gizliden gizliye onlara imreniyor ve bu kadar az endişeye ya da savaş yarasına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyordum.

Bazen ev kadınlarının tembel ve bencil kocalarından yakınmalarını dinlerdim ve "En azından senin hala kocan var!" diye bağırmak isterdim. Ama bunun yerine gülümser ve kız kardeşliğin geri kalanıyla birlikte başımı sallardım.

Kocamın kayboluşunun hâlâ bir merak unsuru vardı, sanki köyün kendi Bermuda Şeytan Üçgeni vardı. Genellikle haftalık alışverişlerini yapmaya gelen yaşlı müşteriler, sadece yaşlı insanların yapabileceği gibi fikirlerini paylaşmaya hevesli görünüyorlardı.

"Öldüğünü mü düşünüyorsun?" "Yanında biraz var mıydı?" "Üç küçük çocuğu olan bir kızı almaya istekli başka bir adam bulmak zor olacak, değil mi? Derim gün geçtikçe kalınlaştı ve duyarsız yorumların kafamın üzerinden uçup gitmesine izin vermeyi öğrendim.

Bariz farklılıklarımıza rağmen en çok ortak noktam olan kişi amirim Selena'ydı. O, iyi konuşan, eğitilmiş, aslında oraya ait olmayan, ağartılmış sarışın bir kızdı. Yirmi yaşında, dükkândaki tek genç bekâr ebeveyni ve bununla gurur duyuyordu. Dört yaşındaki çocuğunun babası, aile yolunda olduğunu söyler söylemez onu terk etmişti. Ama bu onu tek başına devam etmekten alıkoymamıştı.

Cambridge Üniversitesi'nde ekonomi okumayı reddetmiş ve oğlunu beslemek ve giydirmek için bir asker gibi çalışıyordu,

ilgili olduğum bir şeydi. Bu yüzden onunla diğerlerinden daha fazla zaman geçirdim. Bunun bir iltimas mı yoksa yedi numaralı kontrolün baş asistanından daha fazlası olduğumu düşündüğü için mi olduğunu umursamadım ama müdür yardımcımızla konuştu ve kısa süre sonra beni vardiya değişimlerini organize etmeye ve personel rotalarını düzenlemeye terfi ettirdi.

Daha fazla para ve daha uzun çalışma saatleri aile hayatımızı yeniden düzenlemem gerektiği anlamına geliyordu. Otoriter ama koordineli Paula, Baishali ile birlikte gündüzleri Emily'ye bakma ve öğleden sonraları çocukları okuldan alma işlerini sırayla yapmalarını sağladı.

Paula, 'Seni tekrar yola sokmak için ne gerekiyorsa yapacağız,' dedi. "yle değil mi Baish?"

Baishali başıyla onayladı. Paula 'herkesi organize et' modundayken kimse ona karşı çıkmazdı, en azından Baishali.

Ve işim bittiğinde, onlar yıkanıp yatağa girene kadar gece rutinini devralır ve bitirirdim.

Sonra, ev sessizleştiğinde, bir şişe kırmızı açıp ikinci ve üçüncü işlerime başlardım.

30 Ekim

Yaz yerini sonbahara bıraktığında, Simon düşüncelerime biraz daha az hükmediyordu.

Çalışmaya, ailesine bakmaya ve giysilerinin kırışmadığından emin olmaya vakti olmayan meşgul komşularım için t hizmeti vermeye başladım. Sepet dolusu ücret alıyordum ve her gece birkaç saatimi mutfağın etrafındaki askılarda başkalarının gömlek ve bluzlarıyla geçiriyordum.

Elimden geldiğince tasarruf yaptım, kendi markamla süpermarketten yiyecek ve hayır kurumlarından çocukların oyuncaklarını ve oyunlarını aldım, saımı kendim kestim ve yürüdüm ya da otobüse bindim. Mali kemerimi o kadar sıkı bağlamıştım ki bir korse gibi sıkıyordu. Yeni giysiler bir ihtiyaçtı ama tek ebeveynli bir aile için çok pahalıydı, özellikle de çok çabuk eskidiklerinde. Onları kendim yaparsam çok daha ucuz olacağına karar verdim.

Ama elime tekrar iğne iplik alma fikri beni ölümüne korkutuyordu.

Evlilik hayatımın büyük bir bölümünde, arkadaşlarımızın kıyafetlerini değiştirerek biraz ekstra para kazanmıştım. Burada bir kıvrılmış etek ucu ya da orada bir fermuar değişimi, çocukların oynaması için kıyafetler, kendim için birkaç etek ve sonra arkadaşımın düğünü için nedime elbiseleri yapmaya kadar ilerledi.

Billy'nin görüntüleri aklıma gelmeden o elbiseleri düşünmemek imkansızdı. Elbette o günkü dehşetin suçlusunun dikişlerim olmadığını biliyordum - Simon ya da Paula bunun bir kaza olduğuna ve kimsenin suçu olmadığına beni ne kadar ikna etmeye çalışsalar da bunun tek suçlusu bendim - ama dikiş makinemi ve malzemelerimi sanki lanetlenmişler gibi bir kenara kaldırmıştım. Ama şimdi bununla yüzleşmek zorundaydım: kıyafet dikmek sahip olduğum tek pratik beceriydi ve masamıza yemek koymam gerekiyordu. Süpermarketten aldığım ücret faturaları ve ipoteği karşılamaya yetiyordu ama geriye çok az şey kalıyordu.

Pazardan aldığım malzemeleri almadan önce Hollanda cesareti için yarım şişe kırmızı içtim. Sonra pembeleştirme makasımı alıp James ve Robbie için okul gömlekleri ve pantolonları hazırladım.

Zıplayan her masura, pedala her basışım ve makinenin motorundan gelen her tıkırtı o günü bana geri getirdi. Simon ortadan kaybolduğundan beri bunu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyordum.

Ve çocuklarımın dünyada bana benden daha çok ihtiyacı vardı. Bu yüzden acımı derinlerde tuttum ve devam ettim. Bitirdiğimde rüzgâra karşı uç yaprak gibiydim ama başarmıştım. Ve eğer söylemem gerekirse, sonuçlar hiçbir şekilde karşılayamadığımız mağazadan satın alınmış giysilerden ayırt edilemezdi - tamam: üstündü.

Kısa sürede okul kapısındaki anneler arasında, çocuklarının kıyafetlerini de dikerek onları küçük bir servetten kurtarabileceğim kulaktan kulağa yayıldı. Ve kısa süre içinde köyde koşuşturan çocukların yarısı benim diktiğim bir şeyi giymiş gibi görünüyordu.

Arkadaşlarım onlar için de kıyafet yapıp yapamayacağımı sorduklarında kafamda bir ampul yandı. Maddi sıkıntılara çare olabilirdi, ben de bir şans verdim. Elllerinde kucak dolusu kumaşlar ve gazetelerde gördükleri kıyafetlerin yırtık parçalarıyla kapıma geldiler.

ve kopyalayabileceğimi umdum. İçgüdüsel olarak, gerçekten zor tasarımları bile fazla sorun yaşamadan kopyalayabildiğimi gördüm. Ve bu bana kendi değişikliklerimi ve fikirlerimi önermek için güven verdi.

Pop yıldızlarının giydiklerini satın alacak kadar kazanamayan süpermarket öğrencileri, maaşlarının bir kısmını en sevdikleri gece kulüpleri için onlar için hazırladığım şeylere harcamaya başladılar. Oğlu Daniel büyüyene kadar sosyal bir hayatı olmayan Selena bile, bir akşamda omuzu dolgulu bir ceket hazırlayabilecek bir arkadaşına sahip olmanın avantajını kullandı.

Çok geçmeden bütün gecelerimi yemek odasında, dikiş makinesinin başında ve bana eşlik edecek bir şişe şarapla geçirmeye başladım. Durup on sekiz saatlik günlerimin sağlığını nasıl etkilediğini düşünecek vaktim yoktu.

28 Ekim

Sanki biri karnıma defalarca tekme atıyormuş gibi acıyordu. Süpermarket rafındaki son mısır gevreği kutusunu istiflemek için kolumu kaldırmak bile beni yoruyordu.

Günün büyük bir bölümünde karnım ara ara ağrıyordu. Ama ağrılı kramplarım vardı ve bunun ayın her zamanki zamanı olmadığını biliyordum. Sonunda bir şeylerin ters gittiğini kabul etmek zorunda kaldım. Koridordaki kutu paletini bırakıp bir tuvalet kabinine giderek tulumumun düğmelerini açtım ve kasıklarımın nemli hissetmesine neden olan şeyi inceledim. Pantolonumun önünde çok miktarda kan görünce paniğe kapıldım.

İşten çıktım ve karnımı sıkarak deponun kapısından çıktım ve yarı yürüyerek, yarı tökezleyerek doktorun muayenehanesine kadar bir buçuk mil yürüdüm. Dr. Willows'u beklerken kramplar giderek şiddetleniyordu ve neredeyse yatağa uzanır uzanmaz içimde bir patlama hissettim. Sonra tuvalete gitmeme yardım ederken daha fazla kan sızdı. Ağrı çok şiddetlenince de bayıldım.

Uyandıgımda Dr. Willows yavaşça, 'Düşük yapıyorsun, Catherine,' diye açıkladı. 'Hissettiğin sancılar kasılmalardır.

rahim. Fetüsü dışarı çıkarmak için rahim ağzını genişletiyorlar. Vücudunuzun yapması gerekeni yapmasına izin vermekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Ne dediğini anlamakta zorlandım. Nasıl hamile olabilirdim? Annelik içgüdülerim artık o kadar çürümüş müydü ki bebeğimi sadece ölürken mi içimde hissediyordum?

"Ama ben adet görüyorum," diye karşı çıktım.

"Korkarım hala olabilir.

"Ne kadar ileri gittim?

"Sadece bir tahminde bulunabilirim ama muhtemelen beş ay kadar.

Simon'la en son seviştiğimiz geceyi hatırladım. Ortadan kaybolmadan önceki hafta sonuydu ve bir kez daha ben kışkırtmışım. İkimiz de bunu söylememiştik ama ikimiz de hâlâ aynı şeyleri yaptığımızı biliyorduk. İkimiz de çaba göstermeye devam edersek, zamanla yeniden biz gibi hissedeceğimize kendimi inandırmışım. Bunun son kez olacağı ya da beni hamile bırakacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

Dr. Willows beni hemşire odasına götürdü ve ağrım hafifleyene kadar yan yattım. Bana bir avuç hijyenik havlu ve bir şişe ağrı kesici verdi ve beni eve bırakmayı teklif etti. Ben reddettim.

Açıklaması zor ama düşük yaptıktan sonra sıradan bir anne gibi duygusal hissetmek yerine, ürkütücü bir kopuş hissine kapıldım. Sanki yaşananların travması bana değil de başka birine aitmiş gibiydi.

Ben de sakince ayağa kalktım ve ameliyathaneden çıktım. Yavaş adımlarla süpermarkete geri döndüm ve kaldığım yerden devam ettim. Yeni bir palet limonata şişesine fiyat biçerken, iş arkadaşlarımdan reyondan iki kişi olarak çıkıp tek kişi olarak geri döndüğümden haberleri yoktu. Ya da iki yıldan kısa bir süre içinde ikinci çocuğumu öldürdüğümden.

O gece Emily'yi yatağına yatırdım ve James ile Robbie'den kendi başlarının çaresine bakmalarını istedim, karnımın ağrısını yatak odasında kendimi gizleme ihtiyacıma bağladım.

Hâlâ tek bir damla gözyaşı dökmemişim. Gözlerimi sıkıca kapattım ve onları dışarı çıkarmak için tırnaklarımı avucumun derinliklerine batırdım ama yine de hiçbir şey hissetmedim. Billy'nin olmadığı bir hayatı düşündüm.

Simon ama o da işe yaramadı. Uyuşmuştum. Acaba hayatım boyunca o kadar çok gözyaşı dökmüştüm ki, artık tükenmiş miydim?

Çocuğumun saklandığı karnımı ovuşturdum ve hayatımın kontrolünü nasıl bu kadar kaybetmiş olabileceğimi düşündüm. Kontrolümü kaybetmenin suçunu Simon, çocuklar, mali durumum hakkında endişelenmenin yarattığı strese yükledim. . ve hatta belki de yanımdaki battaniyenin altında duran şarap şişesini bile. Umutsuz ve kusurlu olduğuma ve bebeğimin annesi olarak benimle kıl payı kurtulduğuna karar verdim. Ölmek istemesine şaşmamalı - muhtemelen başına gelecekler hakkında bir fikri vardı.

Başım zonkluyordu, bu yüzden komodine uzandım, Dr Willows'un paketinden üçüncü bir ağrı kesici aldım ve şişeden bir yudum şarapla yıkadım. Tereddüt ettim ve sonra dördüncü bir hap aldım. Ve beşinci. Sonra altıncı, yedinci, sekizinci ve dokuzuncu. Ama onuncuyu yutmadan önce öğürdüm ve yere kustum.

Alkol ve safra birikintisinin içinde dokuz tablet de yatıyordu. Kendimi bile doğru düzgün öldüremedim.

7 Aralık

"Lanet şey! Parmağımı birkaç dakika içinde ikinci kez dikiş makinesinin iğnesine kaptırdığımda bağırdım. Ya yorgunluktan ya da çok fazla içki içtiğimden görüşüm bulanıklaşmıştı. Ne olursa olsun, kanamayı durdurmak için parmağımı emdim ve başka bir yara bandı bulmak için mutfağa yöneldim.

Yemek masasının üzerinde duran Bayan Kelly'nin bitmemiş eteğine 'Lanet olsun sana' diye mırıldandım. Dersini aldıktan sonra ona geri dönecektim. Yara bandını parmağıma doladım ve çocukluğumu, annemin moda dergilerinde kendimi kaybettiğim ve güzel kumaşlara bürünmüş kadınların dünyasını düşündüm.

Büyüklik hayalleri kuran, takdir edilmeyen bir terziydi. Yoktan var ettiği güzel elbiseler ve paltolar karşısında donup kalırdım. Babam ve benimle birlikte sıkışıp kaldığı yerden çok uzakta b i r yerde kaybolurdu. Bir keresinde gençlik hayalinin büyük bir şirkette çalışmak olduğunu itiraf etmişti.

Paris moda evleri, parmakları uyuşana kadar çarpıcı haute couture kreasyonlarını elle dikeyor.

"Bu bana hayatın önüme çıkardığı her şeyden daha büyük bir zevk verirdi," dedi hüznle, sonra ne demek istediğini vurgulamak için bana hayal kırıklığına uğramış bir yan bakış attı. Buna gerek yoktu.

Annem, couture aristokratı Hubert de Givenchy ve onun ilham perisi Audrey Hepburn'ün çalışmalarından çok etkilenirdi. Onun zarif, kusursuz tasarımlarını kendi tarzında taklit ederdi. Onun tutkusunu paylaşırdım ama ne yazık ki becerilerini benimle paylaşmak konusunda pek istekli değildi.

Bildiklerini bana öğretilmesi için ona yalvardım ama beni görmezden geldi. Sanki yeteneğini bir başkasına - tek çocuğuna bile - aktarırsa onu kaybedeceğinden korkuyordu. Ama sessiz kaldığım ve soru sormadığım sürece, odanın diğer tarafından çalışmasını izlememe izin veriliyordu.

Küçük bir kızken bile, ailemin neden bir aile kurma zahmetine girdiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım - o günlerde yapılan bir şey miydi, yoksa ben talihsiz bir kaza mıyım? Her iki durumda da bana gerçekten ihtiyaçları yoktu. Fiziksel olarak hiçbir zaman ihmal edilmedim, ama annem bana sıralamadaki yerimi hatırlatmaktan çekinmezdi.

"Sen bu ailede bir misafirsin," diye bir keresinde tahrik etmeden havlamıştı, "ve bunu sakın unutma.

Birçok hatasının farkında olmasına rağmen, güzel kıyafetlerin soğuk bir kalpten çıkmasını izlemek huzur vericiydi. Bazen o evden çıkana kadar bekler, sonra gardırobuna gizlice girer ve kapıları kapatırdım, böylece hepsi bana kalırdı. Gözlerimi kapatıp onları koklar ya da parmaklarımla arasında ovuşturduğumda çıkardıkları boğuk seslerden malzemeleri tanımaya çalışırdım.

Dokuz yaşındayken onun için yaptığım bir hediyeıi hatırladım. Harlıklarımı biriktirip dört metre fildişi krem rengi polyester kumaş almıştım ve her gece okuldan sonra odama koşup onun doğum günü için bir bluz dikmiştım. O zaman bile kaba olduğunu biliyordum, ama öğrendiklerimle gurur duyacağını ve ona kendi tükürüğünü ve cilasını katacağını umuyordum. İpi ve kağıdı açarken,

Bana yarım yamalak bir 'teşekkür ederim' dedi ama kibarlık olsun diye bile denemedi.

Birkaç gün sonra benden şömineyi parlatmamı istedi, ben de mutfak lavabosunun altındaki dolaba gidip bir kutu Brasso aldım. İçinde toz bezi olarak kullanmak üzere şeritler halinde kesilmiş bluzumun parçaları vardı. Acımasız bir dersti. Ya ebeveynlerinizin hatalarından ders çıkarırsınız ya da onları tekrarlayıp kendi davranışlarınız için bahane olarak kullanırsınız. Başarısızlıklarım için onu asla suçlamayacağıma yemin ettim. O andan itibaren yaptığım her şeyi ona rağmen ve onun onayına ihtiyaç duymadan yaptım.

Annemin elbiseleri uzun ama yalnız bir hayat sürerdi. Tamamlandıklarında, partilerde veya arkadaşlarına gösterilmezlerdi; bunun yerine, sadece onun tadını çıkarması için koruyucu çantalarda asılı kalırlardı.

Babam onun kumaş serdiği toprağa tapardı. Ve onu mutlu etme takıntısı, ben de dahil olmak üzere hayatındaki diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Babalarının kızları olduklarını itiraf eden arkadaşlarımı kıskanırdım. Simon'la tanışana kadar kimsenin kızı değildim. Ama babam annemin çağrısının ona eşleştiremeyeceği bir mutluluk verdiğini biliyordu.

"Anne!" Emily'nin panik içindeki sesi beni hatıralarımdan uyandırdı. Kapının yanında duruyordu, yüzü buruşmuştu ve pijamasının altını ıslattığını görebiliyordum.

"Sorun yok," dedim. 'Hadi seni temizleyelim ve yatağına geri götürelim. Elini tuttum ve merdivenlerden yukarı çıkarken beynimi zorladım ama annemin tenini kendiminkine bu kadar yakın hissettiğim bir zamanı hatırlayamıyordum.

Noel Günü

Evimiz bir Noel sabahı hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Geçmiş yıllarda, paket kâğıtlarının Şenlik Gecesi'ndeki başıboş havai fişekler gibi havada uçuşmasını izlerdim. Ve çocukların sağır edici ciyaklamalarına kulaklarımı tıkardım.

Normalde Simon ve beni sabah saat dört civarında uyandırırıldı, kollarımızı dürtüyorlar ve endişeyle "Daha gelmedi mi?" diye fısıldıyorlardı. Ve onları tekrar uyutmak için hiçbir umudumuz olmadığından, pes ederdik.

ve onları aşıya kadar takip ederdik. Noel ağacının ışıklarını yakar ve hediyelerini açarken onları izlemekten en az hediyeleri alırken aldığımız kadar zevk alırdık.

Ama o yıl saat sekiz olduğunda evde yangın çıkmamıştı. Uyanacakları andan korkuyordum - sadece babaları orada olmadığı için değil, onları bekleyen hediyelerin ne kadar acınası olduğundan utandığım için. Bunu biliyordum ve yakında onlar da bilecekti.

Yapabileceğim en iyi şey buydu, çünkü seçimim basitti ama hiç de adil değildi - bir yığın hediye ya da Ocak ayının çoğunda boş bir yemek masası. Yine de onları teker teker ayağa kaldırdım ve harekete geçmeleri için teşvik etmeye çalıştım.

"Yaramazlık mı yaptık?" diye sordu James, açmasını bekleyen sadece iki kutu olduğunu görünce.

İçimi çektim. Ama Noel Baba'nın koca bir yalan söylediğini ve önlerinde duran şeyin annelerinin karşılayabileceği tek şey olduğunu itiraf etmeden, onları cezalandırılmadıklarına ikna etmek için söyleyebileceğim pek bir şey yoktu.

'Tabii ki hayır, hayatım,' diye cevap verdim. "Noel Baba'nın bu yıl kızağında fazla yer yoktu.

Sağır kulaklara düştü.

Bütün gün onları o dayanıksız, renkli Noel kraker şapkalarını takmaya ve içindeki dandik plastik oyuncaklarla oynamaya teşvik etmek için elimden geleni yaptım. James'in *Top of the Pops* Noel özel programını izleyebilmesi için akşam yemeğini bile erteledim. Robbie çok az konuştu ve onun yerine odasında yatağına uzanıp Oscar'ı okşadı. Yaptığım hiçbir şey morallerini düzeltmedi.

Bir kutlama günü olması gereken günün kalbi eksikti. Altı kişinin güzel çılgınlığı yerine, Noel tavuğunun aslında küçük bir hindi olduğunu umutsuzca iddia eden sarhoş bir yetiştikine dönüşmüştü. Lades kemiğini bir araya getirdiğimizde James'in ne istediğini biliyordum. Bir şişe şarap bile bana bayram neşesi getirmeyi başaramamıştı.

Simon hâlâ hayattaysa, mucizevi bir şekilde arar umuduyla ev telefonunu günün büyük bölümünde önlüğümün cebinde tuttum. Ama tabii ki aramadı.

Birden kapı çalındı ve kalbim yerinden fırladı. Ben daha bir şey söyleyemeden çocuklar sandalyelerinden fırlayıp kapıya doğru koştular.

"Baba!" diye ciyakladı Emily, küçük bacakları çırpınırken altından büküldü. Bir an için haklı olduklarını düşündüm ve Noel filmlerinde gördüğümüz türden bir mucize için dua ederek peşlerinden gittim. Ama kapı açıldığında Roger, Steven, Paula ve Baishali orada duruyordu, o değil.

Kolları hediyelerle doluydu ama Noel Baba bile hepimizin gerçekten istediği tek şeyi bize veremedi.

SIMON

Saint-Jean-de-Luz, yirmi beş yıl önce 10

Eylül

Rue du Jean'daki otelin dışında, devrilmiş bir tahta kutunun üzerine çömeldim. Plastik kaskımı kaldırıma yerleştirdim ve sabahki yedinci Gauloise'umu yaktım. Catherine sadece sosyal ortamlarda ya da özel günlerde sigara içmeme izin verirdi. Nefesimin bayat tütün koktuğundan şikâyet edecek kimse olmadığından, ara sıra yaptığım alışkanlığım tam zamanlı bir bağımlılığa dönüşmüştü.

Bacaklarımı uzattım ve diz eklemlerim çatlarken yüzümü buruşturdum. Hostel işçilerimle birlikte günde yirmi kez iskeleye tırmanıp inmek yorucuydu ve vücuduma zarar veriyordu, ancak sonuçlar her saniyesine değmişti.

Routard'ın sahibinden gelen sermaye yatırımı onu eski ihtişamına kavuşturmak için yeterli olmasa da, elimden geldiğince değerli bir şeyi yeniden yaratmak için kendimi işime verdim.

Kendime ilk projemi, sonunda ilk evimiz olacak olan harap bir tuğla ve harç koleksiyonunu düşünme izni verdim. O ve ben bir arabaya sahip olmadan önce, otobüs durağına gidip gelirken bu kulübenin önünden onlarca kez geçmiştik. Umutsuzca restorasyona ihtiyacı vardı ama yine de her zaman gözümüze çarpardı.

Sarmaşıklar solmuş beyaz badanalı duvarlara, yamalı kiremitli çatıya tırmanmış ve baca çanağını parmaklarıyla kavramıştı. Ahşap pencere çerçeveleri eğilmiş ve bahçe bir ömür boyu alet görmemişti. Yabani otlar hangisinin daha uzun boylu olacağını görmek için ağaçlarla yarışıyordu.

Ama Catherine'in de benim gördüğümü görebilmesi hoşuma gitmişti, buranın potansiyeline dair ortak bir vizyonumuz vardı: bir aile, kendi mükemmel ailemizi kurabileceğimiz bir yer. Bir gaz sayacı okuyucusunun kulübenin yaşlı sahibinin cesedini bulduğunu duyduğumuzda bir balık ve cips dükkanının üzerindeki küçük bir dairede yaşıyorduk. Kadının solmuş kabuğu bir ay kadar mutfak masasının üzerinde yüzüstü yığılı kalmıştı.

Ayrı yaşadığı oğlu evini yok pahasına satışa çıkarmıştı, sanki hem evden hem de hatıralarından bir an önce kurtulmak istiyordu. Üniversitede mimarlık lisansını yeni bitirmiş ve küçük bir firmada ilk işime başlamış olduğum için para bol değildi. Bu arada o da şehirdeki bir mağazada vitrin süslüyordu. Ancak cimrilik yaparsak ipotek geri ödemelerini karşılayabileceğimizi hesapladık. Kafamızda çizdiğimiz imaja uyması için önümüzde yıllarca çalışmamız gerekecekti. Bu önemli değildi - aslında evi satın almaktan başka hiçbir şey önemli değildi.

Avukatımız bize anahtarları teslim ettiğinde, çürümekte olan bir leşin bıraktığı pis koku bile bizi yıldırmadı. Sadece burnumuzu ve ağzımızı kurulama bezleriyle kapattık ve koridorda bir şişe Baby Cham ile ilk evimizin şerefine kadeh kaldırdık. Daha önce ikimizin de deneyimlemediği, kendimize ait bir şey inşa etmiştik.

Routard'ı restore ederken kaydettiğim ilerlemeye bakarken, aynı başarı ve heyecan duyguları içime doldu - kusursuz bir şey yaratma yolunda olduğunuzu bilmek. Birden, Catherine'den ayrıldığım gün ormanda ilk kez duyduğum ses kendini gösterdi: 'Sana tüm mükemmel şeylerin başına gelenleri hatırlatmama gerek var mı?

Başımı salladım, coşkum bir anda buharlaştı.

"Mükemmel olmayı bırakıp sizi yok etmeleri an meselesi.

18 Ekim

Balyozu başımın üzerine kaldırdım, kapı koluna doğru salladım ve kilidi kırdım.

Routard'ın gizemli deposundaki anahtarsız kapının ardında hangi sırların yattığına dair bahisler oynanmıştı. İskelet kalıntıları, Nazilerden saklanan değerli sanat eserleri, geniş bir şarap mahzeni ya da belki de paralel bir evren şaka yollu düşünülmüştü.

İyi yerleştirilmiş iki vuruşla kapı menteşeleri üzerinde geri fırladı ve Hollandalı sahibinin bile bilmediği bir şeyi ortaya çıkardı: altı metreye sekiz metrelik, zifiri karanlık bir oda. Bradley el fenerini içeriye tuttuğunda, arkamızdaki seyirciler evrak, makbuz ve faturalarla tıka basa dolu sandıkların görüntüsü karşısında toplu bir iç çekiş yaşadılar.

Ancak günün ilerleyen saatlerinde, parçalanmış kapıyı çöpe attıktan sonra, daha önce çöpe attığım kasalardan birinin içinden çıkan bir fotoğraf gözüme ilişti. Kenara eğildim ve daha yakından incelemek için çıkardım.

Muhtemelen evin ilk sahipleri olan bir aile, son derece şık giyinmiş bir halde, ıslıl ıslıl görünen Hôtel Près de la Côte'un önünde gururla kameraya bakıyordu. Yanlarında duran tombul yüzlü adamı hemen tanıdım. Pierre Chareau'ydu, üniversitede kapsamlı bir şekilde çalıştığım klasik modernist ve art deco tasarımcısı. Onun başına buyruk vizyonuna uzun zamandır hayrandım. O da benim gibi mimarlık eğitimi almıştı ama tasarım ve dekorasyona yönelerek yayına ekstra teller eklemişti. Çalışmalarının zirvesi, Fransa'da çelik ve camdan inşa edilen ilk ev olan Maison de Verre idi.

Sandığı aldım ve pansiyonun avlusuna geri götürdüm. Yüzlerce sayfalık tasarımları, fotoğrafları, planları ve illüstrasyonları karıştırırken birçok sigaradan ilkinin yaktım. İşte

Hepsi Chareau tarafından imzalanmış, el yazısıyla yazılmış notlar ve emirler vardı. Ve hepsi otelle ilgili değildi. Hiç inşa edilmemiş binaların eskizleri ve inşa edilmiş mobilyaların tasarımları vardı.

Kronolojik olarak sıralandıklarında, bir dâhinin yaratıcı zihnine ve asla kamuya açıklamadığı projelerine dair büyüleyici bir bakış açısı sunuyorlardı. Ölümünden kırk yıl sonra, bir zamanlar sadece onun vizyonu olan bir yerde ikamet ediyordum. Burayı onun sorumlu olduğu ihtişama geri döndürmekle görevlendirilmiştim. Ama bu kağıtlarla birlikte kutsal kasemi ve çıkış yolumu da bulmuştum.

5 Aralık

Kendimi otelin tadilatının son aşamalarına vermiştim. Takıntılı hale gelmiştim, Tanrı'nın gönderdiği tüm saatlerde, gece gündüz çalışıyor, her seferinde sadece birkaç saat uyuyordum. Ve bu bana zarar vermeye başlamıştı.

Bir küvetin içinde çömelmiş, kenarını fayanslı duvarlara yapıştırıcıyla yapıştırıyordum ki, önümdeki oldukça kuru, son derece Fransız küvet bir anda yerini Northampton'daki eski evimde içinde su ve köpükler olan, bir ucundan diğerine yüzen oyuncak bir kayık bulunan küvete bıraktı. Gözlerimi sertçe kıptım ve gözlerimi tekrar açtığımda, görüntü ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kaybolmuştu. Vücudumda bir ürperti hissettim, bu yüzden dışarı çıktım ve onun yerine bir merdiven üzerinde çalışmaya başladım. Tanrı'ya şükür bu çılgınlık tekrarlanmadı ama anısı, temizlenmesi birkaç hafta süren bir leke bıraktı.

Bayram için geri sayım başladığında, pek çok Noel'i paylaştığım ailemi düşünmemek zor bir iş haline geldi. Ancak Catherine'i düşündüğümde, kendime artık bir baba ya da koca olmadığımı hatırlatıp duruyordum.

İkimiz de genç ebeveynler olmak istediğimize karar vermiştik ve ebeveyn olmak onun bana verdiği en büyük hediyeydi. Daha sonra ne onun ne de benim birbirimize yaptığımız hiçbir şey, o minik, umut dolu elleri doğdukları evde ilk kez tutmanın verdiği mutluluğu yok edemedi. Yıllar geçtikçe, her ebe

Her bebeği bana teslim ettiklerinde, parmağımı sıkıca yumulmuş yumruklarının arasından nazikçe geçirir, alınlarının ortasına bir öpücük kondurur ve kulaklarına 'Seni asla yüzüstü bırakmayacağım' diye fısıldardım. Duydukları ilk kelimelerin yalan olduğunu düşünmek beni üzüyordu.

"Si, senin biraz uyumaya ihtiyacın var, dostum," diye bağırdı Bradley ve beni şimdiki zamana geri getirdi. "Bak.

Daha yeni zımparaladığım tırazzanı işaret etti - sadece bir gece önce boyamış ve verniklemiştim.

Esnedim ve Catherine'in üzerindeki kapağı bir kez daha kapattım ve giriş holünün ahşap yayına doğru ilerledim. Dokunulduğunda pürüzsüz bir his veriyordu ama daha iyi olabilirdi. Kıyaslanamayacak bir hale gelene kadar zımparalamayı bırakamazdım.

Noel Arifesi

Daha önce tatilleri hiç yabancılarla birlikte geçirmemiştim, muhtemelen bu yüzden yaklaşan kutlamaları benimsemekte isteksizdim. Ancak Noel arifesinde köşeyi döndüğümde ilgisizliğim buharlaştı.

Sayının azalması bizi iyi yemek ve çok yönlü eğlenceye düşkünlükten alıkoymayacaktı. Ancak içimdeki çırayı tutuşturmak için *pastane* ve *boulangerie*'lerin önünde kaliteli et ve peynir siparişi almak için yerli halkla birlikte kuyruğa girmek gerekti. Kendimi sebepsiz yere sırtırken bulana kadar onların neşesinden beslendim.

Fransız geleneğine uygun olarak, Routard International'da kalan yedi kişi, Noel gününü karşılamadan önce birlikte iştah açıcı bir gece yarısı yemeğinin tadını çıkardık. Yemek masasını temiz beyaz bir çarşafıa kapladık, damaklarımıza dilimlenmiş börek üzerinde kaz ciğeri ve blini üzerinde somon fümenin zengin dokularını tattırdık.

Routard'ın sahibinin yenileme çalışmalarım için ödöl olarak tuttuğu şef, pişmiş etlerden oluşan bir tabak getirdiğinde şişmiş midem patlama noktasına gelmişti bile. Tamamen şımartılmışım.

Hafif deniz kıyısında iki tombul puro içerken Bradley, "Noel'i nasıl geçirirdiniz?" diye sordu.

İki yıl öncesini hatırladım, oturma odamızın köşesinde oturmuş altısının da o ana kapılmasını izliyordum. O zamanlar Catherine'le olan ilişkim tamamen bozulmuştu ve ben oraya ait değildim. Bundan emin olmuştu. Çözölmeyi arzulayan ama nasıl ve ne zaman çözüleceğini bilmeyen sarmal bir yay gibiydim.

'Çok değil,' diye muğlak bir şekilde cevap verdim.

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," dedi Bradley, nefesimizi çekip gökyüzünde kayan yıldızların oluşturduğu patlamayı izlemeden önce.

Noel Günü

Kiremitli çatımın altında kalan sadece bir avuç misafirle, hostel bildiğim kadarıyla dinlendirici olmuştu.

"Birini aramak ister misin?" diye sordu Bradley telefonla işi bittiğinde, ahizeyi bana uzatarak. Durakladım. 'İngiltere'deki aileden birini falan aramak ister misin? Noel günü olduğunu biliyorsun, değil mi?

Catherine'den ayrıldığımdan beri ilk kez içimde beklenmedik bir şey onun sesini duymak istiyordu. Ahizeyi aldım ve üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan kulağıma götürdüm. Önce ülke kodunu, sonra alan kodunu ve en sonunda da telefon numaramızın son rakamı hariç hepsini çevirdim.

Parmağım son numaranın üzerinde geziniyor, bir türlü basamıyordum. Çünkü telefonu açtığında sadece 'alo' demesini ya da arka planda oyuncaklarla oynayan çocukların seslerini duymak bile bana bir fayda sağlamayacaktı. Yılın aile ve birliktelik zamanı kararlılığımı zayıflatıyordu ama aklımı başıma toplamalıyım ya da tüm iyi işlerimi geri almalıyım.

"Hayır, sorun değil," dedim Bradley'e ve telefonu ona geri verdim. Şu anda kalmalıyım, geçmişte değil.

Northampton, bugün

Saat 11.10.

Yıllarını ona acımdan kendini alıkoyarak geçirmişti. Ama o bile düşük yapmanın ve bununla tek başına yüzleşmenin ne kadar travmatik olduğunu görmezden gelemiyordu.

Ama onun için ne kadar üzülse de, sonuçta bunu kendisi yapmıştı. *Her şeyi.* Ve haklıydı: bebek kıl payı kurtulmuştu.

Üç işte birden çalışma konusundaki azmi onu şaşırtmıştı ama patronluk taslıyor gibi görünmemek için bundan bahsetmedi. Sadece çocuklar için mali istikrar sağlamak amacıyla bile olsa, onun yerine hemen birini bulmasını beklerdi. Ama özellikle bir adamın onun için asla bir seçenek olamayacağını görmüştü.

Şimdiye kadar başka kimseden söz etmemişti; görünüşe göre tek başına idare ediyordu. Tıpkı terziğe geri dönüşü gibi buna da hayranlık duydu. Bu hobinin ailelerini yok ettiğine nasıl inandığını hatırladı. Ama içten içe bunun suçlanamayacağını biliyordu. Hem de hiç. Yeniden eline iğne iplik almak için ne kadar maddi yoksunluk içinde olması gerektiğini de anlıyordu.

Sıkıcı karısı ve çocukları olmadan yaşadığı maceralara dair anlattığı her hikâyede, onu geride bıraktığı acımasız gerçekliğe geri döndürmek ile başardıklarının farkında olduğundan emin olmak arasında kalıyordu.

Onunla birlikte yaşamayan hiç kimse onun acılarını gerçekten takdir edemezdi. Bu yolda birlikte yürüdükleri için onun kederi anladığını biliyordu. Ama birini gerçekten kaybedip kaybetmediğini bilmeden kaybetmenin acısını anlayamazdı.

Onun da kendilerine yaşattığı acıyı hissetmesini istiyordu ama onun acımasına ihtiyacı yoktu. Ayrıca, altın sarısı teni ve özel dikim takım elbisesiyle, pişmanlık duyan ya da zor zamanlar geçirmiş bir adama benzemiyordu.

Çaresizce onun sert dış görünüşünde insani bir duyguya tanık olmaya ya da ilişkileri boyunca ona karşı tamamen kör olmadığının kanıtına ihtiyacı vardı. Adamın içinde biraz merhamet kalmıştı.

Ona onsuz geçirdikleri Noel'i anlattığında kısa bir süreliğine fark ettiğini düşündü. Orta parmağının başparmağının izine doğru rahatsız edici bir şekilde seğirdiğini fark etti. Bu, duyduklarından hoşlanmadığı anlamına geliyordu. Bunu kendi avantajına kullanmaya karar verdi.

Eğer gerçeği söylemeden önce onu bekleterek oyun oynayacaksa, o zaman bu zamanı onu mümkün olduğunca garip hissettirmek için kullanacaktı. Ve çocukları onun silahları olacaktı.

Ama en önemlisi, ona geride bıraktığı o saf aptal olmadığını göstermek için elinden geleni yapacaktı.

BÖLÜM YEDİ

CATHERINE

Northampton, yirmi beş yıl önce Yeni

Yıl Arifesi

"Sarhoşsun anne," diye sızlandı James.

"Saçmalama," diye tersledim, kostümünün eteklerini daha da aşağı çekerek. "Ve Tanrı aşkına, kıpırdanmayı kes.

'Ah! Canımı yakıyorsun!'

Köy salonundaki yılbaşı partisi için Batman kıyafetini bitirmeye çalışıyordum. Yanlışlıkla ayak bileğine bir iğne batırmıştım ve onun sızlanmasını dinleyecek durumda değildim.

Acımasız bir hafta olmuştu. Hiç umurumda olmayan bir etkinlik için tüm kostümlerimizi sıfırdan yapmam gerekiyordu. İki gün boyunca süpermarkette fazladan on beş saat fazla mesai yapmıştım ve elimde kolum kadar uzun bir dikiş istekleri listesi vardı. Koridorda yığılı duran ütülenmemiş giysi sepetleriyle uğraşmaya başlamamıştım bile. Günümde yeterli saat yoktu. Bu yüzden arada sırada bir kadeh şarap içip bana yardımcı olduğu için beni kim suçlayabilir ki?

James, başlangıç olarak.

Alışkanlıkla, ilk şişeyi kahvaltıda açmıştım. Ve akşamın erken saatlerinde, bir boş şişe daha mutfak çöpünün yanında yan yatıyordu. Ama kesinlikle sarhoş değildim, dedim kendi kendime ve oğlumun sarhoş olduğumu düşünme cüretini göstermesi beni rahatsız etti.

"Kapa çeneni, o sadece küçük bir hıyar," diye bağırdım. James'in gözleri doldu, bu beni daha da sinirlendirdi çünkü sadece beni yavaşlatacaktı. Sesimi yükselttim ve o kıpırdanana kadar tırnaklarımı bileklerine geçirdim. 'Pekâlâ, ya burnunu çekmeyi bırakıp bu işi halletmeme izin verirsin ya da partiye aptal gibi gidip arkadaşlarının sana gülmesini sağlarsın. Hangisini seçeceksin?

Kelimeler dilimden dökülürken bile annem gibi konuştuğumu biliyordum. Bugünlerde içimde onun sesini çok duyuyordum ve bu hoşuma gitmiyordu. Ama ben ne kadar soğuk olursam, o da o kadar sık başını kaldırıyordu.

Bu kadar kötü bir ruh halinde olmam James'in suçu değildi. Noel boyunca Simon'ı her zamankinden daha fazla özlemiştim. Yeni yıl başlamak üzereydi ve işlerin nasıl daha kolay olacağını göremiyordum.

Aynı zamanda otuz dördüncü doğum günüm olması da yardımcı olmuyordu - on bir yaşımdan beri onsuz ilk doğum günüm. Kendimi yorganın altına atıp alkol komasına girmek ve yedi ay önce uyanmak istedim. O zaman hayatımızın geri kalanında onu gözümün önünden ayırmayacaktım. Bunun yerine, bana neyi kaçırdığımı hatırlatacak çiftlerle dolu bir partiye gidiyordum.

Ben unutmaya çalışırken bile doğum günümü hatırlamadıkları için çocuklara da kızdım. Açılmamış dört kart ve arkadaşlarımdan gelen hediyeler mutfak masasının üzerinde duruyordu ama kendi ailemden özel bir öpücük ya da kucaklaşma gelmemiştir - sadece yemek, kostüm ve ilgi için bitmek bilmeyen talepler vardı. Tekrar başkalarının ilgi odağı olmayı arzuluyordum.

James tepinerek odadan çıkarken, "İşte oldu, şimdi çıkar yoksa buruşacak," diye homurdandım.

Oturma odasında yerde tek başıma oturmuş, hem kadehteki hem de evdeki son şarap damlasına bakıyordum. Zamanımın çoğunu aldıkları için çocuklara lanet okudum ve erken kapanmadan önce dükkândan stok yapmaya fırsat bulamadım. Etrafımdaki diğer her şey ters gittiğinde, şarap benim güvenlik ağımdı ve ihtiyacım olduğunda elimde bir şişe olmaması beni kızdırıyordu. Bir içki daha içebilmek için partinin başlaması için üç saat daha beklemekten korkuyordum.

Mutfaktan gelen gürültülü bir ses bardağı taşıran son damla oldu. Annem ve ben birlikte kükredik. 'Kapa çeneni, yoksa parti falan olmayacak.

hepiniz erkenden yatacaksınız!' Çocukların bana münzevi olmak için bir bahane vereceğini umarak bağırdım.

Sesleri önce fısıltılara, sonra kıkırdamalara, sonra da ciyaklamalara dönüştü.

"Tamam," diye bağırdım ve ayağa kalktım, jöle gibi olmuş bacaklarımı kanepenin koluna dayayıp onlarla yüzleşmeye gittim. Sırtları bana dönüktü ama Robbie elindeki yapıştırıcı ve makası ya da tezgâha ve yere saçılmış yırtık gazeteleri saklayamıyordu.

Ne halt ediyorsun sen? Şuradaki dağınıklığa bak! Ve makasla oynamana izin verilmediğini biliyorsun. Hemen yukarı çık!"

Kelimelerim biraz bulanıktı ama patlamam onları sersemletti. Ayrıldıklarında masanın üzerinde evimizin ve ailemizin resmedildiği ev yapımı bir doğum günü kartı duruyordu. Kurutulmuş makarna tüpleri ve altın rengi Noel simleriyle çerçevelemişlerdi.

Emily mektubu bana uzatırken hep birlikte "Mutlu yıllar anne," diye mırıldandılar. İçinde şöyle yazıyordu: *Dünyanın en iyi annesine. Seni çok seviyoruz.* Hepsi farklı renklerdeki boya kalemleriyle isimlerini imzalamış ve doğum günü hediyesi olarak en sevdikleri şeyleri paketlemişlerdi - bir deniz kabuğu, bir dinozor ve Flopsy.

James gözlerimin içine bakamayarak, "Bizi mutlu ediyorlar, bu yüzden seni de mutlu edeceklerini düşündük," diye ekledi.

Utancıtan başka bir şey hissetmedim. Kartı kapattım ve Simon'ın çekilişte olmadığını fark ettim. Artık sadece dördümüzün olduğunu anlamışlardı ve anlamayan tek kişi bendim.

Sanki biri içimdeki havayı boşaltmış gibiydi. Vücudum söndü ve ilk kez onların önünde ağlamaya başladığımda ağzım açık kaldı. Gözyaşlarım o kadar ağırdı ki başımı öne doğru itti, sonra beni iki büklüm etti. Çocuklar bir rugby hücumunun gücüyle etrafımda toplanarak karşılık verdiler.

"Ağlama anne," dedi Robbie. "Seni üzdüğümüz için özür dileriz.

"Üzmediniz," diye hıçkırdım. "Onlar mutluluk gözyaşları. Ve bazıları öyleydi. Hepsi değil ama bazıları. Bir anda Simon'dan beri bende yanlış olan her şeyi fark ettim.

kayboldu.

İçten içe aklımı başımda tutmak için alkole bel bağladığımı biliyordum. James haklıydı: Sarhoştum ve Simon gittiğinden beri en azından birkaç kadeh devirmediğim bir gün bile hatırlamıyordum.

Şarabı onun yerini almak için kullandım. Ve yavaş yavaş benim koltuk değneğim ve dünyanın karanlık köşesindeki tek ışık parıltısı haline gelmişti. Pürüzleri zımparalayıp ortadan kaldıran ve her şeyi yeniden katlanılabilir kılan tek şeydi. Uykuya dalmamı kolaylaştırarak gece boyunca dönüp durmamı engelledi. Onun başına gelebilecek tüm kötü şeyleri hayal ettiğimde beni rahatlatı. Düşük yaptıktan sonra bir günü daha dağılmadan atlatmamın ödülüydü.

Ama içime çok fazla aktığı zaman beni acılaştırıyordu. Bunun için kendimden nefret ediyordum ama Simon'ı da beni hiç istemediğim bir hayatın içine attığı için suçluyordum. Daha da kötüsü, öfkemi bebeklerimden çıkarmama neden oluyordu. Elbette bu onun suçu değildi, benim suçumdu.

Dördümüz de köy konağındaki partiye katılmamaya karar verdik ve süslü kıyafetlerimizi bir çantaya doldurup merdivenlerin altındaki dolaba tıktık. Sonra yeni yılı birlikte karşılamak için gece yarısına kadar uyumadık ve televizyondan izledik. Ve ben farkına varmadan beni uzun süre ayakta tutan üç çift kol bana bir şişe şarabın verebileceğinden - ya da vereceğinden - daha fazla güç ve destek verdi.

SIMON

Saint-Jean-de-Luz, yirmi dört yıl önce Yeni

Yıl Günü

Şampanya mantarları havada uçuşurken, kasaba meydanında binlerce sestten oluşan bir koro tezahürat yaptı. Saint-Jean- de-Luz'daki kilise çanları yeni yılın gelişini duyurmak için çalarken, kasaba halkı sırtlarını sıvazlayarak ve yanaklarını sıvazlayarak kutlama yaptı.

İlk *réveillon de la Saint-Sylvestre*'im o akşam erken saatlerde yerel restoran, kafe ve barların gönüllü mutfak personeli tarafından pişirilen, beyazlatılan ve kızartılan bir ziyafetle başlamıştı. Restore edilen Hôtel Près de la Côte'un yeniden açılışı için her santimetrekarelik alana ağız sulandıran yiyeceklerle dolu tabak çanaklar yığılmıştı. Ahşap masalar bir araya getirilmiş, fildişi dantel ve ketenlerle örtülmüş, plastik çobanpüskülü dalları ve beyaz sütun mumlarla süslenmişti. Alevler odada titriyor ve sanki bir şenlik ateşinin ortasında ziyafet veriyormuşuz gibi her bir kişiyi mandalina renginde bir kızarıklıkla örtüyordu.

Üç yüzden fazla arkadaş, komşu ve tüccarın tahta taburelerde yan yana oturup şenliğin tadını çıkarmasından biriydim. Daha sonra, midelerimizdeki yemek hala tazeyken, gece yarısı ayini için kiliseye doğru ılık havada geleneksel yürüyüşün zamanı gelmişti. Dinimi bir ömür önce kaybetmiş olsam da, biraz ikiyüzlü bir şekilde, ikinci şansım için şükranlarımı sunmak üzere ziyaret etmem gereken bir yerdi. Ve üçüncüye hazırlanmak için.

Kilise çanları çaldığında, kutlamalarımızın son noktası olan meydana doğru yanan meşalelerle toplu halde yürümek için geniş cemaate katıldım. Orada, üniformalı bir bando geleneksel Fransız halk şarkılarını çalarken, balonlar esintisiz havada süzülüyor ve parti patlayıcıları gökyüzünü süslüyordu.

Bardaklarımız çarpışırken Bradley, "Mutlu Yıllar, dostum!" diye bağırdı.

"Ve sen.

"Herhangi bir karar var mı?

"Sadece bir tane," diye belli belirsiz cevap verdim. "Ve?

"Ve ne?

"Peki neymiş o?

"Bunu sana söyleyemem, bu şanssızlık.

'Şanssız mı? Siz İngilizler çok tuhafsiniz. Adam şaşkınlıkla başını salladı ve bütün gün gözüne çarpan ince yapılı garson kıza doğru yürüdü.

Yapraksız bir kiraz ağacının altındaki yerimde kaldım ve kalabalık şarkı söyleyip, içip dans ederken zihinsel fotoğraflar çektim. Yarısına kadar dolu bardağımı bir heykelin dibine yerleştirdim, sigaramı kaldırım taşlarının üzerinde söndürdüm ve yavaşça Hôtel Près de la Côte'a doğru yürüdüm. Yolun karşı tarafında durdum ve aylar süren yoğun restorasyon çalışmalarımın Hôtel'in görünümünü nasıl kökten değiştirdiğini inceledim. Başarımdan dolayı çok heyecanlıydım.

Ön kapının kilidini açtığımda beni sessizliğin sıcak sesi karşıladı. Koridordan odama yöneldim ve dolaptan yeni aldığım yeşil kanvas sırt çantamı çıkardım. İçinde daha önceden hazırladığım kıyafetler, birkaç kitap, haritalar ve çoraplarımın içinde sakladığım para gibi az sayıdaki dünyevi eşyam vardı. Ve tabii ki Darren'ın pasaportu. Yeni yılda yeni bir kimlikle göreceğim tek şey otel olmayacaktı.

Yatak odasının kapısını kapattım ve resepsiyona doğru yürüdüm, sadece Bradley'nin mantar panoya iliştiği fotoğrafı incelemek için kısa bir süre durdum. Darren'ın da aralarında bulunduğu bir düzine kişi avluda oturmuş, bira şişelerini objektife doğru kaldırıyorlardı. Gülümsemelerine karşılık verdim.

Hayatımın son altı ayını gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayan insanlarla geçirmiştım. Kimse beni yargılamamış, bana meydan okumamış ya da beni incitmemişti ve bu bana çok uygundu. Güvendeydim ve bu kasabada bir yıl, iki yıl... belki de beş yıl daha geçirebilirdim. Ama eninde sonunda beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum. Sizi mutlu eden her şey eninde sonunda hayal kırıklığına uğratır.

Ve eğer yaşamayacaksam kendime yeni bir hayat yaratmanın bir anlamı yoktu. Her şey boşa gidecekti. Elimde güzel anılardan başka bir şey yokken, kendi şartlarımla kaçmak benim için en iyisiydi. Böylece, ağır bir kalple, ancak beklentinin heyecanıyla motive olarak, uçmaya hazırlandım.

Geride bıraktığım üç çocuk için birer mum ve kendim için bir mum daha yaktım ve onları yemek odasına yerleştirdim.

resepsiyon alanı, yatak odam ve arka kapı. Bir santim yüksekliğindeki alevlerin perde kenarlarını yalaması ve ardından gökyüzüne doğru tırmanarak yollarına çıkan her şeyi yok etmesi sadece bir dakika sürdü.

Ön kapıyı arkamdan kilitledim, sırt çantamı sırtıma bağladım ve uzun, dik yoldan tren istasyonuna doğru ilerledim. Yarı yolda durup beni yeniden inşa eden binaya son bir kez duygusal bir bakış attım. Kırmızı bir parıltı birkaç odayı aydınlatmaya başlamıştı ve diğerlerinin de onu takip etmesi uzun sürmeyecekti.

Ailemle yaptığım gibi, neredeyse mükemmel bir şey yaratmıştım. Ama mükemmellik kaybolur. Catherine'inki de öyle oldu, Hôtel Près de la Côte da öyle olacaktı. Kimse ona duyduğum sevgiyi hissetmeyecekti. Kimse onun yardım ılığını benim gibi duymayacak ya da onu hak ettiğı gibi restore etmeyecekti. Daha önce yaptıkları gibi başkalarının onu mahvetmesine izin vermeyecektim. Hak ettiğı finale nasıl ulaşacağını ben seçecektim.

On beş dakika sonra, cansız bir istasyonun dışındaki kaldırıma tündedim ve soluk deniz havasını son bir kez ciğerlerime çektim. Sırt çantamı başımın arkasına yerleştirdim, kaldırıma uzandım ve patlama sesleri, bağırışlar ve küçük patlamalar eşliğinde dalıp gittim.

Northampton, bugün

12.30'da.

"Anlamıyorum," diye başladı, kafası tamamen karışmıştı. 'O binayı yenilemek için canınızı dişinize taktınız ve sonra da ateşe mi verdiniz?

Yavaşça başını salladı ve ayağını yere vurdu.

"Yani yaptığın bu mu?" diye devam etti. "Harika bir şey yaratmak için çok çalışıyorsun ve sonra yirmi beş yıl önce sana yaptığımı düşündüğün bir şey yüzünden onu yok mu ediyorsun?

Bu kez başı sabit kaldı ama kadın ısrar etti.

'Bizimle olan sorunun bu muydu? Biz her zaman istediğın mükemmel aileydik, ama onu elde ettikten sonra bize ihtiyacın olmadığını mı fark ettin?

"Hayır," diye yanıtladı kesin bir ifadeyle. Mükemmel olmaktan çok uzaktılar, o da bunu görmüştü. Ama bu kısmı sonraya saklayacaktı.

Başlangıçtaki kızgınlığı yerini hayal kırıklığına bırakıyordu. Geçmişinden seçme hikâyelerle onu eğlendirmeye oldukça kararlı görünüyordu ama yoruma açık pek çok boşluk olduğu için doğal olarak daha fazlasını öğrenmek istiyordu. O zaman da bir istiridye kabuğu gibi susuyor ya da konuyu değiştiriyordu. Onun kendisini içine çekmesine izin verdiği için kendinden nefret ediyordu. Yine de, sırf onun isteksizliği yüzünden sorgulama hattını sonlandırmaya hazır değildi.

'Ama orada arkadaş edinmiştin - ben köle gibi çalışıp sahip olduğumuz her şeyi satarken, senin dünyada umurunda bile değildi!

"Tatmin edici hiçbir şey uzun sürmez, Catherine," diye cevap verdi. Gülümsüyordu ama Catherine bunun altında bir hüznün yattığını görebiliyordu. 'Ne otel, ne insanlar, ne buradaki hayatım, ne de oradaki hayatım. Bu yüzden kendi koşullarınla ayrılmak, başkasınıninkiyle ayrılmaktan çok daha iyidir.

'O zaman depresyondaydın? Depresyonu anlıyorum - sen gitmeden önce neler yaşadığımı biliyordun. Ama benimle bu konuda konuşabilirdin, senin benim yanımda olduğun gibi benim de senin yanında olmama izin verebilirdin. Kaçmak zorunda değildin.

'Depresyonda olduğumu söylemedim, Catherine. Varsayımlarda bulunuyorsun.'

Çok sinirlenmişti. 'O zaman, bir kez daha, anlamıyorum! Neden gittiniz? Bütün bu lanet bilmeceler ve sen hala bana bilmek istediğim tek şeyi söylemedin. Kaçmana neden olacak kadar kötü ne yaptım?'

Bir sigaranın yavaşça yanması gibi, onu bekletti. Adamın nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordu ama önemli cevaplardan kaçma konusunda bir politikacıdan daha deneyimliydi.

Bir kukla ustası tarafından kontrol edilmekten ne kadar nefret etse de, ipleri kendi başına kesmeden önce daha uzun süre birlikte oynamak zorunda kalacağı hissine kapıldı.

BÖLÜM SEKİZİNCİ

CATHERINE

Northampton, yirmi dört yıl önce 4 Ocak

Palyaço kıyafeti giymiş ve deely boppers giymiş olsaydım kendimi daha fazla yersiz hissedemezdim.

Fabien'in butiğinin kapısından içeri girdiğimde kapının üstündeki zil çınladı. *Vogue* dergisinin sayfalarına adım atmış gibiydim - turuncu, pas ve altın rengi duvar kâğıtları duvarları kaplıyordu ve maun giysi rayları, seçkin parçalarla örtülü vitrin masalarının yanına yerleştirilmişti. Tavanın ortasından kristal bir avize sarkıyordu. Tüm mağaza Joan Collins'in gömme gardırobu gibiydi.

Askılardaki tasarımcı etiketlerini kontrol ettim ama görünürde bir fiyat etiketi yoktu. Küçük bir maliyet meselesi, oradan alışveriş yapabilecek kadar şanslı kadınları ilgilendirmiyordu. Annemin elbiseleri gibi, Fabien'deki giysilerin de benim değil, başkasının dolabında asılı olması gerekiyordu.

"Büyüleyici, değil mi?" dumanlı bir ses arkamdan çatırdadı. İrkilerek arkamı döndüm ve hırsızlık yaparken yakalanmışım gibi elimi geri çektim.

Selena Noel tatilinden sonra annesini ziyaret edip edemeyeceğimi sormuştu. Bazı değişiklikler yaptırmak istediğini düşünmüştüm ama annesinin Fabien's'in sahibi olduğunu söylediğinde

beni bir tüyle yere serdi. İtalya ve Fransa gibi yerlerden ithal edilen üst düzey modayı satan şehirdeki bir avuç bağımsız giyim mağazasından biriydi. İçeri girmeye hiç cesaret edememiştim: Fabien's deneyimim, vitrinin önünden geçip C&A'ya doğru yürürken attığım uzun bakışlarla sınırlıydı.

'Ben Selena'nın annesi Margaret. Sen de Catherine olmalısın,' diye söze başladı, manikürlü elini benimkine doğru uzatarak. Uzun, yakut kırmızısı tırnakları gözümü altın yüzüklerindeki elmas kümelerine çekti.

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap verdim, iğneye benzeyen ellerimden utanarak.

Margaret sahip olduğu butiğin her santimetresine sahipti ve tam da bu yüzden oraya hiç adım atmamıştım. Ellili yaşlarının ortalarında bir yerlerde, eski tarz cazibenin timsaliydi - kısmen Joan Crawford, kısmen Rita Hayworth. Kestane kahvesi saçları düzgün bir topuzla bağlanmıştı. Yanaklarında ve dudaklarının üzerinde dikey olarak uzanan çizgiler güneşe ve sigaraya olan düşkünlüğünü ele veriyordu. Neden iki yakasını bir araya zor getiren bir kızı olduğunu merak ettim.

"Selena gibi değilim, değil mi?" diye sordu. 'Ona yardım etmeye çalıştım, yani maddi olarak, ama inatçılığımı miras aldı ve bir kuruş bile almayı reddediyor. Yine de onunla gurur duyuyorum. Her neyse, lütfen etrafa bakmaya devam edin.

Margaret'in gözleri, üzerimdeki kıyafetlerden kim olduğumu anlamak için beni süzdükçe kendimi daha da mahcup hissediyordum. Sonunda tekrar konuştu.

"Sadede geleceğim, sevgilim. Benim için çalışmanı istiyorum. "Buraya uyum sağlayabilir miyim bilmiyorum," diye kekeledim.

"Hayır, hayır," diye güldü. 'Dükkanda sana ihtiyacım yok; asistanlar on kuruş. Benim için bir dizi giysi yapmanı istiyorum.

Şaşkın görünüyor olmalıydım. Bir Nisan şakası için çok erkendi. Margaret, benim için yaptığım kıyafetleri nasıl gördüğünü anlattı.

Selena ve arkadaşları. Genç kızların arzuladığı modern modalar onun zevkine uygun olmasa da, detaylara gösterdiğim dikkatten ve işimin kalitesinden etkilenmişti.

"Oh, ben sadece dergilerde gördüklerimi kopyalıyorum," dedim, biraz gururlandım, biraz utandım.

"Bu da başlı başına bir beceri," dedi Margaret. 'Sevgilim, övgüyü hafife almıyorum. Yaptığın işlere çok yakından baktım, öyle ki kızımı kızdıracak kadar kusur aramak için neredeyse her şeyi didik didik ettim. Ama standartlarınız oldukça olağanüstü. Açıkçası kumaş seçiminiz - kırıcı olmadan nasıl ifade edebilirim - biraz "cadde". Ama bir kadına neyin yakışacağına dair bir içgüdünüz olduğu açık. Ve sizi butiğimde şekerçi dükkanına girmiş bir çocuk gibi dolaşırken izlemek bana okul üniformaları ve küçük Madonnalar için moda elbiseler yapmaktan daha büyük hedefleriniz olduğunu söylüyor.

"Bilmiyorum," dedim, ne iltifatlara alıştım ne de iltifatlar konusunda tamamen rahattım. Amaca yönelik adımlarla mağaza katında yürürken, rayların arasından geçerken ve giysileri koluma takarken onu ipine asılmış bir köpek yavrusu gibi takip ettim.

"Mükemmel değilsin, ama hiçbirimiz değiliz, sevgilim," diye devam etti. 'Kıyafetlerinden birkaçının geliştirilmesi gereken yönleri var ama bu üzerinde çalışabileceğimiz bir şey. Yanında birkaç parça götürmeni ve onları yakından incelemeni istiyorum. Nasıl bir araya getirildiklerine bak - aplikelerin, grogrenin ve büzgülerin kullanımı. Şeytan ayrıntıda gizlidir. Bunlar, benim raylarımda bulacağınız kıyafetleri Littlewoods kataloğunda görecekleğinizden ayıran inceliklerdir. Sonra bana, diyelim ki bir ay içinde, kendi kreasyonunuzdan üç tanesiyle geri gelin. Müşterilerim en iyisinden daha azıyla yetinmez, ben de yetinmem.

En kaliteli kıyafetler Margaret'in ana geliriydi, ancak küçük, bağımsız, uygun fiyatlı etiketler hızla popüler hale geliyordu - kırklı yaşların üzerindekiyle yönelik sınırlı sayıda üretilen ürünler. Ancak Margaret'in müşteri kitlesi giderek yaşlanıyordu ve harcanabilir geliri olan, aynı derecede kârlı genç bir pazara hitap etmesi gerekiyordu. Ve Margaret'in istediğini Margaret'in alacağı hissine kapıldım.

"Eğer bana düşündüğüm gibi keşfedilmemiş bir yetenek olduğunu kanıtlayabilirsen, o zaman iş yapabiliriz," diye ekledi gülümseyerek.

Gergin bir tokalaşmanın ardından beş numaralı otobüsün en üst katında oturuyor ve bin pound değerindeki elbiselerime sıkı sıkıya tutunuyordum.

5 Ocak

Moda trendlerini umursamayan çocuklar ve kot pantolonlarında tasarımcı yırtıkları isteyen gençler için kıyafet yapmak, Margaret'in beklentilerini karşılamak için çalışmaktan tamamen farklıydı.

Hayatımda ilk kez, yeteneğimi gerçekten kârlı bir şeye dönüştürme şansım vardı. Ama korkuyordum. Ya fikirlerime gülüp butikten kovarsa? Ya orijinal olmak içimde yoksa ve sadece zaten var olan kıyafetleri kopyalamaya kadar uzanabilirsem?

Günlerce teorik çemberler içinde dönüp durabilirdim ama bunu öğrenmenin tek yolu tereddüt etmeyi bırakıp işe koyulmaktı. Margaret'le tanıştıktan sonraki gün, yemek masasına oturup bir fincan çay içtim ve etrafıma Robbie'nin renkli kalemelerini, boş bir eskiz defterini ve Margaret'in ensemde nefes alıp verdiğini zihnimde canlandırımdım. Sonra çizdim. Ve çizdim. Ve çizdim.

Ama hiçbir şey onun istediklerine yaklaşmadı. Tasarımlarım en iyi ihtimalle yavandı. Heybetten yoksundular ve ben bunu bilseydim Margaret da bilirdi.

İlham almak için bir kadeh şaraba ihtiyacım varsa, o da o zamandı. Ama koridordaki büyükbabamın saati dört kez çaldığında, yenilmiş ama ayık bir şekilde yatağıma çekildim.

Sonraki üç gece de tamamen aynıydı. Baskı altında çoktan boyun eğmiştim. Beşinci gün yatakta dönüp durdum ve isteksizce her şeyin hayal olduğunu kabul ettim. Annem haklıydı: Asla onun kadar iyi olamayacaktım. Onun işi benimkinden çok daha iyiydi ama o yerini biliyordu ve bu başkasının onayı için bir şey yaratmak değildi. Hala kıyafet yapıp yapmadığını merak ediyordum. Annemle babamın köyden ayrılıp güney sahillerine taşınmalarının üzerinden yıllar geçmişti. Birbirimize Noel kartları gönderiyorduk ama iletişimimiz bu şekilde başlayıp bitiyordu. James doğduktan birkaç ay sonra bir kez ziyaret etmişlerdi ama o kadar. Hayatlarında aktif bir rol oynamak isteyen büyükanne ve büyükbabalara sahip olma konusunda çocuklarım çok şanssızdı.

Annemin gardırobundaki kıyafetleri düşündüm - yirmi yıl sonra bile hala rayların üzerinde harika görünecek zamansız parçalar. Belki kenarları yükseltilmiş ya da kemer takılmış. Ya da fazladan birkaç düğme ve bir fermuar. Aslında onun tasarımlarının çoğu olduğu gibi durabilirdi, dedim kendi kendime. Sonra aklıma bir fikir geldi.

Sabahlığım ve terliklerimle merdivenlerden aşağı indim, özel bir şey için sakladığım ipek kumaşı yaydım ve annemin tasarımlarından bazılarını ilham almak için ödünç alarak hafızamdan çalışmaya başladım.

Ve sonraki dört hafta boyunca, üç orijinal parçamı bitirene kadar farklı malzemelerle bu şekilde devam ettim. Sonra anneme teşekkür ettim ve bitkin ama gülümseyerek yatağa gittim.

4 Şubat

Sessizlik. On beş uzun, iç burkan dakika. O kadar gergindim ki avuçlarım terliyordu.

Margaret'e bir takım elbise, bir çift üzengi pantolon ve ipek bir elbise sunduktan sonra, onları dürtmesini, dikişlerini çekiştirmesini, ışığa tutmasını ve şişedeki son ketçap damlasını çıkarmaya çalışır gibi sallamasını izlerken kalbim boğazıma düğümlendi. Sonunda işi bitmişti.

"Ne kadar çabuk üç tane daha yapabilirsin?" diye sordu. Onu yakalamak ve topuzu patlayana ya da vatkaları yarılana kadar sıkmak istedim.

Birkaç küçük değişiklikle, kıyafetlerim hafta sonuna kadar Fabien'in giysi raylarında yerini aldı. Başardığım şeyi her düşündüğümde kocaman bir gülümseme yayılıyordu yüzüme. Parmaklarımı çapraz yaptım ve en azından bir tanesinin alıcı bulmasını umdum.

Endişelenmeme gerek yoktu. Ben daha fazlasıyla döndüğümde ilk üçü çoktan kapışılmıştı. Margaret bana yüz kırk poundluk bir çek verdi.

haftalık süpermarket işi. Paraya bu kadar ihtiyacım olmasaydı, çerçeveletip tüm dünyanın görmesi için duvara asardım.

28 Mart

Hayatımı üç iş ve üç çocuk arasında bölüştürmek beni yıpratmıştı.

Arada sırada birkaç saat değil de tam günüm olsaydı çok daha fazla kıyafet yapabileceğimi biliyordum. Dikiş makinesinin başında ikinci kez uyuyakaldığımda, Wonder Woman olmadığımı kabul etmeye hazırdım.

Bir şeylerin olması gerekiyordu, ben de elimi taşın altına koydum ve süpermarkette iş ilanımı verdim, ancak tüm yumurtalarımı tek bir sepete koymak istemediğim için komşularımın kıyafetlerini ütölemeye devam ettim. Ve Margaret'in her ödemesinden biraz para biriktirerek evimi yeniden döşemeye başladım.

Önce çocuklara ikinci el bisikletler aldım. Sonra yavaş yavaş sattığım mobilyaların yerine yenilerini koydum ve dikiş odamı donatmaya başladım. Kısa süre içinde, bir zamanlar yemek odası olan yer, elbise rayları, dergi yığınları, kumaş ruloları, iki manken gövdesi ve renkli pamuk bobinleri içeren çok sayıda kutu ile tıka basa dolu bir alan haline geldi.

Birkaç ay öncesini düşündüm, o odayı Simon'a ne olmuş olabileceğine dair saçma teoriler üretmek için kullanmıştım. Şimdi ise Christian Dior ve Guccio Gucci gibi klasiklerden yeni yıldızlara kadar modern giyim tarihi üzerine kütüphaneden ödünç aldığım kitapları karıştırmak için kullanıyordum.

Fikirlerim ve ilhamlarım hızla akarken, Simon eve dönüş yolunu bulduğunda, onun tanıdığı Kitty olmayacağını fark etmeye başladım. Yeni bir yöne doğru ilerliyor ve kendi sırtımdan güçleniyordum. Yeni beni tanımaya - ve sevmeye - başlarken, her değişimin kötü bir şey olmadığını düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim.

2 Nisan

Rüyalarımnda Simon sadece bir adam taslağıydı - odaların köşelerinde saklanan, beni izleyen sessiz bir bulanıklık.

Ama o gece, onun yüzünü gördüm. Güneş doğarken yatak odamın penceresinin önünde durdum ve tarlalardaki hareketsiz bedeninin bana bakışını izledim. Sonunda gülümsedi ve İngiliz Edebiyatı dersinde bana ilk kez baktığında olduğu gibi kızardığımı hissettim.

Arkasını dönüp uzaklaştığında panikledim ve ona bağırdım ama beni görmezden geldi. Yumruklarım la cama vurdu m ama o ufukta bir to z zerresine dönüştü. Kendimi uyandı rana kadar daha yüksek sesle ç ığlık attım, sonra ona kızgın bir şekilde orada yattım.

Birden Dougie'nin yüzü o kadar davetsiz bir hızla kafamın içinde belirdi ki yerimden sıçradım.

Dört yıl boyunca onu kendimden uzak tuttu m ama bunun o kadar kolay olduğunu düşünmek aptallık olurdu. Her zaman insanları iyi okuyabildiğime inanmış ımdır, çünkü annemin asitli dilinin beni yakmasını engellemenin tek yolu ona yakla şmadan önce lezzetini değerlendirmekti.

Simon'ın arkadaşları Steven ve Roger'ı sınıflandırmak kolaydı ve çocukluktan erkekl iğ e geçerken pek değ işmemişlerdi. Ama Dougie farklıydı. Sadece ikisiyken çok daha ciddiydiler; diğ erleriyle birlikte Simon da çocuklardan biriydi. Ona Bukalemun lakabını takmış ım ve kim olduğunu asla unutmadan çevresine göre renk değ iş tirmesi çok hoşuma gidiyordu. Dougie, Steven, Roger ve ben onun birer parçasıydık.

Ama Simon Dougie için en iyi arkadaş ından çok daha fazlasıydı ve Simon beni küçük ç etesine davet ettiğ inde beni kollarını açarak karşı lamamıştı. O sadece iğ renç kızlar tarafından baş ı döndürülmemiş bir çocuk değildi. En iyi arkadaş ının neden bir kıza aş ık olduğunu gerçekten anlayamıyordu.

Ve bir keresinde Simon ikimizden de habersiz bir şekilde onu izlerken beni yakaladığ ında, kızarmış yüzü sözlerinin söylemediğ i şeyi ortaya çıkardı. Onların bu kadar yakın olmalarını biraz kıskanmış ım ve Dougie'yle çocukça bir oyun oynamaya başladık. Simon'ın bana söylediğ i bir şeyi ona söylediğ imde, 'evet, zaten biliyorum' diyerek beni kızdırırdı. Diğ er zamanlarda da

küçük bir misilleme, ben de aynısını yapardım. Simon'ın dikkatini çekmek için yarıştık.

Simon'la ilk öpüşmemizden hep pişmanlık duymuşumdur. Olduğu için değil, ama nasıl ve nerede olduğu için. Dougie'nin yatak odasında, içeri girip bizi yakalamak üzere olduğunu bilerek onu kıskırtmıştım. Onu öpmek istediğim için öpmüştüm ama Dougie'ye haddini bildirmenin, kendi bölgesinde, aramızdaki rekabeti sona erdireceğini de biliyordum.

Bizi görür görmez, keşke böyle bir sürtük olmasaydım dedim. Elinde bir tepsi atıştırmalık ve bir bardak sütle orada dururken çok acınası görünüyordu. Ağzının kenarları çözöldü ve gözlerindeki ışık soldu. Simon'ın kalbini kazanmıştım ama Dougie'ninkini çiğnemiştım.

Bu Dougie ve benim ilişkimizde bir dönüm noktası oldu. Simon'ı paylaştık da üstünlüğün her zaman bende olacağı konusunda söze dökölmeyen bir anlayışa vardık. Ve sonunda kendi başımıza beklenmedik arkadaşlar olduk.

Sonra, bir gece, yıllar sonra, her şey değışti.

7 Nisan

Aylarca görünmez bir adamı savunmaktan yorulmuşum.

Banyo aynasında 'Simon ömedi' diye bağırmayı bırakmıştım, çünkü içten içe bunun doğru olmayabileceğini kabul etmeye başlamıştım. Her şey tek bir gerçeğe dayanıyordu: başına bir şey gelmeden on ay boyunca ortadan kaybolmuş olamazdı. Hâlâ hayatta olduğunu gösteren hiçbir kanıt olmadığından, Roger'ın büyük olasılıkla kaybolduğu gün bir kazada öldüğü teorisini gönölsüzce kabul ettim.

Bu arada çocuklarım da kendi fikirlerini üretmişlerdi.

"Babam soo-side yaptı mı? Robbie parktan eve dönerken birdenbire sordu.

"Bunu sana kim söyledi? Ben cevap verdim.

Endişeli görünüyordu. Doğrusu, son zamanlarda giderek daha endişeli görünüyordu ve bu beni endişelendirmeye başlamıştı. Sık sık kendini babasının garajdaki ofisine götürüyordu ve ben de onun şöyle fısıldadığını duyuyordum

ona gününü anlattım. Bunu yapan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Onu bir anıyla sohbet etmesi için bırakmanın iyi bir şey olup olmadığından emin değildim ama eğer bu ona annesinin belli ki veremediği rahatlığı veriyorsa, belki de bir zararı yoktu.

"Soo-side nedir?" diye sordu Emily.

Robbie, "Arkadaşım Melanie, insanlar üzgün olduklarında ve cennete gitmek istediklerinde soo-side yaptıklarını söylüyor," diye açıkladı.

"Buna intihar deniyor," diye araya girdi James, "ve insanlar artık aileleriyle birlikte olmak istemedikleri için kendilerine bilerek zarar veriyorlar.

"Hayır, babam intihar etmedi," diye cevap verdim, konuşmayı nasıl bitireceğimi bilemeden.

"Ama bunu nereden biliyorsun?" diye sordu James. Bu konuyu ilk kez düşünmediği açıktı.

Çünkü babamın bunu yapmak için bir nedeni yoktu. İnsanlar bunu sadece başka seçenekleri olmadığını düşündüklerinde yaparlar. Babam bizi çok seviyordu.'

Yaşayan başka birine söylememiştim ama belki de o söylemiştir diye aklımdan geçti. Billy'nin başına gelenleri düşündüm ve bunun onu da ne kadar kötü etkilediğini fark edemeyecek kadar kendimi kaptırıp kaptırmadığımı merak ettim. Daha iyi bir eş olsaydım, belki de kendi üzüntümün içinde debelenmek yerine onun üzüntüsünü fark ederdim.

"Sanırım şöyle oldu," diye yumuşak bir sesle başladım. 'Babamın kaybolduğu gün, sanırım yeni bir yere doğru koşmaya çıktı. Sanırım kayboldu ve sonra da bir kaza geçirdi. Ama kimse nereye gittiğini bilmediği için onu bulamıyoruz.

"Gidip onu tekrar arayalım mı?" diye sordu Robbie.

'Bunun yardımcı olacağını sanmıyorum. Geri dönebileceğini sanmıyorum.

Hâlâ onun ölmüş olabileceğini yüksek sesle söylemeyi kendime yediremiyordum.

Eve varmıştık ve Emily bahçedeki salıncağa doğru zıpladı.

"O cennette mi? Robbie devam etti.

Durakladım, söylemek üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyordum. "Evet," dedim sonunda. "Sanırım öyle olabilir.

"Babam ne zaman dönecek?" diye bağırdı Emily salıncaktan.

"Geleceğini sanmıyorum, tatlım.

'Oh,' diye cevap verdi ve kaşlarını çatı. "Beni gerçekten sertçe it, anne.

Onu beklediğinden daha nazikçe itmeye başladım, bu yüzden daha fazla yükseklik kazanmak için bacaklarını geriye ve ileriye doğru kıvırdı. 'Daha sert, anne. Yeterince sert itmiyorsun!

"Neden bu kadar yükseğe çıkmak istiyorsun?

"Böylece babamı eve gönderene kadar Tanrı'nın kışına tekme basabilirim.

İyi fikir diye düşündüm.

SIMON

Paris, yirmi dört yıl önce 10

Ocak

Başımı kaldırıp yayıncının Boulevard Haussmann'daki üçüncü kattaki ofisine baktım ve pantolon cebime sıkıştırdığım yirmi bin Fransız frankını endişeyle karıştırdım.

Pierre Chareau'nun yazdığı, çizdiği ve daha sonra bilinmeyen nedenlerle Hôtel Près de la Côte'a gönderdiği her şeyi satan adam olduğum için kendimde bir hayal kırıklığı hissettim. Ama beni ileriye taşımak için gerekeni yapmışım.

Paris'e ulaşmak için dört tren ve iki otobüs kullanmışım. Sırt çantamda, çöpten kurtardığım en nadide eşyalara yer açmak için çok az kişisel eşya vardı. Geri kalanını altı hafta önce sanat ve tarihi eserleri yayınlayan Madam Bernard'a satışa sunmak üzere postayla göndermişim.

Koleksiyonu Musée des Arts Décoratifs'e vermeyi düşünmüştüm, orada diğer önemli eserlerle birlikte sergilenebilirdi.

nl Fransız vizyonerlerin eserleri. Ancak yolculuğumun bundan sonraki kısmı pahalı olacaktı ve ben hala hayırseverlikten çok yardımseverlik yapıyordum.

Oraya vardığımda, Madam Bernard'ın son teslimatların gerçekliğini doğrulaması birkaç gün sürdü. Ancak gerçek olduğu anlaşıldığında, bana bir ücret ve gelecekteki kitap satışıların bir yüzdesi teklif edildi ve anonimlik garantisi verildi.

Telif cretlerinin İngiltere'deki bir adrese gönderilmesini talep ettiğim için kendimi tebrik ettim. Darren Glasper'ın ailesinin Parisli bir yayıncıdan neden aralıklı ekler aldıklarını bileceklerinden şüpheliydim. Ama eğer bu, merhum oğullarının çok kısa süren seyahatlerinde başarılı olduğu efsanesinin devam etmesine yardımcı olacaksa, o zaman her kuruşuna değerdi.

Darren ve ben geçmiş hayatlarımızı bir kenara bırakıp kendi şartlarımızla yeni bir başlangıç yapma arzusunu paylaşıyorduk. Bu yüzden, pasaportuna artık ihtiyaı kalmadığı için hem pasaportundan hem de kimliğinden yararlanabileceğimi anlayacağını biliyordum. Eğer cennet var olsaydı, bana gururla bakar ve beni teşvik ederdi.

Kalıcı bir adresim ya da banka hesabım olmadığı için ödemeyi nakit olarak almayı tercih ettim ve ilerlemek için gerekli maddi imkânlara sahip olduğum için bir sonraki durağım tek yönlü bir uçuş rezervasyonu yapmak üzere bir seyahat acentesi oldu.

New York, ABD

4 Şubat

Diğer herkes etrafımızdaki ranzalarda mışıl mışıl uyurken, kız ve ben sessizce onunkinde seviştik.

Yatağın metal iskeletinin sallanmasını engellemek için avuç içimi rzgrlık duvarına dayamıştım. Diğer elimi de doruğa ulaşıırken çıkardığı iniltileri uyuyan kitlelerden gizlemek için ağzının üzerine koymuştum. Çok geçmeden ben de ona katıldım ve gevşek bedenimin onun yanına düşmesine izin verdim.

İsmi çoktan aklımdan çıkmıştı ama sabah Chicago'ya gitmek üzere plan yaptığı için bunun bir önemi yoktu. Arabamı çektim.

ve yanağına kibarca bir öpücük kondurmaya gitti, ama o çoktan sarhoş bir uykuya dalmıştı.

Paris'e veda ettikten bir gün sonra, ikinci kişiliğim Darren Glasper New York'a inmişti.

Cahiller Amerika'yı genellikle tarih ve kültürden yoksun modern bir ülke olarak görürler. Benim gördüğüm ise her insanda, her binada ve her sokakta küçük kültür cepleriyle dolu bir kıtaydı. Hiçbir inanç, din ya da sınıfın diğerlerinden daha gururlu olmaması, bütün bir ulusun özünden yoksun olduğu anlamına gelmiyordu.

Ve yeniden başlamak için, kapısında ayaklarında kırık zincirleri ve yolumu aydınlatacak bir meşalesi olan bir simge bulunan bir ülkeden daha iyi bir ülke olabilir mi?

Aşağı Manhattan Gençlik Yurdu'nda, otuz üç yaşında bir adamın bedenine hapsolmuş bir gencin hayatını yaşadım. Günlerim rutinden yoksundu; cevap verdiğim tek çağrı spontanlıktı. Karşılaştığım her yeni duyguya kendimi kaptırmayı arzuluyordum ve buna karşı cins de dahildi. Gençken arkadaşlarım kendilerini şımartacak her kızla deneyler yaparlardı. Ama Catherine benim yakınlaştığım tek kişiydi. Ve aşık olduğum ilk kızla evlenerek, kaçırdığım çok şey vardı.

Hostelin atardamarları sürekli taze genç kanla pompalanıyordu. Kadınlarla birlikte olmaktan hoşlanıyordum ve kısa süreli kaçamaklar ve tek gecelik ilişkiler, beni daha ileri gitmeye teşvik etmeleri veya beni tanımaya çalışmaları gibi bir riskin olmadığı anlamına geliyordu. İnsanlarla fiziksel olarak bağ kurmaya ihtiyacım vardı ama nadiren uzun süreli ve asla duygusal olarak değil. Sadece benzer düşünen partnerlerle boş, neredeyse anonim cinsel eylemler yoluyla ifade edilse bile, kendime hala bağlanabileceğimi hatırlatacak kadar bir süre için.

Ve bu, restoran tuvaletlerinden ara sokaklara, uyuyan insanlarla dolu yatakhanelerden Central Park'taki bir alt geçide kadar her yerde oluyordu. Utanç için hiçbir süzgecim yoktu ve çok az sınırim vardı. Arayı kapatmam gereken boşa harcanmış yıllarım vardı ve duygusuz seks anında haz veriyordu. New York hiç uyumayan bir şehirdi ve benim de aynı şeyi yapmaya niyetim vardı.

Yatakhaneinin diğler tarafındaki ranzama ulaştım, uyku tulumumun fermuarını çektim ve ilk öpücüğümü düşündüm. Catherine'e onunla olmadığını hiç söylemedim.

21 Şubat

O gün Brooklyn Köprüsü'nü zaten bir kez boydan boya yürümüşüm. Dönüşte durdum ve kaldırım korkuluklarına yaslanarak Doğu Nehri'nin uçsuz bucaksız genişliğine baktım.

On bir yaşımdayken Dougie'yle birlikte bir öğleden sonrayı bisikletle şehre doğru uzun bir yolculuk yaparak geçirdiğimiz ve sonunda Abington Park'a ulaştığımız zamanı düşündüm. Kendimizi yaramaz hissederek, çürüyen karaağaç yapraklarını ve tembel bir gazete dağıtıcısının attığı bir yığın *Mercury & Herald* gazetesini bitişikteki dereden gelen bir taşma borusuna doldurduk. Sonunda, modern mühendislik şaheserimiz tamamlandığında, sabırla derenin taşmasıyla kasabayı kaplayacak sulu gazabı bekledik. Ancak bu fazla iddialı bir plandı ve bir saat sonra Northampton hala kupkuruydu.

Sıkılmış bir halde çimlerin üzerinde dirseklerimin üzerine yaslanmış ve gözlerimi kapatmışım. Birden yumuşak bir şey dudaklarıma hafifçe bastırdı. Ben uyanık mıyım yoksa uyku ile bilinç arasında bir yerde miyim diye düşünürken bir an orada kaldı. Gözlerimi açtığımda Dougie'nin dudaklarını dudaklarımın üzerinde buldum.

Onları yerleştirildiği kadar çabuk geri çekti. Bana öyle geniş gözlerle baktı ki, sanki kendi kontrolünün ötesinde bir yaşam geliştirmişlerdi. İkimiz de hareketsiz kaldık, birimiz eylemi gerçekleştirirken diğlerimiz tepkisini bekliyordu.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı sonunda, bisikletini alıp çelimsiz bacaklarının pedal çevirebildiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaşmadan önce.

Şaşkın bir şekilde çimlere yapışıp kaldım. Erkekler erkekleri öpmezdi: erkekler kızları öperdi. Eğer bir erkek bir erkeği öperse, ibneydi. Eşcinsellik hakkında bildiğim tek şey, eşcinsellerden korkulması ve bulunurlarsa iyi bir dayak atılması gerektiğiydi. Sinemalarda tek başlarına oturup fırsatını bulduklarında genç delikanlılara dokunmak için bekleyen pis yaşlı adamlardı. Ya da

Birbirlerine gerçekten anlamadığım iğrenç şeyler yaptıkları için hapse girdiler.

Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum, bu yüzden bir başkasına sırrımı açmanın sonuçlarını aceleyle düşündüm. Olanları babama ya da Roger'a anlatmalı mıydım? Yoksa onlar da onun aklını başından almadığım için benim ibne olduğumu mu düşünürlerdi? Suçlu olarak anılmak istemiyordum. Ve eğer başkaları öğrenirse, Dougie ile bir daha oynamama, evinde vakit geçirmeme ve ailesinin bir parçası olmama izin verilmezdi. En iyi arkadaşımı hapse gönderdiğim için suçlanacak kişi olmak istemiyordum. Bu yüzden, ondan daha çok kaybedecek şeyim olduğu için sessiz kaldım.

Ertesi sabah her zamanki gibi Dougie'nin evine uğrayıp onunla birlikte okula yürüdüm.

'Hadi, geç kalacağız,' dedim.

Bana baktı - eminim yine onun yanına gittiğim için şaşkındı. High Street'te hızlı adımlarla yürürken, gözümün ucuyla ağzının açıldığını ve cümleler buharlaşıp yok olmadan önce kelimelerin oluştuğunu görüyordum. Sonunda konuştu.

"Geçen gün ..." diye başladı. "Unut gitsin.

"Söyledin mi-

"Tabii ki hayır. Şimdi acele et, yoksa ceza alacağız.'

Bu konuya en son o zaman değinilmişti. Ama bu unuttuğum anlamına gelmiyordu.

İkinci ilk öpücüğüm kısa bir süre sonra Catherine ile oldu. Dougie'nin yatağında birlikte oturmuş *Melody Maker* dergisinde David Bowie ile yapılan bir röportajı okurken, hiç uyarmadan eğildi, elini çenemin altına koydu, yüzümü kendine yaklaştırdı ve beni öptü.

Harika, sıcak, tatlı bir öpücüktü. Parma Menekşesi tadındaydı. Ne kadar uzun sürerse Dougie'nin bizi yakalama ihtimalinin o kadar artacağını biliyordum. Yavaş yavaş geri çekildi ve bana hayatımda gördüğüm en güzel sırıtışı yaptı. Sonra bir gölge gözümüze çarptı ve döndüğümüzde Dougie'nin elinde bir tepsi atıştırmalıkla kapıda durduğunu gördük.

Boş yüzünü yeniden canlandırıp cips ve şekerlemeleri yatağın ortasına yerleştirmeden önce tanık olduğu şeyi düşündü,

Hiçbir şey görmemiş gibi davranıyordu.

Onu yaraladığımı biliyordum ama misilleme yapmak için ne kadar bekleyeceğini bilmiyordum.

20 Mart

Brooklyn apartmanlarının sırasını ikinci kez taradım, sonra caddenin karşısına, kaldırımın kenarına sıkıca park etmiş arabaların arasına sıkışmış eski püskü bir araca doğru kaydım. Sahibinin iki poşet yiyecek ve mızızlanan bir çocukla merdivenleri çıkarken kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu görmüştüm.

Yolcu kapısında yumruk büyüklüğünde bir göçük vardı ve simüle edilmiş ahşap damarlı vinil paneller güneşten ağarmış ve gövdesinden soyulmaya başlamıştı. Arka koltuklar büyük bir köpeğin pençelerinin çiziklerini taşıyordu. Arka camın sol alt köşesine 'Betty' yazılı bir çıkartma yerleştirilmişti. Onun bir geçmişi vardı, ama benim de vardı.

Buick Roadmaster steysin vagonun içine rahatça girdim ve Volvo'nun anahtarlarını kaybettiğimde Roger'ın bana gösterdiği gibi direksiyon kolunun altındaki kabloları birbirine doladım. Deneme, yanılma, bir kıvılcım ve bir sıçramadan sonra Betty hayata döndü.

Biraz daha görkemli ve belki biraz daha modern bir şey seçebilirdim. Ancak gerekli temel kriterlere sahipti - pratikti ve görünüşü dikkat çekmiyordu. İçinde diğer yolculara geçit sağlamak için bolca yer vardı ve iki sıra arka koltuğu öne doğru katlanarak dilersem içinde uyumamı sağlıyordu.

İki ay boyunca New York'un kuytu köşelerini keşfettikten sonra huzursuz olmuştum. Harap haldeki Meatpacking Bölgesi, Central Park'ın büyüklüğü, Broadway'in ışıklı ihtişamı ve Soho'nun barları ve genelevlerinde ileride daha iyi günlerin olacağına dair işaretler bana daha fazlasını sunmuyordu. Şehir hayatı beni yormuştu ve artık daha fazlasını keşfetmenin zamanı gelmişti.

Arabayı sokağa çektim ve dikiz aynasından sallanan haça kaşlarımı çatarak baktım. Zincirinden çekip çıkardım ve

arka koltukta. Bir şeye çarptı - bir çocuk koltuğuna. Birden arabanın arkasında üç küçük çocukla Göller Bölgesi'ne ve Devonshire sahiline yaptığımız uzun araba yolculuklarını hatırladım. James ve Robbie'nin Walkman'imi kullanma sırası kimde diye kavga etmelerini dinlediğimi hatırladım. Emily hala bebektir ve daha çok çingırağıyla ilgileniyordu. Catherine ön koltukta uyuyordu, hafifçe horluyordu ve ben arabayı sürerken birlikte yarattığımız ailenin vızıltısını dinledim ve gülümsedim.

Bunların hiçbirini kaçırmak istemedim ama kaçırdım.

Şimdi büyük açıklığa doğru başka bir yolculuğa çıkmak üzereydim, ancak bu sefer yalnız olacaktım.

Northampton, bugün

13.20'de.

İkisinden biri çocuklarından her bahsettiğinde onun rahatsız olup parmağını dudağına götürmesini izlemişti. Planının işe yarıyor olmasından memnundu. Yavaş ve emin adımlarla, ailesine yaptıklarından pişmanlık duyduğunu gösterene kadar onu parça parça çökertecekti.

Neden burada olduğunu hatırla, dedi kendi kendine. *Yetkinin kimde olduğunu hatırla*. Ayrıldığı sabah çocukları görmemenin doğru olduğuna kendini ikna etmek için başlangıçta oldukça başarılı bir mücadele vermişti. Ama karnının derinliklerinde, bu onun tek pişmanlığıydı. Çünkü kendini onların genç yüzlerini hafızasından silmeye zorladıktan sonra, daha sonra onları hayata döndürmenin imkansız bir görev olduğu ortaya çıkmıştı.

Luciana'yla tanıştıktan beri onları daha çok düşünmüştü ve şimdi nasıl görünebilecekleri konusunda tahminlere güvenmek zorundaydı. Genetik olarak kime çektiklerini ve babasının gülümsemesini sadece James'in mi miras aldığını merak etti. Kahkahaları nasıldı?

Ses? Kişilikleri nasıldı? Kendisinininkinin onlarınkini pek etkilemeyeceğini bilmek biraz moralini bozmuştu. Biyolojik olarak ondan ne almış olurlarsa olsunlar, onları o şekillendirmişti, kendisi değil.

Başka koşullar altında karşılaştıklarında neler olabileceğini hayal etti. Ondan hoşlanırlar mıydı? İdeal olanı, onu önce eski bir aile dostu olarak tanımaları ve iyi bir adam olduğuna karar vermeleriydi. O zaman, sonunda kim olduğu ortaya çıktığında, sevdikleri biriyle köprüleri yakmak onlar için daha zor olurdu.

O hayallere dalarken, Catherine de onun fahişelerle ve güzel genç kızlarla yaşadığı adi ilişkileri hatırlıyordu.

'Yani seni yatakta tatmin edemediğim için mi kaçtın? Yoksa sadece senin yarı yaşındaki kızlarla mı yatmak istiyordun?' diye sordu kızgınlıkla. "Sapık gibi konuşuyorsun.

"Tabii ki değilim.

'Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama şu ana kadar duyduğum tek şey karınızın berbat bir aşık olduğu ve ahlakınızın pis bir ihtiyarınıkinden daha iyi olmadığı. Ve ben senin ölümünü kabullenirken, sen otelleri yakıp yıkıyor ve Amerika'da düzüşüyordun!

Başka birinin bakış açısından duyduğunda, kulağa tam olarak böyle geldiğini kabul etti, her ne kadar gerçeklerden daha uzak olmasa da. Dudağını ısırdı, hem kendi patavatsızlığı hem de onun büyük resmi anlayamayacak kadar ince ayrıntılara odaklanmış olması **y ü z ü n d e n** hayal kırıklığına uğramıştı. Durumun kontrolünü yeniden ele geçirmesi gerekiyordu ama onun elinden kurtulması zor görünüyordu.

"Herhangi bir noktada çocuklarınızı ya da siz olmadan nasıl idare ettiklerini soracak mısınız?

"Evet, elbette," diye yanıtladı. "Nasıllar?" "Bu seni ilgilendirmez.

Bir-sıfır, hayali bir skor tabelasına işaretledi.

"Çocukça davranma," diye tersledi. Ona karşı ilk kez sabırsızlanıyordu.

"Bana çocukça demeye cüret etme. Sesi derinleşti. "Sakın buna cüret etme.

"Özür dilerim, benim hatamdı. Başında donuk bir ağrı hissetmeye başladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Hayalet ortaya çıktığından beri ilk kez üstünlüğün kendisinde olduğunu hissetmişti. Şimdi ondan bir şey istiyordu ve ya çocuklarının onsuz hayatları güllük gülistanlıkmiş gibi davranacak ya da ona gerçeği söyleyerek bıçağı saplayacaktı.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diye yanıtladı sonunda, "üç harika, sevgi dolu çocuk yetiştirdim. Ve bunların hiçbirisi senin sayende olmadı.

Ancak o zaman adamın nefesini tuttuğunu ve iyi olduklarına dair bir onay beklediğini fark etti. Adam güçlükle duyulabilen ama rahatlamış bir iç çekiş yaptığında gözlerinin kısıldığını hissetti. Onların da bir babası olduğunu hatırladı. Onu böyle düşünmeyeli uzun zaman olmuştu.

Bu yüzden ani bir kararla, inişlerini istismar etmek yerine, çıkışlarını açıklamaya karar verdi. Ve geriye dönüp baktığında, onsuz geçen hayatlarının bir dakikasını bile hiçbir şeye değişmeyeceğini anlamasını sağlayacaktı.

BÖLÜM DOKUZ

CATHERINE

Northampton, yirmi dört yıl önce 15

Nisan

Doğru düzgün düşünmediğim için kendi aptal hatamdı. Bu hemen olmadı ama Simon'ın artık hayatta olmadığını düşündüğümü itiraf ettikten sonra çocuklarda yavaş yavaş çatlaklar oluştu.

Bana hazırladıkları ve üzerinde sadece dördümüzün resminin olduğu doğum günü kartına rağmen, onun hâlâ bulunabileceği umudunu sessizce korumuşlardı. Sonra ben koca ağzımı açtım. Birine kızmak dışında kederlerini nasıl ifade edeceklerini bilmiyorlardı. Ve o etrafta olmadığından, bunun yükünü ben çektim.

Sorumlulukları paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için bekar bir anne olmak daha da zorlaştı. Şimdi kendi başıma karar vermek zorunda kalıyordum. Hem iyi polis hem kötü polis; hem bakıcı hem bakıcı; hem arkadaş hem ebeveyn hem de düşmandım. Sürekli bir suçluluk bulutu altında oturuyordum - içki içtiğim için; yaramazlık yaptıklarında onları azarladığım için; çalışırken onları ihmal ettiğim için; babalarının ortadan kaybolmasına izin verdiğim için ... her şey için suçluluk duyuyordum.

Tabii ki sınırlarımı, hangi düğmelere basmamam gerektiğini bilemeyecek kadar küçüklerdi, bu yüzden kendi istediklerini elde edememeye küçük volkanlar gibi patlayarak tepki verdiler, bu da Simon'a karşı değişen duygularımı serbest bıraktı. Akıllarından hiç çıkmadığı için minnettardım ama aynı zamanda yavaş yavaş gözden kaybolacağı zamanı da özlüyordum.

anılarından. Bencilce olduğunu biliyordum ama hayatımı çok daha kolaylaştıracaktı.

James başkalarını üzerek isyan etti. Öfkesi yüzünden müdiresi tarafından birkaç kez okuluna çağrıldım. Sonunda başka bir çocuğun dişini kaybetmesine neden olan bir kavgadan sonra onu bir hafta uzaklaştırmaktan başka çaresi kalmadı. Bu süreyi onu mantığa büründürerek, anlayış göstererek ve cezalandırarak geçirmeye çalıştım ve ona ulaştığımı düşündüm. Sonra Roger bir gece kilisenin dışında park etmiş arabalara taş atarken görüldükten sonra onu polis arabasıyla eve getirdi. Başa dönmüştüm.

James onu terk ettiği için babasına öfkeliydi ve ben de ne yapacağımı şaşırmıştım. Dövmediği arkadaşlarıyla oynamaya olan ilgisini kaybetmişti, bu yüzden düşmanlığını savaş yorgunu oyuncak askerlerinden ve Ninja Kaplumbağalarından çıkarıyor, ölümüne kanlı savaşlar düzenliyordu. Simon'ın ona aldığı Hardy Boys kitaplarını okumayı ya da Cumartesi öğleden sonraları televizyonda renkli mayolar giyen şişman adamların güreşlerini izlemeyi bile bıraktı.

Sadece plaklarını çalarken bir tür huzur buluyor gibiydi. Tüm harçlığını CD single'larına harcıyordu, bu da bana bir fikir verdi. Simon'ın ona beşinci yaş gününde hediye ettiği eski akustik gitarı James'in yatağının altına tıktığı yerden çıkardım. Gitarın tozunu aldım, yeniden akort ettirmek için para ödedim ve tahmin edilebileceği gibi hiç etkilenmemiş bir tepki vermesi için ona uzattım.

"Sana bunları da aldım," diye ekledim ve ona yeni favori grubu U2'nun notalarıyla birlikte bir *Teach Yourself Guitar* kitabı uzattım.

"Sence bulundukları yere sadece parmaklarını kanatarak ve okuldan atılarak mı geldiler? Tüm rock yıldızlarının anarşinin ilk tadına bu şekilde vardıklarını varsayarak sordum.

Omuz silkti.

"Ama yapmadılar. Müzikleriyle istediklerini söyleyene kadar çalıştılar. Eğer sen de onlar gibi olmak istiyorsan, işe bunu çalmayı öğrenerek başlayabilirsin. Eğer bundan zevk alır ve her gün pratik yaparsan, sana uygun dersler için ödeme yapacağım. Ve bir gün kendi albümünü bile yapabilirsin.

Elbette söylemeyeceğinden emindim ama küçük bir beyaz yalan ona zarar vermezdi. Gözlerinde küçük, meraklı bir parıltı belirdi ama bunu saklamaya çalıştı. Dinlemediğimi sandığında, kapalı yatak odasının kapısının arkasında akor öğrenmeye başladı.

Haftalar geçtikçe hevesi kendi sorunlarıyla birlikte geldi, yani 'Mysterious Ways'i - korkunç bir şekilde tıngırdatarak - inekler eve gelene kadar tekrar tekrar dinlemek gibi. Ama eğer bu onun zihnini ve yumruklarını meşgul ediyorsa, benim akıl sağlığım için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Ama zavallı Robbie tamamen farklı bir balıktı.

1 Mayıs

James'i bir sonraki Bono olabileceğine ikna etmek, Robbie'yi kendinden çıkarmaya kıyasla çok kolaydı. Sorunlarının ne kadar derin olduğunu hafife almışım.

Bebeklikten yürümeye başlayan küçük bir çocuğa dönüşürken, onun kardeşi ya da arkadaşlarımızın çocukları gibi olmadığını kabul etmiştim. Hassas, içine kapanık bir çocuktü ve dünyanın yükünü, onu taşıması gereken bir zamanda genç omuzlarında taşıyordu. Küçük bir sorunu benimle paylaşmak yerine üzerinde durarak on kat daha kötü hale getirebilirdi.

James ve Emily yeni kurallara uyum sağlarken, Robbie daha da içine kapandı. Onu kabuğundan çıkarmak için bir Fransız restoranında bir tabak salyangozla birlikte verilen küçük çatallardan birine ihtiyacım vardı.

Öğretmenleri iyi davrandığını söyledi. Yaşına göre zekiydi ve heceleme ve matematiğı altı yaşının çok üzerindeydi. Ancak sınıfın önünde ne kadar zeki olduğunu göstermeye hiç niyeti yoktu. Sosyal olarak, münzevi olmaya başlamıştı.

Robbie kardeşlerinin arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünüyordu - sadece buna *ihtiyacı yoktu*. Konuşmalara katılması ya da oyun oynaması için ona yalvardıklarında duvara tosluyorlardı. Ve yavaş yavaş kelimeleri daha az kullanmaya başladı, ta ki bir gün tamamen sessizleşene kadar.

Paula her zamanki soğukkanlı tavrıyla beni onun sadece ilgi çekmek istediğine ikna etmeye çalışırken, Baishali endişelerime karşı daha duyarlıydı. Ve bir haftalık sürekli sessizlikten sonra, endişeden aklımı kaçırmıştım. Böylece bir dizi doktor ve çocuk psikoloğu randevusu başladı ve sonunda kendimizi bir odada ruh sağlığı uzmanıyla otururken bulduk.

Bir dizi soru ve profil testinin ardından Dr. Phillips'e savunmaya geçerek 'O aptal değil' dedim. Robbie'nin elini sıkıca tuttum, oğlum hakkında yapacağı değerlendirmeden korkuyordum.

"Bunu biliyorum Bayan Nicholson," dedi güven verici bir şekilde gülümseyerek. 'Bu toplantının amacı Robbie'yi yargılamak değil, sorunun ne olabileceğini tespit etmek.

"Sence yanlış olan ne?"

"Sanırım onda seçici mutizm denen bir hastalık var. Bu, isterse konuşabileceği ama konuşmamayı seçtiği anlamına geliyor.

"Anladığımdan emin değilim," dedim kaşlarımı çatarak. "Artık benimle konuşmak istemediğini mi söylüyorsun?"

'Sadece sana değil, herkese. Nadirdir ama olur. Çocuklar, özellikle de onunki gibi bir çevre ya da aile birimi değişikliğine karşı hassas olanlar, hayatları üzerinde çok az kontrolleri olduğunu hissedebilirler. Ancak kontrol edebilecekleri tek şey, bu durumlara nasıl tepki verdikleridir. Robbie de kendi durumuna konuşmamayı seçerek tepki verdi.

"Yani bu sadece geçirdiği bir evre mi?"

'Belki, belki de değil. Robbie'ninki gibi yıllarca süren vakalar gördüm. Diğerleri birkaç hafta kalıyor ve sonra normale dönüyorlar. Bunu belirlemenin bir yolu yok.

Endişeyle beni dikkatle dinleyen ama gıkını çıkarmayan Robbie'ye döndüm.

"Robbie, lütfen bir şey söyle. Dr. Phillips'e yanlış olduğunu söyle."

Bana baktı ve ağzını açmaya başladı, düşündü, sonra tekrar kapattı. Gözleri yere düştü.

Billy, benim çöküşüm ve ardından babasının ortadan kaybolması açıkça tahmin etmem gereken bir etki yaratmıştı. Dünya küçük oğlum için çok büyük ve korkutucuydu ve sesini kimsenin duymasından korkuyordu.

"Eve gitmenizi ve normal hayatınıza devam etmenizi öneririm," diye ekledi Dr. Phillips. 'Tavsiye edebileceğim mükemmel bir terapist var - ve Bayan Nicholson, henüz süresiz devam eden bir vaka görmedim. Sadece endişelenmemeye çalışın ve sabırlı olun.

Bunu söylemek onun için kolaydı.

30 Mayıs

Robbie'yi daha da utangaç hissettirmek ona yardımcı olmayacaktı. Bu yüzden içinde bir şeyler değişmemiş gibi davranmasak da onu herhangi bir baskı altına da sokmadık.

Çocukların şefkatini asla hafife almamayı öğrendim. Ağabeyi ve ablası onun nedenlerini anlamamış olabilirler ama kabul ettiler ve ona her zamanki gibi davrandılar. Hatta öğretmeni onu utandırmamak için sınıfın önünde ona soru sormayı bile bıraktı.

Ancak Robbie'nin yabancılaşması, oyun zamanlarını yalnız geçirmesi anlamına geliyordu. Bir sabah onu okula bıraktım ve okul kapısının dışında bekleyerek diğer çocukların Transformer oyuncaklarıyla oynamalarını ve tebeşirle çizilmiş kareler üzerinde seksek oynamalarını izledim.

Bir köşede tek başına oturan Robbie'yi görünce göğsüm sıkışmıştı. Koşup onu kollarıma almak, gür sarı saçlarını okşamak ve her şeyi yoluna koyabileceğim eve götürmek istedim. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Bunu kendi yöntemleriyle atlatmasına izin vermeliydim. Bunun için ben suçluydum, o değil.

4 Haziran

Simon'ın ortadan kaybolmasından sonraki bir yıl içinde Emily hayatının neredeyse dörtte birini babasız geçirmişti. Babası güzel bir enerji topunun yaratılmasına yardım etmişti ama onun harika bir küçük kıza dönüşmesini izleyecek kadar şanslı değildi. Ve babasını tanımadan, harika bir rol modelini kaçırmıştı. Bu beni üzdü.

Simon'ın hayvanlara karşı merhametini miras almıştı. Terk edilmiş yavru sığırcıklar, kabukları kırılmış salyangozlar, yarım vücutlu solucanlar,

ve bir keresinde bana 'baba kurbağalarını özlediklerini' söylediği bir kavanoz kurbağa yavrusu, hepsi bir zamanlar mutfak masamızın üzerinde yatıyordu.

Babasının kayboluşunun birinci yıldönümü geldiğinde, ailemiz büyük ölçüde sağlamdı. Korkmuştuk, yalnızdık, hırpalanmıştık, terk edilmiştik, kafamız karışmıştı, susturulmuştuk, öfkeliydik ve hala çürüklerimiz vardı. Ama yenilmemiştik.

İşim bana sağlıklı ve düzenli bir maaş kazandırıyordu, faturalar ve ipotek zamanında ödeniyordu ve Simon'ı her düşündüğümde duygularımı kontrol altında tutmayı öğrenmiştim. Onu ihtiyacımdan daha çok istediğimi fark ettim.

Attığımız bebek adımları sonunda ona veda etmeye hazır olduğumuz anlamına geliyordu. Her birimiz en şık kıyafetlerimizi giydik ve evden dere üzerindeki köprüye kadar el ele yürüdük, kayboluşunun üzerinden bir yıl geçmişti. Oscar geride kaldı, onu her zaman alt eden yabani tavşanlardan birini yakalamaya kararlıydı. Suya girmenin ve akıntıyla sürüklenmenin nasıl bir his olduğunu merak ettiğim zamanlar olmuştu. Ama hepsi geride kalmıştı.

"Seni çok özlediğimi söylemek istiyorum baba ve gitarım için teşekkür ederim," diye başladı James otururken. Sonra babası hakkında yazdığı bir şarkının sözlerini bir defterden yırttı, sayfayı tahta parmaklıkların arasına bıraktı ve uçup gitmesine izin verdi.

Robbie'nin tek yapabildiği, Simon'ın bir bulutun üzerinde bir meleğin yanında otururken çizdiği resmi dereye bırakırken gülümsemek oldu. Yolculuğumuzdan heyecan duyan ama bunun önemini kavrayamayan Emily, ailesinin geri kalanının neden kıkırdadığını anlamadan 'Happy Birthday to You' şarkısını söyledi. Ona sarıldım.

Paskalya'da birlikte çektirdiğimiz son fotoğrafın bir baskısını yaptırmış ve aşağıya bırakmıştım.

'Birlikte geçirdiğimiz harika yıllar ve kurduğumuz aile için teşekkür ederim Simon. Seni sonsuza dek seveceğim.

Çay saatini çoktan geçene kadar köprüde oturduk, onunla nasıl tanıştığımızdan, çocukları izlemeye götürdüğü en iyi futbol maçına kadar anıları ve anekdotları yeniden yaşadık.

Çok sefil ve acı dolu başlayan bir yıl, sıcaklık ve sevgiyle kapanmıştı.

SIMON

Georgia, ABD, yirmi dört yıl önce 19

Nisan

Amerika'daki reenkarnasyonum devam ederken kendimi yaşıyan en şanslı adam gibi hissediyordum.

Oteller ve moteller rahattı ve pratik olanaklar sunuyordu, ancak karaktersiz, yalnız yerlerdi. Kendi arkadaşlığımı takdir ediyordum, ancak benzer düşünen başkalarının etrafında olmak macerayı çok daha heyecanlı hale getiriyordu. Bu yüzden pansiyonlar yol dışında dinlenmek için ilk tercihim oldu.

Yolcuların bir yerden bir yere gitmek için asansör istedikleri ilan panolarını tarardım. Doğu Yakası'na girip çıktığımız, Indianapolis, Memphis, Atlanta ve Savannah'dan geçtiğimiz çoğu gün Betty yeni yüzlerle doluydu.

Bu mikro ilişkiler, doğaları gereği bana sadece kısa vadeli tatminler sunacaktı. Çünkü haritalar, gezme arzusu ve özgür irade, er ya da geç her birimizin ayrı yolculuklara çıkacağı ve bir daha asla bir araya gelmeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Ve zaman zaman geride bıraktıklarımı düşünmeme neden oluyordu. Yaşam tarzım nedeniyle onların yerini dolduracak birini asla bulamayacaktım ama bir gün bunu isteyip istemeyeceğimi merak etmeye başlamıştım.

Yıllardır Catherine hayatımdaki tek değişmez kişiydi. İngilizce öğretmenimizin *Macbeth*'i çalışmamız için bizi ortak ettiği gün ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Onun kahverengi kıvrıkcık saçları ve elma yanaklı gülümsemesi dikkatimi çekmişti. Yaşlıları gibi değildi - etek boyunu uzatarak ya da gömleğinin fazladan bir düğmesini açarak kendini daha yaşlı göstermeye çalışmazdı. Dudaklarında yapay renk yoktu ve gözlerini rimelle çerçevelememişti. Kıyafetleri modaya uygundu

ve vücuda oturan, ancak serseri bir kurdele veya kemer gibi kendi kıvrımlarıyla süslenmiş. Onun farklı olması hoşuma gidiyordu çünkü ben de öyleydim.

Benim sevgim annemin kalmak istemesini sağlayacak kadar güçlü değildi, bu yüzden Catherine'in yanımda kalmayı seçmesine sürekli şaşıırıyordum.

Bizi birbirimize bağlayan pek çok şey vardı ama özellikle ev hayatlarımızın birbirimizi yansıtması beni çok etkilemişti. Doreen benim ailemi yok etmişti, Catherine'in ailesi ise böyle bir dram olmadan kendi kendine yavaş yavaş dağılıyordu. Ancak, yaşadığı büyük üzüntünün onu tanımlamasına asla izin vermedi. Bir şekilde, benim yaşadığım karanlık yerden uzak durdu.

Ve eğer sadece inanırsa sonunda hayattan istediği her şeyi elde edeceğini biliyor gibiydi. Bana da aynısını yapmam için ilham verdi - ama geriye dönüp baktığımda, acaba sadece beni düzeltmek mi istedi ve ben onarıldıktan sonra ilgisini mi kaybetti diye merak ediyorum. Çünkü sonunda, beni kırmaya çalışan diğer herkesle aynı olduğu ortaya çıktı.

Ama o zamanlar onun gücü ve ruhu bulaşıcıydı ve sadece onun yanında olmak bile bana dünyayı fethedebileceğimi hissettiriyordu.

Ve yaptım - sadece onsuz.

Miami, ABD

4 Haziran

Sunucudan ikinci şişe biramı sipariş etmiştim ki yan masadaki gazete gözüme çarptı.

Sabahın büyük bir bölümünü Miami'nin Bal Harbour plajının akuamarin gökyüzünün altında sakinleşerek geçirmiştim. Bir otel kahvaltısında tanıştığım iki yaramaz Kanadalı kız, Dana ve Angie bana eşlik ediyordu. Sahilde topladıkları öğle yemeği pikniğini yeni bitirmiştik. Ama hâlâ yükselmekte olan doksan derecelik güneş omuzlarımı yakmaya başlayınca, kumu gölgeli bir kafeye değiştirdim.

Yolculuğum boyunca gazetelerden uzak durmuş, kendi balonumun dışındaki olaylardan habersiz kalmayı tercih etmiştim. Ama üzerindeki tarih

Miami Herald tanıdık geldi. Sonra aklıma geldi - artık bir yaşındaydım. Bundan tam on iki ay önce evimi ve içindeki insanları terk etmiş, eski püskü bir karavan parkına doğru yola çıkmıştım. O zamanlar hayatın ne kadar muhteşem olabileceğini bilseydim, sanırım çok daha erken ayrılırdım.

Gazeteyi yere bıraktım ve uçsuz bucaksız okyanusa baktım. Yalnız geçirdiğim bir yıl bana bir ömür gibi gelmişti ama olumlu anlamda. Catherine'in de şimdi aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Henüz yirmi üç yaşındayken onu *Tiffany'de Kahvaltı'nın* matine gösterimi için yerel sanat sinemasına götürdüğümü hatırladım. İlişkimizin üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ama yine de aşk acısı çeken gençler gibi arka sıralara yönelmiştik. Üniversitede son yılımdaydım ve Arthur ve Shirley ile yaşıyordum. Bu yüzden birlikte yazlığı satın alana kadar romantizmimiz, nerede ve ne zaman bulursak bulalım çalınan anlarla sınırlıydı.

"Bir gün evleneceğimizi düşünüyor musun?" diye sordum omzuma yaslanmış başının tepesine.

"Tabii ki," diye cevap verdi tereddüt etmeden, açıkça bunu sorgulamama bile şaşırmıştı. Kese kâğıdından bir şekerleme daha çıkardı ve ağzına attı.

"Aklında ne zaman vardı? Onun neşeli ruh halini yansıtmaya çalışarak devam ettim.

"Ne zaman istersen. On yıldır bekliyorum ama bir on yıl daha beklemek zorunda kalırsam onun yerine Dougie ile kaçabilirim. *Bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyorum,* diye düşündüm.

"Tamam, Kitty - benimle evlenir misin?

Gözlerini Audrey Hepburn'den ayırmadan 'Evet,' diye yanıtladı. Soğukkanlı görüntüsü sadece kolumu sıkmasıyla yalanlandı.

O hafta sonu annemin ve biyolojik babam Kenneth'in anılarının hâlâ aklımdan çıkmadığı Londra'ya trenle gittik ve sadece Hubble Teleskobu'nun yerini tespit edebileceği mütevazı bir altın yüzük ve küçük merkezli bir elmasla döndük. Kendine değer verdiğini hissetmek için maddi şeylere ihtiyaç duymayan bir kız bulduğum için minnettardım.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, babam ve Shirley'nin Cumartesi gecesi yemeklerini yedikleri oturma odasında Catherine'in elini sıkıca tuttum.

Nesil Oyunu'nun önünde salata.

"Size söylememiz gereken bir şey var," diye duyurdum. "Biz evleniyoruz.

Sevincimiz sessizlikle karşılandı. Tavandan flamalar ve balonlar yağmasını beklemiyordum - basit bir 'tebrikler' yeterli olurdu. Bunun yerine önce birbirlerine, sonra bize ve daha sonra da programın sunucusuna baktılar.

'Ben eve gidiyorum, Simon. Sonra uğra,' diye önerdi Catherine, havanın değiştiğini hissederek. Beni yanağımdan öptü ve gitti. Konuşmadan önce ön kapı kapanana kadar bekledim.

"Bu neyle ilgiliydi?" diye başladım.

Babam yemeğini yuttu, çatal bıçağını tepsisine geri koydu ve kollarını kavuşturdu.

"Simon, evlilik için çok gençsin.

'Ben yirmi iki yaşındayım. Doreen'le tanıştığında benden sadece birkaç yaş büyüktün.

Kesinlikle. Catherine hoş bir kız ama yuva kuracak kadar bilgili değil. Bugünün kızları... benim zamanımdan farklılar. Daha coşkulular, hayattan daha çok şey bekliyorlar. Er ya da geç senden daha fazlasını istediğini fark edecek ve o zaman çok geç olacak. Sana söz veriyorum, kalbini kıracak.'

Sertçe yutkundum.

"O Doreen değil," dedim. 'Sen annemi uzaklaştırdın diye ben de aynısını yapmayacağım.

İkisi de cevap veremeyecek kadar şaşkıındı ama ben daha bitirmemiştim.

Kitty'yi seviyorum ve hep seveceğim. İkimizin de birbirimizi terk etmemizi gerektirecek hiçbir şey o l a m a z . Asla.'

Hâlâ öfkeyle evden çıktım ve Catherine'e yetiştim. Keşke koridorda yürümeden önce kalbim yerine onları dinlemek için duraksasaydım.

"Darren, yüzmeye geliyor musun? Dana'nın sesi arkamdan geldi ve beni şimdiki zamana geri getirdi.

"Şunu bitireyim ve seninle olacağım.

Farklı bir isme cevap vermek hoşuma gidiyordu. Ilık biradan son bir yudum aldım ve etrafıma panoramik bir bakış attım.

"Bugün doğum günüm olduğunu biliyor muydun?"

"Olamaz, dostum!" diye bağırdı Angie. 'Tahmin et ne oldu? Kutlama için en iyi yolu bulduk!

Otuz dakika sonra üçümüz oteldeki yatak odamdaydık ve öğleden sonraya kadar onlarla sevişmemi sağlayan acı beyaz tozun ilk serisini çekiyorduk.

Eğer ikinci yılım da ilki kadar ödüllendirici olacaksa, çok şanslı bir adam olacaktım.

Northampton, bugün

14:05.

Onu en çok neyin şaşırttığından emin değildi - yaptıklarından pişmanlık duymuyor gibi görünmesi mi, yoksa tamamen duyarsız olması mı?

Önce hepsini hafızasından sildiğini iğrenç bir şekilde itiraf etmişti. Ardından Riley'nin uzun tatilinde yaşadıklarını fazlasıyla ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı. Ve şimdi de Riley'nin kayboluşunun yıldönümünü - ailesinin hayatında böylesine önemli bir anı- uyuşturucu ve iki tartla kutlayarak anısına saygısızlık etmişti.

Uyuşturucu, onun yaşında? Tam bir aptaldı. Ve her şeyi bilen babasını dinleyip onunla hiç evlenmemiş olmayı dilediğini itiraf ederek onu bir kez daha incitmişti. Kendisini bir hata gibi hissettirdiği için ondan nefret ediyordu.

Fark etmediği şey, onu dinlemenin de aynı derecede zor olduğuydu. Çocukların onun yokluğuyla nasıl mücadele ettiklerini anlatmasını takdir ediyordu - onu karanlıkta tuttuğu için suçlamayacaktı. Ama onlar için hayal ettiği kabullenme ve iyileşme yolculuğuna çıkmamışlardı. Safça, zihinleri genç olduğu için

ve yumuşak başlı olsalardı, bir yolunu bulur ve sonunda onu unuturlardı. Ne kadar gerekli olduğunu tahmin edememişti. Kendisini sevenlerden soyutlayan meçhul bir evladın zihninde canlanan resmi ayıltıcı bir düşünceydi.

Robbie'nin diğerlerinden biraz farklı olabileceğinden şüphelenmiş olsa da, çocuğun ne kadar kırılgan olduğunu anlamamış olması midesini düğümlemişti.

Ve sonuncusu da olmayacaklar.

BÖLÜM ON

SIMON

Key West, ABD, yirmi üç yıl önce 1 Şubat,

18.15.

Beş mil kare. Yirmi beş bin kişi. Elli otel. Yirmi misafirhane. Üç pansiyon. Evden dört bin beş yüz mil uzakta.

Buna karşı olasılıklar neredeyse hesaplanamayacak kadar yüksekti. Yine de kader, yeni hayatımı eski hayatımla iki tanıdık yüz şeklinde evlendirmeyi başardı.

Key West'in Amerika'nın en güney ucundaki konumu, burayı balıkçılar ve dalgıçlar için cazip bir yer haline getiriyordu. Temel dalış becerilerimi Fransa'da Bradley'den edindikten sonra, fırsat bulursam okyanusları keşfedebileceğim her yerde ve her zaman keşfedeceğime dair kendime söz vermiştim.

Diğer yarı acemi dalgıçlardan oluşan bir grupla birlikte hafta boyunca kendimi daha da açıklara doğru zorladım. Dış barın yanındaki suyun kristal berraklığı ve mercan renklerinin gökkuşağı sarhoş ediciydi. Resif balıklarının oluşturduğu perdelerin ardından yüzdüm ve onların sahip olduğu çevreyi kışkandım.

İlk batık dalışımı önümüzdeki hafta sonu için, Key Largo açıklarında batan üç yüz altmış metrelik eski bir yük gemisi olan *Benwood*'un kalıntılarını keşfetmek üzere planladım. Ama dalışından sonra

Dalışla geçen beşinci günün ardından kaslarım gerilmişti ve okyanus kenarındaki bir bar ve lokantada tek başıma geçireceğim bir geceyi memnuniyetle karşıladım.

Balıklarla bu kadar çok vakit geçirmişken, onlarla ziyafet çekmek bana kalpsizlik gibi geldi. Bu yüzden bardan bir Sezar salatası sipariş ettim, dışarıda aydınlık bir masaya oturdum ve ufukta salınan teknelerin üzerinde batan güneşin tadını çıkarmaya hazırlanırken bir sigara yaktım.

Yolun karşı tarafında el ele yürüyen bir çift, bir otelin önünde durup öpüştüklerinde dikkatimi çekti. İlk başta olağanüstü ya da önemli bir şey sunmuyorlardı ama uzaktan bile vücut dillerinde tanıdık bir şeyler vardı. Acaba yollarımız bir pansiyonda mı kesişti diye düşündüm. Ancak, yoldan geçen bir arabanın farları yüzlerini aydınlattığında kalbim durdu.

Orada Roger ve Paula duruyordu.

Roger boynundan fotoğraf makinesini çıkarıp merdivenleri tırmanarak otele girerken ağzım açık bir şekilde bakakaldım. Paula yolda kalmış, bir küpeyle oynuyordu.

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan etrafını boş boş süzdü, bakışları üzerimde gezindi ve yoluna devam etti. Ama iki kez bakıp gözlerimiz buluştuğunda oyunun bittiğini anladım.

CATHERINE

Northampton, yirmi üç yıl önce 1 Şubat

Verandanın zemininde o kadar uzun süre toz toplamışlardı ki mobilyanın bir parçası haline gelmişlerdi. Yanlarından her geçtiğimde Simon'ın koşu ayakkabılarına hızlıca bir göz atar, onun ayakkabısının içini doldurduğunu görmeyi özlerdim.

Tekrar. Ama her zaman boş kalacaklarını kabullenmeye başlamıştım.

Onları taşımak, elimden bırakmaya hazır olmadığım bir kitabın son sayfasına ulaşmak gibiydi. Ancak küçük zorluklarla teker teker mücadele etmek, devasa zorlukların daha az ürkütücü olduğu anlamına geliyordu. Onları aldım ve ayakkabılarımla birlikte kilerdeki tencere rafının altına yerleştirdim.

O günün ilerleyen saatlerinde, verandada yeniden ortaya çıktılar. Tekrar yerlerini değiştirdim ama sabaha kadar geri dönmüşlerdi. Kocamın hayaletinin onları ait olduklarını düşündüğü yere geri koyduğunu hayal ettiğimde kendime aptal bir inek olduğumu söyledim.

Asıl suçlunun Robbie olduğunu tahmin ettim. Konuşma terapisti yavaş yavaş sesini ve özgüvenini yeniden bulması için onu teşvik ediyordu, bu yüzden onunla yüzleşmek ve yanlış bir şey yaptığını hissettirme riskini almak istemedim. Ama emin olmak için bir kez daha hareket ettirdim. Birkaç gün sonra mutfakta sessizce oturmuş ceketimin cebindeki dikişleri söküyordum. Oscar'ın patilerinin evin içinde yol aldığını duydum ve beni fark etmeden ilk ayakkabıyı bağcıklarından tutup dikkatlice uzaklaşmasını izledim. Sonra geri döndü ve ikincisini aldı.

Onu takip ettim ve iki yıla yakın bir süredir oturdukları yere, tam olarak aynı pozisyonda ön kapıya yerleştirmesini izledim. Beni görünce irkildi, sonra kendini toparladı ve uzaklaştı. Simon'ın sadık arkadaşı hariç evdeki herkesin duygularını dikkate almıştım.

Bu yüzden o da bizi terk edene kadar onları bir daha yerinden oynatmaya çalışmadım.

SIMON

Key West, ABD, yirmi üç yıl önce

1 Şubat, 18:20.

Başımı çevirme hızım, boynumdan kafatasımın arkasına doğru yakıcı ve şiddetli bir ağrıya neden oldu.

Ama bunu kabul edecek ya da duruşumu yeniden ayarlayacak zaman yoktu. Onun yerine restoran penceresinin dumanlı camındaki yansımasına odaklandım ve fark edilmemiş olmak için dua ettim. Ama o orada kaldı, bir anıya gözlerini kısarak bakıyordu.

Roger beni Florida'da bulmuş olamaz mı? Bir kavşağa varana kadar hangi yönü seçeceğimi asla bilemezdim. Yani bir haftadan diğerine beni nerede bulacağını tahmin etmek için kristal bir küreye ihtiyaç vardı. Ayrıca, Simon hiç iz bırakmamıştı. Ben Darren Glasper'dim.

Yani bizi tam olarak aynı yere, tam olarak aynı sokağa, tam olarak aynı zamanda getiren şey tesadüf olmalıydı. Kader ne yapacağı belli olmayan bir piçti.

Paula'nın gözlerinin onu yanılttığı sonucuna çabucak varması için dua ettim. Arkamda, o da benim gibi bunun gerçek olamayacak kadar zorlama olduğuna inanarak başını sallarken yansımasını izlemeye devam ettim. Kararsızlık, saçmaladığını onaylayacak birine ihtiyaç duyuyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip gelmesine neden oluyordu. Ama yardım edecek kimse yoktu.

Vücudunu Roger'ın birkaç dakika önce çıktığı otel merdivenlerine doğru çevirdiğinde hafifçe rahatlamaya başladım. Sonra duraksadı, geri döndü ve uzaktan kumandayla ileri geri sarılıyormuş gibi hareketlerini tekrarladı.

Kalbim çarpıyordu ve Roger'ı bulmak için içeri koşmasını ve bana kaçma fırsatı vermesini umdum. Ama yapmadı. Onun yerine, daha yakından incelemek için kaldırıma doğru yöneldi.

Kendimi korumaya aldım ve başımı çevirmeden yanan sigaramı kaldırıma fırlattım, ayağa kalktım ve uzaklaşmaya başladım. Yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bakmak istiyordum ama bulabileceğim şeyden korkuyordum. Adımlarımı hızlandırdım.

'Simon!'

Sesi beni cam gibi kesti. Göğsüm iltihaplandı ve bağırsaklarımı boşaltmak için acil bir ihtiyaç hissettim. Nefesim kesildi ve bacaklarım altına düşme tehlikesi geçirdi. Tek yapabildiğim onu görmezden gelip devam etmektir.

"Simon!

Tekrar geldi, ama daha otoriter bir şekilde.

Sesinin yakınlığı bana ilerlediğini ama hâlâ yolun karşı tarafında olduğunu söylüyordu. *Pes et, diye* içimden bağırdım ve hızımı neredeyse koşacak kadar arttırdım. Ama Paula bana yetişmek için koşmuş olmalıydı. Bir şey istediğinde ne kadar sinir bozucu bir şekilde kararlı olabileceğini unutmuştum. Kemiği olan bir köpek gibiydi. Çoğu zaman ona sadece Catherine'in en iyi arkadaşı ve Roger'ın kız arkadaşı olduğu için katlanıyordum. Baishali'yi tercih ederdim, pasif bir ruha sahipti ve ortalığı karıştırmayı sevmezdi. Beni gören neden o olmasındı ki?

Hayal kırıklığımı bastırmak imkânsız hale geldi, ben de sağduyuma karşı geldim ve dönüp onun karşıya geçmek için hareket halindeki arabaların arasında bir mola bulmaya çalıştığını gördüm. Bunu kendi avantajıma kullandım ve avcıdan kaçmaya çalışan bir av gibi koşmaya başladım.

"Sensin, değil mi!" diye bağırdı araçların gürültüsü arasında. Kırmızı trafik ışıkları ona ihtiyacı olan fırsatı verdi ve bir kasırga hızıyla yolun karşısına uçtu.

"Kaçmayı bırak, seni korkak!" diye bağırdı. "Sen olduğunu biliyorum!

Vücudum zaten okyanus dalışlarımdan ve artan endişemden dolayı ağrıyordu. Günlük sigara tüketimim beni nefessiz bırakıyordu. Bir mucize olmazsa, kaçınılmaz olanla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Bu yüzden bıraktım.

Birkaç saniye içinde parmakları omzuma saplandı ve beni döndürdü. Ben olduğumdan o kadar emin olmasına rağmen, gerçek doğrulamaya olan inançsızlığı yüzüne yayıldı. Öfkesini serbest bırakmadan önce sessizce birbirimize baktık.

'Seni bencil aptal! Bunu onlara nasıl yaparsın?' diye bağırdı ve beni göğsümden bıçakladı.

Poker suratlı ve sessiz kaldım.

'Ailen sensiz cehennemi yaşadı,' diye devam etti. "Bunu biliyor musun?

Bilmek istemedim.

"Peki, kendiniz için ne söyleyeceksiniz?

Aslında hiçbir şey.

'Ne var yanlış ile Sen?' o bağırdı, büyüyor yüzümdeki boş ifadeden dolayı giderek daha da sinirleniyordu.

Birkaç dakika öncesine kadar benim için her şey yolundaydı.

Yanağıma bir tokat attı. Acıdı. Tekrar tokatladı. Uyuştı. Bir tokat daha. Hiçbir şey hissetmedim.

"Tanrı aşkına, Simon. Herkesi ne hale getirdiğinin farkında mısın?"
İlgilenmiyordum.

'Bir şey söyle, seni korkak! Bana bir açıklama borçlusun!

Yapmadım. Aslında ne Paula'ya ne de bir başkasına karşı kendimi ya da davranışlarımı haklı çıkarma ihtiyacı hissetmiyordum. Dünyaya hiçbir şey borçlu değildim ve öyle olduğumu varsayacak kadar kibirli olması beni kızdırdı.

"Eee? Orada öylece duracak mısın?"

Hayır, durmayacaktım.

Toplayabildiğim tüm gücü kullanarak, beni ileri doğru iten her şeyin gücüyle, iki elimi yanaklarına kenetledim, onu kaldırımdan geriye doğru ittim ve sonra onu yola ve karşıdan gelen trafiğin yoluna ittim.

Çılgılık atacak zamanı bile olmadı.

Ne minibüsün tekerlekleri altındaki kemiklerinin çıtırtısı ne de frenlerinin gıcirtısı beni yürümeyi bırakıp geri dönmeye ikna etti.

Northampton, bugün

14:40.

Catherine onun itirafının dehşetini düşünürken hareketsiz kaldı. Kocasını bir katildi.

Buna inanmak istemedi, çünkü adamın az önce itiraf ettiği şey hiç mantıklı gelmiyordu. Daha önce başka bir insanı öldüren biriyle hiç tanışmamıştı. Hele ki evine girmesine izin verdiği biriyle. Ve sevdiği birini de. Nasıl karşılık vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

İkisi de konuşmazken ona bir asır gibi gelen bir süre geçti. Gözlerini haliya odakladı; onun gözleri gözlerinin içine girmişti. Araya girmeyi uygun bulmadı.

'Sen . Paula'yı sen mi öldürdün?" diye yavaşça kekeleydi.

"Evet, Catherine, yaptım," diye cevap verdi, suskun ama çok az pişmanlık gösteren bir ifadeyle.

'Hamileydi,' dedi sessizce.

Derin bir nefes aldı. "Bunu bilmiyordum.

Yüzünün rengi soldu ve kendini hasta hissetti. Aslında, hasta hissetmekten daha fazlasıydı: kusacağını biliyordu. Sandalyesinden sıçradı ve ağırlığı zayıf ayak bileğini şaşırtınca irkildi. Sendeleyerek banyoya gitti ve kapıyı arkasından çarptı. İlk dalga vurmadan önce klozet kapağını kaldıracak zamanı olmamıştı ve yeri berbat etmişti. Ama ikinci seferinde hazırlıklıydı ve klozete ulaştı.

Aşağıda kaldı ve o gün tahmin ettiği gibi sadece bir değil, iki kişinin hayatını kaybettiğini duyunca üzüldü. Ama o anda ne gerekiyorsa onu yapmıştı.

Ayağa kalktı, odanın içinde volta attı ve onun yukarıda öğürdüğünü duydu. Ona karşı tamamen dürüst olacaksa -ki zaten bu yüzden buradaydı- bunun tatsız olacağını her zaman biliyordu. Ve daha da kötüleşecekti. Çok, çok daha kötü. Çünkü Paula onun öldürdüğü ilk kişi değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Ama Catherine'in bunu henüz bilmesine gerek yoktu.

Üst katta, hastalığı sonunda geçti, ancak yerde kaldı, kolu hala sarnıcı tutuyordu, sırtı radyatöre yaslanmıştı.

Birden aşağıdaki canavardan korkmaya başladı, artık neler yapabileceğini göstermişti. Vücudu etrafında döndü ve kolunu kolun kilidini çevirmek için uzattı. Kapılar

eski ve ağırdı ama kırılması imkansız değildi. Birkaç tekme yeterli olabilirdi.

Bu kadar yakından tanıdığı, birlikte bir hayat ve aile kurduğu birinin Paula gibi güzel bir ruha nasıl zarar verebileceğini sordu kendine. Eski arkadaşını düşünmeyeli uzun zaman olmasına rağmen, yurtdışında rastgele ve görünüşe göre tamamen anlamsız bir saldırıda yere serilip öldürüldüğünü ilk duyduğunda yaşadığı dehşeti hatırlıyordu. Uzun süren bir soruşturmaya rağmen, hiç kimse tutuklanmamış ya da suçlanmamıştı.

Elbette yıkılmıştı. Paula ve Roger tatile çıkmadan hemen önce, Paula en iyi arkadaşların yaptığı gibi ona hamile olduğunu söylemişti. Catherine onun için çok sevinmiş, döndüklerinde vermek üzere üç Babygro ve bir tulum hazırlamıştı. Paula'nın annesi ona haberi verdiğinde onlara sarılıp ağladı.

Bütün köyün istisnasız son saygılarını sunmak için toplandığı cenaze gününü hatırladı. Daha sonra, Paula'yı o birkaç kritik, ölümcül dakika boyunca yalnız bıraktığı için kendini suçlayan Roger'ı teselli etmek için çok zaman harcamıştı. Öldürüldüğünde nereye gittiğini asla öğrenememişti.

Uyarı vermeden kapı kolu döndü ve kadın sıçradı. "Beni rahat bırak!" diye mırıldandı, boğazı ekşimiş ve ağrıyordu. Fakat Henüz gitmeye niyeti yoktu.

"Catherine," dedi sakince. "Lütfen dışarı çık.

'Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Şimdi beni öldürecek misin? Bu yüzden mi geri geldin?'

Farklı koşullar altında gülebilirdi. "Hayır, tabii ki gülmedim.

'Nasıl emin olabilirim? Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Sen bir yabancısın.'

'Sen de öylesin, ama hepimiz değişiriz, Catherine. Hepimiz değişiriz. "Ama hepimiz katile dönüşüp arkadaşlarımızı öldürmeyiz! Buna karşı çıkamazdı. "Aşağı gel de konuşalım.

"Ne hakkında? Yaptığın şeyi haklı çıkaracak hiçbir şey söyleyemezsin'.

Ve bunu yapmaya çalışmayacağım. Olan oldu ve hiçbir şeyi geri almayacağım. Seni görmek için uzun bir yoldan geldim, Catherine. Lütfen.'

Durakladı ve onun merdivenlerden yavaşça indiğini duydu. Birkaç derin nefes aldı ve ardından yüzüne soğuk su çarptı. Bir el havlusuyla kurulandı ve aynadaki yansıması karşısında şaşırdı. Yaşlı bir kadın ona bakıyordu. Evinde bulunduğu süre içinde kadın yine otuz üç yaşındaydı. Şimdi her santiminde elli sekiz yaşındaydı.

Banyodaki pisliği temizledikten sonra sağduyuyu bir kenara bırakıp kapıyı açtı. Sahanlığa doğru ilerlerken, eğer onun ellerinde ölecekse, önce iyi bir mücadele vermesi gerektiğine karar verdi.

BÖLÜM ON BİRİNCİ

SIMON

Colorado, ABD, yirmi üç yıl önce 2 Mayıs

Öldürdüğüm diğerlerinin yüzleri Paula'nınki gibi beni rahatsız etmemişti.

Yumuşak yanaklarının sıcaklığını ve parmaklarımın arkasına değen saçlarını tekrar tekrar hatırladım. Bedenini yola fırlattığımda ne kadar şaşırtıcı derecede hafif hissettiğini düşündüğümü hatırladım.

Minibüs onu ezerken derisinin ve kemiklerinin patlamasını hâlâ duyabiliyordum. Sırt çantamı almak için otelime koşarken ve sonra gecenin içinde kaybolurken adrenalinin kanımda yükseldiğini hala hissediyordum.

Ama ayağım Betty'nin gaz pedalına sertçe bastığında ve Key West arkamda kaybolduğunda, tek gördüğüm dikiz aynasındaki hayali yolcum Paula'nın yüzüydü.

Sonraki üç ay boyunca Tennessee, Kentucky, Missouri, Nebraska, Kansas ve Colorado, kırmızı plastik bir View-Master'daki fotoğraflar gibi gözümün önünden geçti. Zamanımın büyük bir kısmı yollarda kaçak dostlarımı saatlerimi doldurmaya yardımcı olmaları için manipüle etmekle geçti - gündüzleri yeni arkadaş grupları, geceleri ise kadınlar. Kadın gönüllüler azaldığında, saat başına ödeme talep edenleri arardım.

Kemikli ya da Rubenesque, koyu çikolata tenli ya da ölüm kadar solgun - elleri ve dizleri üzerinde dengede dururken arkalarında diz ktğmde görünüşleri hiç önemli değildi. Ve eğer Miami'de iki kızla ilk kez birlikte olduğumdan beri hoşuma giden kimyasal uyarıcıları sağlayabilirlerse, o zaman daha da iyiydi.

Başka bir yerde olması gereken herkese ulaşım teklif ettim, hatta planladığım rotadan yüzlerce mil uzaktaki bir eyalete bile. Kendim tarafından tuzağa düşürölmekten kaçınmak için her şeyi yaptım, çünkü o zaman eylemlerimi inceledim.

Paula'yı öldürmenin yapılacak en doğru şey olduğundan bir an bile şüphe etmedim. Aslında, beni köşeye sıkıştırdığı için ona hâlâ kızgındım. Paula'nın bir seçeneğı vardı; benim yoktu. Beni takip ederek yanlış bir seçim yapmıştı. Ben doğru olanı yapmıştım.

Geçmişimi ve bugünümü ayrı tutmak için büyük acılar çekmiştim. Ve nedenlerini sorduğunda, gitmesine izin vermemi takip edecek olaylar zincirini tahmin edebiliyordum. Aceleyle otele dönüp Roger'a ölen arkadaşının Floridalı güneşin altında gerçekten geliştiğini söyleyecekti. Sonra İngiltere'ye döndüklerinde, Catherine'e dul değil terk edilmiş olduğunu söylemekle kendini yükümlü hissedecekti. Ben kayıpken, şüphe ve ölüm varsayımı vardı. Doğrulama ile birlikte kesinlik geldi ve ben ne olumlu ne de olumsuz bir şekilde düşünölmek istemedim.

Paula olması gerekene müdahale etmenin bedelini ödemişti. Ve bunun sorumlusu ben değildim.

Utah, ABD

20 Temmuz

Eşyalarımı sırt çantamdan çıkardım ve tuzlu araziye yarım daire şeklinde yaydım. İki yığın oluşturdum - 'sakla' yığını ve 'at' yığını. İlkinde giysiler, haritalar, Darren'ın pasaportu ve para gibi temel eşyalar vardı.

İkinci yığın, çoktan unuttuğum insanların telefon numaraları gibi bir daha ihtiyaç duymayacağım ya da kullanmayacağım eşyalar içindi. Hatıra eşyaları bana sadece daha önce yaşadığım deneyimleri hatırlatıyordu. Beni ilgilendiren gelecek olanlardı. Ve eğer hafif seyahat etmek istiyorsam, duygusallık bana sadece ağırlık verirdi.

Solmuş bir kot gömleği yığınların arasına yerleştirdim, sırt çantamı yeniden doldurdum ve yakındaki bir kayanın arkasına sakladım. Atılan eşyalarım Betty'nin bagajına gönderildi. Kot gömleğin kolunu kestim, sonra benzin kapağını söktüm ve dikkatlice santim santim deliğe soktum.

Betty altı bin mil boyunca mükemmel bir yol arkadaşı olmuştu ama artık zamanının sonuna gelmişti. Arka aksı en zayıf tümseklerde bile zonkluyordu. Her üç saatlik yolculuktan sonra otuz dakika dinlenmesi gerekiyordu, yoksa radyatöründen Old Faithful gibi buhar fışkıracaktı.

Son dinlenme yeri olarak Bonneville Tuz Düzlükleri'ni seçtim. Elli mil karelik boş, yatay toprak o kadar düz ve parlak beyazdı ki, sanki Tanrı dünyayı yaratırken zamanı tükenmiş ve hayal kırıklığı içinde boya kaplarını yere atmış gibiydi. Betty orada iz bırakabilirdi.

Kot pantolonumdan bir çakmak çıkardım ve çakmağın birkaç fiskesinden sonra gömleğin paçası tutuştu. Geri çekildim ve arabanın içindeki alevlerde yavaşça yanan, kurban etmek zorunda kaldığım insanların anılarını bulmak için umutsuzca pencerelerine baktım. Ama yanan tek şey benim yansımamdı.

Bir sigara yaktım, Betty'den uzaklaştım ve patlamayı beklemeye başladım. Dev bir ateş topu yerine bir karın gümbürtüsü geldi. Alevler kapılarının altından yavaşça süzüldü ve camlarını yaktı. Teker teker lastikleri patladı, sonra camları patladı ve paramparça oldu.

"İyi misiniz efendim?" diye bağırdı bir adam kamyonunu yolun kenarına çekerken. "Arabanıza ne oldu?"

"Aşırı ısındı ve alev aldı."

"Kahretsin, dostum. Kurtulduğun için şanslısın sanırım. Seni bırakabilir miyim?"

"Bu harika olur."

"Nereye? En yakın kasabaya mı?"

'Nereye gidersen git aslında. Burada kurtarılabilecek bir şey yok ve bununla uğraşmak için para ödeyemem.

Adam Betty'nin yanan kalıntılarına baktı, sonra bana yukarıdan aşağıya baktı, sanki ne tür bir insanın tek ulaşım aracının alevler içinde kalmasından daha fazla rahatsız olmadığını sorar gibiydi. Sonra omuz silkti. "Nevada'ya gidiyorum. Tamam mı?"

Teklifini kabul ettim ve arabayı uzaklara doğru sürerken, kanat aynasından kızımın için için yanışını ve sonunda bir kuyruklu yıldız gibi gökyüzünde patlayarak veda edişini izledim.

CATHERINE

Northampton, yirmi üç yıl önce 17

Temmuz

"Emekli oluyorum, Catherine," diye başladı Margaret. Neredeyse çayımı mutfak masasının üzerine tükürecektim.

"Jim ve ben İspanya'ya taşınıyoruz," diye devam etti, benim dehşetime aldırmadan. 'Endülüs sahilinde küçük, güzel bir villa satın aldık. Önümüzdeki yaz küçülmeye başlamayı planlıyorum ve her şey yolunda giderse yeni yıla kadar orada oluruz.

"Oh," diye cevap verdim. Bana bir tokat da atabilirdi. yüz.

Kendimi Fabien's için kıyafet yapmaya vermişim ve hatta Başkaları için ütü yapmaktan vazgeçtim, böylece bir buçuk yıl içinde yüzden fazla kıyafet dikecek vaktim olacaktı. Bu aynı zamanda zavallı Paula'yı aklımdan çıkarmamı sağlayan bir terapi yöntemi idi. Baishali ve ben onu çok özlemiştik. Bu neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı ve birbirimizi teselli ederek Paula'nın ailesinin kayıplarıyla başa çıkmalarına yardımcı olmak için elimizden geleni yaptık.

Şimdi, Margaret'in haberiyle, tek gördüğüm süpermarkette yedi numaralı kasanın arkasındaki geleceğimdi.

"Bir alıcınız var mı?" diye sordum, yeni patronumun da işime aynı derecede hevesli olacağını umuyordum.

"Bu sana bağlı, sevgilim," diye cevap verdi, bir sigarayı plastik bir tutucuya sıkıştırırken. 'Beni satın alman için ilk seçeneği sana veriyorum.

Yüksek sesle güldüm. Belli ki hayatının geri kalanını İspanyol güneşinin altında, yakışıklı garsonların servis ettiği sangrialarla sarhoş olarak geçirme ihtimali onu biraz delirtmişti.

"O kadar param olmadığını biliyorsun! Ben de cevap verdim. 'Etrafına bir bak. Bu evdeki her şey ikinci ya da üçüncü el ya da kırık dökük ve Blu-Tack ile bir arada tutuluyor. Senin dükkânını satın almaya nasıl gücüm yeter ki?

"Paranın iyi bir fikrin önüne geçmesine asla izin vermemelisin," diye tersledi. 'Görebildiğim kadarıyla üç seçeneğiniz var - ya kendinize bir banka kredisi alın, evinizi yeniden ipotek ettirin ya da siz ve ben bakiye ödenene kadar finansal bir anlaşmaya varabiliriz.

"Ama ben iş hakkında hiçbir şey bilmiyorum!

"Bahanelerle dolusun, değil mi? Başladığımda benim de bu konuda en ufak bir fikrim yoktu ama bu beni durdurdu mu? Cehenneme kadar yolu var. Peki seni durduran ne?"

"Margaret, ben senin gibi değilim," diye iç geçirdim, ona bariz olanı hatırlatarak. 'Aklına koyduğun her şeyi yapabilecek özgüvene ve paraya sahipsin. Benimse endişelenmem gereken çocuklar ve başımızı sokacak bir çatı var. Bu imkânsız.

Sigarasından uzun bir nefes çekti ve demlikten kendine üçüncü bir fincan çay doldurdu.

"Bana annenden ve onun sana ne kadar kötü davrandığından bahsettiğin zamanı hatırlıyor musun?

"Ona sürtük demedim," diye araya girdim, biraz şaşırmıştım.

"Öyleydi, o yüzden bununla yaşamayı öğren. Sana attığı her olumsuz şeyi aldın ve olumlu bir şeye dönüştürdün. Billy'den sonra ne yaptın? Kendini toparladın ve hayatına devam ettin. Peki ya Simon ortadan kaybolduğunda? Eminim kendine acımış, yaralarını sarmış ve çocuklarına öncelik vermişsindir, değil mi?

Başımı salladım.

"Gördün mü? Sen hayatta kalan birisin, sevgilim. Her zaman bir yolunu bulursun, senin *yaptığın* bu. Sen benden çok daha güçlü bir insansın. Böyle bir fırsat her gün kapını çalmaz, bu yüzden iki elinle yakalaman için sana yalvarıyorum.

Bir süre sessiz kaldım ve önerisini düşündüm. Görünüşte, Büyük Kanyon'da sıırıkla atlamak daha kolay görünüyordu.

"Dürüst ol, gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?

'Sana karşı ne zaman dürüst olmadım ki Catherine? Senin yetenekli olduğunu düşünmeseydim, bu teklifi asla masaya koymazdım. Şimdi, ne diyorsun?'

26 Kasım

Aylar bir kasırğa gibi geçti.

Margaret teklifini yaptığından beri düşünebildiğim tek şey buydu. Eski ben bunu oldukça saçma bir öneri olarak reddederdi. Ama zaman değişmişti ve ben de değişmişim. Şimdi en azından bunu düşünmeyi kendime borçluydum.

Beş ay boyunca ipoteği ödemeye yetecek kadar birikimim olduğunu hesaplamıştım ve banka müdürüme artık krediye layık olduğumu kanıtlamak için hesaplarımı gösterebilirdim. Ama bu Margaret'in istediği fiyatın tamamını karşılamazdı. Ve tek sorunum bu değildi.

"Üniversitenin bir gece okulu var," diye açıklamıştı yazın, başka bir bahanenin önünü kesmek için. 'Haftada iki akşam işletme, defter tutma ve muhasebe.

'Peki ya kıyafetlerim ne olacak? Onları yapmak ve bir dükkan işletmek için zamanım olmayacak.

"Personel bunun için var canım. Yerel moda mağazasındaki kızlara sorun. Üniversite için Yardım - onlar ısırik senin el kapalı için deneyim. Selena iş teklifimi kabul etmekte isteksiz olsa da, eminim senin yerine geçmeye fazlasıyla istekli olacaktır. Ona karşı çıktığım her argüman için Margaret bunu yapabilmem için nedenler buldu. Ve karnımda daha önce hiç hissetmediğim bir ateş yaktı. Bir kasırgaya yakalanmış Dorothy gibiydim; ama ne olursa olsun

Yakut kırmızısı terliklerimi kaç kez tıkladıysam, hâlâ Oz'daydım. Denemek zorundaydım.

Ancak bunu yaparken iki ayrı hayat sürmem gerekiyordu. Evde yavrularıma annelik yapmaya devam ederken, butikte ipleri eline almayı öğrenen çiçeği burnunda bir iş kadını olacaktım.

Takip eden aylar boyunca Margaret'i Londra'da tasarımcılar ve üreticilerle yaptığı toplantılara kadar takip ettim ve hatta podyum gösterileri için Paris, Milano ve Madrid'e olan uçuşlarımı bile o karşıladı. Bu beni hem korkutan hem de büyüleyen farklı bir dünyaydı. Okuduğum moda dergilerinin sayfalarına atlamak gibiydi. Ve dürüst olmam gerekirse, Thierry Mugler'in ilkbahar koleksiyonunu tanıttığı podyumun üçüncü sırası gibi yerlerde olmayı hak etmediğimi düşündüğüm zamanlar da oldu.

Annemin sesi bana bir sahtekâr ve Margaret'in sadaka vakası olduğumu söyledi. Ben de ona inat, ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için devam ettim.

Simon hâlâ hayatta olsaydı bunu yapacak cesareti ya da güveni bulup bulamayacağımdan şüpheliydim. Onun karısı ve çocuklarının annesi olarak ihtiyacım olan tüm tatmini elde etmişim. Ama iki yıl önce bambaşka bir kadındım. Her yeni zorlukla birlikte tutkularım, hırslarım ve kendim olma arzum olduğunu keşfettim.

Ve bir daha görmeyi hiç beklemediğim başka bir şey bulmak üzereydim.

Northampton, bugün

15.30'da.

Adamın söylediği her kelimeyi dikkatle dinlemiş, Paula'yı öldürdüğü için biraz pişmanlık duyabileceğine dair bir umut ışığına tutunmuştu. Ama Paula'yı kendi ölümünden sorumlu tuttuğunda, bu sadece adamın gerçek karakterini ortaya çıkarmıştı. Aslında o bir erkek değildi, diye düşündü.

O bir gölgeydi: cansız, renksiz bir gölge.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunca zaman sonra neden geri dönüp ondan iğreneceğini bildiği bir şeyi itiraf ettiğini anlayamıyordu. Sırrını mezara kadar götürebilirdi ve onun bundan haberi bile olmazdı. Öyleyse neden onu incitmek istedi? Ve kesinlikle sadece kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını fark eden biri böyle kötü eylemleri bu kadar kolay kabul ederdi? Onu bu kadar korkusuz yapan neyi kaybetmişti?

Aklı başka yerdeydi. Ne kadar ilerlediğini duymak, ayrılmanın onun için en iyisi olduğuna dair inancını güçlendirdi. Ama çocuklar için? Hâlâ kararsızdı ve düşündükçe başı ağrıyordu.

"Bir şey işinize yaramayı bıraktığında ya da yolunuza çıktığında böyle mi yaparsınız?" diye sordu.

"Ne demek istediğinizden emin değilim.

Paula. Ateşe verdiği araba. Yaktığın otel. Beni. Çocuklar. Eğer rahatsızlık verirse ya da planlarınıza engel olursa, onu yok edersiniz.

"Hayır, hayır," diye cevap verdi, Betty'yi ya da oteli yakmanın önemini nasıl kavrayamadığından emin değildi. Kızın bunların özverili davranışlar olduğunu ve bir bölümü kapattığını anlayacağını düşünmüştü. Ama bu peşinden gitmeye degecek bir tartışma değildi. Belki daha sonra onun ekşiliğinden nasibini alanların sadece onu mahvetmeye çalışanlar olduğunu anlayabilirdi.

'Eğer bana zarar vermek için burada değilseniz, o zaman bana polisi arayıp Paula'ya ne yaptığınızı anlatmamam için iyi bir neden söyleyin?

'Benim yok ve senin de buna hakkın var. Ama onları arayacaksanız, en azından önce her şeyi duyana kadar bekleyin.

"Peki bu ne zaman olacak?" diye sordu, midesindeki hastalıklı his kendini yeniden belli ederken.

Yakında, diye düşündü. Yakında.

BÖLÜM ONİKİ

CATHERINE

Northampton, yirmi iki yıl önce 7 Ocak

Elimi kalbimin üzerine koyarak dürüstçe itiraf edebilirim ki Simon'ın gittiği iki buçuk yıl boyunca başka bir erkeğe ikinci kez bakmamıştım.

Bazen yeniden aşık olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ederdim ama hayali ayaklarımı yerden kesen iri yarı bir yakışıklının yüzünü hiç görmemiştim. Ayrıca, aşık olmak beni korkutuyordu - bir kez daha birini kaybetme riskini göze almak anlamına geliyordu. Bunu tekrar hissetmekten çok korkuyordum. Bu yüzden potansiyel kızgınlığı şimdilik uzak tutmaya yemin ettim.

Bunun yerine, tüm dikkatimi terziliğe verdim - ve daha acil olarak, Fabien's'i Margaret'ten satın almak için para bulmaya çalıştım. Steven, Simon'la birlikte işlerini başarıya ulaştırmak için harika bir iş çıkarmıştı ve şimdi beş kişilik bir personel istihdam ediyordu. Simon'ın yarısı hâlâ bana aitti ve Steven'a Margaret'in teklifinden bahsettiğimde, onu reddetmemin delilik olacağını düşündü. Beni satın alırsa ihtiyacım olan ekstra sermayeyi sağlayabileceğini söyledim.

Teoride bu mükemmel bir çözümdü ama ona sormadan önce çok düşünmem gerekti. Simon sıfırdan inşa etmek için o kadar çok saat harcamıştı ki kendi payından vazgeçmek onu bırakmamın bir başka yoluydu. Ama önce kendimi düşünmeliydim ve her ne kadar

hayallerine veda ederken, benim hayallerime ulaşmama yardım edecekti. Böylece Steven'in parası ve küçük bir banka kredisıyla yakında kendi işimi kuracaktım.

Ancak tam da önümüzdeki yıl için her şeyi planlamışken, bir şey - ya da daha doğrusu biri - işleri bozmak için ortaya çıktı.

Margaret'in önerdiği muhasebe kursuna başladığım ilk gece Tom gözüme çarptı. Sınıfın kapısından endişeyle içeri girdiğimde gülümseyen tek kişi oydu. Koyu dalgalı saçları ve kırışan şakaklarıyla klasik bir yakışıklılığa sahipti ve birkaç gülüş çizgisi beni kestane rengi gözlerine çekti.

Emily'nin Barbie kalem kutusu en üstten yere devrildiğinde belimden göğsüme kadar ders kitaplarıyla doluydum. Tom'un eli fırladı ve onu yakaladı ve bebeğin gülümseyen plastik yüzüne ve inanılmaz derecede ince beline bakarak kıkırdadı. Ben kızardım.

İlk ders arasında otomattan kahve almak için sıraya girdiğimizde, "Bu gece hepsine ihtiyacın olacağını sanmıyorum," diye başladı.

Pardon?

Masamı göstererek, 'Tüm ders kitaplarınız, tüm kurs için' dedi. "Tabii altı ayı bir geceye sıkıştırmayı planlamıyorsan?"

Gergin kahkaham bir domuz homurtusu gibi çıktı ve içimden biraz öldüm.

Tom kendini tanıttı ve ahşap heykel ve mobilya tasarımı alanında kendi işini kurmak üzere olduğunu anlattı. Kısa bir süre önce hayallerinin peşinden gitmek için başarılı bir avukatlık kariyerini bırakmıştı - otuzlu yaşlarının sonundaki bir adam için cesur bir karar. Ve o da benim gibi muhasebe hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Şimdiden ortak bir noktamız vardı.

"Sonra işin var mı?" diye sordu koltuklarımıza döndüğümüzde. "Okuldan sonra bir şeyler içmek ister misin?"

"Ben mi?" diye sordum, şaşırılmış bir halde. "Ah, şey, eve gitmem gerek. 'O zaman hafta sonuna ne dersin? Cumartesi akşamı? Akşam yemeği?"

Eğer özgürsen. Ya da istersen.'

"Seni çok az tanıyorum," diye cevap verdim, Brontë kardeşlerin romanlarından fırlamış gergin bir bakire gibi.

Sırıttı. "Akşam yemeği bunun için.

Ona boş boş baktım. Sonra beynim fırsat bulamadan ağzım devreye girdi.

"Üç çocuğum var ve kocam ortadan kayboldu ve muhtemelen öldü ama emin olamıyorum çünkü onu yıllardır görmedik ve ABBA Eurovision'u kazandığından beri biriyle çıkmadım," diye geveledim.

Bilgi bombardımanının doruğa ulaştığından emin olana kadar sessiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Özür dilerim, bunun nereden çıktığını bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Boşandım ve para hırsızı eski karım ne yazık ki hayatta ve seninle bir randevuya çıkmayı çok isterim. Bana gülümsedi. "Peki ne dersin?"

11 Ocak

Kendimi nasıl olup da bir Çin restoranında, bekâr, ölümcül güzellikte bir adamla tavuk chow mein paylaşıırken bulduğumdan emin değildim.

Otuzlu yaşlarımda flört etmek, gençken flört etmekten çok da farklı bir deneyim değildi. On altı yaşındayken büyüyen göğüslerimden ve sivilceli cildimden utanırdım. Otuz altı yaşındayken sarkan göğüslerimden ve çatlaklı cildimden utanıyordum.

'Randevum' için makyajımı yapmaya başladığımda - benim yaşımdaki bir kadının kullanması gülünç görünen bir kelime - o acımasız banyo aynasına baktım. Simon'la birbirimize ne kadar doğal bir şekilde uyum sağladığımızı, en başından beri başka hiç kimse tarafından sohbet edilmek istemediğimi hatırladım. Diğer oğlanlar bana çıkma teklif etmişti ama onda onlarda olmayan bir kırılma vardı. Hatırladığım Simon komik ve spontane biriydi, öğretmenlerin esrarengiz taklitleriyle beni güldürebiliyordu. Benim güzel ve ayrıntılı resimlerimi çizer ve bulmam için alıştırma kitaplarımın arasına saklardı. Kendimi onun her şeyiymişim gibi hissettirirdi.

Şimdi kendime Tom'un bende ne bulduğunu soruyordum. Havaalanındaki check-in işlemlerinden daha fazla bagajım vardı, bir zamanlar ıslıl ıslıl parlayan mavi gözlerim kontrolüm dışındaki koşullar yüzünden körelmişti ve karşı cinse olan güvenim dibe vurmuştu. Aslında, bundan daha da düşüktü. "Yakalanacak biri" diyebileceğiniz biri değildim.

İki kez neredeyse iptal etmek için onu arayacaktım, hasta bir çocuğu suçladım, sonra kendime flörtün fethedilmeyi bekleyen başka bir dağ olduğunu hatırlattım. Sonunda endişelenecek bir şey kalmamıştı. Kelebekler midemde dönmeyi bıraktığında, onun mizah anlayışı, özgüveni ve dürüstlüğü beni kendine çekti.

Tom, eski karısının çok daha genç bir adamla yaşamak için onu nasıl terk ettiğini hatırladı. Boşanması ve yüksek stresli işinden uzaklaşmak için ahşap oymacılığı yapıyor, inanılmaz heykeller ve mobilyalar yaratıyordu.

"İdealist ya da hippie gibi görünmeden bunu düzgün bir şekilde açıklayabilir miyim bilmiyorum," diye başladı, "ama bir gün sanki bir aydınlanma yaşadım. Eğer kalbimi ve ruhumu koyarsam istediğim her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Ve ahşapla yaratıcı olmak bana hukukta kendime çizdiğim yoldan daha fazla tatmin sağlıyor. İstifa ettiğimde firmadaki diğer avukatlar deli olduğumu düşündüler ama şansım yaver gitmese de elimden gelenin en iyisini yapmalıydım. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Söylediği her kelimeyle kendimi özdeşleştirdim. Tom da benim gibi flört sahnesinde yeniydi.

'Avukatlığı bırakıp kalbinin peşinden bilinmeyene doğru giden bir adamın kadınlar için nereye ait olduğunu bilen biri kadar çekici olmadığını çabucak öğrendim,' diye devam etti. "Senin bu yönünü seviyorum. Bana deliymişim gibi bakmadın.

Aynı şekilde, ilk görüşmemizde ağzımdan kaçırdığım özetten daha fazla ayrıntıya girdiğimde hikayeme verdiği tepkileri inceledim: bir sabah kocam yeryüzünden çekildi.

"Sence hâlâ hayatta mıdır? Tom sordu.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim. 'Ne olmuş olabileceğine dair her türlü senaryoyu düşündüm, ama gerçekten bilebileceğimi hiç sanmıyorum. Bu yüzden çocuklar ve ben onu kaybettiğimizi kabul ettik.

"Ve hayatına devam etmeye hazır mısınız?"

'Evet,' diye kesin bir ifadeyle cevap verdim. "Evet, öyleyim.
"Güzel. Gülümsedi ve elimi tutmak için uzandı.

12 Haziran

Tom, benim açıklamama bile gerek kalmadan onarımın devam ettiğini biliyordu.

Ders sonrası içkiler, bar yemekleri, kahveler ve nihayet bir öpücükle ilişkimizi yavaş ve temkinli bir şekilde ilerlettim. Bir yapı marketin önündeki arabasının ön koltuğu Jackie Collins romanlarının sayfalarından fırlamış gibi görünmese de bunun bir önemi yoktu. Hayatıma çok ihtiyaç duyduğum bir heyecan vermişti.

Ve bununla birlikte suçluluk duygusu da geldi. Simon'ın hatırasını aldatıyor muydum? Ölüm bizi ayırana kadar söz vermek çok iyiydi ama evlilik yeminimizde beklenmedik bir kayboluşu karşılayacak bir madde yoktu.

Kendime roller tersine dönseydi ne yapardı diye sordum ve hayatına devam edeceğine ikna olmadım. Ama yaşadığım onca şeyden sonra, adımlarımda bir sıçramayı hak ettiğimi hissediyordum.

Yine de Tom'u sevişmeye hazır olmadan önce yaklaşık dört ay beklettim. Bedenimin tek kişilik bir mürettebat tarafından idare edilen yalnız bir gemi olmasına alışmıştım. Tom ise onu temiz sulara götürmek isteyen biriydi. Her dokunuşta, her darbeye ve her öpücükte, vücudumun istemsizce titremesini engellemeye odaklandığım için onu memnun etmeye ya da onun beni memnun ettiğini hissetmeye konsantre olmakta zorlanıyordum. Ama ikinci sefer geldiğinde çok daha rahatlamıştım ve üçüncüsünde daha fazlası için sabırsızlanıyordum. Ve çok daha fazlası vardı.

Vücudumun Tom'a ya da herhangi bir erkeğe sunabilecekleri konusunda hâlâ çekingenliklerim vardı, bu yüzden ışıklar altında sevişmek kesinlikle yasaktı. Beş hamileliğin açtığı savaş yaraları bana takılmalar kadar takılmalar da veriyordu. Ama Tom rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. O bir Kevin Costner değildi ama beni tatmin etmesi için karın kaslarına, ağaç gövdesi gibi kalçalara ya da on sekiz yaşındaki bir çocuğun libidosuna ihtiyacım yoktu.

Sinemaya ve tiyatroya gitmek, Oscar ile kanal kenarında uzun yürüyüşler yapmak veya Oscar'ı ziyaret etmek gibi eğlenceli şeyler yapmaktan hoşlanıyordum.

Ahşap işleri ve tekstil müzeleri. İkimiz de birbirimizin sevdiği şeylerle ilgileniyorduk ve yavaş yavaş Tom'a karşı gerçek duygular beslemeye başladım, bana ilgi gösteren ilk çocuğa aşık olmaktan çok daha fazlasıydı bu.

Çocuklar hayatımın paylaşmaya hazır olmadığı tek parçasıydı. Onlarla olan ilişkim olabildiğince dürüsttü, bu yüzden onu küçük kirli bir sır gibi saklayarak yalan söylemek istemedim. Ama tekneyi de sallamak istemiyordum.

Tüm enerjisini gitarına odaklayan James'in öfkesi artık beni tedirgin etmiyordu. Onu okul orkestrasında çalarken ilk kez sahnede gördüğümde çok gururlanmışım ve ilk solo çalışmasını bitirdiğinde ayağa kalkıp alkışlayarak onu utandırmışım. Robbie'nin konuşma becerileri de giderek geliyordu. Onun asla Emily gibi geveze bir çocuk olmayacağı gerçeğini kabullenmişim. Ama okul arkadaşlarının doğum günü partilerine davetleri kabul etmeye başladığında, bir köşeyi döndüğümüzü anladım.

Ben de Tom'un adını konuşmalarımızın arasına sıkıştırarak, onun annemin gece okulundan bir arkadaşı olduğunu söyleyerek başladım. Buluşmalarımız sıklaştıkça, Tom'un anneme matematik ödevlerinde yardım eden bir adamdan daha fazlası olabileceğini ilk fark eden Emily oldu.

Parktaki ördekleri bayat ekmekle beslerken "Arkadaşınla tanışabilir miyiz lütfen?" diye sordu.

"Hangi arkadaş?"

"Seni gülümseten kişi. Tom."

"Neden beni gülümsettiğini söylüyorsun?" diye sordum ve yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim.

"Ne zaman onunla görüştüğünü söyleyen, ağzının kenarları böyle yukarı kalkıyor," diye cevap verdi bana kocaman, arsız bir sırıtış atarak.

"Onu seviyorsun!"

"Evet, anne, neden onunla tanışamıyoruz?" diye cıvıladı James.

Böylece, sevinç ve dehşet içinde, karar

Ben.

9 Temmuz

Tom'un çocuklarla tanışmasını hem dört gözle bekliyor hem de aynı ölçüde korkuyordum. O kadar uzun zamandır sadece dördümüz vardık ki beş yaşında olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Gelmeden bir gün önce çocuklarla oturup Tom'un babalarının yerini almayacağını ve onu sevmiyorlarsa bana söylemeleri gerektiğini açıkladım. Onların duygularını her zaman kendiminkilerin önünde tutmuşumdur, bu yüzden Tom ve benim ilişkimizin erken biteceği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Kapıyı çaldığında, öfke nöbetleri, garip sessizlikler, düşmanlık ve genel sınır zorlama gibi çocukluk duygularının tüm gamına hücum etmelerine tamamen hazırdım. Ne kadar yanılmış olabilirim ki? O kadar meraklı, iyi huylu ve kibarlardı ki Tom'a onları Stepford'dan kaçırmadığıma dair güvence vermem gerekebileceğini düşündüm. Ayrıca onlara daha fazla kredi vermediğim için kendimi kötü hissettim.

Tom rahattı ve kendisi baba olmamasına rağmen onlarla doğal bir kimyası vardı. Her birine eşit ilgi gösteriyordu ve çocuklar ona yatak odalarını ve oyuncaklarını göstermek için sabırsızlanıyorlardı. Robbie bile onunla biraz konuştu - bu onun onayının büyük bir işaretiydi.

Akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkamak için mutfak lavabosunun başında dururken gözlerimi kapattım ve bir an çocuklarımin kahkahalarını ve evin içinde yankılanan bir adamın sesini dinledim.

Bu çatı altında bu iki şeyi de tekrar duymayı beklemiyordum.

24 Kasım

Hokkabazlık gösterime bir top daha eklemek zor oldu ama bunu başarmanın bir yolunu buldum.

Ben basit muhasebe işleriyle olan savaşıımı kazanıyordum, Margaret ise dinleniyor ve daha güneşli iklimlerin hayalini kuruyordu. Tom, çocuklar ve butikten sonra benim ilgim için üçüncü sırada yer alacağını biliyordu. Birbirimizi istediğimiz sıklıkta göremesek de anlayışla karşıladı.

Haftada iki kez bizim evde uyurdu ve haftada bir kez Selena bebek bakıcılığı yaptığında ben onun evinde kalırdım. Çoğu akşam yemek için bize katılır ve yatma vakti hikayeleri ve banyo için altı el tarafından üç farklı yöne çekilerek gününü bitirirdi.

Tom üniversite yıllarında bir rock grubundaydı ama beni George Michael ve Phil Collins CD'lerimden uzaklaştırıp Led Zeppelin koleksiyonuna yönlendirme çabaları boşa gitti. Ancak James farklı sesleri özümsemeye çok istekliydi, bu yüzden Tom onu Birmingham ve Londra'daki müzik arenalarında hiç duymadığım grupları görmeye götürdü ve eve avazları çıktığı kadar şarkı söyleyerek ve kucak dolusu turne ürünleri ile döndüler.

Aletlerini ve odunlarını Simon'ın garajındaki çalışma alanına taşımasına izin verdim ve kısa süre sonra taze talaş kokusu bahçede düzenli olarak yayıldı.

Tom, Simon'ın ailesi yaşadığı sürece kulübede kalacak bir varlık olduğunun farkındaydı. Ama bu onu rahatsız ettiyse de bunu hiç belli etmedi. Evin etrafında bir erkek olmasına alışmışım ve bana kocamla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığımı hatırlattı.

Ve sonra, mezarın ötesinden, Simon her şeyi yok etti.

SIMON

San Francisco, ABD, yirmi iki yıl önce 7 Ocak

Betty'nin çölün zeminine sıkışmış erimiş bir kabuğa dönüşmesiyle, beni gezdirmek için demiryollarına ve Greyhound otobüslerine bel bağlamıştım.

Beni Kanada'ya kadar taşıdılar, sonra Amerika'ya ve orta eyaletlere doğru Colorado ve Nevada gibi. Benim

Aktif kaldığım sürece çevrem önemsizdi. Yalnızlık ruh halim için en büyük tehdidi oluşturunuyordu çünkü bana düşünmek için zaman tanıyordu.

Fransa'ya geldiğimde düşünce sürecimin nasıl işlediğini çok iyi anlamış ve buna göre yönlendirmiştim. Eğer bir şey hakkında düşünmek istemiyorsam, onu bir kutuya koyuyor ve sonra da sıkıca kapatıyordum. Ama Paula'yı bu kadar kolay kapatamazdım. Ve onun ölümü yavaş yavaş büyüyen bir kanser gibi içimi kemirmeye başladı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kapağı yerine oturtamıyordum. Onun son, kader anlarına ait görüntüler beni o kadar sık rahatsız ediyordu ki, yüzleşmemizi doğru bir şekilde ele alıp almadığımı sorgulamaya başladım. Çünkü eğer yaptıysam, o zaman neden zihnimde bu kadar ağır oynuyordu? Adımı haykıran sesini duymaktan neden vazgeçemiyordum? Neden yanaklarım hâlâ onun tokatlarından dolayı sızlıyordu? Onu ittiğimde gözlerindeki şaşkınlığı neden yok edemiyordum?

Beni zorlayanın Paula olduğunu kendime defalarca hatırlattım, tersini değil. Ama bu yeterli değildi.

Her kasaba ve şehir tehlikeli bir şöhrete sahipti, bu da sakinlerinde tanıdık çürüme belirtileri gördüğünüzde uyuşturucuyu kolayca temin etmenizi sağlıyordu. Paula hakkındaki düşüncelerimi yatıştıran tek şey kokain oldu.

Esrardan hala keyif alıyordum ama sadece geceleri destek olarak. Birkaç sigara içer ve yatağa girmeyi mümkün olduğunca geciktirirdim, böylece uyku tulumuma girdiğim anda herhangi bir şeyi analiz edemeyecek kadar bitkin ve rahatlamış olurdum.

Sürekli hareket halindeydim ve haftalarımı olabildiğince çok aktivite sığdırdım. Önemli simge yapıları ziyaret ediyor, beyaz su rafting ve kaya tırmanışı gibi adrenalini heyecanları arıyor veya diğer gezginlerle bir sonraki ziyaret edilecek yeri tartışarak vakit geçiriyordum. Ne kadar çok işaretlenmemiş yol keşfedersem, çok iyi bildiklerimi tekrar ziyaret etmek için o kadar az fırsatım oluyordu.

Bir yerde birkaç günden fazla kalma ve daha fazla karışma riskini göze alma ihtimali beni korkutuyordu. Ama hayatımın geri kalanını kaçarak geçiremezdim. Eninde sonunda bir şeylerin olması gerekiyordu.

Sürekli hareket halinde geçen iki yıl kemiklerimin dinlenmek için yalvarmasına ve zihnimin bulutsuz bir nefes alma alanına hasret kalmasına neden olmuştu. Ve böylece

Başkalarının tavsiyesi üzerine San Francisco'da karar kıldım.

Şehre vardığımda şehrin ikiz tepelerinden birinin zirvesinde durdum ve neden bu kadar çok yabancının kalbini orada bıraktığını anladım. Muhteşem panoramik manzaraları, Viktoryen tarzı sevimli evleri ve puslu gökyüzü sakinleştirici olduğu kadar baştan çıkarıcıydı da.

Haight-Ashbury Hostel'de kaldım; burası yirmi beş yıl önce hippilerin ayaklanmasının kalbinin attığı yerin tam ortasına sessizce yerleşmişti. Barış ve sevgi kuşağından pek çok kişi kalmıştı ve sadece kıyafetleriyle bile fark edilmeleri zor değildi.

San Francisco'nun kompakt yapısı, yürüyerek ve teleferikle etrafta dolaşmamı sağladı. Tren ve otobüs pencerelerinden gördüğüm geniş manzaralardan çok farklı bir dünyaydı. Bedenim yavaşladıkça beynim de yavaş yavaş onu takip etti.

Dinlenebileceğim ve zariflerle omuz omuza yürüyen absürtlere aval aval bakabileceğim çok sayıda park, müze, galeri ve kahve evi vardı. Uyumsuzlar şehrinde evimde gibiydim.

Hostelin havası çevresini yansıtıyor, bana Routard International'da bulduğum geçici güvenliği hatırlatıyordu. Selefi gibi, o da daha iyi günler görmüş eski bir oteldi.

Ancak, restorasyon projesiyle ilgilenen tek kişi bendim. Ta ki biri bana reddedemeyeceğim bir teklif yapana kadar.

20 Nisan

Farklı standartlarda düzinelerce hostele maruz kalmam, Haight-Ashbury Hostel'in nispeten deneyimsiz sahibi Mike'a tavsiyelerde bulunmam için yeterli oldu. Düşük bütçeli bir gezginin beklediği asgari gereksinimler konusunda uzman olmuştum ve o da önerilerime kulak verdi. Bir sürahi Budweiser eşliğinde sıradan bir fikir alışverişi olarak başlayan süreç, müdür olarak iş teklifine dönüştü.

Kendimi toparlamak için şehre doğru sürüklenmişim ve üç buçuk ay boyunca taze bir ortamda kendi kendimi tedavi etmek beni macerama ilk başladığımdaki halime yaklaştırdı.

Ve eski benliğim bir meydan okumayı takdir ediyordu. Bu yüzden hurdalardan bir iş kurmak için özgürce hareket etmek reddedilemeyecek kadar ilginç bir fırsattı. Ayrıca sürekli aktif olan zihnimin yapıcı fikirlere odaklanmasına da yardımcı olacaktı. Yanan bir otelden yükselen alevler topuklarımı ısıtırken Rue du Jean boyunca yürüdüğümünden beri böyle bir amaç hissetmemiştim.

Haftada iki kez düzenlenen seyahat atölyelerinde konuklara alışılmışın dışında destinasyonlar, yeşil kart olmadan nerede iş bulabilecekleri ve dolarlarını nasıl esnetebilecekleri konusunda tavsiyelerde bulundum. Karşılıklı tavsiyeler için indirimler ayarlamak üzere ülke çapındaki hostellerle bağlantı kurdum. Londra'da kısa bir süre evsizler barınağının misafiri olmuş biri olarak, müşterilerimizi şehir merkezindeki bir aşevinde öğle yemeği servisi yapmak için birkaç saat ayırmaya teşvik ettim.

Ama dikkatimi dağıtan şeylerden uzakta, uyumak yine de zordu. Bu yüzden geceleri esrar komasına girmedğim zamanlarda misafirlerimi Mission Bölgesi'ndeki bar ve kulüp gezintilerine götürüyordum. Darren Glasper benden on yaş küçüktü ve ondan bile genç olanların partilerine ayak uydurmak bana fiziksel olarak zor geliyordu. O bitmek tükenmek bilmeyen enerjik geceler için dayanıklılık kazanmanın tek yolu kokain alımımı artırmaktı. Felç edici akşamdan kalmalar ertesi sabaha kadar sürdüğünde ya da burun deliklerim daha fazla çekemeyecek kadar uyuştuğunda, bilincimi ve işlevselliğimi korumak için toz halindeki amfetaminleri diş etlerim aracılığıyla günlük rutitime dahil ettim. Bu, mumumu iki ucundan da yakmanın içsel kaosuna mantıklı bir çözüm gibi görünüyordu.

Darren'ın karikatürü olmak Simon Nicholson olmaktan çok daha ödüllendiriciydi. Kendimi role öyle bir kaptırdım ki onun nerede bitip benim nerede başladığımı ayırt etmekte zorlandım.

3 Temmuz

Tuzlu soğuk rüzgâr ve su yüzüme çarpıp saçlarımı karıştırırken dudaklarım karıncalandı.

Feribot Alcatraz'dan Pier 33'teki iskelesine doğru sallantılı dönüşünü yaparken, beş metreye sekiz metrelik

hücreleri ziyaret etmiştim. Her ne kadar 1963 yılında hapishane olarak kullanılmasına son verilmiş ve önemli bir turistik cazibe merkezine dönüştürülmüş olsa da, hala akıldan çıkmayan bir varlığı vardı.

Klostrofobisinden kaçmaya çalışan otuz altı eski mahkûma sempati duydum. Birçoğu hayatlarının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmektense körfezin akıntılarında ölmeyi tercih etmişti. Kapana kısılmış olmanın verdiği endişeyi herkesten iyi biliyordum ama çok farklı nedenlerle de olsa eski dostum Dougie de biliyordu.

Aradan yirmi beş yıldan fazla zaman geçmişti ama Dougie'nin öpücüğünü ne unutmuş ne de başka biriyle, Catherine'le bile konuşmuştum. Yaşlandıkça kılık değiştirmesi zaman zaman şeffaflaşmıştı ve bana karşı arkadaşlığın ötesinde duygular beslediğini biliyordum. Küçük şeylerdi bunlar; konuştuğumda uzun uzun bakması ya da barda Roger ve Steven gibi kızlara kur yapmak yerine dikkatini bana vermesi gibi.

Yine de onun DİKKAT ne de rahatsız Ben ne de yapılmış beni rahatsız etti. Aslında tam tersi.

Hayatımda parçalanmış ailemi telafi etmeye yardımcı olan iki kişi olduğu için kendimi ayrıcalıklı hissediyordum.

Ancak Dougie için endişeleniyordum. İster bir kızla ister bir erkekle olsun, sonunda benim sahip olduğum mutluluğu bulacağını umuyordum. Onu acı çekerken görmek ya da ona acı çektiren kişi olmak istemiyordum. Ama zıt doğalarımız bunun kaçınılmaz olduğu anlamına geliyordu.

"Evleniyorum," diye ağızımdan kaçırdım Catherine ve Paula'yla şehirdeki diskoda buluşmaya giderken. "Ona geçen hafta teklif ettim.

Dougie bir an bana baktı, sonra anlık, zoraki bir gülümseme oluşturdu. "Bu harika!" diye bağırdı ve beni kucaklamak için eğildi. "İkiniz adına da çok sevindim. Harika bir kız.

"Sağdıcım olmanı istiyorum," diye cevap verdim, hakarete hakaret eklediğimin farkında olarak.

"Benim için bir onurdur, teşekkür ederim. Kutlamak için içkileri getireyim. Hızla bara doğru koştu, aynalı fayanslar alt dudağını ısırıldığını yansıtıyordu. Sonra şimşek gibi bir hızla, bana yaptığı gibi barmene de aynı sırtışı yaptı.

Üç ay içinde Dougie, o gece tanıştığı öğretmen Beth'e evlenme teklif etti ve Catherine ile evlendikten bir yıl sonra ikisi karı koca oldular.

Birdenbire feribotun motorları çalışmaya ve yanaşmadan önce körfezin suyunu çalkalamaya başladı.

Ahşap iskeleden Fisherman's Wharf'a doğru ilerlerken Beth'e ne olduğunu merak ettim. Umarım onu gerçekten seven bir adamla mutluluğu bulmuştur ve Dougie'nin dönüştüğü adam tarafından mahvedilmemiştir.

11 Kasım

Hedonist yaşam tarzımdan aldığım zevkin son lokmasını da iime çekerken kimyasallar atardamar duvarlarımda sekiyordu. Ama rastgele bir kitapçı kapısının cam panelindeki yansımanı gördüğümde, benimkine benzeyen ama hatırladığımdan daha perişan ve dağınık olan bir yüz ve vücuttan iğrenerek iki kez baktım.

şimdi nihayet Paula'nın on sekiz aydan daha uzun bir süre önceki ölümü ile çukurlaşmış yanaklarım ve kararmış gözlerimi çevreleyen koyu renkli hilaller arasında bir ilişki olduğunu kabul ediyordum. st dişlerimin üzerindeki diş etleri kıpkırmızıydı ve sol yanağımda, sadece motorumun uyarıcıları azaldığında titreşen küçük, gözle görülür bir seğirme oluşmuştu.

Otuz altı yaşımdan çok daha fazla görünüyordum ve Darren'ın yirmi yedi yaşının iki katıydım. Kendimi bulmak için gittiğim yerde kendimi kaybetmiştim. stlendiğim kimlik beni tüketiyordu. Yine de bu beni utandırmaya ya da yaşam tarzı seçimlerimi yeniden değerlendirmeye ikna etmeye yetmedi. Bunun yerine, daha fazla meyve ve sebze yiyerek kendimi onarmaya yemin ederek oradan ayrıldım.

Ayrıca, aklımda daha acil meseleler vardı. San Francisco'ya geldiğimden beri bir yıldan kısa bir süre içinde, Fransız yayıncının kalan parasını içip içip bitirmiştim ve rezervlerimi artırmak için pansiyon sahibi Mike'tan alıyordum. Misafirlerin isimlerini kayıtlara geçirmeden giriş çıkışlarını yapabileceğim bir sürü oda vardı. Benden başka herkes için anonim kalıyorlardı ve ben de parayı cebe indiriyordum.

Binanın çevresinde gizlilik içinde ticaret yapmasına izin verdiğim bir uyururucu satıcısının minnettar katkıları da

kasalar. Kadınlar tuvaletindeki kırık dağıtıcıda her biri yarım gram kokain içeren yüzden fazla plastik tampon aplikatörü olduğunu sadece o ve ben biliyorduk.

Darren ilgi odağı olmaktan zevk alırdı. Gürültülüydü; öngörülemezdi; başkalarına kendilerini keşfetmeye zorlamaları için ilham verirdi; çoğu yalan olsa bile anekdotların uzman bir aktarıcısıydı. O benim tepkiselliğimin baş kahramanıydı. Ve en önemlisi, Darren Simon'ın karanlığından etkilenmezdi.

Ama sonunda sahtelik hapishanemi yıkan şey, beni bulmaya gelen, hiç tanımadığım bir adam oldu.

2 Aralık

Ayda bir kez, Mike'ın bir hevesle müzayededen satın aldığı modifiye edilmiş bir Greyhound otobüsle Kaliforniya kıyılarında geziler düzenliyordum. Her seferinde elli dolar karşılığında 'Mor Kaplumbağa'ya binip Santa Cruz, Santa Barbara, Los Angeles ve San Diego'yu geziyor ve sonunda Meksika sınırındaki Tijuana'da duruyorduk.

Mike, otobüsün koltuklarının çoğunu söküp yerlerine şilteler yerleştirerek, konukların keşfedebilecekleri, uyuyabilecekleri ve kendilerini tekerlekli mini bir topluluğun parçası hissedebilecekleri taşınabilir bir hostel yarattı.

Çantamı hazırladıktan sonra, bir sonraki rehberli turuma çıkmadan önce tek ihtiyacım doyurucu bir kahvaltıydı.

"Orada oturan var mı dostum?" diye sordu İngiliz bir ses, hostelin kalabalık yemek alanında bir dağ gibi yığılmış kreplere saldırırken.

"Buyurun," dedim ve başımı kaldırıp baktığımda yirmili yaşlarının sonunda, daha önce kendim giriş yapmadığım, tüylü saçlı bir adamla karşılaştım. Gülümsemesi bana birini hatırlattı. "Yeni mi geldiniz?"

Çırpılmış yumurta ve patates kızartmasını mideye indirirken çok acıkmıştı. 'Evet, yaklaşık bir saat önce. Çok yorgunum. Dört hafta önce New York'a indim ve o zamandan beri zikzaklar çizerek yoluma devam ediyorum.

'İyi gidiyorsun. Neden böyle duraksız bir tur?'

Birini bulmaya çalışıyorum. Aslında yardım edebilirsin. Kendisine Darren Glasper diyen bir adama hiç rastladınız mı?

İçimden bir ürperti geçti.

"Darren Glasper?" diye tekrarladım, az önce bir fincan kahveyle yıkadığım amfetaminlerin bana halüsinasyon gördürmediğinden emin olmak için.

"Evet. Bu onun gerçek adı değil. Kardeşimmiş gibi davranıyor."

Birden onu Fransa'daki Routard'da Darren'ın yatağının etrafındaki duvara iliştirilmiş aile fotoğraflarından tanıdım. İlk tepkim tabağımı bir kenara fırlatıp kaçmak oldu ama düşmanca bir tavır takınmaması onun adamı olduğumu bilmediğini gösteriyordu.

"Hayır, isim hiç tanıdık gelmiyor," diye yalan söyledim. "Bunu neden yapıyor?"

"Ben de bunu öğrenmeye geldim."

Richard Glasper kendini tanıttı ve Fransız polisinin, Bradley ve ben cesedini bulduktan beş ay sonra Darren'ın kalp yetmezliğinden zamansız ölümünü ailesine nasıl haber verdiğini anlattı. Onlara Darren'ın uyruğunu teyit etmiştik ama Bradley soyadını bilmiyordu ve ben de kendime zaman kazandırmak için bunu gizli tutmuştum.

Darren'ın dişlerinin bir örneği Manş Denizi üzerinden gönderildi ve ancak ailesi kayıp ihbarında bulunduktan sonra her iki diş kaydı da çapraz kontrolden geçirilerek eşleştirildi.

Ancak cesedini eve getirmek için artık çok geçti. Bir yazım hatası yüzünden Darren serseri olarak kaydedilmiş ve bu şekilde yakılmıştı. Ailesine küllerden oluşan plastik bir küvet verildi, başka da bir şey verilmedi.

"Bu annemin kalbini kırdı," diye devam etti Richard. 'Aylar sonra bir Fransız kitap yayıncısından garip çekler almaya başladık ve sonra polis bize kardeşimin adının New York'ta Amerikan vizesini aştığı için ihbar edildiğini söyledi. Kaldığı yer için verdiği adres bir gençlik yurduydü. Müdür fotokopi kayıtlarını kontrol etti ve Darren'ın pasaportunu kullanan birinin orada kaldığını gördü.

O konuşurken başımı salladım ama izlerimi örtecek öngörüye sahip olmadığım için içten içe kendime kızıyordum. Kitap telif ücretini ailesine bağışlarken aklımdan ne geçiyordu? Onlara ön kapıma kadar takip edebilecekleri bir ekmek kırıntısı izi de bırakabilirdim. Aldatmacamın dönüp dolaşıp bu şekilde başıma bela olacağını bir an bile düşünmemiştim - hayırseverliğim için kendimi tebrik etmekle meşguldüm.

Richard titrediklerini fark etmesin diye ellerimi masanın altına koydum.

"Annem bir hata olduğuna ve Darren'ın hayatta olduğuna inanıyordu," diye devam etti. "Ama polis araştırdı ve hayatta olmadığı konusunda kararlıydı. Annem onlara inanmadı. Gençlik Yurtları Birliği'yle temasa geçtik ve şehir şehir gezerek bu adamın üç yıldır seyahat ettiğini ve kardeşimin adını kullandığını öğrendik. Seattle'daki pansiyonun müdürü de Darren'la burada düzenli olarak konuştuğunu söylüyor. Aralarında bir tür tavsiye anlaşması varmış.

Kuru boğazımı temizledim. "Onu bulursan ne diyeceksin?"

Richard gözlerini kısarak, "Söyleyeceğim şey değil, yapacağım şey," diye cevap verdi. 'O piç beni mahvetti anne. En küçük çocuğunun bizimle hiçbir şey yapmak istemediğine inanarak kırık bir kalple mezara gitti. Yapacağım son şey de olsa, buna bir son vereceğim.

"İyi şanslar," diye cevap verdim ayağa kalkarken. "Kabalık etmek istemem ama organize etmem gereken bir gezi var.

'Endişelenme dostum, tanıştığımıza memnun oldum. Bir şey duyarsan bana haber verirsin, tamam mı? 401 numaralı odadayım.'

"Tabii ki.

Yarısı yenmiş kahvaltımı olduğu yerde bıraktım ve yatak odama ulaşmak için koşmamak için kendimi zor tuttum. Az sayıdaki eşyayı sırt çantama tikiştirdim ve kadınlar tuvaletine, ardından da beni bir daha rahatsız etmeyeceğinden emin olmak için Richard'ın odasına yöneldim.

3 Aralık

Mor Kaplumbağa Pasifik Sahil Otoyolu'nda ilerlerken, artık var olmayan bir kişinin yerine geçerek yaşamının beni savunmasız bıraktığını biliyordum. Kimliğimi silerek kendime yeni bir hayat yarattığımı sanmıştım. Ama üzerine inşa edilecek olan benim hayatım değildi; başka birine aitti.

Ve değiştirdiğim başka bir kişinin hayatı daha vardı. Santa Cruz'daki ilk durağımıza vardığımızda San Francisco Polis Departmanını aramış ve onlara ülkedeki pansiyonları dolaşarak uyuşturucu satan bir İngiliz hakkında bilgi vermiştim. Adı Richard Gasper'dı ve onu Haight-Ashbury Hostel'in 401 numaralı odasında, bavulunun ceplerine sakladığı bir düzine kokain dolu tampon aplikatörüyle bulmuşlardı.

Bu şekilde olması Richard'ın yararınaydı. Kardeşi gibi davranan kişiye ne yapacağına dair tehditleri beni korkutmuyordu. Benimle yüzleşirse ona yapabileceklerimden korkuyordum. Ve eğer kalsaydım bu kesinlikle olacaktı.

Amerika'nın o kadar çok iliğini emmiştim ki ziyafet çekecek kemik kalmamıştı. Yolculuğumuzun yarısı neredeyse tamamlanmıştı ve maskem düşmeden San Francisco'da bir daha yüzümü gösteremeyeceğimi biliyordum.

Tijuana,

Meksika 4

Aralık

Tijuana'ya ulaştığımızda, hosteller grubumu şoför ya da yol gösterici olmadan kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakmaktan hiç çekinmedim. Eğer atölye çalışmalarımnda onlara bir şey öğrettiysem, o da en başarılı gezginlerin en becerikli olanlar olduğuydu.

Dolarlarım pesoya çevrilmiş, sırt çantam sırtıma bağlanmış ve yolcularım bir tekila barında oyalanırken, Baja sahilini aramak için 1D otoyoluna doğru kaydım.

Birkaç dakika içinde Simon Nicholson'ı hayata döndürmüştüm ve bir kamyonetin arkasında bir düzine tahta karpuz kasasını paylaşıyordu.

Northampton, bugün

16.15'te.

Aptal değildi. Onun bir noktada aşkı bulacağını tahmin etmişti, hatta beklememişti bile. Aslında, bulmamış olsaydı tuhaf olurdu.

Ama şimdi onun yerine geçen kişinin bir kimliği vardı ve bu ona hiç de rahat gelmiyordu. Onun bu 'Tom'dan böylesine sevgiyle bahsettiğini duymak; onun ayakta kalmasına, evine ve yatağına böylesine kolaylıkla girmiş olması... Adama kızmaktan başka bir şey yapamıyordu. O gitmeden çok önce onu sevmeyi bırakmıştı, bu yüzden kendisini nasıl hissettiğine şaşırdı. Neredeyse kıskanç, diye kabul etti. Şakakları zonklamaya başladı.

Onun hayatında ne yaptığını ya da kiminle yaptığını yargılamaya hakkı olmadığını biliyordu. Ama bir yabancıнын çocuklarına babalık yapmasına izin vermek onu rahatsız ediyordu.

"Sonsuza kadar yalnız kalmamı mı tercih ederdin?" diye sordu aniden, yüz ifadesi düşüncelerini ele verirken.

"Hayır, hayır," diye kekeleydi, "tabii ki hayır."

Başındaki ağrı giderek sabırsızlanıyor ve dikkat istiyordu. Ama onun her hareketini analiz eden amansız bakışları, nedenini sormadan ilaçlarını almakta ne kadar geciktiğini görmek için saatine bakamayacağı anlamına geliyordu.

Tom'dan bahsederken onun geri çekilmesini izlemekten gizli bir zevk almıştı. Zina yapan, yüreksiz katillerin bile yerlerinin ne kadar doldurulabilir olduğunu duyduklarında kıskançlık hissedebileceklerini öğrenmişti ve kendi kendine gülümsedi.

Ancak, artık eskisi kadar korkmasa da karşısındaki adamın potansiyel tehlikesine karşı tetikte olmaya devam etti. Yine de Paula'nın ölümünün vicdanını nasıl rahatsız ettiğini itiraf ettiğinde hafif bir rahatlama hissetti. Belki de onun için hâlâ az da olsa bir umut vardı. Onun vicdanıyla başa çıkmak için neden uyuşturucu kullandığını anlıyordu; kendisi de kaybıyla başa çıkmak için alkol kullanmıştı.

"Sen ve -adını unuttum- hâlâ birlikte misiniz?" diye sordu.

'Hayır, Tom ve ben değiliz. Yine de hala iyi arkadaşız,' diye yanıtladı, bu nadir başarıdan gurur duyarak.

"Her şeyi yok ettiğimi söylerken ne demek istedin?"

Ona ters ters baktı. "Senin hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimde Tom'la aramız bozulmaya başladı."

BÖLÜM ON ÜÇ

CATHERINE

Northampton, yirmi bir yıl önce 16

Şubat

Gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyor, Fabien'in vitrinindeki her kırmızı tuğlayı ve harcı inceliyordu.

Margaret ve ben sözleşmeleri imzaladığımızda bile butiğin artık bana ait olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Bir zamanlar içine adım atmaya korktuğum bir dükkânın sahibi olmuştum.

"Aferin kızım," diye Margaret'in sesi geldi arkamdan. 'Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin.

Aslında yaptım, çünkü kendimden o kadar memnundum ki sıırıtmadan duramıyordum. Ama aptal değildim. Kanıtlanmış bir geçmişî olan bir işi devralmak çok iyiydi, ancak onu başarılı tutmak için cesaret ve dirsek yağı gerekecekti.

Eski süpermarket iş arkadaşım Selena ön tarafta çalışıp günlük işlerle ilgilenirken ve müşterileri cezbederken ben de evde ya da mağazanın arka odasında kendi kıyafetlerimi dikmeye devam ettim.

Emily, annemle yaptığım gibi benim işime de ilgi göstermeye başladı. Ama ayaklarımın altında kaldığında ya da beni yavaşlattığında bile, bana verilen örneği izlemeyi reddettim. Sekiz yaşında bile değildi ama ben ona düğme dikmeyi ve tebeşirle yazı yazmayı öğretmeye başlamıştım bile.

etek boyları. İlham almak ve güncel trendleri takip etmek için moda dergilerini incelememe yardım etmesi için onu teşvik ederdim.

Robbie bilgisayar oyunlarına yeni bir ilgi duyarken ve Tom James'e gitarıyla yeni şarkılar öğretirken, Emily ve ben birlikte geçirdiğimiz zamana değer veriyordum. Ama aynı zamanda Simon'a da kaybettikleri için acıyordum.

1 Ağustos

Sessizlik kulübeye çok sık gelmezdi ama geldiğinde de onu eski bir dost gibi karşılardım.

Tom arada bir çocukları tek başına dışarı çıkarmaktan keyif alıyordu ve bu bana televizyonun sesi ya da garaj kapısına çarpan futbol topunun sesi olmadan birkaç nadir saat kazandırıyordu. Böylece çocuklar parktayken, Simon'ın kıyafetlerini gardırobumuzdan temizlemek için kendime verdiğim ve uzun zamandır ertelediğim sözü yerine getirdim.

Tom'un hayatımıza girdiği son birkaç aydır bunu birkaç kez düşünmüştüm. Ama bu bana hep ürkütücü bir ihtimal, onun bir parçasını daha atmak gibi geliyordu. Ve mucizevi bir şekilde kapımızda yeniden belirse bile, bunun gömlek değiştirmek için olacağını düşünmüyordum.

Gözlerimi kapattım ve gardırobun kapağını açtım. Sonra Simon'ın eşyalarını teker teker tahta askılardan dikkatlice çıkardım, düzgünce katladım ve hayır kurumu için ayırdığım plastik torbalara yerleştirdim.

Her bir eşya unutulmuş bir anıyı da beraberinde getiriyordu; doğum günü için aldığım yeni bir kazağı ya da bir partide giydiği gömleği açışını izlemek gibi. Kahverengi kadife ceketinin yakalarını burnuma doğru kaldırdım ve Blue Stratos tıraş losyonunun belli belirsiz bir izini buldum. İş kredisi almak için banka müdürüyle yaptığı ilk görüşmede taktığı mavi çizgili kravatı elime doladım. Ona Windsor düğümü atmıştım çünkü elleri kendi başına yapamayacak kadar titriyordu.

Gözyaşlarına boğulmayı bekliyordum ama üzüntü değil sıcaklık hissettim. Kıyafetlerini ben veriyordum, o değil. Çantalar

telefon çaldığında yere yayılıyordu.

"Bay Simon Nicholson ile görüşebilir miyim lütfen?" diye sordu sert bir erkek sesi.

"Korkarım kocam vefat etti" dedim. "Kim arıyor, lütfen?"

"Benim adım Jeff Yaxley. Londra'daki Wormwood Scrubs hapishanesinde gardiyanı. Merakımı uyandırdı.

'Bay Nicholson'ın babası birkaç ay önce öldü ve oğluna göndermemizi istediği eşyalarından biri bende' diye devam etti.

"Arthur öldü mü? Şok olmuş bir şekilde sordum. "Pardon, bir hapishaneden aradığınızı mı söylemişsiniz?"

Arthur mu? Hayır, Kenneth Jagger. Bay Nicholson onu ziyaret ettiğinde adresinizi yazmış.

'Sanırım yanlış Simon Nicholson'ı aradınız,' diye cevap verdim. 'Babasının adı Arthur ve yan köyde yaşıyor. Ve bildiğim kadarıyla Arthur hiç hapse girmedi. Parmaklıklar ardındaki ihtiyarın zihnimde canlanan görüntüsü beni gülümsetti.

"Oh, bir karışıklık olmuş olmalı," diye cevap verdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim.

'Bekle,' dedim telefonu kapatmadan önce hızlıca. 'Yani kocamın adını ve adresini kullanan biri bu adamı hapishanede ziyaret mi etti? Bu ne zaman oldu?'

"Bir dakika bekleyin," dedi ve kâğıtların hışırtısını duydum. "Ziyaretçi defterine göre, dört yıl önce sekiz Haziran'daymış.

"Bu kesinlikle Simon olamaz, çünkü o 4 Haziran'da kayboldu.

"Kayıp mı?"

'Evet, kocam o gün ortadan kayboldu ve o günden beri görülmedi. Dava hala açık ama öldüğü varsayılıyor.

Üzerinde düşündüm ama kimin onun gibi davranmış olabileceğini bulamadım.

"Bu Kenneth denen adam ona ne bıraktı? Ben sordum. "Bir saat.

Birdenbire beynimde bir ampulün loş ışığı belirdi. Sertçe yutkundum.

"Bu altın bir Rolex," diye devam etti. 'Oldukça ağır. Güzel bir parça...' Ama o zamana kadar dinlemeyi bırakmışım. Sözleri bir bardak sudaki kan damlası gibi çiçek açıp her şeyi lekelediğinde göğsümde bıçak gibi bir acı hissettim.

Telefonu kapattım, sonra merdivenleri hızla çıkıp yatak odasına döndüm ve gardırobun arkasındaki rafta duran kare şeklindeki yeşil kutuyla karşılaştım. İçinde Simon'ın annesinden kalma bir saat olmalıydı: annesinin ona verdiği tek şeydi ama onu bir kez bile takarken görmemiştim.

Kutuyu avucumun içinde tuttum ve sonra açmamak için kendimi zor tuttum. Eğer içinde saati varsa, birisi onun kimliğini kullanmıştı. Kutu boşsa bunun tek bir anlamı olabilirdi: Simon saati yanına almış ve beni bilerek terk etmişti.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldadım altın menteşeler gıcırdarak açılırken. İçeride hiçbir şey yoktu.

Hayır, başka bir yere koymuş olmalısın, diye düşündüm. Bu yüzden gardırobun geri kalanını karıştırdım ama neredeyse bomboştu. Katlanmış tüm giysileri çöp torbalarının içinden çıkardım ve her bir cebi karıştırdım. Hiçbir şey yoktu. Oraya koyup koymadığını görmek için her bir çift ayakkabının içine baktım, sonra komodinin çekmecelerini karıştırdım. Her seferinde bir şey bulamayınca başka bir yere bakmayı düşündüm. Evin her köşesini aradım, hatta ilk kaybolduğunda zaten avladığım yerleri bile. Sonra spor ayakkabılarımı giydim ve içimi rahatlatabilecek tek kişiyi görmeye koştum: Arthur.

On beş dakika sonra, koştuktan neredeyse nefes nefese kalmış bir halde kapısının önündeydim.

"Kenneth Jagger kim?" diye nefes nefese kaldım.

Cahil olduğunu iddia etmesi için dua ettim. Bunun yerine Arthur'un yüzünün rengi hemen soldu. Artık iki şeyden emindim: Kenneth Jagger adında bir adamın Simon'ın gerçek babası olduğundan ve kocamın beni terk etmeyi planladığından.

"Burada olmamalısın," diye cevap verdi sinirli bir şekilde ve ön kapısını kapatmaya çalıştı. Engellemek için ayağımı uzattım.

"Kenneth Jagger kim?" diye tekrarlardım.

'Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum. Şimdi, lütfen gidin.'

'Yalan söylüyorsun Arthur ve sen bana doğruyu söyleyene kadar burada kalacağım. Yoksa Shirley'i de bu işe bulaştırmamı mı istersin?

Tehdidimin boş olmadığını görünce kısa sürede teslim oldu.

Bir.

'Beş dakika içinde garajın arkasında buluşuruz,' diye cevap verdi. O da

ikiye bölünmüştü.

"Adını nereden biliyorsun? Arthur benden kasıtlı olarak uzak durarak sordu.

"Fark etmez," diye cevap verdim, Simon'ın hâlâ hayatta olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylemek istemiyordum.

"Kenneth aradı mı?

'Bir kâhin aracılığıyla olmadıkça olmaz. O öldü. Arthur rahatlamış görünüyordu.

"Eee? Simon'ın babası mıydı?"

"Hayır, öyleyim," diye tersledi, sonra durakladı. "Ama Kenneth biyolojik olarak öyle.

Arthur dayak yemiş, zavallı küçük bir adam olabilirdi ama yalancı değildi. Bana isteksizce Doreen'le hamileyken tanıştıklarını ve Doreen'in evde olmadığı zamanlarda sık sık Kenneth'e gittiğini anlattı.

"Ve Simon tüm bunları biliyor muydu?" diye sordum, bilmediğime şaşıracak.

"Evet, ama on üç yaşındayken Londra'ya onu ziyarete gidene kadar değil. Kenneth oradaydı ve Simon onun kim olduğunu öğrendi. Bu onu yıktı. Simon onu bir daha hiç görmedi.

Ama yanıldığına dair kanıtım vardı.

"Şimdi, bütün bunlar ne hakkında?" diye ekledi.

Tereddüt ettim. Ona bildiğim her şeyi anlatabilirdim: Simon kendi isteğiyle ayrılmış ve dört gün sonra Jagger denen adamı hapishanede ziyarete gitmişti. Ama ne anlamı olurdu ki? Geri dönmeyi planlasaydı, bunu uzun zaman önce yapardı. Yani Arthur'a sadece boş yere umut vermiş olurdum. Karısı Shirley'e söylediğinde, o da Roger'a haber verecek ve hala iyileşmekte olan eski yaralar yeniden açılacaktı, hepsi de bulunmak istemeyen bir adamı bulmak içindi.

Çocuklara ne diyecektim ki? Dört yıl boyunca onları babalarının öldüğüne inandırmıştım - bunu nasıl açıklayacaktım?

yanlış olduğunu ve onları terk ettiğini mi? Bunun ne kadar zarar verebileceğini ancak Tanrı bilir. Arthur'a tek söylediğim, bir hapishane müdürünün Kenneth'in ölümünden sonra yakın akrabalarının izini sürmeye çalıştığı oldu.

"Catherine," diye sordu ben uzaklaşmaya başlarken, "ocuklar nasıl?

"Beni cinayetle suladığın anda onları sorma hakkını kaybettin," diye cevap verdim ve onu suçluluk duygusu içinde tek başına debelenmeye bıraktım.

Öfkenin tesindeydim ve Simon'a zarar vermem gerekiyordu. Simon'ın içimi burkan ihanetine öfkelenerek yumruklarımı sıkıp eve koştum. İçeri girer girmez bir makas kaptım ve elbiselerini yırttım. Her kazaktan, pantolondan, tişrtten ve ceketten kurdeleler havada uuştu ve odanın dört bir yanına dağıldı. Başka kimsenin onun yalanlarıyla lekelenmiş kıyafetler giymesini istemiyordum.

Bfede sakladığım çerçeveli fotoğrafları çöp kutularına atıldı. Pi kocamın görünürdeki tüm izleri o anda evden silinmişti. Birden benim için mutfak penceresinin yanına diktiği pembe gl fidanlarını hatırladım.

Garaja koştum, bir kancadan makası aldım ve onları yere indirdim. En kötü zamanlarımda onları benim için dikmişti ve teselliye ihtiyacım olduğunda ziyaret ettiğim bir yer haline gelmişlerdi. Bunu bile mahvetmişti.

İşim bittiğinde çimenlerin üzerinde oturdum, n de yapmak istememe rağmen göz kırpamayacak, ağlayamayacak ya da hasta olamayacak kadar uyuşmuştum. Öğleden sonra herkes eve vardığında Simon benim için ölmüştü. Tekrar.

"Babamın resimleri nereye gitti?" diye kaşlarını çattı James, ilk fark eden oydu.

'çatı katındalar,' diye yalan söyledim. "Neden?

"nk onları oraya ben koydum," diye cevap verdim sertçe.

Çocuklar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama haklı olarak beni daha fazla zorlamamaları gerektiğini anladılar. Tom beni üst kattaki yatak odasına kadar takip etti.

"Neler oluyor, Catherine?" diye sordu. Cevap vermeyince elini omzuma koydu ve beni kendine doğru çekmeye çalıştı. Gözlerinin içine bile bakamadım.

'Gardırobu temizledim. İstersen kıyafetlerin için kullanabilirsin.

"Bugün ne oldu?"

"Uyandım.

Sonra öfkemi yatıştırmak için kendimi banyoya kilitledim. Bu Tom'dan bir şey sakladığım ikinci seferdi - ilki kimseye söylemediğim bir şeydi, Simon'a bile.

Ama Simon'ın sırrı benimkinden çok daha kötüydü.

Noel Günü

Ben Noel sabahının erken saatlerini tavan arasında düğün fotoğraflarımı yırtarak geçirirken Tom ve çocuklar derin uykudaydı.

Nerede olduklarını aniden hatırladığımda uyumak için mücadele ediyordum ve Simon'ın yüzünün evimde bir gece daha kalmasına izin veremezdim. Onları albümlerden çıkarıp parçalara ayırırken hiçbirine bakmadım. Bitirdiğimde, soğuk çıplak ayaklarımın etrafını konfeti gibi sarmışlardı. Yatağa geri dönemeyecek kadar öfkeliydim. Döşeme tahtalarının üzerine oturup kaloriferin gürültüsünü dinledim ve yine onu düşündüm.

Onun için ağlayarak, onun için endişelenerek, 'kayıp' posterleri hazırlayarak, hastaneleri arayarak, onun yasını tutarak harcadığım zaman için kendime kıızıyordum. Hepsi bir hiç uğruna olmuştu. O sadece kaçıp gitmişti.

Biz telaşlı arayışımızda taş üstünde taş bırakmazken, o Londra'ya, çok az tanıdığı bir adamı ziyaret etmek ve ona en değerli eşyasını vermek için yola çıkmıştı. Cesedi bir çukurda çürümüyordu - gayet hayattaydı ve bizden uzakta, dışarıdaydı.

Keşke ölseydi.

Beni ne kadar aptal ve yalancı durumuna düşürdüğünü her düşündüğümde yumruklarımı sıkıyordum. Utanmış ve aşağılanmışım. Muhtemelen güvenebileceğim tek kişi Paula'ydı ama onu da kaybetmişim. Ve o zaman bile Roger'a söylemeden bu yükün altına girebileceğini sanmıyorum.

Sanki biri kalbime bir vana takmıştı ve Simon'a karşı hissettiğim tüm sevgi bir faul gibi havaya sızıyordu.

gaz kokusu. Ve her zaman aynı üç harfli kelimeye dönüp durdum: *Neden?*

Bizi terk ettikten sonra biyolojik babasını hapishanede görmek için gittiği tek bir yer biliyordum ama bu, her biri bir öncekinden daha imkânsız olan pek çok yeni soruyu ortaya çıkardı. Kenneth'ı gördükten sonra nereye gitti? Onun ölmediğini başka kim biliyordu? Ne zamandır kaçmayı hayal ediyordu? Bu anlık bir karar mıydı yoksa benimle evlenip müşfik baba rolünü oynadıktan sonra yoluna devam etmek gibi çarpık bir planın parçası mıydı? Neden kaçıp gittiğini hiç hissetmemiştim?

Söylediğinden daha mı çok annesine benziyordu? Onun gibi, ülkenin dört bir yanına dağılmış başka sevgilileri var mıydı? Hiç arkadaşı ve parası olmayan biri nereye gider? Pişmandı ama eve nasıl döneceğini bilmiyor muydu?

Neden, Simon? Neden mi?

Hayal kırıklığım o gün kilise çanlarının çalacağından daha yüksek sesle çaldı. Ama dua ettiğim tek şey onun ebedi bir sefalet içinde yeryüzünde dolaşıyor olmasıydı.

Çünkü beni tam olarak bu şekilde terk etmişti.

Northampton, yirmi yıl önce 11

Nisan

Tom'da yanlış bir şey yoktu: çoğu kadının Bay Doğru olarak tanımlayacağı biriydi. Ama Simon bana doğru insanların bile hiç beklemediğiniz bir anda size yanlış yapabileceğini öğretmişti.

Simon'la evliliğimize pembe gözlükler takarak başlamamıştım. Her iki işlevsiz ebeveyn grubuyla olan geçmişimiz göz önüne alındığında, yolda bir ya da iki tümsek olmadan hayatı atlattığımız için şanslı olacağımızı biliyordum. Ve tartıştığımızda ya da çığlık atan çocuklar evi hapishane gibi hissettirdiğinde, kaçıp gitmeyi hayal etmek normaldi.

Ama tam da öyle kalmalıydı - bir fantezi. Sadece o bunu kendi gerçekliği haline getirmişti. Ve mantığıma göre, eğer o, sonsuza dek sevdiğim ve güvendiğim adam, bana bunu yapabiliyorsa, o zaman

Tom, kıyaslandığında sadece beş dakikadır tanıdığım biri, aynı şeyi yapacaktı.

Simon'ın düzenbazlığını öğrendikten sonra ona olan öfkemi Tom'un nedenini hiç anlamadığı o zavallı masum kalpten çıkardım. Akşam yemeklerinde onu izler ve bu kadar çekici, eğlenceli ve şefkatli birinin neden kendisine ait olmayan bir aileye sahip olmak istediğini merak ederdim. Kendimi şanslı ya da minnettar hissetmek ve onu hak ettiğimi düşünmek yerine ona güvenmiyordum.

Kendime, ona kendi çocuklarını verebilecek daha genç, daha yakışıklı bir model bulana kadar geçici bir çözüm olup olmadığını sordum. Sonra onun bebeğini doğurmayı ciddi ciddi düşündüm. Üremek bir erkeğin temel içgüdüydü ve kendi çocuklarını istediğine dair hiçbir belirti göstermemesine rağmen bunu yapmasına engel oluyordum. Ama bizimkine sahip olmak kocamı kaçırmaktan alıkoymamıştı.

Ayrıca, yürütmem gereken bir işim vardı ve başka bir çocuğun getireceği tüm çılgınlık ve kargaşayla başa çıkamayacağımı biliyordum. Bu da Tom'un beni terk edeceğinin kesin olduğu anlamına geliyordu. Sevdiğim insanlar böyle yapardı. Beni terk ettiler. Annem, babam, Billy, Simon, Paula.

Bu yüzden, kaçmaya fırsat bulamadan önce, onu uzaklaştırmak için aylarımı harcadım. Her hareketinden haberdar olmak zorundaydım, benimle yapmıyorsa ne yapıyor diye kendime kızıyordum. Başka bir kadının külotunu bulma umuduyla arabasının torpido gözünü karıştırdım. Bana ziyaret ettiğini söylemediği yerlerin makbuzlarını bulmak için cüzdanını karıştırdım. Garajında sakladığı bavulları kontrol ettim, ay ışığında kaçmak isterse diye paketlenmişler mi diye. Hatta bir gece çocukları evde yalnız uyumaları için bıraktım ve evinin dışında bir kozalağın arkasında durup kadın ziyaretçileri bekledim.

Ama kendimi haklı çıkarmak için denediğim tüm sinsi ve aptalca yollara rağmen, onun iyi ve dürüst bir adamdan başka bir şey olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu. Ve bu beni çok sinirlendiriyordu - eğer Simon'ın mutsuzluğunun izlerini kaçırdıysam, muhtemelen Tom'ununki de göremiyordum.

Bu yüzden hiç yoktan tartışmalar yarattım - almayı unuttuğu yiyecekleri kaçıması; çöpleri toplanmadan önce dışarı koymaması; hatta yatakta beni tatmin etmemesi.

Her zaman tam olarak ne yaptığımı biliyordum. Sadece Simon'ın pis fırçasıyla tüm erkekleri taramaktan kendimi alıkoyamıyordum. Bir köpeği çıldırtmanın en hızlı yolunun önce okşayıp sonra tokatlamak olduğunu söylerler.

Ama köpeğim daha fazlası için geri koşmaya devam etti.

12 Mayıs

Tom aniden, "İzin ver taşınayım," diye sordu.

"Ne - neden?" diye sordum, tüm kışkırtmalarıma rağmen hala çözülmemiş olması kafamı karıştırmıştı. Tam tersi görünüyordu.

Ben aptal değilim, Catherine. Simon'ın giysilerini attığın gün bir şeyler oldu. Bunu bana anlatmaya hazır olmadığın belli, ama ikimiz hakkında kendini daha güvende hissetmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. O yüzden sana ciddi olduğumu kanıtlamama izin ver. Seni seviyorum, çocukları seviyorum. İki yıldan fazla bir süredir birlikteyiz, bakalım bu bizi nereye götürecektir. İzin ver taşınayım.'

Gözlerinin içine baktım, onu yatağa ittim ve orada onunla seviştim, her zaman asla sürmeyeceğimizi biliyordum. Tek yaptığı kaçınılmaz olanı uzatmaktı.

Bir aileymişiz gibi davranmaya devam ettim - kendimi işe yarayabileceğimize ikna etmeye çalıştım. Ama sonunda Simon'a olan kızgınlığım yine çirkin yüzünü gösterdi. Geceleri uyanıyor ve Tom'un hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için kolumu yatağa uzatıyordum. Bir keresinde tek yaptığı tuvalete gitmek olduğu halde yanımda olmadığı için ona bağırıyordum.

Bardan eve her zamankinden daha geç geldiğinde bir hafta boyunca ona sessizlik muamelesi yaptım. Ve ayrıntılı faturamda tanımadığım iki telefon numarası bulduğumda, bir ilişkisi olmadığına inanmayı reddettim.

Tom affedilemez davranışımı anladığına dair bana ne kadar güvence verirse versin, Simon birlikte sahip olabileceğimiz her türlü geleceği çoktan mahvetmişti.

Bizimle yaşamaya başladıktan altı hafta sonra ondan gitmesini istedim.

SIMON

Los Telaros, Meksika, yirmi bir yıl önce 13 Nisan

Bilardo istakası, yaşlı adamın omuzlarına temas ettiğinde bir kürdan kadar zahmetsizce ikiye ayrıldı. Istaka onu öne doğru iterken homurdandı ve masanın üzerine yayıldı.

En az kurbanı kadar sarhoş ve yaşlı olan saldırgan, elinde istakanın kalan yarısıyla yüz seksen derece sallandı ve şaşkın bir halde yere yığıldı. Karşısındaki, saldırganın kafasına vurmak için masanın etrafında top çevirdi, ancak topu kaldırdığında, çok fazla burbon içtiğinden tutuşunu kaybetti ve top, süpürgelik tahtasını zar zor dürtmek yerine odanın birkaç metre ötesine düştü.

Önümüzdeki beceriksiz kavgaya gülmemek için elimizden geleni yaparak Miguel ve ben iki sarhoş emekliyi ayağa kaldırmak için araya girdik. Kolları kasırgadan hasar görmüş yel değirmeni yelkenleri gibi amaçsızca dönüyor, aynı fahişenin dikkatini çekmek için savaşıırken sadece etraflarındaki dumanlı havayla temas ediyorlardı.

"Her seferinde böyle oluyorlar," diye açıkladı Miguel, ikisinden daha zayıf görünenini düştüğü yerden kaldırırken.

'Arkadaş değiller mi? Birlikte geldiklerini gördüm,' diye sordum, diğerini arkamda güvenle saklayarak.

'Arkadaş mı? Onlar baba oğul!' diye güldü. 'Kadınlar konusunda aynı zevki paylaşıyorlar. Bu genelevden ayrıldığınızda, hayatta görmediğiniz pek bir şey kalmayacak.

Genelevin kapısından ilk kez içeri girdiğimde, dört aydan uzun bir süredir Meksika'da otostop çekiyor ve uyuşturucu kullanmıyordum. Geçtiğim birçok kasabanın kendi *whiskerileri* vardı - genelevlerinde Wild Turkey'den çok daha fazlasını satan genelevler

arka odalar. Neon tabelaları, bir kadın şirketiyle birlikte önlerindeki bitmek bilmeyen yolları düşünmek istemeyen uzun yol kamyon şoförlerini hedef alıyordu.

Ancak turuncu kiremitli çatısı ve birinci kat cephesine serpiştirilmiş siyah ferforje balkonlarıyla Los Telaros'taki bu genelev bir oteli andırıyordu. Başka bir şey olduğuna dair hiçbir işaret ya da belirti yoktu. İş aramak gibi bir niyetim yoktu ve seks aklımdaki son şeydi. Tek ihtiyacım olan susuzluğumu giderecek alkol bazlı bir şey ve su toplamış ayaklarımı dinlendirecek bir yerdi.

İçeride, fûme cam masaların üzerindeki porselen lambalar mor duvarları gizlice aydınlatıyordu. Ahşap kirişlerden sarkan cam avizeler beyaz deri koltukların ve yalnız bir resepsiyon masasının üzerinde duruyordu. Kokulu mumlar, sandal ağacı ve vanilya ipuçlarıyla puro dumanını maskeliyordu. Ezilmiş kadife perdeler meraklı gözlere kapalı duruyordu.

Gerçek amacı, her yaştan erkeğin farklı soyunma durumlarındaki özenli kızlar tarafından ilgi gördüğü barda ortaya çıktı.

Tezgâhta oturmuş, buz küplerini Jim Beam bardağımın etrafında döndürüyor ve gösteriden keyif alıyordum. Ceplerindeki pesoları değil de müşterileri arzuluyormuş gibi davranan kızların oyunculuk yetenekleri kusursuzdu.

"Sizi genç bir bayanla tanıştırebilir miyim, *bayım*?" dedi barmen.

"Hayır, sadece bir içki için buradayım," diye cevap verdim.

"İlk kez gelenler hep böyle der," diye güldü bardağımı yeniden doldururken. "Avrupalı mısın?"

"Evet, İngiliz.

'Evinizden çok uzaktasınız. Sizi buraya getiren nedir?'

"Dünyayı geziyorum ve orada burada biraz iş buluyorum.

"Ne tür bir iş?" diye sordu keçi sakalını dikkatle okşayarak.

"Marangozluk, tamirat, inşaat işleri, dekorasyon ... bu tür şeyler.

"Hiç bir kadına vurdun

mu?" "Tabii ki hayır!

"Uyuşturucu kullanıyor musun?"

"Hayır. San Francisco'dan ayrıldığımdan

beri hayır. "Güzel kızları sikmeyi sever

misin?"

"Ne? Güldüm, burun deliklerimden viski çekmeye ramak kala durdum.

"Güzel kızları sikmeyi sever misin?

'Bazen! Ama dediğim gibi, buraya sadece bir içki içmeye geldim.

Başını çevirdi ve bir odaya doğru bağırdı. '*Madama! Oiga, madama!* ' Orta yaşlı, gri saçları at kuyruğu şeklinde geriye taranmış bir kadın hızla bize doğru topallayarak geldi.

"*Sorun nedir*, Miguel?

"Adamını buldum. Adın ne, *ahbap?*' 'Simon,' diye cevap verdim.

Kadın beni aşağı yukarı süzerken kaşlarını çattı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Sonra elimi tuttu ve parmaklarımı geriye doğru büktü.

"Ow! İrkildim ve onları geri çekmeye çalıştım. Ama tutuşu oldukça güçlüydü.

"İçkilerimi içmeyin, size verilen işleri düzgün yapın ve erkeklerin kızlara zarar vermediğinden emin olun," diye tanımlanamayan bir aksanla tükürdü. "Ve güzel olanları sikmeyin.

"Tamam, tamam," diye cevap verdim, elimi geri çektim ve zonklayan parmaklarıma baktım. Arka odaya doğru gözden kayboldu ve ben şaşkınlıkla Miguel'e baktım.

"Az önce ne oldu orada?" diye sordum.

"Madam Lola'ya hoş geldiniz. Bir kadeh kaldırarak gülümsedi. "Kendine bir iş bulmuşsun!

1 Ağustos

Bir genelevde çalıştığım için kasabanın erkekleri tarafından saygı ve kıskançlığın tuhaf bir karışımıyla karşılandım. Erzak almak için kasabaya yürüdüğümde, yanımda eşleri varsa patronlar beni görmezden geliyordu, ama yalnız olduklarında başlarını sallayarak ya da bilmiş bir gülümsemeyle onaylanıyordum.

Alışılmadık çevreme çabucak alışmıştım. Kapalı bir yatak odası kapısının arkasından deri bir kırbacın bastırılmış bir iş adamının derisini dövdüğünü duymak norm haline geldi. Ben yapmadım

Yanlış yerleştirilmiş bir anahtar, çıplak bir polis memurunu kelepçelediği yatak direğinden kesmem gerektiği anlamına geldiğinde iki kez düşündüm. Meksikalı Benny Hill gibi Fransız hizmetçi kıyafetleri giymiş kızlar tarafından koridorlarda kovalanan kadın iç çamaşırı giymiş rahibi de zar zor fark ettim.

Genelev, Meksika'nın en büyük ikinci şehri olan Guadalajara'ya arabayla kırk beş dakika uzaklıkta, köy kadar uzun b i r süredir orada duruyordu. Bazı erkekler nazik ve ihtiyatlı itibarı ve son derece cazip kızları için kilometrelerce yol kat ederken, **genelevin** müşterilerinin en az dörtte biri kendi kapısının bir ya da iki mil yakınından geliyordu. Hatta bazıları eşleri derin bir uykuya daldığında evlilik yataklarından sıvışıyor ve birkaç saat sonra yüzlerinde bir gülümseme ve akıllanmamış bir eşle eve dönüyorlardı.

Benim için burası bir iş yeri idi, oyun değil. Elbette dürtülerim vardı ama San Francisco'dan ayrılmamın amacı Darren'da ve kendimde hatalı olan her şeyi geride bırakmaktı.

Ancak bir fahişeye aşık olduğumda hayatımın seyri bir kez daha değişecekti.

23 Ekim

"Ona karşı kötü hislerin var, değil mi, *hombre*?"

Miguel arkamdan yaklaştığında neredeyse merdivenden düşüyordum. 'Senin kalbini kıracak,' diye güldü. '*Chicas* böyle her zaman yaparım.'

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap verdim, ikimize de yalan söyleyerek. Ampulü değiştirdim, merdivenimi katladım, depoya geri götürdüm ve kızı yalnız bıraktım.

Kasabaya gidip yeni elektrik kabloları almak için kamyonete doğru yöneldim. Yatak odasının penceresine doğru baktığımda, kapalı perdesi hafifçe kıpırdadı. Perdenin arkasında onunla birlikte olmayı arzuluyordum. Gerçek şu ki, ona vurulmuştum.

Arabayı sürerken Madam Lola için çalışanların kendilerini şanslı kişiler olarak gördüklerine karar verdim. Zayıf kadınlar, Doğulu kadınlar, yaşlanan kadınlar, dövmeli kadınlar, Avrupalı kadınlar, kızılar, traşlılar ve bir tanesi terazinin dörtte birine vuruyordu.

... güvenli, temiz tesislerde tüm tatlar ve zevkler karşılandı.

Diğer fahişeler o kadar şanslı değildi. Kasabaya yaklaştıkça onları gördüm, zar zor giyinmişlerdi ve yol kenarlarında duruyorlardı ya da kırık plastik sandalyelerde dizlerini ayırarak oturuyorlardı. Diğerleri ise yıpranmış korkuluklar gibi tarlalarda geziniyordu.

Madam Lola'nın genelevini ziyaret eden erkeklerin çoğu kızlara karşı saygılı davranıyordu ama istisnalar da cinsel zevklerini artıracaksa sert davranma hakkı için para ödediklerine inanıyorlardı. İşte o zaman Miguel ve ben devreye girdik.

Şiddetten her zaman nefret etmişimdir, özellikle de kadınlara karşı. Benim annem, Dougie'nin annesi... ikisinin de hayatı bir erkeğin yersiz öfkesi yüzünden mahvolmuştu.

Beth evliliklerinin beşinci yılında Dougie'yi terk etmişti. Eve geldiğimde onu akşam yemeğini ailemle paylaşırken bulmuştum, boş bir eve dönmekten kaçınmak için çaresizdi. Destek olmak için orada olmadığmda, onun yerine Catherine'in kulağını bükmişti. Ama eminim ona söylemediği çok şey vardı.

"Senin sahip olduklarına asla sahip olamayacağım," diye mırıldandı bir akşam kadın onu terk ettikten sonra. Elindeki boş bira kutusu ile mutfak masası arasındaki mesafeyi yanlış değerlendirmişti. Catherine üst katta uyuyordu ve ben ona katılmak için can atıyordum.

"Elimde ne var o zaman? İçimi çektim ve kendimi yeni bir kendine acıma dalgasına açtım.

'Seni seven biri. Bir aile.'

'Bunu bulacaksın. Sadece doğru kişiyle tanışmalısın.

'Hayır, yapmayacağım, çünkü ben de babam gibiyim. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, er ya da geç hepimiz ebeveynlerimiz gibi oluruz. Sen de öyle olacaksın.

"Bu saçmalık. Ben Doreen gibi değilim, sen de baban gibi değilsin.

"Evet, öyleyim. Durdu ve fısıldamadan önce gözlerini ovuşturdu: "Ona vurdum.

"Kim? Annen mi?"

'Hayır, Beth.'

"Ne? Umarım onu yanlış duymuşumdur. "Ona vurmak" derken kazayla mı yaptın yoksa bilerek mi?

"Çok. Utanç içinde başını eğdi.

Şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla sandalyemin arkasına yaslandım. Annesinin maruz kaldığı onca şeye tanık olduktan sonra, hâlâ geçmişte tekrarlamaya meyilliydi. "Bunu neden yaptın? Şaşkınlıkla sordum.

"Bilmiyorum. Sürekli kızgın ve sinirli oluyorum ve sonra da saldırganlaşıyorum. Elimde değil.

'Tabii ki yardım edebilirsin! Karına sebepsiz yere vuramazsın. Neden?'

Yavaşça başını kaldırıp bana baktı, gözleri benimkilerin derinliklerine dalmıştı. 'Bilmesi gereken biri varsa, o da sensin. . .' Sesi kesildi ve ceketini alıp tökezleyerek evden çıktı.

İsteksizce onu takip ettim, kolumu beline dolayarak onu destekledim, kısa bir yolculukta uzun bir yürüyüşe hazırdım.

Kamyoneti vitrinin yanındaki yolun kenarına çekerken o geceye dair anılar aklımdan çıktı. Perdenin arkasındaki kızın şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Benim onu fark ettiğim gibi o da beni fark etmiş miydi? Sadece umut edebilirdim.

11 Şubat

Aylar boyunca, her gün farklı kitaplarda kendini kaybetmesini izledim. Seçtiği yazarlara sadıktı - her zaman Dickens, Huxley, Shakespeare ve Hemingway'in eserleri. Sanırım bu kitaplar ona, evi haline getirdiği genelevden uzak bir yere kaçış imkanı sunuyordu.

Genelevde nerede bakım çalışması yapsam, sadece yakınlığıyla bile beni durdururdu. Genelevde yaşayan ya da çalışan otuz kadar kadın arasında, sadece *varlığıyla* dünyamı durduran tek kişi oydu.

Omuzlarına kadar uzanan kumral saçlarının narin parlaklığı, zeytin teni ya da dolgun, gül pembesi dudakları değildi. ipek değildi.

Kalçalarına ve göğüslerine yapışan camisoles ya da beni sarhoş eden gözlerinin kahverengi uçurumu.

Kendini içinde bulduğu dünyaya karşı tamamen kayıtsız bir havası vardı. Diğer kızlar müşterilerin dikkatini çekmek için yarışırken, o ilgisizdi. Bu da onu cebi dolu olanlar için daha da cazip bir satın alma haline getiriyordu.

Meslektaşları istedikleri kadar erkek kabul ediyordu ama o çok seçiciydi - günde sadece bir tane kabul ediyordu ve hafta sonları asla kabul etmiyordu. Ve kendi kendini kısıtlaması ona büyük talep yaratıyordu. Müşterileri arasındaki zamanını Madam Lola'nın ofisinde ya da binanın arka tarafındaki yatak odasında görünmez olarak geçiriyordu.

Hiç konuşmadık; hiç göz teması kurmadık; ve onun bildiği kadarıyla ben yoktum. Ama bunun bir önemi yoktu. Luciana'ya kafayı takmışım.

Northampton, bugün

17:05.

"Neden bana Kenneth Jagger'dan bahsetmedin?" diye söze başladı.

Ergenlik çağındaki halinin biyolojik babasını kendine saklama kararı üzerine düşünmek için durakladı. Ardından, ortak oldukları dönemde hayatıyla ilgili sakladığı şeyleri açıklarken onu dikkatle dinledi.

Kaçtıktan sonra ilk durağının neden Londra olduğunu ve Doreen'in ölümünü çevreleyen koşulları nasıl keşfettiğini anlattı. Kenneth'la tanıştığından bahsetti ama kulağına ne fısıldadığını ya da biyolojik babasının tek oğlunu neden bir canavar olarak damgaladığını söylemeyi ihmal etti.

Doreen'le hiç tanışmamıştı ve yıllar boyunca onun hakkında sadece ufak tefek şeyler duymuştu. Doğal olarak, sevdiği adamın annesini merak etmiş ve daha fazlasını öğrenmek istemişti. Ama annesi tarafından itiraf ettiğinden çok daha fazla incitildiği açıktı.

Doreen'in bir fotoğrafını bile görmemişti, bu yüzden onun yerine zihninde bir resim oluşturmıştı. Ona göre Dusty Springfield'a benziyordu. Bunu ona bir kez söylemişti ve o da gülmüştü.

Yalnız kalmasın diye Doreen'in mezarı başında vakit geçirdiğinden bahsettiğinde, bu ona onun ne kadar hassas biri olduğunu hatırlattı. Ona verdiği dört çocuk için her zaman minnettar kalacaktı ama sonraki davranışları geçmişte yaptığı tüm iyilikleri silmişti.

"Sana Kenneth'ten bahsetmedim çünkü onu babam olarak kabul etmek istemedim," diye itiraf etti. "Tanıştığımız andan itibaren o adamdan nefret ettim ve benim onda gördüğüm şeyi senin de bende görmeni istemedim.

"Yine de o tam olarak senin olduğun gibiydi, hatta daha kötüsü. Bunu söylemenin duygusuzca bir şey olduğunu biliyordu, ama onun duygularını bağışlamamıştı, bu yüzden o da yumruklarını çekmeyecekti.

"Şimdi değil," diye düzeltti, "ama bir süre için, belki, evet.

"Madem ondan bu kadar nefret ediyordunuz, neden onu bulmaya çalıştınız?

"Kapanış.

'Ama o aldı sen yirmi beş yıllar için teklif Ben ve aynı nezaket, değil mi?'

Hiçbir şey söylemedi.

Böylesine önemli bir sır konusunda kendisine güvenmediği için kırılmıştı ama Dougie'nin zavallı Beth'e yönelik şiddet eğiliminden bahsetmediği için de kızgındı. Beth'le kendisi, Paula ve Baishali kadar yakın olmasalar da, üçünün Beth'e yardım edebileceğinden emindi. Ve bu, sonraki pek çok şeyi değiştirebilirdi.

Bu arada, onun süslü adamıyla ilişkisinin yürümediğine sevinmişti. Onun sesini hiç sevmemişti. Kimse o kadar mükemmel değildi; bunu eninde sonunda öğrenecekti. Kendisini kalp ağrısından kurtardığı için ona teşekkür etmeliydi.

"Öldüğünün farkında mısınız?" diye sordu durup dururken. "Yani, yasal olarak ölü. Kayıp bir kişinin öldüğünü ilan edebilmeniz için yedi yıl beklemeniz gerekir. Yani yedinci yıldönümünüzde,

Bir avukat tuttum ve birkaç ay sonra ölüm belgeni elime aldım.

"Ama hayatta olduğumu biliyordun?" diye cevap verdi, onun ani aldatmacasından tedirgin olmuştu.

"Bu doğru. Ama eğer bizimle olan hayatınıza değer vermediyseniz, o zaman benim için neden önemli olsun ki?

Onun nedenlerini anlıyordu ama yine de soğukkanlılığı onu rahatsız ediyordu. Onunla oynamaktan hoşlanıyordu.

"Yasal ya da ahlaki açıdan kolay değildi," diye devam etti, "ve çocuklara ve yetkililere karşı sen ölmüşsün gibi davranmak zorundaydım. Sonra seni aramak için tüm yolları tükettiğimi kanıtlamam gerekti. Ama bu işin kolay kısmıydı, çünkü Roger ve arkadaşlarımızın da ifade ettiği gibi, çok titiz davranmıştım. Bir yüksek mahkeme duruşmasından sonra, sen sadece bizim için değil, yasaların gözünde de ölmüştün.

'Neden bu kadar çaba sarf ediyorsunuz? Kulağa biraz anlamsız geliyor.

"Sana nasıl görüldüğü umurumda değil. Bunu yaptım çünkü Lazarus gibi dirilmeye karar verseydin - ki verdin - ve bunu senin için kolaylaştırmayacaktım. Ayrıca, sigorta paran Emily ve Robbie'nin üniversiteye gitmesine yardımcı oldu, yani ölümünün yasallığı hepimize fayda sağladı.

Onun karakterinin gücünü hafife aldığını bir kez daha anladığından, yelkenlerindeki rüzgâr biraz kesilmişti. Ve onun bu hareket tarzının kendisini nasıl hissettirdiğinden emin değildi.

"Cenazem mi vardı?" diye sordu umutla.

'Evet, ama sadece çocukların iyiliği için. Aslında altınıza bir çizgi çekmekten çok memnundular, çünkü ortadan kaybolan bir babaya sahip olmak boyunlarında bir değirmen taşıydı. Bu da hayatlarına devam etmelerine yardımcı oldu. Zaten büyüdüklerinde senin hakkında nadiren konuştular.

Bu son kısım doğru değildi ama bunu bilmesine gerek yoktu. Aslında onun adı geçtiğinde ve özellikle de ondan özlemle bahsettiklerinde dilini ısırmayı öğrenmişti.

Bunun bir yalan olduğunu da biliyordu ve James'in o web sitesinde söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

"Bana cenazemden biraz bahseder misiniz?" diye sordu, hala onun soğuk ilgisinden yaralanmıştı.

'Söyleyecek başka ne var? Köy mezarlığında boş bir mezarınız ve bir mezar taşınız var. Rahatladığımdan başka pek bir şey hatırlamıyorum.

Yine dürüst davranmıyordu ve adam onun tutarsızlıklarını gördü.

'Kocanızı gömdünüz ve bununla ilgili pek bir şey hatırlamıyor musunuz? Sana inanmıyorum.'

"Neye inandığınızı umursadığımı size düşündüren nedir? Aslında komik olmayan bir şey hakkında konuşurken insanların yaptığı gibi güldü.

'Madem bu kadar az önemsiyordunuz, neden bir mezar taşıyla uğraştınız?

"Dediğim gibi, çocukların iyiliği için.

'Ama benim hakkımda hiç konuşmadıklarını söylemişsiniz, o zaman neden bir mezarım olmasını istesinler ki?

Gözlerini kaçırdı ve cevap vermedi. Birkaç ayda bir çocuklardan biri hâlâ kilise bahçesine çiçek götürüyor ve Emily'nin sekiz yaşındayken çömlekçilik dersinde yaptığı vazoya yerleştiriyordu. Noel'de hep birlikte oraya yıllık ziyaretlerini yaparlardı - Emily bile, görünüşü kurtarmak için. Yılın bu zamanı Emily'nin onu düşünmesine izin verdiği tek zamandı.

Catherine'e yalvardı. 'Catherine, sana söz veriyorum, bugünden sonra bu beni son görüşün olacak. O yüzden lütfen. Birbirimize karşı dürüst olalım.'

"Sen dürüstlük hakkında ne bilirsin ki, Simon?" diye kesin bir dille cevap verdi.

'İnsanların hayatlarına devam etmeden önce buna ihtiyaç duyduklarını öğrendim. O zamanlar birbirimize söylememiz gereken çok şey vardı. Ama birçoğu seni incitecek olsa da her şeyi açıklamak için buradayım.

Haklısın, diye düşündü. Son birkaç saat içinde onu birçok kez incitmişti ve bunun buzdağının sadece görünen kısmı olabileceğine dair bir his vardı içinde. Sertçe nefes aldı.

"Çocuklar cenaze töreni düzenlemem için bana yalvardılar çünkü gömülecek bir ceset olmadığı için düzgün bir vedadan mahrum bırakıldıklarını düşünüyorlardı," diye açıkladı isteksizce. "Duymak istediğin bu mu? Tanıdığın herkes bunun için geldi. İçine seni hatırlatacak şeyler koymaları için en sevdiğin ağaç olan akçaağaçtan bir tabut bile sipariş ettim,

Bar bira tankardın ve futbol madalyaların gibi. Törenden sonra evde bir parti verdik ve senin hayatını kutladık.

Onu dikkatle dinledi ve bildiklerine rağmen gösterdiği çabadan etkilenerek gülümsedi.

"Bunu senin için yapmadım," diye ekledi sertçe. 'Beni kederli dolu oynamaya zorladığın her saniye kendimi hasta hissettim. Beni yalanına ortak ettin ve bunun için senden nefret ettim. Hâlâ da ediyorum. Benim seçimim olsaydı, dokunduğun her şeyi yakardım.

Gözleri azarlanmış bir köpeğinki gibi yere çöktü.

BÖLÜM ON DÖRT

SIMON

Los Telaros, Meksika, yirmi yıl önce 13

Mayıs

Dünyanın neresine gidersem gideyim, ölümün beni takip edeceği kesindi.

Coşku ve acıdan feryat eden yetişkin erkeklerin seslerinin yatak odası kapılarının altından sızması ve genelevin koridorlarında yankılanması olağan bir durumdu.

Ama o öğleden sonra duyduğum çığlıklar kadın çığlıklarıydı ve zevkten değil, sıkıntıdan kaynaklanıyordu. Ve Luciana'nın odasından nadiren sesler geliyordu. Boya kabımı ve fırçamı bırakıp merdivenlerden yukarı fırladım, koridoru geçtim ve yumruklarım ile kapısına vurdum.

"İyi misin? Endişeyle bağırdım. "Luciana!

İçeriden bir erkek sesi, kızın boğuk çığlıklarını bastırırken bir şeyler bağıırıyordu. Kolu çevirdim ama yerinden oynamadı, ben de panikledim, bacağımı kaldırdım ve içerideki itiş kakış devam ederken kapıyı tekmeledim.

Sonunda kapı çerçevesinden ayrıldı ve içeri koştum, ancak herhangi bir şeye veya kimseye odaklanamadan, ağır bir şey başımın yan tarafına çarptı. Vücudum duvara çarptı ve bir taş çuvalı gibi yere düştüm. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde kendimi yukarı kaldırmaya çalışırken ikinci darbe beni durdurdu.

Bu kez tepkim içgüdüsel oldu ve saldırganın çıplak ayak bileğini yakalayıp sertçe büküm. Sahibinin ayak bileği bir

Ama sonra üzerime tırmandı ve başıma ve boynuma bir yumruk yağdırdı. Yumruklar şiddetli ve öfkeli bir yayılım ateşi halinde üzerime yağarken kendimi korumaya çalıştım, başım acıya karşı giderek hissizleşiyordu. Çıplak cinsel organına gelen şanslı bir yumruk onu bir tarafa doğru kıvrılıp geçici olarak sakat bıraktı ve neredeyse ayaklarıma ulaşıyordum ama o benden önce davrandı ve yumruğu burnumu kırdı.

Yüzü bana doğru yaklaşırken başının iki yanından tuttum ama açıkta kalan gövdemden yararlanarak iki böbreğime birden vurdu. Sersemlemiş ve soluk soluğayken, kulaklarına yakın bir yere iki beceriksiz darbe indirdim ama bunlar onu daha da kızdırdı.

İlk kez onun görünüşüne baktım. Bir buçuk metre boyunda ve en az on altı taşlık yontulmuş kaslarıyla karşımdaki çıplak, kıllı yaratığın insan mı yoksa hayvan mı olduğunu sorguladım. İkincisine doğru kaydım.

Sonra bir süs eşyası aldı, başının üzerine kaldırdı ve gülerken tükürdü. Siyah, genişlemiş gözbebeklerinin ve salyalı ağzının göreceğim son şeyler olmasını bekliyordum ve aniden metal bir masa lambası belirip tepesine çarptığında kaçınılmaz olanı kabullenmiştim. Dizlerinin üzerine çöktü, yüzü şok ve şaşkınlıkla buruşmuştu. Lamba geriye doğru savruldu, sonra tekrar tekrar ona çarptı. Adamın gözleri parlak beyaz ovaler bırakarak başının arkasına doğru yuvarlandı ve ardından yüzüstü ıslak halının üzerine yığıldı.

Luciana'yı ancak o zaman fark ettim, yüzü karanlık bir kırmızılık içindeydi ve keçeleşmiş saçlarının ardına saklanmıştı. İç çamaşırı paramparçaydı ve lamba titreyen ellerinde sallanıyordu.

Yere yığılmış titana doğru süründüm ve spazm geçiren bedenini sabitlemek için onu yüz üstü yatırdım.

Benimle konuştuğu ilk sözler tüm duygulardan yoksundu.

"Bırak onu.

"Ambulans çağırmalıyız.

'Hiçbir şey yapmıyoruz. İçime zorla bir şeyler sokmasına izin vermediğimde, kızının dudağını ısırıldığını ve bunu ona yaptığında sessiz kaldığını söyledi. Bırakın hayvan hak ettiği şekilde ölsün.

Savunma için sunabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunun yerine, kendi dilini derinden ısırarak bir adamın etine odaklandım. Birlikte, kasılmalar yok olana kadar ağzının narin pembe kabarcıklarla dolmasını izledik. Sonunda beyni savaşmayı bıraktı ve ruhu geldiği yerden şeytanın kollarına doğru yolculuğuna başladı.

Topallayarak aşağı indiğim ve Madam Lola'yı Luciana'nın odasındaki çatışmadan haberdar ettiğim andan itibaren, adamın ya da öfkesinin izlerini ortadan kaldırmak için askeri bir hassasiyetle karşılık verdi. Beklenmedik bir pisliği ilk kez temizlemek zorunda kalmadığı izlenimini veriyordu.

Kapının önündeki kalıntılara aval aval bakan, dehşete düşmüş kızlardan oluşan kalabalığa emirleri iletirken otomatik pilota geçti. Başiboş havai fişekler gibi çeşitli yönlerde doğru kaçıyorlardı.

'Miguel - kamyonda vadilere ulaşmaya yetecek kadar benzin var mı?

"Evet.

'*Bueno*. Arkadan dolaşın. Geri kalanınız aşağıya inin ve misafirlerinizle ilgilenin.

Doğrudan Luciana'ya baktı. "Bunu ona kim yaptı?" diye sordu.

"Ben yaptım," diye cevap verdim ve Madam Lola onaylarcasına başını salladı. Güzel. Eğer bunu öğrenirlerse buradaki hiçbir erkek ona bir daha dokunmaz.

Bu konuda. Sen de bunu yapmadıklarından emin olacaksın.

Bir saat sonra Luciana'nın yüzü yolculuğun büyük bölümünde gözlemci bir sessizliğe bürünmüştü, bu sessizlik sadece onun yönlendirmeleriyle bozuluyordu.

Yolcu penceresinden geçen tarlalara baktı. Onunla konuşmak için can atıyordum ama az önce öldürdüğü adamın cesedinin arkamızda, kamyonetin arkasında sarılı durduğu düşünülürken bu durum pek de uygun değildi.

Arabayı ana yollardan uzaktaki toprak yollarda sürdüm ve adamın yok oluşunu acımadan izlemek için içinde ne kadar öfke biriktirmiş olabileceğini merak ettim. Bunu tamamen anlıyordum. Bir zamanlar ben de onun yerindeydim.

"İşte orada. Yırtık bir tırnağıyla işaret etti.

Kamyonu yolun kenarına, yanmış mısır tarlalarının arasına çektim. İki kürek aldık ve bir mezar kazmaya başladık. Toprak kurak ve inatçıydı, bu yüzden baharın ani sellerinin cesedini polietilen bir sal gibi vadiden aşağıya göndermeyeceği kadar derin bir hendek kazmak bir yaşıımızı aldı.

Sıkıca sarılmış plastiğin altında adamın yüz hatları ayırt edilemiyordu. Tüm gücümü kullanarak adamın iri cüssesini ayak bileklerinden tutup kamyonun altına aşağıdaki zemine çektim. Sonra onu çukuruna yuvarlamadan önce engebeli arazide sürükledim.

Luciana başını örten plastiği açmak için diz çöktü. Sonra aniden kot pantolonunun arkasından gümüş bir tabanca çıkardı. Hiç tereddüt etmeden tetiği iki kez çekip adamı önce sol gözünden, sonra da sağ gözünden vurunca donup kaldım. Kulaklarım çınlarken geriye doğru tökezledim.

'Bu çetelerin bir kartviziti,' diye açıkladı. 'Her iki gözündeki kurşun, görmemesi gereken bir şey gördüğü ve cezalandırıldığı anlamına geliyor. Eğer cesedi bulunursa, polis onun kendi adamlarından biri tarafından infaz edildiğini düşünecektir.'

Naylonu tekrar kafasına sararken ve üzerine toprak atarken tedirgin bir şekilde başımı salladım. Kürekleri kamyonun altına geri attık ama arkamı döndüğümde benden birkaç santim uzakta duruyordu. Sonra ağrıyan omuzlarımı kapıya doğru itti, ağzını kendine doğru çekti ve beni bedenimin daha önce hiç yaşamadığı bir tutkuyla öptü. Kırık burnuma değen burnunun acısı dayanılmazdı ve yüzüme yayılıyordu ama ona bu kadar yakın olmak için her şeyi feda etmeye değerdi.

O benim kemer tokamı gevşetti, ben de onun tişörtünü çıkardım ve kesiklerimiz, şişen derimiz ve ortaya çıkan mavi, sarı ve mor çürüklerden oluşan kaleydoskoplar birbirimize çarparken yüzümüz buruştu. Ve işimiz bittiğinde, çıktığımız gibi sessizce geneleve geri döndük.

23 Temmuz

Her gece yatağıma girerdi ve sessizce sevişirdik. Boğazlarımızda ölümün ve şehvetin acı tadının olduğu ilk seferimizin aksine, her zaman yavaş ve şehvetli bir deneyimdi. Sonra, işimizin bittiğine karar verdiğinde, kıyafetlerini giyer ve hiçbir şey olmamış gibi ortadan kaybolurdu.

Luciana ve ben onun bir adamı öldürdüğü gün hakkında hiç konuşmadık. Aslında, hiç konuşmadık. Benimle minnettarlığından mı seviştiğini yoksa beni kontrol etmenin bir yolu mu olduğunu merak ediyordum. Mesleği, paraları için kendini erkeklere teslim etmek anlamına geliyordu, bu yüzden ne zaman seks yapacağımızı bana dikte ederek, kimin sorumlu olduğuna şüphe yoktu.

Gerekçesinin bir önemi yoktu. Eğer seks onun havasını soluyabilmemin ve tenini tenimde hissedebilmemin tek yoluysa, bana sunduğu her şeye minnettardım. Ve günler haftalara, sonra da aylara ilerledikçe, her ziyaretinde odamda biraz daha uzun süre kaldı.

En büyük korkum her zaman sevdiğim kişinin başka biriyle aşk yaşadığını öğrenmek olmuştu. Ama Luciana'nın mesleği para karşılığında başka erkeklerle seks yapmak olduğu için, bu zina değildi. Bu bir işti. Onun ders dışı tek aktivitesinin ben olduğumdan bir an bile şüphe etmedim. Bu mükemmel bir ortaklıktı ve şimdiye kadar yaşadığım en karşılıklı tek eşli ilişkiydi.

14 Kasım

Kolun döndüğünü duyduğumda yan döndüm ve kapıya baktım. Gülümsedim ve onu içeri davet etmek için çarşafı geri çektim ama o yatağımın karşısındaki pencerenin yanındaki koltuğa oturmayı tercih etti. Bir sigara yaktı ve duman halkaları üflemeye başladı.

Sonunda, altı ay süren gece ilişkilerinin ardından Luciana zarını attı ve nereye düşeceğini görmek için dikkatle bekledi.

"Adım Luciana Fiorentino Marcanio," diye dikkatle başladı, "İtalya'da doğdum ve büyüdüm.

Kendimi yatak başlığına yasladım ve dikkatle dinledim.

"Babam bizi öldürtmeye çalıştıktan sonra annemle birlikte Meksika'ya geldim. Zengin ama kötü niyetli bir adamdı ve annemi taciz ediyordu, annemin kendisine ilgi gösteren herkesle ilişki yaşadığına inanıyordu. Annemin tek aşkı oydu ama paranoyası ve güvensizliği buna inanmasına izin vermiyordu. Annem onu terk edecek kadar güçlü değildi. Onu memnun etmek ve güvenini kazanmak için elinden geleni yaptı, ama birini bu kadar sık suçlarsanız, sonunda pes eder ve sizi haklı çıkarır. Onu iş arkadaşlarından birinin kollarına sürükledi. Ve sonunda babam bunu öğrendi. Sevgilisinin öldürülmesi için para verdi, ama onu hadım ettirmeden olmazdı. Annemin bundan ilk haberi, onun cinsel organını tuvalet masasının üzerinde hediye paketi yapılmış bir kutuda bulmasıyla oldu.

Kendi sigaramı yaktım ve uzun bir nefes çektim. Hikâyesi beni büyülemişti.

"Kız kardeşim Caterina ve ben büyüdükçe, kendi kendine bizim de annem gibi fahişe olacağımızı söyledi," diye devam etti. "Her hareketimizden şüpheleniyordu ve erkeklerle kaynaşmayalım diye okula gidip gelirken bize eşlik etmesi için muhafızlar tuttu. Ama Caterina ve bahçıvanımızın oğlu Federico yakınlaştılar - muhtemelen benden başka tek arkadaşı oydu. Babam onları birlikte konuşurken görünce Federico'yu o kadar kötü dövdürdü ki zavallı çocuk bir daha asla çalışmadı. Caterina teselli bulamıyordu ve kendini suçluyordu. Geleceğe baktığında tek gördüğü aynısının daha fazlasıydı ve bu şekilde yaşayamazdı. Bileklerini kesmeden önce babamın doğum gününe kadar bekledi ve onun bağlarından birinde öldü. Cesedini ben buldum.'

Durakladı ve ayaklarına baktı.

'Doğal olarak annem ve ben yıkılmıştık. Ama sanki biri kafasında bir düğmeye basmış gibiydi. Zaten bir kızını hayal kırıklığına uğratmıştı ve aynı hatayı tekrar yapmayacaktı. Böylece sadece pasaportlarımız ve hizmetçimizin birikimlerinden bize verdiği bir miktar parayla kaçtık ve onu bir daha hiç görmedik.

Luciana gözlerini kapattı.

"Bana saldıran adamı öldürdüm... O benim ellerimde ölen ilk kişi değildi. Annem ve ben kuzenlerimin yanında kalmak için Londra'ya kaçtık ve sonunda hayat güzeldi. Yaşadığımız yer İtalya gibi değildi.

Yaldızlı bir kafesin içindeydik - maddi değerimiz yoktu ama özgürlüğümüz vardı. Sonra babamın adamları bizi takip etti. Bir adam evimize geldi ve annemin kuzenini ve oğlunu kafalarından vurdu. Onu da öldürecekti ama arkasındaki mutfakta beni görmedi. Bir bıçak aldım ve onu boynundan bıçakladım, ama tetiği çekmeden ve annemi bacağından vurmadan önce değil. Onu iyileştirdim ve kaçtık, sonunda babamın bizi bulmayı asla düşünmeyeceği Meksika'ya gittik. Burada çalışmaya başladık, hayatta kalmak için bedenlerimizi sattık ve zamanla bu da diğer işlerden farksız hale geldi.

"Gömdüğümüz adam," diye araya girdim, "onu baban mı gönderdi?"

'?

"Hayır, o sadece canavarı tanıyamayan bir canavardı.

İçimde. Ben iki kez öldürdüm ve senin de öldürdüğünü biliyorum. Tekrar durdu ve benim donup kalmamı izledi.

"O gün odamda bana nasıl baktığını gördüm. Çoğu erkek kaçıp giderdi ama sen kaldın. Bana aşık olmuştun çünkü kendine benzer bir ruh bulduğunu düşünmüştün. O zaman anladım ki, her ne sebeple olursa olsun, kendini korumak için korkunç ama gerekli bir şey yapmıştın. Ve bir can almaktan daha korkunç bir şey yoktur. Beni tanıyordun.'

O anda ona geçmişimi anlatmayı düşündüm ama bu onun anıydı, benim değil.

"Annene ne oldu? Ben sordum. "Hâlâ Meksika'da mı?"

"Evet," diye gülümsedi. "Kendisi alt katta. Adı da Lola Marcanio.

"Anneniz Madam Lola mı?" diye sordum, şaşırmıştım.

Başını salladı. 'Ne düşündüğünüzü biliyorum - kızının bir fahişe olarak çalışmaya devam etmesine nasıl izin verebilir? Başka seçeneği yok! Sonunda önceki madamı satın alacak kadar para biriktirdiğimizde, annem beni bu işi bırakmaya ve onun yerine burayı yönetmesine yardım etmeye ikna etmeye çalıştı. Ama istediğim bu değildi. Muhasebe işlerinde ona yardım ediyorum ama fahişelik yapmaya devam ediyorum. Belki de bunu babama inat olsun diye yapıyorum; belki de hiçbir şeyi kontrol edemedim büyümüşken bir şeyleri kontrol etmek hoşuma gidiyor. Bilmiyorum. Ama.,

Doğru ya da yanlış, ben kendi seçimlerimi yapıyorum ve kendi hayatımı yaşıyorum ve bu iş de benim yapmayı seçtiğim şey.

Luciana sigarasını kül tablasında söndürdü ve gözlerini dışarıya, loş ışıklı kasabanın çatılarına dikti.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? diye sordum.

"Nerede olduğumuzu sadece eski hizmetçimiz biliyordu ve kimseye söylemedi. Bu sabah ondan babamın öldüğünü bildiren bir mektup aldım. Artık İtalya'ya, evime dönmeye hazırım. Ve sen de benimle geliyorsun.'

CATHERINE

Northampton, yirmi yıl önce 22

Ekim

Nicholson'daki dönen 's' harfi daha zarfı açmadan yazarının adını ele verdi.

Simon'ın üvey annesi Shirley'nin beş yıllık karşılıklı sessizlikten sonra neden bana yazdığını merak ediyordum.

İçinde Arthur'un bir fotoğrafının iliştilmiş olduğu beyaz bir kart vardı. Eklenmiş bir notta şöyle yazıyordu: *Hepiniz gelerseniz çok memnun olurum.*

Pencereden bahçeye baktım. Kenneth Jagger'ın kim olduğunu öğrenmek için hayatına girdiğimden beri Arthur'la yollarımız kesişmemişti. Ve ikisini de düşünmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ve şimdi elimde onun cenazesi için bir tören emri tutuyordum.

25 Ekim

Arthur'un yakılmasından sonra Shirley sessizce, "Kalbi kırıldığı için öldüğüne ikna oldum," diye itiraf etti. 'Lütfen beni yanlış anlama, seni suçlamıyorum. Ama sizin ziyaretinizden sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı.

Çocuklar, zar zor hatırladıkları bir büyükbabanın cenazesine sürüklenmekten hiç hoşlanmamış bir halde, Shirley'nin oturma odasının bir köşesinde oturmuş, cep telefonlarındaki bir oyunun etrafında toplanmışlardı. Bu arada beni mutfağa, az sayıdaki yas tutanlardan uzağa götürdü.

"Yaşıyor, değil mi?" diye sordu ciddiyetle, gözlerimin içine bakarak. "Simon'ı kastediyorum: o yaşıyor.

Tereddüt ettim, saklamak için mücadele ettiğim bir solucan kutusunu yeniden açmaya isteksizdim. Ama içten içe birilerine anlatmayı arzuluyordum. Kendine bir kadeh şarap doldurup bana da ikram etti ama başımı salladım.

"Arthur'u son görüşünüzden birkaç gün sonra," diye devam etti, "bana Kenneth'i sormak için eve geldiğinizi söyledi. Sonra bana Kenneth'in Simon'ın gerçek babası olduğu hikayesini anlattı. Hiçbir fikrim yoktu ama neden bir şey söylemediğini anlayabiliyordum çünkü Simon'ı kendi çocuğu gibi seviyordu. Hepsini tıkmak zorunda kalmak onu incitti. "Özür dilerim ama soracak başka kimsem yoktu," diye cevap verdim.

Acı dolu geçmişini gündeme getirmekle doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyordu. "Bir sebep sormuş olmanız gerektiğini biliyordu, bu yüzden

Roger'dan Kenneth'ı bulması için yardım istedim. Sanırım Arthur ona Kenneth'in eski bir okul arkadaşı ya da onun gibi bir şey olduğunu söylemiş. Uzun lafın kısası, Roger Arthur'u hapishaneyle temasa geçirdi ve onlar da Arthur'a size anlattıklarını anlattılar - Simon kaybolduktan sonra orada ortaya çıkmıştı.

"Çocuklara hiçbir şey söylemedim," diye savunmaya geçerek cevap verdim. "Bilmeleri gerektiğini düşünmüyorum.

Shirley kararlı bir şekilde, 'Ben olsam ben de yapmazdım,' dedi. 'Bu sadece daha fazla zarara neden olur. Arthur'a ne yaptığını gördüm. Doreen'in ve tek çocuğunun onu terk etmesine neden olacak ne yaptığını anlayamadı. Elimden geldikince, bunun onun hatası olmadığına onu ikna edemedim. Cesur bir yüz ifadesi takınmak için elinden geleni yaptı ama çok depresifleşti. Simon'ın eve dönmeyeceğini içten içe biliyordu ve sonunda kalbi ona ağır gelmeye başladı. Pes etti.'

Arthur hakkında geçmişte ne düşünmüş olursam olayım, oğlu için her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı ama bu yeterli değildi.

"Neden gittiği konusunda hâlâ bir fikrin yok mu?" "Bilmiyorum, Shirley. Sadece bilmiyorum.

'Bu çok gecikti ama özür dilerim,' diye ekledi iki elimi de tutarak. 'İkimiz adına da, sana vermemiz gereken desteği vermediğimiz için ve suçlamalar için özür dilerim. Sana çok kötü davrandık - ve ben de Arthur gibi mezara bu pişmanlıkla gideceğim.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. Ciddi olduğunu biliyordum. Ve şimdi onun ve Arthur'un Simon'ın kayıplarından ikisi olduğunu anladığımda, aramızda yıllarca süren acılar akıp gitmeye başladı. Başka kimseyi yok etmesine izin vermeyecektim.

Shirley takdirle gülümsedi, bardağını aldı ve oturma odasına geri döndü.

"Cumartesi gecesi için bir planın var mı? diye sordum. Başını salladı. "Saat altı gibi bize gel, bir şeyler yiyelim, böylece torunlarınla doğru düzgün tanışabilirsin.

Minnettar bir şekilde başını salladı ve ilişkimizde yeni bir sayfa açıldı.

Northampton, bugün

17.50'de.

Sırıtarak başladı ama çok geçmeden öksürüyormuş gibi yaparak bile bunu gizleyemez hale geldi.

"Özür dilerim," dedi ve kıkırdamasını engellemek için elini ağzına götürdü. Adam kızın tepkisinden ürkererek ona ters ters baktı. Gün boyunca çeşitli kıkırdamalara tanık olmuştu ama hiçbiri eğlenceye benzemiyordu.

"Kaba olmak istemiyorum," diye devam etti, "gerçekten istemiyorum. Ama bana bir kadına aşık olduğunu söylediğinde nasıl tepki vermem gerekiyor?

fahişeye mi?'

Kolundan bir mendil çıkarıp gözlerini sildi, hâlâ olayın saçmalığına gülüyordu. Dün biri ona kayıp kocasının yeniden ortaya çıkmak üzere olduğunu ve yirmi beş yıldır dünya turuna çıktığını açıklayacağını söylese inanmazdı. Bu arada en iyi arkadaşlarından birini öldürmüş ve kalbini de kendisi gibi insanları öldürmekten çekinmeyen bir fahişeye vermişti.

Kahkahaları azalırken, adamın söylediği ve yaptığı her şeyi tamamen kavrayıp kavrayamayacağını merak etti. Ne zaman kafasını yeni bir vahiyle doldurmaya çalışsa, bir öncekini gölgede bırakan bir başkası geliyordu. Düşüncelerini toparlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Odadan çıkıp bahçeye yöneldiğinde hiçbir şey söylemedi. Dışarı çıktığında ne yapacağını bilemiyordu, bu yüzden çamaşır ipindeki giysileri çıkardı ve Pilates derslerinde öğrendiği nefes alma tekniklerini iyi bir şekilde kullandı.

Oturma odasında kaldı ve Arthur'u düşündü. Uzun zamandır babasıyla ilgili anıları, Doreen'le ilgili mutsuz anılarına bağlı kalmıştı. Annesinin arkasındaki adamı, onu kendi çocuğu gibi seven adamı takdir etmeyi başaramamıştı.

Anne ve babası da oğullarına ne olduğunu bilerek mezara gitmemişti. Sadece Kenneth meseleyi çözebilmişti ve bunu en az hak eden de oydu.

"Özür dilerim baba," diye fısıldadı ve eliyle gözlerinin kenarlarını sildi.

Saat 18.00'de.

"Teselli olacaksa, yeniden aşık olmayı planlamamıştım," diye arkasından gelen ses onu irkiltti.

Mutfakta elinde kırmızı bir kurulama bezi, boğa güreşindeki bir matador gibi duruyordu. Kendi kendine, bir fahişenin ona nasıl kendisinden daha iyi bir hayat verebileceğini sordukça, kendini daha çok yaralıyordu.

"Senden ne kadar aldı?" diye tersledi. 'Elli pound mu? Yüz pound mu? Yoksa düzenli bir müşteri olduğunuz için indirim mi aldınız?

Cevap vermedi çünkü öfkenin onun önemsiz bir yanını ortaya çıkardığı açıktı. Bunu ona tekrar açıklamaya çalışmanın değip değmeyeceğini ya da sadece duymak istediklerini mi duyacağını tarttı.

"Mükemmel bir eş gibi görünüyorsunuz," diye devam etti. 'Yani, ikiniz de bir çırpıda cinayet işleyebiliyorsunuz. En azından o cesedi gömdünüz ve Paula'ya yaptığınız gibi sokağın ortasında bırakmadınız. Aslında, bu yüzden mi buradasın? Fahişe oyuna geri mi döndü de eve geldin?'

"Hayır, Catherine," diye yorgunca cevap verdi. "Luciana'ya çok geç olmadan seninle aramı düzeltereğime söz verdim.

'Bana yaptıklarını asla telafi edemezsin. Ve bir fahişenin merhametine ihtiyacım yok.'

Kilerin yanındaki, Bali'den aldığı süslü ahşap resim çerçeveleriyle kaplı duvar dikkatini dağıttı. Bugünlerde dikkati çok dağılıyordu.

İçlerinde çocuklarının fotoğrafları vardı. Onsuz hayatın enstantaneleri yirmi yıla yayılmıştı ve ne olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

"Bu Robbie mi?" diye sordu, mavi Ford Fiesta'nın yanında duran bir çocuğu göstererek. Kadın başıyla onayladı. "Luca'ya çok benziyor.

"Kim o?

'Oğlum,' diye cevap verdi. "Benim de bir kızım var.

Çenesi düştü. Ama tekrar çileden çıkmaya fırsat bulamadan, ön kapının açılma sesiyle oldukları yerde kalakaldılar. Emily mutfığa girene kadar zaman dondu.

"Anne, çantamı içeride mi unuttum?" diye söze başladı, annesinin misafiri olduğunu fark etmeden önce. Annesinin yüzüne yayılan panikten habersiz, "Ah, pardon," dedi. Anne ve babası sanki gizli bir ilişki yarıda kesilmiş gibi birbirlerine ters ters baktılar.

Anne, diye kendi kendine sessizce tekrarladı. Onu o sabah kulübeye vardığında yanından geçen kız olarak tanıdı ve en son küçük bir çocukken gördüğü kızında kendini kaybetti. *Ne kadar çok şey kaçırmışım?* diye düşündü. *Sadece ne kadarını?*

Catherine'in beyni ağır çekime geçti, kızına karşılarındaki yabancıнын kimliği hakkında tek kelime bile açıklama yapamadı. Adam konuşmak için ağzını açtığında taş kesilmişti.

"Merhaba," dedi, "ben Darren. Kibarca gülümsedi ve elini Emily'ye doğru uzattı. Aklına gelen ilk isim buydu. Eski alışkanlıklar zor ölür.

"Merhaba," diye cevap verdi, elini sıktı ama hala bu sıcak ellere sahip şık beyefendinin kim olduğundan emin değildi.

'Ben annenin eski bir okul arkadaşayım,' dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Emily heyecanla. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum.

"Evet, sen de. Catherine'i uzun yıllardır görmedim ve buradan geçiyordum, bu yüzden hala burada yaşıyor olma ihtimaline karşı uğrayayım dedim.

Catherine onun inandırıcı bir yalancı olduğunu kabul etti, ama o kadar çok pratik yapmıştı ki. Baba kız konuşurken kendini farlara yakalanmış bir tavşan gibi hissediyor, onların bakışlarından nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

"Ben onun kızıyım, Emily," diye teklif etti. 'Peki annem okuldayken nasıl biriydi? Eminim çok iyi bir çocuktur.

Güldü. "Öyle de denebilir. Zeki bir kızdı, kaderi hep iyi şeyler yapmaktı.

"Sana dükkanlarından bahsetti mi? Emily annesinin başarılarıyla gurur duyduğunu belli ederek sordu. "Şu anda sekiz tane var... Londra'da King's Road'da bile bir tane var.

Gülümsedi. "Evet, kendisi için çok iyi şeyler yaptı.

"Neyse anne, çantamı burada mı bıraktım?

'Ben Emin değilim,' diye kekeledi.

Emily oturma odasına doğru yönelirken, "Bir bakayım," diye cevap verdi. Emily'nin yokluğunda, Emily'nin annesi ve babası birbirlerine baktılar - erkek Emily ile tanıştığı için mutluydu, kadın ise kimliğini açıklamadığı için minnettardı. Emily çantasıyla dönene kadar sessiz kaldılar.

Buldum. Bu akşam yemeğe gelmek istiyor musun anne? Olivia büyükannesini görmek istiyor ama arkadaşınla meşgulsen başka bir akşam yapabiliriz?

Emily 'büyükanne' kelimesini söylediğinde onun tepki verdiğini gördü ve ailesi hakkında bilmeye hakkı olmayan şeyleri öğrenmesine sinirlendi. "Onun yerine yarın gelebilir miyim?" diye sordu, sesi kırılmak üzereydi. Kızına gitmesini vasiyet etti.

"Elbette," diye yanıtladı Emily ve kapıya ulaştı, sonra arkasını döndü. "Darren, eğer annemle aynı okula gittiysen, babam Simon'ı da tanıyor olmalısın?"

Tırnaklarını avucunun içine gömdü. "Onu hatırlıyorum ama ne yazık ki çok iyi tanı mıyordum."

"Ah," dedi Emily, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. 'Şey, seninle tanışmak güzeldi. Yarın görüşürüz, anne.'

Kapı kapandı ve rahatlamış ama garip bir sessizlik içinde kalarak yavaş yavaş yeryüzüne geri indiler.

"Sana benziyor. ." diye başladı sonunda, ama kadın ilgilenmedi.

"Yapma," diye cevap verdi. "Sadece yapma."

BÖLÜM ON BEŞ

CATHERINE

Northampton, on yıl önce 14

Ağustos

Fox & Hounds'un toplantı salonunun duvarında asılı televizyona bakarak birbirimize sokulmuş bir şekilde oturduk. Gergin bir heyecanla tırnaklarımı masa üstüne vurmakla, nemli bir bira altlığıyla oynamak arasında gidip geliyor, bekliyordum.

Civil civil genç sunucu görmek için toplandığımız şeyi açıklamadan önce on dakika sonsuzluk gibi geldi. Ev sahibi sesi yükseltti ve tıklım tıklım dolu salona bir anda sessizlik çöktü.

'Sırada ilk *Top of The Pops* performansını gerçekleştiren bir grup var. Bu haftanın dört numarasında "Find Your Way Home" ile Driver var.

Kamera, gitaristin şarkının açılış ölçülerini tıngırdattığı yakın çekime geçerken, coşkulu bir bar alkışladı ve tezahürat yaptı.

Bu o! Bu o!' Kendimi durduramayarak bağırdım. Herkesin görebileceği şekilde oğlum James televizyonda grubuyla birlikte çalışıyordu.

James, özellikle de lisede müzikle ilgilenen diğer üç arkadaşıyla bir grup kurduktan sonra, üniversiteyi bırakın ikinci kez düşünmeyi, ilk kez bile aklına getirmemişti. Simon'ın eski garaj-ofisinde her gece saatlerce prova yapıyorlardı ve ben de onlara

gürültülerinden şikayet eden komşuları durdurmak için yerel kümes hayvanı çiftliğinden boş yumurta kutularıyla duvarlar.

James on altı yaşına geldiğinde, küçük oğlum özgür bir adam oldu ve ilk isyan eylemi, bir avuç ortalama GCSE sonucu ve kalbini takip etmek için dünyadaki tüm zamanlarla okulu terk etmek oldu. Onun için seçtiğim şey bu değildi. Yıllar boyunca şov dünyasındaki kayıplar hakkında yeterince şey okumuştum ve bunun öngörülemez ve affetmez bir sektör olduğunu biliyordum. Ama tıpkı kendi hayallerimde ve butikte yaptığım gibi, oğlumu da onu işsizlik bürosuna götürecek olsa bile kendi hayallerinin peşinden gitmesi için cesaretlendirdim.

Kararlılıklarının karşılığını alabilmeleri için grubunun altı yıl boyunca tozlu mekanlarda çalışması gerekti. Bir plak şirketi A&R'ı onları Cornwall'daki küçük bir rock festivalinde izledi ve potansiyellerini fark etti.

Sonunda, üçüncü single'ları 'Find Your Way Home' Radio 1 tarafından seçildi ve çok geçmeden genç görünümüleri onları dergi sayfalarına, dedikodu sütunlarına ve listelere taşıdı. *Top of the Pops* ise ilk büyük televizyon gösterileri oldu.

Robbie büyükannesi Shirley ve Emily'ye gözlerini silmeleri için mendil uzattı ve mendile ihtiyacı olan sadece onlar değildi. Tom, artık birlikte olmamamıza rağmen çocukların hayatında kalmaya devam etmiş ve sevgili nişanlısı Amanda ile birlikte barda bize katılmıştı. Sık sık Driver'ın konserlerine gelirdi ve üç buçuk dakikalık TV şöhretleri sona erdiğinde, o da ben de gözyaşları içindeydik. Yerel bardaki herkes James'i hayatı boyunca tanımış ve benim gurur duygumu paylaşmıştı.

Ama elbette tüm çocuklarımla gurur duyuyordum. Robbie, gençlik yıllarında bile grubun en sessizi olarak kalmıştı. Ama kendi kendine uyguladığı sürgünün üstesinden geldi ve bilgisayarlar, sabit diskler ve mega şeylerle ilgili gerçekten anlamadığım şeyler okumak için Sunderland Üniversitesi'ne kadar taşınarak hepimizi şaşırttı. Mezuniyetine daha zaman varken, Güney Londra'da oyunlar için grafik tasarlayan bir iş teklifi almış ve kabul etmişti.

Emily, annesinin ve büyükannesinin giyim ve tasarıma olan ilgisini bir adım öteye taşıdı ve ilk yılına başlamak için sabırsızlanıyordu

London College of Fashion'da okudu. Erkekleri cezbetmek için kardeşinin *Top of the Pops*'a çıktığını söylemekten daha kolay bir yol olmasa da, onun gözü sadece Selena'nın oğlu Daniel'deydi.

Sonsuza dek sevgili olmuşlardı ve onları birlikte birbirlerini güldürürken izlemek bana Simon ve benim o yaşlardaki halimi hatırlatıyordu. Daniel'in onu Simon'ın beni incittiği gibi incitmemesi için Tanrı'ya dua ettim.

Barda aileme ve arkadaşlarıma baktım, halimden memnundum. Hayatımda önemli biri yoktu ama çok sevdiğim üç çocuğum ve ülke çapında beş butiğe ulaşan bir işim vardı. Biri Londra'da olmak üzere üç tane daha açmayı planlıyordum ve hayatım olabildiğince mükemmele yakındı. Ama hayatınızın en güzel anları tam da bu anlardır - sadece anlar.

Ve tasarımları gereği, anlar uzun sürmez.

SIMON

Montefalco, İtalya, on yıl önce 3

Temmuz

'Bu benim payım. Sen kazandın, dostum,' diye soludum ve kurşuni bacaklarımı kırmızı çamurda sürükleyerek pagodanın gölgesi altındaki buzlu suya doğru ilerledim.

Susuzluğumu gidermek için şişenin tamamını mideye indirirken koçum Stefan gülümsedi ve bana başıyla onay işareti yaptı. Ona el sallayarak veda ettim, terleyen alnımı havluyla sildim ve nefesimi tuttum. Hem çılgın bir köpek hem de bir İngiliz olarak yakıcı İtalyan yaz güneşi altında bir öğleden sonra tenis dersi planladığım için kendime lanet ettim.

Etrafıma sürekli hayranlık duyuyordum. Nefes kesici vadilerimize ve üzüm bağlarımıza yüzlerce kez bakmış olmalıyım, ancak etrafımdaki muhteşem ülkenin sıcak kucaklamasını asla hafife almadım.

İtalya'ya ilk geldiğimizde, Luciana ve beni bekleyen muhtemel hayat konusunda tereddütlerim vardı. Kısıtlı imkânlarla kıt kanaat geçinmek benim için ikinci doğaydı ama birden kendimi hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir zenginliği miras almış bir kadına aşık bulmuştum. Ve istikrar potansiyeli beni alışık olduğumdan endişe verici derecede uzaklaştıracaktı. Normalliğin sıcaklığını bir kez tatmıştım ve bunun benden koparılmasının acısını da biliyordum.

Luciana varışımızdaki endişemi hissetti ve şoförü rahmetli *babasının* Bentley'ini açık demir kapılardan geçirip tuğla döşeli araba yoluna çıkarırken elimi güven verici bir şekilde sıktı.

Güneş önümüzde uzanan ve Luciana'nın bir zamanlar evim dediği geniş villanın arkasında saklambaç oynarken gözlerimi kısıtım. Çiçek tarhları ve pişmiş toprak saksılardaki lavanta bitkileri havayı kokularıyla dolduruyordu.

Üç yüz yıldır o noktada bir evin nasıl durduğunu anlatırken devasa ahşap kapılarından geçtik. Ev, gölgesinde yaşayanlara sahibinin önemini hatırlatmak istercesine Montefalco kasabasının bir mil yukarısına kasıtlı olarak inşa edilmişti.

Luciana hizmetçisi, kurtarıcısı ve eski dostu Marianna'yı görür görmez kollarına kapandı ve geçmişteki yardımları için minnettarlıkla ağladı. Onda ilk kez böyle bir kırılganlık görüyordum. Birlikte villanın perili koridorlarında dolaştılar, Luciana'nın kız kardeşiyle ilgili kayıp anılarını yeniden yaşadılar ve babasının hayaletleriyle yüzleştiler.

Luciana'nın çocukluk anılarından Sinyor Marcanio hakkında hiç de olumlu hikâyeler duymamıştım. Ama sessizce, evinde bu kadar kaba davranan bir adamda hayranlık uyandıracak bir şeyler buldum.

Binanın cazibesini sempatik ve titiz bir çabayla restore etmişti. Çift cepheli geniş oturma odası, duvarları yaklaşık yirmi metre yüksekliğindeki kirişli tavanı destekleyen merkez parçayı oluşturuyordu. Şömine odanın odak noktasıydı, ayakta duruyordu

asla içeri davet edilmeyecek bir cemaat için hazır bir kilise sunağı gibi.

Ancak tertemiz dekorda herhangi bir kişisel dokunuş yoktu ve etrafa saçılmış aile fotoğrafları ya da biblolar yoktu, sadece özenle seçilmiş soyut tablolar, süslü cam süsler ve egzotik bir akvaryum vardı. Luciana bir adamın kalbinde değil, tasarımıyla büyümüştü.

Arnavut kaldırımlı avluların geniş, tatlı çimenliklerle kesiştiği, bazılarının yapraklı sarmaşıklarla kaplı ahşap pagodaların altında güneşten saklandığı bahçelere doğru yol aldık. Ana terasın konumu yüz seksen derecelik bir manzaraya olanak tanıyordu ve taş döşeli bir patika aşağıya, tenis kortuna ve yüzme havuzuna doğru eğimliydi. Ve nasıl bir manzara ydı: kilometrelerce uzanan üzüm bağları ve vadiler göz alabildiğine yeşil ve kahverenginin alternatif tonlarına boyanmıştı.

"Burada mutlu olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu bana, kanyonlara ve ovalara bakan bir duvarın üzerine tünemiş otururken.

'Alışmak biraz zaman alacak ama evet, yapabilirim. Daha da önemlisi, sen yapabilir misin?

'Seninle olduğum sürece her yerde mutlu olabilirim,' diye cevap verdi.

Luciana'nın geçmişine yaptığı yolculuk nispeten sorunsuzdu. Sinyor Marcanio ölümcül felç geçirmeden önce vasiyet bırakmamıştı, bu nedenle mal varlığı ve işleri otomatik olarak boşanmadığı karısına verildi. Ancak Madam Lola'nın kalıcı olarak geri dönmek gibi bir arzusu yoktu ve Meksika'da kalarak birkaç ayda bir iki haftalığına bizi ziyaret etti. Orada olması gereken ve kanıtlayacak bir şeyleri olan Luciana'ydı.

Kendini babasının ticari işlerine adadı, ancak onun varlığını silmek yıllar aldı. Yatırımları geniş ve çok sayıdaydı ve değerleri ilk tahminlerinin çok ötesindeydi. Kendi muhasebecileri bir Alaaddin'in mağarasında saygınlık maskesi takmış, radar altı anlaşmalar ortaya çıkardı, bu yüzden sadece meşru girişimler kalana kadar her bir kara koyunu şirket portföyünden ayıkladı.

Luciana, evden uzaklaştırılan adamların Sinyor Marcanio'dan geriye kalan birkaç izi de temizlemesini sağladı. Giysileri hayır kurumlarına bağışlandı, mücevherleri açık artırmaya çıkarıldı ve elde edilen gelir aile içi şiddet mağdurları için bir sığınma evine bağışlandı. Kısa bir süre, ben ayrıldıktan sonra Catherine'in eşyalarım ne yaptığını merak ettim.

Ardından, başları öne eğik bir şekilde yanımızdan geçip giden küçük hizmetçi, temizlikçi, aşçı ve bahçıvan ordusuna bu yeni rejimin sonuncusu olmayacağı konusunda güvence verdi.

O babasının işlerini çözmekle meşgulken ben de Sinyor Marcanio'nun genişleyen ve büyük ölçüde göz ardı edilen üzüm bağlarına odaklandım. Şarap üretimini bir hobi olarak görüyordu ve Caterina'nın intihar ettiği yer olduğu için Luciana'nın henüz hatırlamaya hazır olduğu bir alan değildi.

Bununla birlikte, yaratma ve inşa etme arzum bir kez daha baş gösterdiğinde, potansiyelini merak ettim. Bir şaraphanenin işleyişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama hızlı öğrenen ve istekli bir öğrenciydim. Müdür bana sabırla arazi sulamadan hasat edilen üzümlerin preslenmesine ve şişeleme tesislerinin tedarikine kadar her şeyi öğretirken, babasının eğlencesini kârlı bir ürüne dönüştürmeden önce uzun yıllar sıkı çalışmam ve kararlı olmam gerektiğini biliyordum.

Bu kadar mükemmel bir hayat yaşayabileceğimi hiç hayal etmemiştim ama Luciana ve ben buna çok yaklaştık. Ancak mükemmelliğin bir bedeli vardı ve ben ona gerçeklerimi anlatırken ne kadar bedel ödeyeceğimden korkuyordum. Birlikte geçirdiğimiz yıllar ilerledikçe, olduğum adamı beni yeniden inşa eden kadından saklamak giderek artan bir yük haline geldi.

1 Eylül

Luciana geçmişinin karmaşık bölümlerinde bana cesurca yol gösterirken onun elini tutmuştum. Ama o benim geçmişim hakkında ne biliyordu?

Gerçekte, başkalarını yok ederek yaşadığım bir hayatın enstantaneleri olan küçük lokmaları vermiştim. Kızımız Sofia doğduğunda babalık içgüdümü gözlemleyerek çocukların bir zamanlar hayatımda bir rol oynadığını tahmin etmişti.

Bedenini ilk kez kollarımın arasına aldığımda, kulağına bir daha kullanacağımı hiç düşünmediğim sözler fısıldadım: 'Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ve bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra oğlumuz Luca dünyaya geldiğinde, yolculuğum ne kadar tehlikeli olursa olsun sözümünden dönmek için asla bir nedenim olmayacağına yemin ettim.

Çoğu insan kendisine ikinci bir şans verildiği için bile şanslıdır. Ailem benim üçüncü şansımdı ve artık kusurlarımı saklamak, maceralarımı yanlış anlatmak ya da gerçeklerimi ondan gizlemek istemiyordum. Luciana'ya koşulsuz sevgi ve sadakat göstermişim ama geçmişteki pek çok eylemi, tepkiyi ve yansımayı derimin derinliklerinde sakladığım için çok az dürüstlüğü vardı.

Bahçe teraslarının en alt katında oturmuş, güneşin üzüm bağlarının üzerinde dondurma gibi erimesini izliyorduk ki, sessizliğim hakkında yorum yaptı.

"Sorunlu bir adamın yüzüne sahipsiniz," diye söze başladı.

İnkâr etmeyi düşündüm ama bütün maskelerimin ardını görebiliyordu.

"Benim hakkımda bilmen gerektiğini düşündüğüm şeyler var," diye cevap verdim, çirkin sözlerimle etrafımızdaki güzelliği bozmaktan korkarak.

"Bana hazır olduğunuz için söyleyin, söylemeniz gerektiğini düşündüğünüz için değil.

"Öyleyim, gerçekten, ama nasıl tepki vereceğinden korkuyorum.

"Bana söyleyebileceğin hiçbir şey senin hakkında daha az düşünmeme neden olamaz Simon.

Ne kafam ne de göğüs kafesime çarpan kalbim ikna olmuştu. Ama Catherine'le nasıl tanıştığımı ve birlikte sahip olduğumuz çocukları anlatırken kurdelelerimin çözülmesine engel olamadım. Sonra her şeyin nasıl çok ama çok yanlış gittiğini, Billy'yi, neden onu terk etmekten başka çarem olmadığını, nereye gittiğimi, annemi, babalarımı ve sonra da seyahatlerimi ayrıntılarıyla hatırladım.

Ölü bir adamın kimliğini nasıl ortadan kaldırdığımı, Key West'teki eski bir arkadaşımı neden susturduğumu ve suçluluk duygumun neredeyse kendimi yok etmemle nasıl ortaya çıktığını anlattım. Ve aynı koşullar altında muhtemelen aynı şeyleri tekrar yapacağımı itiraf ettim

Çünkü kendi çarpık yolunda, buna değmişti. Beni Luciana'ya götürmüştü.

Gerekli gördüğü her türlü cezayı ya da sonucu kabul etmeye hazırdım. İlk kez, hakkımda neredeyse benim kadar çok şey bilen birinin huzurundaydım. Ve ancak geçmişim tamamlandığında sessizliği bozmasını beklerken yumruklarım gevşedi.

'Yapman gerekeni yaptın,' dedi sonunda. 'Seni Tanrı'dan başka kimse yargılayamaz, Simon. Ben yargılamayacağım. Yalan söyleyip yaptığın şeylerin zalimce ve bencilce olmadığını ya da hak etmeyen insanları incitmediğini söyleyemem ama bunu kendin de biliyorsun. Ve eğer şu anda sevdiğim adam ve baba olmak için tüm bunlara katlanmak zorunda kaldıysan, öyle olsun.

On beş yılımı harcayarak inşa ettiğim baraj gözyaşlarımın ağırlığı altında yıkılırken koltuğundan kalktı, kucağıma oturdu ve kollarını omuzlarıma doladı.

'Ama aileden sonsuza dek saklanamazsın,' diye fısıldadı. 'Catherine kocasına ne olduğunu bilmeyi hak ediyor ve çocuklarınız da babalarının neden gittiğini bilmeyi hak ediyor. Senin, onların... herkesin parçaları bir araya getirme şansına ihtiyacı var.

Başımı, benimkine her zaman açık olacağını bildiğim bir kalbe yasladım. Ama onunki uzun süre atmaya mahkum değildi.

Northampton, bugün

18.15'te.

İtalya'daki hayatıyla ilgili çizdiği resim çok canlıydı ve onu acı bir şekilde aldatılmış hissettiriyordu.

"Bunlar *bizim* hayallerimizdi," dedi acıyla. 'İtalya'da emekli olacaktık - sen ve ben... Onlar senin değildi ki alıp başka biriyle yaşayasın.

Onun gözünden kaçarak mutfakta ilerledi ve dolaptan bir şişe şarap çıkardı. Evde sadece misafirler için alkol bulundururdu ve dudaklarından bir damla bile geçmeyeli yirmi yıl olmuştu. Ama bir kadehe ihtiyacı varsa, o da bugündü.

"Bu yıl iyi bir yıl," diye uygunsuz bir şekilde teklif etti. "Neymiş o?"

"Şarap. Bizim şaraplarımızdan biri - yanılmıyorsam 2008.

Etikete bir göz attı: *Caterina's Vineyard* yazıyordu. Gözlerini devirdi, her şeye rağmen kendine bir bardak doldurdu ve tereddütlü bir yudum aldı ama şarabın tadı hatırladığı gibi değildi - ya da belki de adamın temas ettiği her şey ağzında ekşi bir tat bırakmaya mahkûmdu. Bardağı geri kalanını lavaboya döktü.

Luciana'nın itirafına verdiği tepkiyi düşündü ve onu neden bu kadar kolay affettiğini anlayamadı. Ve iş işlediği suçlarla yüzleşmeye geldiğinde ahlaki pusulasını düzeltmek için bir fahişenin gerekmesi onu kızdırmıştı.

"Sanırım bu onun hakkında bir şeyler söylüyor, değil mi?" diye söze başladı. 'Yani, bedenini satan ve evli bir adamdan iki gayrimeşru çocuk sahibi olan bir kadının onu cinayet işlediği için affetmesine neden şaşırdığımı bilmiyorum. Pek Rahibe Teresa sayılmaz, değil mi?"

"Hakkımda ne istersen söyle Catherine, bunu kaldıracak kadar yağlı ve çirkinim," diye savunmaya geçti, "birazını da hak ediyordum ama Luciana'yı ve çocuklarımı bu işe bulaştırma. Onlar sana hiçbir şey yapmadı. Duyduklarınız hoşunuza gitmediyse özür dilerim, ama gerçek bu ve bu büyük şemada buraya nasıl geldiğim önemli değil. Çünkü artık buradayım ve sizinle barışmak istiyorum.

"Barışmak mı? Ne kadar cömertsin! Tanrım, adamım, ellerin ve dizlerin üzerinde af diliyor olmalıydın! Burada olmalıydın çünkü bize yaptığın şeyin korkunç olduğunu kendi aptal benliğinle fark ettin, benim yerime geçmen söylendiği için değil.

"O senin yedeğin değildi.

"Hepimizi onlarla değiştirdiniz.

"Başka bir aile kurmayı planlamamıştım.

"Bir fahişeyle, unutmayalım.

"Hayır, Luciana ile.

'Bir fahişe - ona kendin bile öyle dedin. Ve bir katil.' "Ona böyle şeyler söylemeyin lütfen.

'Ama o böyle b i r i , değil mi? İki kişiyi öldüren bir fahişe. En azından birçok ortak noktanız vardı.'

'Ne yaptığı önemli değil,' diye bağırdı. "O benim çocuklarımla annesi.

Sözlerindeki ironiyi fark ettiğinde artık çok geçti. "Peki ben neydim?" diye bağırarak bardağı lavaboya fırlattı, paramparça ediyor. 'Bir deneme mi? Diğer çocuklarının annesi umurunda bile değildi! Cüzdanında para olsa her erkekle yatacak bir kadın için bizi sattın! Ve benden ona biraz saygı göstermemi mi bekliyorsun?'

"Gerçekten anlamıyorsun," diye cevap verdi başını sallayarak.

Luciana'nın tepkisi onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı. Luciana'nın yapısında hayatta kalmak için yaptığı seçimlerden çok daha fazlası olduğunu açıkladığını sanıyordu. Ama o her seferinde sadece olumsuzluklara odaklanmayı seçmişti. Bunca zaman sonra bile Luciana'nın hâlâ bu kadar acı çekmesinden dolayı yorgun ve hayal kırıklığına uğramış hissetmeye başlamıştı.

'Seni başka bir kadınla kaçıp başka bir aile kurmak için terk etmedim,' diye devam etti.

"Bunu yapmak için yola çıkmamış olabilirsin ama yine de yaptın. "Banyonuzu kullanabilir miyim, lütfen?" diye sordu, başı şimdi

onun huysuz tepkisinden dolayı inciniyor.

En uygunsuz anlarda konuyu değiştirme yeteneği onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Birkaç kez yanıtlarının ortasında sözünü kesmişti. Ya durumu yatıştırmaya çalışıyordu ya da bir konuya uzun süre odaklanma yeteneğini kaybetmişti.

"Evet," diye cevap verdi, yorgun bir şekilde.

Mutfaktan çıkmak için döndü ve duraklamadan önce merdivenlere doğru yürüdü.

"Özür dilerim, bana nerede olduğunu hatırlatabilir misiniz?

Kaşlarını çattı; adam neredeyse on yıldır bu evde yaşıyordu ve o günün erken saatlerinde Paula'ya yaptıklarını hatırladıktan sonra kadın kusarken kapının diğer tarafında durmuştu.

"Üst katta, solda.

"Evet," diye yanıtladı. "Tabii ki öyle.

Çişini bitirdikten sonra ellerini lavaboda yıkadı ve kızın affetmez dediği aynaya baktı. Haklıydı, diye düşündü. Yanaklarını şiş göstermiş ve cildini yaşlı bir adamınki gibi solgunlaştırmıştı.

Ceketinin cebinden tabletlerin bulunduğu blister paketi çıkarıp düşmanına kaşlarını çatarken banyoda hâlâ hafif bir safra kokusu olduğunu fark etti. Bir elini musluğun altına soktu ve pembe haplardan ikisini yuttu. Doktorunun da reçete ettiği antidepresanlardan birini almayı düşündü ama bunun ona getirdiği sentetik mutluluktan nefret ediyordu.

Tabletlerin karnına yavaşça battığını hissederken bir daha asla içinde durmayı düşünmediği odayı inceledi. Düzen aynıydı ama süit artık avokado rengine değildi; gümüş armatürler ve kumtaşı fayanslarla sade bir beyazdı. Onun zevkini onaylıyordu. *Benim evime de yakışırdı.*

Gözlerini banyoya ve önündeki hasıra dikmişti ki, aniden soğuk bir esinti odayı sardı. Soğuk, kollarındaki tüylerin göklere uzanmasına neden oldu. Paniğe kapıldı ve nefes almak için çabaladı. Köpük banyosunun aromasını ve o gün yatak odasındaki boğuk sesini hatırladıkça gözleri ileri geri gidip geliyordu. Düşünceler kaybolana kadar başını salladı ve uzun, sert bir nefes aldı.

Sadece dayan, dedi kendi kendine ve beyninin onu dinlediğini umdu.

BÖLÜM ON ALTI

CATHERINE

Northampton, üç yıl önce 2

Şubat

Gözlüklerimi çıkarıp mutfak masasının üzerindeki kılıflarına geri koyarken, 'Lanet olası işe yaramaz,' diye homurdandım.

Sabahtan beri incelediğim hesap defterini kendi haline bıraktım, yorgun gözlerimi ovuşturdum ve ağır kesicilerimi bulmak için çekmeceyi karıştırdım.

Artrit ayak bileğime doğru ilerliyordu ve ihtiyacım olan tüm saatleri çalışmak için eskisi kadar enerjim yoktu.

Uzun zamandır ikinci bir göze ihtiyaç duymadan hayatta kalmıştım ve bunu yaşlanmaya karşı savaşımda küçük bir zafer olarak düşünmüştüm. Ancak, işimin doğası gereği detaylar için güçlü bir göz ve kusurlar için daha da inatçı bir göz gerekiyordu. İkisi birlikte yavaş yavaş görüşümü olumsuz etkilemeye başlamıştı.

Bu yüzden bulanıklık ve baş ağrıları ara sıra olmaktan çıkıp günlük hale geldiğinde ve sonra da can sıkıcı bir hal aldığı anda, sonunda savaşmaktan vazgeçtim ve bir gözlükçüden randevu aldım. Ödülüm 200 sterlinlik bir fatura ve nefret ettiğim bir gözlük oldu. Beni annem gibi gösteriyorlardı ve dürüst olmak gerekirse, çok işe yarıyorlardı. Görme yeteneğim biraz iyileşmişti ama baş ağrılarım devam ediyordu. Bu yüzden iki tablet yuttum ve hesap tablolarını başka bir güne bıraktım.

Evin üstünden gelen iki gürültülü motorun homurtusu kulağımı tırmaladı, ben de çimenlere çıkıp gözümü gökyüzüne diktim. Üç sarı eski çift kanatlı uçak tepemde o kadar alçaktan uçuyordu ki pilotlarını görebiliyordum. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, kafam patladı.

Hiç ses yoktu, sadece daha önce hiç hissetmediğim bir acı ve ardından tam bir yönelim bozukluğu vardı. Parlak yıldızlarla dolu bir karanlıktan başka bir şey görmüyordum. Gözlerim yanıyor ve tüm başım James'in gitar amplifikatörlerinden birinin sesini açtığı zamanki gibi zonkluyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve tırnaklarımı çimlere geçirerek kendimi dengeledim.

Ağrı birkaç dakika sonra geçti ama vücudum titriyordu ve hemen şiddetli bir migren ve mide bulantısına yakalandım. Yavaşça ayağa kalktım ve el yordamıyla boş eve girdim, düşmemek için pencere kenarlarına ve mobilyalara tutundum. Kanepenin üzerine düştüm, görüşüm yavaşça geri dönerken hızlıca nefes aldım.

Sonra gözlerimi kapattım ve günün ve gecenin geri kalanında uyudum.

SIMON

Montefalco, İtalya, üç yıl önce 11

Şubat

Sol işaret parmağında zararsız küçük bir yumru olarak başlamıştı - aramadan fark edebileceğiniz bir şey değildi ve kesinlikle küçük bir bilyeden daha büyük değildi.

Luciana bana kaşındığını ve kaşıdıkça daha da acıdığını söyledi. Aradan iki hafta geçti ve onu rahatsız etmeye devam etti, ben de onu enfekte bir böcek ısırığı olup olmadığını kontrol etmek için doktorundan randevu almaya ikna ettim. Kafasının karıştığını itiraf etti,

O yüzden tedbiri elden bırakmadı ve biyopsi aldı. Beş gün içinde, zar zor görebildiğimiz o zararsız küçük yumrunun mükemmel hayatlarımızı yerle bir edeceğini keşfetmek için ameliyatına geri çağrıldık.

Kötü huyluydu.

Bunun sadece tek seferlik, rastgele bir kanserli hücre kümesi olduğundan emin olmak için acilen yapılan testlerin sonuçlarını beklerken hayatımıza her şeye rağmen ve göreceli bir normallikle devam ettik. Luciana korkacak bir şeyimiz olmadığına ikna olmuştu ama ben içten içe yirmi yıldır kaçtığım karanlığın beni yeniden bulduğunu biliyordum.

Servetimiz daha hızlı sonuçlar için para ödedi ama olumlu sonuçlar için ödeyemedi. Kanseri serseri bir oluşum değil, ikincil bir formdu. Parazit ebeveyni, vücudunda sessizce gezinmeden önce sağ göğsünde kendine bir yuva yapmıştı.

Doktoru ciddiyetle söze başladı, sonra biz haberleri sindirirken durakladı: "Sanırım bir böbreğe ve midenize çoktan yayılmış bir kanser," dedi.

Luciana, işlerinden biri başarısızlığa uğradığında göstereceği tepkiyi gösterdi. Kendine acıma duygusundan eser kalmadan, toparlandı, iyimserleşti ve bir saldırı planı oluşturmaya çalıştı. "Seçeneklerim neler?" diye sordu yüz ifadesi olmadan, doktorunun gözlerinin içine bakarak.

"Çok hızlı ilerledi ve tedavisi yok Luciana," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Çok ama çok üzgünüm.

"Her zaman seçenekler vardır," dedi elimi sıkıca kavrayarak.

'Elimizden geldiğince kontrol etmeye çalışabiliriz. Ancak en iyi senaryo bir yıl ila on sekiz ay arasındır.

Başını yavaşça salladı. 'Bu iyi,' diye cevap verdi. 'Bu iyi bir zaman. Bu süre içinde çok şey yapabilirim.

Ameliyattan konuşamayacak kadar sersemlemiş ve kanserin büyüme hızını yavaşlatmak için tasarlanmış bir tıbbi tedavi programıyla çıktık. İkimizin de bir gözü saatteydi. Onunki, evrenimin merkezi olarak daha ne kadar ömrü kaldığını kendine hatırlatmaktı.

Benimki onu terk etmek için doğru zamana karar vermektir.

CATHERINE

Northampton

14 Şubat

İkinci patlama, ilkinden neredeyse iki hafta sonra, market alışverişi için süpermarkette dolaşırken beni sarstı. Öncekiyle aynı seyri izledi - beyne beklenmedik, dayanılmaz darbeler, karanlık, beyaz ışıklar ve ardından baş dönmesi - ve beni ölümüne korkuttu. Sadece ne kadar acı verdiği için değil, aynı zamanda ilkinin tek seferlik olmadığı anlamına geldiği için.

Boşu boşuna kendimi bir dondurucu sandığına yaslamaya çalıştım ama kapağı kaçırdım ve hantal bir şekilde yere yığıldım. Birisi ayağa kalkmama yardım etti ve beni müdürün ofisine götürdü; orada nazik bir çocuk bana ambulans çağırması gerekip gerekmediğini sordu. Ama ona sadece komik bir dönüş yaşadığımı ve tek ihtiyacımın oturup kendimi toparlamak olduğunu söyledim.

Bunun yeni HRT ilacıma karşı gecikmiş ama aşırı bir reaksiyondan başka bir şey olmadığını düşünerek kendimi kandırmaya çalıştım. Ancak ateş basması ile kafa derimi uçumaya çalışan bir şey arasındaki farkı biliyordum. Ve safça parmaklarımı çapraz tutup ortaya çıktığı kadar çabuk geçmesi için dua etmek muhtemelen işe yaramayacaktı.

Yine de inkârı seçtim. Birkaç gün izin aldım ve dükkanların sorumluluğunu Selena'ya bıraktım, böylece evimin güvenliğinde saklanabilecektim. Ve bir hafta olaysız geçtiğinde, neredeyse bir başkasını beklemekten vazgeçmeye başladım. Bu beni daha da aptallaştırdı, çünkü bir sonraki açık ara en kötüsüydü.

Emily ve Daniel'in evinde torunum Olivia'nın yatak odasındaydım ve hayali çay partileri veriyordum ki kelimelerim bulanıklaştı ve birbirine karıştı.

"Teddy cake git ve onu bul," diye mırıldandım, kendimi düzeltemedim. Zihnimde ne söylemeye çalıştığımı biliyordum ama ağızımdan çıktığında hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tekrar denedim, sonra tekrar ve tekrar, ama hiçbir fark yaratmadı.

"Nine, komik oluyorsun," diye kıkırdadı Olivia, ama bu sadece üç yaşındaki bir çocuk için eğlenceliydi. Birkaç cümle daha denedim ama her biri başarısız oldu. Dehşete kapılarak kendimi yerden kaldırdım ve yatağının üzerine tünedim.

"Nana için anne," diye yalvardım. 'Anne . . . Nana.'

Küçük yüzü düştü ve onu korkuttuğumu anlayabiliyordum. Emily diye bağırarak odadan kaçtı.

Yatağında donup kaldım ve bayılmadan önce duyduğum son şey onun ayaklarının merdivenden aşağı koşuşturmasıydı.

SIMON

Monte Falco

16 Şubat

Tanrı'nın merhametli olduğu bir efsaneydi. Bana göre o zalim, soğuk kalpli, kindar ve ağırlıklı olarak beni cezalandırmakla ilgilenen bir piçti. Doğduğumdan beri yoluma hilekâr bir anne, kurnaz arkadaşlar ve vefasız sevgililer çıkarmıştı.

Luciana'yla tanıştığımdan beri iyi bir hayat yaşamak için çok çabalamıştım ve bir süre için beni fark ettiğine inandırmıştı. Beni iki inanılmaz çocukla ve hak etmediğim bir kadının aşkıyla kutsamıştı.

Minnettarlığımlı değerli bir koca, müşfik bir baba ve hayırsever bir adam olarak gösterdim. Şarap imalathanemizden elde ettiğimiz kârın üçte biri doğrudan yoksul çocuklara yardım sağlayan bir vakfa gitti.

bölgedeki mağdur dul kadınlar. Düşük gelirli ailelerden gelen yetenekli öğrencilerin Sofia ve Luca ile aynı özel okula gitmeleri için beş bursa sponsor olduk. Hatta emekli atların barınması için üç dönümlük bir arazi bağışladık.

Ama bu Tanrı için yeterli değildi. Yeterli sayılmazdı. Bize ayrıcalıklı bir yaşam bahşederek, bir sonraki darbesini vurmadan önce beni sadece sahte bir güvenlik duygusuna sürüklemişti. Ani ve ölümcül bir kazayla Luciana'yı bir anda benden alabilirdi. Ama benim acı çekmemi, onun acı çekmesini izlemekten daha fazla zevk alacağına karar verdi.

Geceyi gündüzden ayırt edemeyecek kadar kederin pençesinde kıvranan biriyle yaşamayı çoktan tecrübe etmiştim. Kederin Catherine'i yiyip bitirmesini izleyerek odaların köşelerinde gezinen kişi bendim.

Şimdi tarih tekerrür etmek üzereydi ve ben hayatımın aşkının elimden kayıp gittiğini görmek zorunda kalacaktım. Onun zaferini engellemenin tek yolu en iyi bildiğim şeyi yapmaktı - kaçmak. Ve onun çökmekte olan bedeninden kilometrelerce uzakta olduğumda, ölüm cezasına çarptırılmış birini değil, onun aşkını sevgiyle hatırlayacaktım.

Evimiz sandığım gibi tuğladan değil, kuş tüyünden inşa edilmişti. Kontrol edemediğim bir rüzgâr, ben orada olsam da olmasam da onu yıkacaktı.

CATHERINE

Northampton

18 Şubat

"Bunu söylediğim için üzgünüm, Bayan Nicholson, ancak taramalar intrakraniyal solid neoplazmınız olduğunu gösteriyor, diğer bir deyişle beyin

Şakağınızın sol tarafında bir tümör var," diye açıkladı Dr. Lewis, olabildiğince sempatik bir şekilde.

Son atağımdan dört gün sonra henüz hastaneden ayrılmamıştım. Dr. Lewis MRI taramaları ve kan testlerinin sonuçlarıyla odama geldiğinde, keşke Emily'ye başucundaki nöbetini bırakıp dinlenmek için eve gitmesi konusunda ısrar etmeseydim de tutacak bir elim olsaydı diye düşündüm.

Dr. Lewis sözlerine şöyle devam etti: "Örnek almak için mümkün olan en kısa sürede ameliyat etmemiz ve ardından kötü huylu mu yoksa iyi huylu mu olduğunu test etmemiz gerekecek. 'Yarın sabah ilk iş olarak bunu ayarlamak istiyorum, eğer uygunsa?

"Beni öldürecek mi?" diye sormak aklıma gelen tek şeydi.

'Biyopsi sonuçlarını aldıktan sonra nasıl bir yaklaşım izleyeceğimize karar verebiliriz. Tümör büyük olasılıkla baş ağrılarınızın nedenidir - beyninizdeki kan damarları büyüdükçe basınç altında patlar.

'Soruma cevap vermediniz,' dedim. 'Öldürecek mi Ben mi?'

Durakladı. 'Biyopsi yaptıktan sonra ciddiyetini anlayacağız. O zaman tekrar konuşacağız.'

"Teşekkür ederim," diye kibarca cevap verdim ve Emily'nin iPod'unu aldım, kulaklıkları kulağıma taktım, gözlerimi kapattım ve korkularımı bastırmak için onun müziğini olabildiğince yüksek sesle açtım.

SIMON

Montefalco

20 Şubat

Luciana'dan sadece yanımda getirdiklerimle ayrıldım - sırtımdaki giysiler ve belirsiz bir gelecek.

Yeniden başlamanın çok daha zor bir iş olacağını biliyordum, çünkü yaşıım en son kaçtığım zamandan daha ileriydi. Yine de kararımı vermiştim.

Onun doktor randevusunda yalnız kalmasını ve çocukların okula gitmesini bekledim, sonra da temel ihtiyaçlarımı içeren eski sırt çantamı hazırladım ve villanın gölgesindeki kasabaya doğru yokuş aşağı dik bir yürüyüşe başladım.

Doğu bloğunu keşfetmeden önce İsviçre'ye ve oradan da Avusturya'ya gitmeyi planlıyordum. Otobüs durağının tarifesine göre, aracımın gelmesi bir saat daha sürecekti, bu yüzden yolun kenarına oturdum ve çok değer verdiğim hayatı aklımdan çıkarma sürecine başladım.

Ama ben yapamadım.

Kutular açıldı ve bekliyordu ama çok sevdiğim güzel ruhlar zapt edilemeyecek kadar büyük bir varlıktı. Diğer çocuklarımı yokluğumdan etkilenmeyecek kadar küçükken terk etmişim. Catherine'i ancak sonunda bununla başa çıkabilecek kadar iyi olduğunda bırakmışım.

Ama Luciana, Sofia ve Luca farklıydı - ve artık ben de farklıydım. Beni daha iyi bir adam yapmışlardı. Catherine'in üzüntüsü sayesinde nasıl kırılganlığa meyletmeyi ve bir insanı, tüm umutlara rağmen, aramaya devam ederse her zaman bir umut bulabileceğine inandırmayı öğrendiğimi düşündüm.

Luciana için o umudu bulamadım, bu yüzden bana Catherine'den daha çok ihtiyacı olacaktı. Hayatımın yarısını sorumluluklarımdan kaçarak geçirmiştım ve bunu tekrar yapabileceğimi düşündüğüm için aptalın tekiydim. Ama eğer kalırsam, üçüne ve dördümüze yardım etmek için tüm gücümü toplamam gerekecekti.

Luciana kaçınılmaz olana teslim olana kadar bir damla gözyaşı dökmeme ya da kendime acımama izin veremezdim. Bu *bizim* kanserimiz olacaktı, sadece onun değil - ikimiz de bunu sahiplenecektik.

Otobüsüm görüldüğünde çoktan evin yolunu yarılamıştım. Arka kapısı açılana kadar arabanın yanıma yanaştığını duymadım. İçeride Luciana oturuyordu. Terleyen alnıma ve sırt çantama baktı ve ne planladığımı hemen anladı. O gördü

İçimdeki korkak. Ama hayatımızdan kaçmak yerine ona doğru yürüdüğümü anladığımda gözleri yumuşadı.

Arabadan indi, kapıyı kapattı, kolunu benimkine doladı ve dik yokuşun geri kalanını birlikte tırmandık.

CATHERINE

Northampton

1 Mart

Ameliyattan çıktığımda tüm çocuklarım hastane yatağımın etrafında oturuyordu. Normalde ülkenin dört bir yanına ve ötesine dağılmış olsalar da, her zaman birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir grup olarak kalmışlar, birbirlerine telefon etmiş ve mesaj atmışlardı. Babaları onları terk ettikten sonra safları sıklaştırmak zorunda kalmasaydık böyle olup olmayacaklarını merak ettim.

Emily ve Daniel'in dört ay önceki düğünü, hepimizin aynı odada bir arada olduğu son zamandı. Kızımı evlendirmek hayatımın en gurur verici anlarından biriydi ve Simon'a benim yerimde olma şansını teptiği için acımiştım.

Emily, onları endişelendirmemek için yaptığım ricalara rağmen haberi hafta başında çocuklara vermişti. Robbie Londra'daki evinden arabayla geldi ve James de grubuyla kayıt yaptığı Los Angeles'tan uçakla döndü.

İlk başta sadece konuşmalarını dinlemek için gözlerimi kapalı tuttum. Sonra anestezinin etkisi geçince kusma dürtüsü başladı. Ameliyat sonrası annelerinin mırıldandığını duydukları ilk kelimeler 'Hasta olacağım' oldu ve ardından eylemin kendisi çarşafların her tarafına yayıldı. Büyüleyici.

Morfin beni iki gün boyunca ya bayılttı ya da bilincimi kaybetmeme neden oldu. Uyurken bile baş ağrılarım devam ediyordu.

- Ama ameliyat yüzünden, tümör yüzünden değil, diye açıkladı Dr. Lewis. Birkaç gün sonra bandajlarımı çıkarmak ve iyileşmemi kontrol etmek için geri geldi.

"Bir göz atabilir miyim, lütfen? Çekinerek sordum.

Yatağımın başucundaki aynayı bana uzatırken nefesimi tuttum ve yavaşça pala yarasına benzeyen yarayı tüm açılardan inceledim. Hâlâ şiş olan başımın sol tarafındaki saçlar tıraş edilmiş, geriye büyük siyah zımbalarla birbirine tutturulmuş üç inçlik, hilal şeklinde bir yara kalmıştı.

Ayrıca başımda belirgin bir içbükey eğim vardı ve bir an için yağmur suyu tutacak kadar derin olup olmadığını merak ettim. Bunu sineye çekmek için gerçekten çok uğraştım ama duygularım da kesik kadar çığdı. Yalnız kaldığımda elimde olmadan aynayı elime aldım ve grotesk halime baktım. Tek ihtiyacım olan boynuma bir cıvata saplanmasıydı ve Dr. Frankenstein beni kendi eseri olarak kabul edebilirdi.

Dr. Lewis birkaç gün sonra beni görmeye geldi. Ancak beynim, kendi sonsuz ama hasarlı bilgeliğiyle, onun anlattıklarını filtrelemeye karar verdi. Tümörümün kalıntılarının gerçekten kanserli olduğunu doğruladıktan sonra, duymak istediğim çok az şey vardı.

Hastanede kaldığım süre boyunca neredeyse her sabah onu gördüm. Yetenekli elleri beynimin içinde eski bir külüstürün motoruymuş gibi dolaşıyordu. Ama hala kimsenin görmediği bir parçamı gören bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu yüzden onun sözlerini dinlemek yerine -ki bu sözlerin beni mutsuz edeceğini çok önceden biliyordum- onları söyleyen adama odaklandım.

Ellili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyorum. Ağarmış gür saçlarıyla kutsanmıştı. Dişleri kapalıydı ama benimki gibi vakalar üzerinde yıllarca kafa yormaktan alınmış kırışıklıklar botoks kullanacak kadar kibirli olmadığını gösteriyordu. Bana biraz daha az esmer bir Antonio Banderas'ı hatırlattı.

Alyans takmıyordu, yani ya seçkin biriydi ya da takılarla arası iyi olmayan erkeklerden biriydi. Ve o konuştuğunda, her kız bir doktoru sevdiği için mi yoksa bir kadının kafasının içini gerçekten görebilen tanıdığım tek erkek olduğu için mi ondan etkilendiğime karar veremiyordum.

"Catherine?

Birdenbire odaya geri döndüm. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı, Catherine?"

'Hayır, ben iyiyim, lütfen devam edin,' diye abartılı ve neşeli bir şekilde cevap verdim.

'Olumlu bir not olarak, bunun ikincil bir tümör olmadığını biliyoruz, yani vücudunuzun başka bir yerinde kanser yok. Büyük bir kısmını kazıyarak çıkarmayı başardık, ancak garip konumu nedeniyle tamamını çıkaramadık. Dolayısıyla bundan sonraki adım, beynin diğer kısımlarını tahrip etmesini önlemek için radyoterapi olacak.

'Tamam o zaman, çok teşekkür ederim,' diye cıvıladım.

Neden bilmiyorum ama sanki bir iş anlaşması yapmışız gibi elini sıkamak zorunda hissettim.

SIMON

Montefalco

18 Mart

Luca ve Sofia'ya annelerinin ölümsüz olmadığı haberini vermek, şimdiye kadar yıktığım en zor yanılsamaydı. Onları Trasimeno Gölü yakınlarındaki bir restoranda öğle yemeğine götürdüm, çocukken onları ara sıra yürüyüşe ve balık tutuyormuş gibi yapmaya götürdüğüm bir yerd. On dört yaşındaki Luca ve neredeyse on altı yaşındaki Sofia bu haberi gözyaşları, inançsızlık ve inkârla karşıladılar. Annelerini koruyamadıkları için babalarına, onu iyileştirmedikleri için doktorlarına ve annelerine zaman sınırı koyduğu için Luciana'ya kızgındılar. ilişki.

Ama üzüntülerini ondan değil benden çıkarmaları için onlara söz verdirdim. Onun yerine onu kucakladılar, çiçeklerini topladılar.

bahçeleri ve ilk hastanede kaldığı süre boyunca dinlemek için iPhone'unu müzikle doldurdu.

Vücudunuzda beslenen bir şey olduğu bilgisini, onu göremediğinizde ya da uzaklaştıramadığınızda kabullenmek zordur. Ancak verdiği zararın fizikselliği görünür hale geldiğinde gerçek olur. Luciana'nın durumunda, durumun ciddiyeti çift mastektomi geçirdiğinde ortaya çıktı. Bu onu iyileştirmese de bize daha fazla zaman kazandırabilirdi.

Luciana, "Bazen kendimi bir taşıma bandına hapsolmuş gibi hissediyorum ama inmeye çalışırsam öleceğim," diye mırıldandı.

Steril hastane yatağının üzerinde görkemli bir morfin bulutu üzerinde süzülürken kolunu okşadım. "Biliyorum hayatım," diye fısıldadım, "ama eğer bu çocuklar ve benim seninle daha fazla zaman geçireceğimiz anlamına geliyorsa, o zaman buna değer.

"Bunu bana kemoterapi başladıktan sonra hatırlat," diye cevap verdi, gözlerini kapatıp tekrar gökyüzüne doğru yelken açmadan önce.

CATHERINE

Northampton

18 Mart

Çocuklara tümörümün kanserli olduğunu söylemek, babalarının eve gelmeyeceğini ve muhtemelen öleceğini açıkladığım zamanki kadar zordu.

Yetişkin olmalarına rağmen, annelerin yaptığı gibi, her şeyin yoluna gireceğinden emin olamasam da onlara güvence verdim. Emily, bakım rotalarını planlayarak ve tedaviye asla yalnız gitmediğimden emin olarak pratik bir şekilde karşılık verdi.

Robbie hafta sonları kalmak ve evde elinden geldiğince yardım etmek için her Cuma gecesi eve geliyordu ve James dünyanın neresinde olursa olsun her gün arayacağına söz veriyordu.

Shirley, Baishali ve Tom'un yeni gelini Amanda dondurucu çekmecelerimi hiç bitmeyen sıcak tencere, hamur işleri ve güveçlerle doldurdular. Selena zaten butiklerimin bölge yönetiminden sorumluydu, bu yüzden dizginleri el e alması ve işin geri kalanını da denetlemesi mantıklıydı.

Ancak ortalık yatışıp evde yalnız kaldığımda durumumun ciddiyetini anladım. Olivia'nın dördüncü doğum günü için bir kart yazdım ve bir sonraki doğum gününü görüp göremeyeceğimi merak ettim, sonra da hüngür hüngür ağlamaktan kendimi alamadım.

On yıl önce Oscar'ın cansız bedenini sepetinde bulduğumuzdan beri hiç bu kadar hıçkırma hıçkırma ağlamamıştım. Her birimizin sırayla onu nasıl kucağımıza aldığımızı, okşadığımızı, kızıl ve siyah telli tüylerini nasıl fırçaladığımızı ve onu ne kadar özleyeceğimizi söylediğimizi hatırladım. Sonra onu bir battaniyeye sardım ve Robbie'nin yengeç-elması ağacının altında kollarının uzanabileceği kadar derin bir çukur kazdığı bahçenin dibine taşıdım.

Oscar'ı nazikçe toprağa yerleştirdik ve Simon'ın koşu ayakkabılarını yanına koyduktan sonra son istirahatgahına toprak ve gözyaşı yığdık. Çocukların bana da böyle yapıp yapmayacağını merak ettiğimde gülümsedim.

Ayağımı gaz pedalından çekmeyi düşünmem gereken bir yaşta, umutsuzca arabanın içinde kalmaya çalışıyordum.

SIMON

Montefalco

17 Nisan

Luciana hastane odasında değişen görünümünü incelemekten kaçınmış, bunu evimizin rahat ortamında yapmayı tercih etmişti.

Yatak odamızdaki aynanın önünde durdu, bol kesim bluzunun düğmelerini açtı ve gövdesini bir Mısır mumyası gibi kaplayan zikzaklı bandajları dikkatlice çözdü. Altında, dudakları kızarmış ve kabarmış, altı inçlik yatay bir yara izi yatıyordu. İlk bakışta bu yaranın pembeleştirme makasıyla beceriksizce kesildiğini düşünebilirdiniz.

"Bir zamanlar bunlarla annemin ve benim başımı sokacak bir yer tutuyordum," diye yakındı. "Şimdi bir canavar oldum.

Kollarımı beline doladım ama o uzaklaşmaya çalıştı. Ben de daha sıkı tuttum. Ve gözlerinin içine bakarak, titreyen ellerini kolumda sabitlerken, şefkatle sağdan sola doğru yara izini takip ettim.

'Bundan nefret ediyorum,' diye devam etti.

'Hayır,' diye cevap verdim. 'Senin kaybın benim kazancım. Bu güzel bir yara çünkü seni daha uzun süre elimde tutabileceğim anlamına geliyor.

CATHERINE

Northampton

18 Nisan

Bilgi ve olumlu bir zihinsel tutum, cephaneliğimde sahip olabileceğim en güçlü silahlardı. En azından internet bana böyle söylüyordu.

Mücadeleme dizüstü bilgisayarımı yatak odama götürüp dizlerimin üzerine koyarak ve kendi yorganımın rahatlığında içimdeki düşmanı öğrenerek başladım. Google'da hayatta kalma istatistiklerini, ardından mesaj panolarını ve forumları araştırdım, sorular sordum ve mücadeleyi kaybedenlerin anısına yazılan hikayelere ağladım.

Ne kadar olumlu şey okursam okuyayım, aklıma takılanlar hep olumsuz olanlardı. Bazen de 'lanet olsun' diye düşündüğüm ve pes edip doğanın akışına bıraksam ne kadar kolay olacağını merak ettiğim dibe vurduğum anlar oluyordu. Ama hala deneyimlemek istediğim çok fazla hayat, seyahat etmediğim çok fazla yer ve keşfetmek istediğim iş fırsatları vardı. Vazgeçmeye hazır değildim.

Tamamlayıcı tedavileri ve bütünsel ilaçları araştırırken fincan fincan bitki çayı içtim ve antioksidan içeriği yüksek atıştırmalıklar yedim.

Kendimi hastanede bulduğumda, yüzüm ıslak alçı bandajlarla kaplıydı, yara izim iyileşiyordu ve ameliyat için tıraş edilen saçlarım yavaş yavaş yeniden çıkıyordu. Radyoterapi ünitesindeki personel, tedavim başlamadan önce Perspex bir maske oluşturmak için kafamın kalıbını çıkarmak zorunda kaldı.

Maske tamamlandıktan sonra kucağımda oturup kafamın kıvrımlarının, yarıklarının, tümseklerinin ve çıkıntılarının izini sürdüm. Daha sonra maske bir masaya bağlandı ve kafam masanın içine yerleştirilerek, yedi hafta boyunca haftanın beş günü bir makine on dakikalık bir radyasyon patlamasıyla çentiğimi patlatırken tamamen hareketsiz tutuldum.

Seanslar genellikle midemi bulandırıyor, bu yüzden bir kovadan birkaç metreden daha uzakta değildim. Ama çoğunlukla sadece bitkin düşüyordum. Ve sonuç olarak, benimle ilgili olmayan her şeye olan ilgimi kaybettim.

Gazete okumaya, haberleri ya da Radyo 4'ün *Desert Island Discs* programını dinlemeye zahmet edemedim. Bunun yerine *OK! Magazine*'e girip çıktım ve dünya olaylarını takip etmek için kahvaltıda *This Morning*'i izledim.

Her gün aldığım on yedi çeşit tablet ne zaman yiyeceğimi, ne içeceğimi, ne zaman uyanacağımı, ne zaman uyuyacağımı ve en yakın tuvaletten ne kadar uzakta olabileceğimi kontrol ediyordu. Onlardan nefret ediyordum ama hayatımı kontrol ederek onu kurtarıyorlardı.

Ancak internette okuduğum hiçbir şey kanser tedavisinin kadınlığınızı ne kadar tüketebileceği konusunda beni uyarmamıştı. Düzenli egzersiz yapmamak ve steroidler bana ay gibi bir surat verdi ve kilomu şişirdi. Makyaj sadece ne kadar çirkinleştiğimi vurguluyor ve beni ucuz bir drag gösterisi gibi gösteriyordu, bu yüzden ruj ve makyaj gibi temel şeyler bile

maskara tuvalet masasının üzerinde tozlanmaya terk edildi. Aslında, tüm güzellik rejimim bir kenara bırakılmıştı.

Saçlarımı uzun zamandır boyamamıştım, gümüş bir takke takmışım gibi görünüyordu. Bacaklarım Dean Ormanı'nı andırıyordu ve radyoterapi bölgesine yakın sol yanağımdaki deri oluklu ve ağırlıydı.

Paris'e yaptığım seyahatlerde aldığım pahalı nemlendiricileri kutulayıp dolaba kaldırdım ve yerlerine E45 krem ve aloe vera koydum. Gucci ve Versace kıyafetlerinden oluşan güzel gardırobumu bir kenara bıraktım ve Selena'dan bana parlak renkli, lastikli bir takım elbise sipariş etmesini istedim. Couture'den kadifeye geçtim.

Ve kendi yansımamı görmezden geldim. O lanet banyo aynasına beni bu halde görme zevkini tattıramazdım.

SIMON

Montefalco

27 Temmuz

Ailemiz bize tanınan s reye çok fazla anı sığdırdı.

Luciana'nın babasının karanlık bir  ne sahip eski bir iş arkadaşı bana kendi sahte İngiliz pasaportumu temin etti. Böylece dördümüz hafta sonu tatilleri ve keşifler için Avrupa'da şehirden şehre utuk.

Ve Luciana'nın b breğıne ve midesine uygulanan kısa süreli kemoterapi, onun kararlılığını zayıflattığında, içeride saklanıp eski Jimmy Stewart ve Audrey Hepburn filmlerini altyazılı olarak izledik.

Hastane randevularının büyük bir kısmı testler ve taramalardan oluşuyordu. Bu randevular sadece birçok kişinin

invazivdi, ama her seferinde hastalığı biraz daha ilerlemişti.

Daha önce onu terk etme ve Tanrı'ya bir ders verme planımdan duyduğum utanç beni onun yanında olmak için çabalarımı iki katına çıkarmaya itti. Luciana'nın şoförü ve yardımcısından daha fazlası oldum; aynı zamanda tedavi ekibinin de bir parçasıyım.

Bir daha hiçbir randevuyu kaçırmadım ve doktorları ve uzmanları muhtemelen varlığımı hoş karşılamadıklarında bile, onun yanında oturdum ve sorularıyla onları rahatsız ettim ve internette okuduğum ilaç denemelerini ve tedavileri önerdim. Aptalca fikirlerim hakkında ne düşündükleri umurumda değildi. O *benim* ruh eşimdi, onların değil.

Luciana'nın tedavisinin yan etkileri, ara sıra altını kirlettiğinde onur kırıcı bir hal alıyordu. Bazen avuç içleri buz kütlesi gibi olurdu ve ben de onu tekrar insan gibi hissettirmek için avuç içlerini kendi ellerimle ovardım. Ya da felç edici mide ağrıları yüzünden günlerce yatakta kalabiliyordu. Tek yapabildiğim plastik kabına su doldurmak ya da kusarken kolunu ovmaktı. Buna tanık olmak ve bu kadar işe yaramaz hissetmek yürek parçalayıcıydı.

Madam Lola sık sık bizimle kalmak için Meksika'dan gelirdi. Luciana bazen ikimizi de yanında isterdi, bazen de sadece birimizi. Bazen de kız kardeşinin ördüğü bir battaniyenin üzerinde tek başına oturmak ve üzüm toplayıcılarının gelip gidişini izlemek için üzüm bağlarına giderdi.

Onu mutlu eden her şey beni de mutlu ederdi.

CATHERINE

Northampton

8 Ekim

"İyi görünüyor, Catherine, iyi görünüyor," dedi Dr. Lewis, son röntgenimi ışıklı bir kutuda incelerken başını sallayarak.

Hissetmediğimi düşündüm ama yaşlı bir mızımız gibi görünmekten korktuğum için sessiz kaldım. Onunla yaptığım kontroller sefil haftalarımın en önemli anlarıydı. Bazen, sevimsiz doktor tedavi günlerinde merhaba demek ve cesaretlendirici sözler söylemek için uğrardı. Her gittiğinde omzumu sıvazlardı ve her zaman tüylerim diken diken olurdu.

Tom'dan beri hayatımda önemli biri olmamıştı. Yalnız tatil yaptım; yalnız alışveriş yaptım; partilere yalnız gittim; Selena'nın düğününe ve Olivia'nın vaftiz törenine yalnız gittim; Emily ve Robbie'nin mezuniyetlerine yalnız gittim. Yıllar boyunca bazen arkadaşlarımla ayarladığı, bazen de butik aracılığıyla tanıştığım birkaç erkekle akşam yemeği randevularım oldu. Ama beni romantizmle yeniden tanıştıran kimse olmamıştı. Ya da belki de onlara pek şans vermemiştim.

Uzun zamandır kendimi işime ve çocuklarımla hayatına o kadar kaptırmıştım ki, nelerin eksik olabileceğini düşünecek zamanım olmamıştı. Şimdi evde iyileşmek için vakit geçiriyordum ve neleri kaçırdığımı fark etmeye başladım. Yalnızdım ve herkesin bekar arkadaşı olmaktan bıkmıştım.

Dr. Lewis bir süredir başımı döndüren ilk adamdı. Her ne kadar şişkin ve yer yer ezik bir kafa olsa da. Bu yüzden kendimle bir anlaşma yaptım: Eğer tedavimi atlatabilir ve hayata ikinci bir şans verebilirim, şapkamı ringe atacak, kendimi açacak ve aşk üzerine bir kumar oynayacaktım.

SIMON

Montefalco

18 Kasım

Luciana doğum günü partisinin tüm detaylarıyla kendisinin ilgilenmesi konusunda ısrar etti. İtirazlarıma rağmen, kırkıncı yaş günü partisini cömertçe düzenlemek için tuttuğu yemek şirketi ve planlamacı ekibine liderlik etmesine hiçbir şey engel olamayacaktı.

"Sıkıldım Simon - bunu yapmam gerekiyor," diye açıkladı hastalığının söndürdüğünü sandığım bir tutkuyla. 'Hepimizin geleceği değil, bugünü düşündüğü bir gün geçirmeye ihtiyacım var.

Onunla tartışmamaya karar verdim. Arkadaşlarımız, çocuklarımızın arkadaşları, personelimiz ve aileleri, onu tedavi eden doktor ve hemşireler ve köylüler evimizin kapılarını açarken bize katıldılar.

Garsonlar, buzdan heykeller yavaş yavaş eriyip çimenlere dönüşürken içki servisi yapıyor; yemek salonundaki kumarhane bazılarını geçici milyonerler haline getirirken, diğerleri terasta Rat Pack klasikleri çalan yirmi beş kişilik swing grubuyla dans ediyordu. Koridorlarda yankılanan kahkahaları en son duyduğumdan bu yana aylar geçmişti.

Akşama doğru Luciana'yı her yerde aradım, ta ki onu taş bir duvarın üzerine tünemiş, çıplak ayaklarını vadiye bakan sonsuzluk havuzuna dayamış halde bulana kadar. Kolumu omzuna doladım ve biz asla ulaşamayacağımız bir uzaklığa bakarken o da başını omzuna yasladı.

'İşe yaramıyor,' diye fısıldadı.

"Tabii ki öyle. Arkamızda hayatlarının en güzel anlarını yaşayan iki yüz kişi var.

Hayır. Tedavi. Bazen geceleri uyumaya çalışırken, hastalığın yemek için yeni kemikler bulduğunu hissedebiliyorum.

Titredim. "Hayır, bu senin hayal gücün. Bu konuda bir şeyler okumuştum, kanserli birçok insan hücrelerin büyüdüğünü duyabildiğini düşünüyor ama-'

Bana ondan şüphe etmememi isteyen nazik bir bakış attı. 'Bu partinin sadece doğum günümü kutlamak için olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu benim söyleme şeklim-'

"Lütfen yapma," diye araya girdim, boğazım düğümlenmişti. "Ben hazırım, Simon.

"Gitmeyeceğim. Lütfen bensiz gitme.'

"Yapmak zorundayım. Ve sana ihtiyacı olan iki harika çocuğumuz var. "Ama benim sana ihtiyacım var.

'Ve bir gün, Tanrı'nın lütfuyla, birbirimizi tekrar bulacağız. Ama şimdilik birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaralım, olur mu?

Ayağa kalktı ve elini benimkine doğru uzattı. Parmaklarımızı birleştirdik ve son kez birlikte sallanırken diğer kolumu onun iskelet gibi beline doladım. Ve sanki bir işaretmiş gibi, grup 'Let's Face the Music and Dance' şarkısının açılış notalarını çalmaya başladı.

CATHERINE

Northampton, iki yıl önce 9

Nisan

Radyoterapi ve kemoterapi görünüşümü mahvetmiş, gücümü tüketmiş ve gardırobumu mahvetmişti, ancak teşhisimden on üç ay sonra bana hayatımı geri verdiler.

Dr. Lewis yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Tümörlü hücreler büyümeyi ya da çoğalmayı durdurdukları bir evreye girdiler," diye açıkladı. Sanki bu haber benim değil de onun hayatını değiştirecekmiş gibi görünüyordu. "Gerçekten çok sevindim Catherine.

Sandalyeme yığıldım ve neredeyse rahatlayarak çığlık atacaktım. Yıllar boyunca binlerce hastasına böyle haberler vermiş olabilirdi ama Dr. Lewis yaşayacağımı duymanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi. Bu, Tanrı'nın ondan daha fazla zaman istediğimde beni dinlediği anlamına geliyordu: artık torunumun büyüdüğünü görme, çocuklarımla yaşlandığını izleme ve dilek listemde yapmaya hiç zaman ayıramadığım her şeyi yapma şansım olacaktı.

"Bu, hücrelerin bir daha asla ortaya çıkmayacağı anlamına gelmez," diye uyardı, "ancak tümörün yok edildiği ve beyinde işgal ettiği alanın yalnızca ölü dokudan oluştuğu anlamına gelebilir.

"Yani bana beyin ölümümün gerçekleştiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bir bakıma evet. Artık üç ay daha beni görmeye gelmene gerek kalmayacak.

Ayrılmak için ayağa kalktım ve tam yaptıkları için ona teşekkür edecektim ki, kumar oynamak konusunda kendime verdiğim sözü hatırladım.

Ben de bunun yerine "Seni tekrar görmem için bu kadar uzun süre geçmesi mi gerekiyor?" diye sordum.

SIMON

Montefalco

9 Nisan

Son, başlangıcımıza çok yaklaştı.

Paranın kiralayabileceği en yetenekli İtalyan uzmanlar, kanserin vücudunda tahribat yaratmasını engelleyemedi. Tümörler küçülmüyordu, sadece on sekiz ay bekledik. Tümörler Luciana'nın akciğerlerini enfekte edip kemiklerine sızdığına, herhangi bir kliniğin onu eve göndermekten başka yapabileceği çok az şey vardı, böylece kalan haftalarını rahat geçirmesini sağlayabilirdik. İlaçlar acısını önemli ölçüde hafifletti ama onu boş, uyuklayan bir kabuğa dönüştürdü.

Çocuklarımız, hastalıklı bir sahtekâr onun yerini aldığına tanındıkları annelerine çoktan veda etmişlerdi. Onun bariz rahatsızlığını duymak ve gözlemlemek onları korkutmaya başladı, bu yüzden onları arkadaşlarıyla gençliklerini kucaklamaya ve ölümün bekleme odasından uzak durmaya teşvik ettim. Sadece o uyuduğunda ziyaret etmeleri için yatak odamıza girmelerine izin veriyordum.

Luciana'nın ihtiyaçlarıyla ilgilenmeleri için 24 saat çalışan bir hemşire kadrosu istihdam ettim ama çoğunlukla ona elimden geldiğince kendim baktım. Onun ne kadar savunmasız olduğunu kabul etmek istememiştim ama

İstemeyerek de olsa onun tam olarak bu hale geldiğini kabul ettim. Yatak çarşaflarımızı zar zor değen bir deri bir kemik vücudu, sevdiğim gizemle pek az benzerlik taşıyordu. Köşeli kemikleri kâğıt inceliğindeki etinden dışarı fırlamıştı. Zeytin rengi teni grileşmiş ve gözleri sımsıkı yapışmıştı.

Onun acısını, sevdiği birini fiziksel sıkıntı içinde izleyen herkesin hissedebileceği kadar hissettim. Şırınga sürücüsünün vücudunu hangi dozda anesteziyle düzenlediğinin bir önemi yoktu - bu yeterli değildi.

Göz kamaştırıcı deliğimizde geçirdiğimiz korkunç bir gecenin ardından, akli hafifçe yerine gelirken parmaklarımı sıkıca kavradı.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun Simon," diye inledi, göz kapaklarını açtığında kahverengi beneklerle bezenmiş beyazlar belirdi. Daha önce hiç yapmadığımız ama ikimizin de anladığı bir konuşmadan söz ediyordu.

Lütfen benden bunu yapmamı istemeyin, diye cevap vermek için can atıyordum. Ama birini varlığınızın her zerresiyle gerçekten seviyorsanız, onun için ölürsünüz ya da kaçınılmaz olanı beklemek ona çok ağır geliyorsa ölmesine yardım edersiniz.

"Emin misin? Sormama bile gerek yoktu.

Yavaşça başını salladı. 'Çocuklarımıza onları sevdiğimi söyle. Ve bana katılmadan önce Tanrı'yla ve Catherine'le aranı düzelterek söz ver. Ne yaptığını ve üzgün olduğunu bilmeli.

Tereddütümü hissetti ve parmaklarımı tekrar sıkı. 'Yaşamak için çok acı çekiyorum,' diye devam etti, 'ama seni bir daha görememe ihtimaline karşı gitmekten korkuyorum. Bana söz vermelisin.

Bana öyle bir beklentiyle baktı ki, ona verdiğim son sözü yalana çeviremeyeceğimi anladım.

'Söz veriyorum,' diye cevap verdim.

Gözleri son bir kez kapanmadan önce kararmış dudaklarının köşeleri çok hafifçe kalktı.

Yatağından banyodaki ilaç arabasına doğru yürürken bacaklarım ağırlaşmıştı. Hemşirenin şırıngayı nasıl hazırlayacağıma dair talimatlarını izlerken ellerim titriyordu.

Şişeden gereken morfin miktarının üç katını çektim ve ona geri döndüm. İğnenin ucunu ön kolundaki neredeyse görünmeyen bir damara yerleştirmek için kalbimde kalan tüm cesareti kullandım. Sonra cam varil boşalana kadar pistonu isteksizce ittim.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde, acısı yerini tatlı bir rahatlamaya bıraktı.

O önümde uzanırken yatağımıza tırmandım, başımı göğsüne koydum ve kalp atışlarının her zamanki sesini dinledim. Nazik, azalan ritmi beni uykuya daldırdı ve kendi kalbimin de aynı şeyi yapacağı günü hayal ettim.

Uyandığımda dünyada yine yalnızdım.

Northampton, bugün

6.40.

İkisi de yirmi beş yıldır ilk kez birbirlerinin acılarını gerçekten anlıyordu.

Luciana'nın en kötü anında yanında olmak, Catherine'in hastayken neler yaşadığını çok daha net bir şekilde anlamasını sağlamıştı. Belki de Tanrı'nın gazabı sadece ona değil, dokunduğu herkese de yönelmişti. Onunla ilgilenecek bir ruh eşi olmadığı için pişmanlık duyuyordu. Çocuklarının desteğine sahipti, ama eğer o ve kendisi birbirlerine benziyorlarsa, onları en kötüsünden koruyacak ve acısını elinden geldiğince tek başına taşıyacaktı.

O gün onunla özdeşleştirebileceği çok az şey vardı. Kaçışındaki korkusuzluktan, mahvettiği ve elinden aldığı hayatlara kadar, bazen bir yabancının günlüğünden alıntılar okuyormuş gibi hissediyordu.

Ama Luciana'nın son aylarında aralarındaki ilişkiyi şefkatle anlatması ona Luciana'nın kim olduğunu hatırlatmıştı. Ve bu onu kıskandırmıştı çünkü onun tüm dikkatinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu; en çok ihtiyaç duyduğu anda bundan faydalanmıştı. Tek yapmak istediği dışarı koşup gök gürültüsüne bağırarak olduğunda, fırtına geçene kadar onu tutan kişi o olmuştu. Ama tekrar böyle tutulmaya ihtiyaç duyduğunda, o başka birini tutuyordu.

Ölü bir kadına kin beslemenin anlamsız olduğunu biliyordu. Luciana yanlış adama aşık olmamıştı; aşık olan kendisiydi. Ve dikkat çekici bir şekilde, yaşamak istediği tek şeyin hayatına son verme cesaretine sahip olduğu için ona saygı duyuyordu. Belki de her şeye rağmen aşkın ne olduğunu biliyordu.

Sonunda onların düşünceli sükûnetini bozdu.

"Şimdi iyi misin?" diye sordu, gerçekten endişeliydi.

'Evet,' diye sessizce cevap verdi. 'Hâlâ altı ayda bir kontrollerim var ama şu ana kadar çok iyiyim. Tahtaya dokun. Kafasındaki çukura hafifçe vurdu.

"Güzel," diye yanıtladı, "güzel. Durakladı. "Peki James'in çok yardımı oldu mu, o kadar uzakta olmasına rağmen?

Neden çocuklarının en büyüğünü seçtiğini merak etti. "Evet, öyleydi. Sık sık mesaj atar, telefon eder ve fırsat buldukça eve gelirdi.

Ancak adam onun cevabını dinliyor gibi görünmüyordu ve bunu ilk kez fark etmiyordu. Tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu ama adamın giydiği zırhta çatlaklar belirmeye başlamıştı.

Kabul, ikisi için de zihinsel olarak yorucu bir gün olmuştu ama adamın giderek artan boşluğuyla ilgili bir şey onu tedirgin ediyordu. Adam pencereden bahçeye doğru bakarken oda yeniden sessizliğe gömüldü.

"Simon?" diye sordu, onun hareketsizliği karşısında şaşkına dönmüştü. "Evet?" dedi adam irkilerek.

"İyi misin? Biraz sersemlemiş görünüyorsun.'

"Bir bardak su içmemin sakıncası var mı?

Başını salladı ve mutfığa gidip buzdolabından filtreli bir sürahi çıkardı ve bir bardağa biraz su doldurdu. Döndüğünde, James'in ona verdiği duvarda asılı çerçeveli platin diskini inceliyordu.

"James sana çok benziyor," dedi ona bardağı uzatırken. 'Senin gözlerine ve sıksa bacaklarına sahip. Bazen kendimi ona bakarken buluyorum çünkü senin ikizin gibi görünüyor.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Onunla tanıştım, Catherine.

BÖLÜM ON YEDİ

SIMON

Montefalco, İtalya, bir yıl önce 26

Ocak

Dolgun, limon sarısı bir şemsiyenin gölgesinde oturdum ve Arnavut kaldırımlı köy meydanından işlerine devam eden yerlileri izledim.

Luciana'nın vefatından sonra çok fazla zamanımız oldu. Yetenekli personelim şaraphanenin sorunsuz çalışmasını sağladı ve ölümünden önce uygulamaya koyduğu yönetim yapısı ticari çıkarlarımızla ilgilendi. Benim dışımda her şey planlanmış, programlanmış ve korunmuştu. Hem Sofia'da hem de Luca'da Luciana'nın izlerini görmekten zevk alıyordum ama bu izler yeterli değildi. Onun için yanıp tutuşuyordum.

Hayatım ve evimiz onsuz bomboştu. Evimizdeki kumaşlara sinen narenciye kokusu dayanılmaz hale geldiğinde başka bir yatak odasına taşındım. Onun varlığını öyle bir güçle arzuluyordum ki bu beni şaşırtıyordu. Ölümünün korkunç bir rüya olduğuna ve uyandığımda onu bahçede bir romanın içinde kaybolmuş ya da üzüm toplayıcılarımızla sohbet ederken bulacağıma kendimi inandırırdım. Elbette böyle bir şey olmadı; komada yalnızdım.

Herhangi bir şeye uzun süre konsantre olmayı imkansız buluyordum ve 'yapılacaklar' listelerimi yazmak zorunda kalıyordum, aksi takdirde işlerimi bir saatten diğerine unutuyordum. Kederin kötücüllüğü beni sakat bıraktı.

Luca ve Sofia evde yokken, zaman geçirmek için şehre iniyor, Senatori'nin kafesinin önüne yerleşiyor ve tarçın serpiştirilmiş bir latte içiyordum. İnsanları izlemek yalnızlığımı biraz olsun hafifletiyordu. Turistleri yanımdan geçerken değerlendiriyor ve İngilizliğin bariz işaretlerini görmeye çalışıyordum - süt beyazı veya güneş yanığı cilt; her fırsatta giyilen spor ayakkabılar.

Arada sırada diğer yavrularımdan biri karşımda dursa onu tanıyıp tanımayacağımı düşünürdüm. Büyük olasılıkla, ikimiz de solmuş et ve kana dokunma mesafesinde olduğumuzu asla bilemeyecektik. Hepsinin göz şekilleri, saç renkleri ve kemik yapıları gibi parçalarını hatırlıyordum, ancak onları çocuklardan bir kesitten başka bir şey yapmak için yeterli parçaları bir araya getiremiyordum.

Luca bana James'i hatırlatıyordu; kıkırdarken ağzının kenarlarının yanaklarının altına saklanması ya da uyurken ayak bileğinin karşı bacağının kaval kemiğine dayanması gibi.

Sofia, Luciana'nın en iyi ve Doreen'in en kötü yönlerinin bir karışımıydı ve bu beni korkutuyordu. Büyüdükçe daha da halsizleşti. Annesinin bağımsız ruhuna hayranlık duyuyordum ama büyükannesinin yolundan gitmemesi için dua ediyordum. Ayaklarının altında büyüyen çiçekleri ezmeden önce onları koklamak için zaman ayırmasını istedim. Sofia'yı her babanın kızını sevdiği gibi seviyordum, ama yavaş yavaş ondan uzaklaşmaya başladım, onun gerçek doğasını asla dizginleyemeyeceğimi biliyordum.

Luca onun tam tersiydi ve itiraf etmeliyim ki ilişkimize kız kardeşine gösterdiğimden daha fazla önem verdim. Belki de ilk çocuğumla yaşadıklarımı üçüncü bir hayattan gelen ikinci çocuğumla tekrarlamaya çalıştım. Hatta James'e yaptığım gibi ona da doğum gününde akustik bir gitar almıştım ama o, kardeşi gibi gitarı terk etmemişti. James'e 'Mull of Kintyre' şarkısının üç akorunu öğretmeye çalışmanın ne kadar acı verici olduğunu hatırladıkça gülümsedim.

Luca büyüdüğü rock müziği ve özellikle de Driver adında dünya çapında başarı kazanmış bir İngiliz grubu keşfetti. Onlara olan takıntısından kaçamıyordum ve eğer müzikleri onun yatak odasındaki müzik setinden gürlemiyorsa, o zaman arabamın hoparlörlerinden gürliyordu.

Yaklaşık bir ay önce, İtalya turnesi için biletlerin satışa çıktığı sabah çalar saati çalmayınca yıkılmıştı. O zamandan beri villanın etrafında dolanıp lanet okumasını izliyordum.

Birdenbire bir motosiklet motoru kafenin önüne yanaşarak kahve molamı böldü. Bir kurye siyah kaskını çıkardı ve benimle konuştu.

"Sinyor Marcanio?" diye sordu. Başımı salladım ve bana kahverengi bir zarf uzattı. Ona teşekkür ettim, kendimi sandalyeden kaldırdım ve yokuş yukarı eve doğru yavaş bir yürüyüşe başladım.

En azından çocuklardan birinin orada olmasını ve içi boş koridorları, emilen hayatla doldurmasını umuyordum.

2 Nisan

Luca zarfı açıp Driver'ın konseri için iki bilet bulduktan sonra bana bakarak gülümsedi. "Nasıl, baba?"

"Benim de kendi yöntemlerim var," diye cevap verdim, babaların sadece büyümekte olan yavruları için hâlâ değerli olduklarını kanıtlamak istediklerinde takındıkları o gizemli gülümsemeyle. Şarap tedarik ettiğim mekanın bar müdürüyle birkaç torpil yapmış, sonra da uçacağımız günden birkaç gün öncesine kadar bunu bir sır olarak saklamıştım.

"Kim bu pasaklı şeytanlar o zaman? Bilgisayar ekranındaki grubun fotoğrafını göstererek sordum.

"Bu Kevin Butler, şarkıcı ve bas gitarist," diye heyecanla başladı, "ve davulda Paul Goodman, klavyede David Webb ve lead gitarda James Nicholson.

İkincisinin adı aklına gelene kadar iki saniye geçti. "James Nicholson? Tekrar ettim.

Luca faresini bir kez tıklatarak küçük resim boyutunda bir resim açtı. Sadece bir çocuk olarak tanıdığım bir adama baktığımdan hemen emindim. Koyu kahverengi saçları omuz hizasındaydı. Yanaklarında ve çenesinde kirli sakallar çıkmıştı ve omuzları genişti. Ama gülümsemesini ya da yeşil gözlerindeki ışıltıyı yanlış anlamak mümkün değildi.

Hayır, kendime söyledim. Aklın yine sana oyun oynuyor.

"Ben onlar hakkında bir şeyler okurken bana bir şişe su getirebilir misin? Luca'ya sinirlerimi kontrol altına almaya çalışarak sordum.

O aşağıya mutfağa inerken ben de arama motoruna 'James Nicholson' yazdım ve binlerce konu başlığı çıktı. 'James Nicholson' ve 'Northampton'ı deneyerek aramamı daralttım ve ikisinden birlikte bahseden pek çok konu çıktı. Wikipedia sayfasına tıkladım ve doğum tarihinin 8 Ekim olduğunu doğruladı.

Arkama yaslandım ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. O James'ti. Benim James'imdi. Terk ettiğim oğlumun resmine bakıyordum. İnternette gazete haberlerine göz gezdirdim ve bir röportaj buldum.

The eldest of three siblings, James was raised single-handedly by his mother after his father suddenly disappeared. 'I don't remember a whole lot about him,' James tells me, clearly uncomfortable with the topic. 'I do know that he loved us all, but when he disappeared, our lives changed forever.'

Durdum ve gözlerimi kapattım. Makinenin içindeki hayaletler beni bulmuştu.

'Nobody knows what happened to him. It was hardest on my mum, though . . . Everyone who knew Dad says it wasn't like him to just vanish and that something must have happened. And it hurts that we'll probably never know what. Do I still think about him? Yeah, of course. Not every day, maybe not even every week. But he's always in the back of my mind, somewhere.'

Bu belirsizliğin onu ne kadar rahatsız edebileceğini tahmin edemediğim için saf bir aptaldım. Önümdeki duvara baktığımda Driver'ın posterinin bana baktığını gördüm. Önünden onlarca kez geçmişim ama oğlumun evimde olduğunu hiç bilmiyordum.

"O harika bir gitarist," dedi Luca, babasını sarsan depremden habersiz, içkimle yeniden ortaya çıktığında. "Bana tavsiyeler veriyor.

"Onunla konuştun mu? Kalbim hiç tahmin etmediğim kadar hızlı atıyordu. "Nasıl?

"Twitter'da. Çok iyi olduğunu düşündüğümü ve benim de gitar çaldığımı söylemek için ona mesaj attım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama ona bir akorla ilgili sorun yaşadığımı söyledim. O da bana tavsiyeler içeren bir cevap yazdı ve birkaç haftadır doğrudan mesajlaşıyoruz. Kaç çocuğun ona yazdığını hayal edebiliyor musunuz? Ama o bana zaman ayırıyor. O gerçekten harika biri.

İki oğlum Avrupa'nın karşı yakalarından mektuplaşıyorlardı ve ikisi de diğerinin gerçekte kim olduğunu bilmiyordu.

"Bu harika," diye cevap verdim ve hava almak için yatak odamın balkonuna çekilmek için bir bahane uydurdum.

Luca'nın biletlerini organize ederken farkında olmadan Pandora'nın kutusunu açmıştım. Ama beni en çok korkutan şey geçmişimle yüzleşmek zorunda kalmam değildi.

Belki de gerçekten hazırdım.

Roma, İtalya

7 Nisan

Oğlum James önümdeki devasa sahnede enerjik bir gitar solosu çalarken duvarlardan akan nemi ya da kulaklarımdaki çınlamayı fark etmedim bile. Etrafımızdaki herkes tezahürat yapıp şarkı söylerken, PalaLottomatica arenasında hareketsiz bir şekilde durmuş, huşu içinde ona bakıyordum. Luca da aynı şeyi yapıyordu ama çok farklı nedenlerle.

Tüylerim diken diken oldu ve kaşınmaya başladım ama gözlerimi bir zamanlar unutmaya çalıştığım çocuktan ayıramıyordum. Okuldaki doğum gösterisinde çoban kostümünün içine işeyen o cılız, endişeli küçük çocuğun on bin yabancıyı büyüleyecek ustalığı ve özgüveni nasıl kazandığını merak ettim. Tek bir şarkı sözünü bile özömsediğimi ya da

Salon ışıkları odayı aydınlattığında Driver sahnede uzun süre kalmıştı.

"Hadi baba," diye bağırdı Luca, kolumdan çekiştirerek. Ama bir çıkış tabelasına yönelmek yerine, beni insan trafiğinin akışına karşı ve sahnenin kenarındaki metal bariyerlere doğru sürükledi.

'Çıkış yolu bu değil' diye itiraz ettim, çünkü atılan yiyecek kartonları ve plastik şişeler ayaklarımızın altında çıtırdıyordu.

"Biliyorum - grupla tanışacağız!" Sırıttı. "James'e tweet attım ve bize bilet aldığını söyledim, o da bizi konser sonrası parti için davetli listesine ekledi.

Hazırlıksız zihnim bir bahaneler listesiyle dolup taşı. "Yapamayız, çok gençsin," bu kadar kısa sürede önerebileceğim tek şeydi.

"On altı yaşındayım," diye cıvıladı, beni daha da yaklaştırarak. "Sorun değil. 'Luca, hayır. Geç oldu. Yoruldum.

Hadi otele dönelim.

Olduğu yerde durdu ve bana en yaralı bakışlarını fırlattı. "Baba! Lütfen," diye yalvardı.

Umutsuzca kahramanıyla tanışamayacağımızı açıklamak istedim çünkü her şeye rağmen aynı kanı paylaşıyorlardı. James'in performansını uzaktan izlemek bir şeydi, ama üvey kardeşiyle tanıştığında aynı odada olmak hazırlıklı olduğum bir şey değildi.

Luciana'ya geçmişimi düzelteceğime dair söz vermiştim ama doğru zaman değildi. Benimle daha fazla zalimce oyun oynadığı için Tanrı'ya lanet ettim.

'Luca Marcanio,' diye bağırdı oğlum, elinde bir pano ve kulaklık olan kel bir adama. "Listede biz de varız.

Adam bize şüpheyile baktı, listesini kontrol etti, isimlerimizin üstünü çizdi ve homurdanarak bizi sahne arkasına yönlendirdi. Steril, beyaz badanalı bir koridora adım atıp uzaktan gelen müzik sesini takip ederken nefesim kesilmişti. Sonunda bir köşeyi döndüğümüzde bir bar ve garsonların tepsilerinden egzotik kanepeler yiyip içen bir grup gençle karşılaştık.

Luca bir buz kovaşından iki cam şişe kola aldı ve birini bana uzattı. Benimkini bileğime sıkıştırdım, yükselen ateşimi düşüreceğini umuyordum. James'i görmek için umutsuzca odayı tararken diğer grup üyelerini t e k tek işaret etti.

Sonunda siyah kot pantolon, gümüş koç başı tokalı bir kemer ve beyaz bir gömlek giymiş olan kahramanı içeri girdi. Luca şimşek gibi hızla ona doğru koştu.

Kulak misafiri olmadan el sıkışmalarını dikkatle izledim. Aynı koyu, dalgalı saçları, çukurlu çeneleri ve benim yeşil gözlerimi paylaşıyorlardı. Benzerliklerinden sadece benim mi etkilendiğimi merak ettim.

James'in ona karşı kibar ama kısa olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine eski arkadaşarmış gibi davrandı. İki çift aynı göz benimkilere ulaşana kadar arka plana karışmaya çalıştı.

"Baba! Midem bulanırken duymamış gibi yaparak yere baktım. "Baba! Luca biraz daha yüksek sesle tekrarladi. Yukarı bakmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Beni yanına çağırdı. Onlara katıldığımda bacaklarım kopma tehlikesi geçirdi.

"Bu James.

Gülümsedi ve elimi sıkmak için elini uzattı. Tırnakları siyaha boyanmıştı ve beni kol düğmelerine doğru çekti. Yakut kırmızısıydılar ve ortalarında küçük siyah kareler vardı. Catherine onları otuzuncu yaş günüm için almıştı, her şeyin değiştiği gün.

"Memnun oldum Bay Marcanio," diye başladı. "Burada iyi bir çocuğunuz var.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," demekten başka bir şey gelmedi aklıma.

"Hey, bir İngiliz dostum!" dedi James, nasıl yapılacağını bilmediğim bir konuşmaya beni dahil ederek. Hiçbir açıklama yapmadan kollarımı ona dolamak ve sonra da gitmek istiyordum. "Nerelisin?" diye devam etti.

"Çok seyahat ettim.

"O da seninle aynı yerden geliyor," diye araya girdi Luca. Ona babasının kökeni hakkında çok az bilgi verdiğim için anında pişman oldum.

'Northampton mı? Yok artık! Dünya küçük,' diye yanıtladı James. "Ne zamandır İtalya'dasın?

"On sekiz yıl kadar.

"Babam bana ilk gitarımı verdi," dedi Luca gururla, bana gülümseyerek. 'Müzikle bu şekilde tanıştım - babam da aynısını yaptı

Benim için,' dedi James. 'Şimdi biraz hırpalanmış olsa da hala bende. Bana onunla "Mull of Kintyre" çalmayı öğretti ama başlangıçta oldukça kötüydüm.

Sertçe yutkundum. Uzun yıllardır hayatında değildim ama o bunu hatırlıyordu. Anılarında hâlâ bir yerim vardı.

"Şu anda annemin evinde. Onu eBay'e koymakla tehdit edip duruyor. Güldü. 'Sürekli' kelimesine takıldım. Şimdiki zaman kullanmıştı. Bu Catherine'in hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

"Hâlâ Northampton'da mı yaşıyor?" diye sordum düşünmeden.

"Evet, tüm hayatı boyunca. Çok fazla geri dönme şansım olmuyor ama döndüğümde hep onun evinde kalıyorum. Eve çok sık gider misiniz?

"Hayır, uzun bir süre için değil.

Birden James'in arkasında genç bir kadın belirdi ve ona koyu kırmızı bir Gibson Les Paul elektro gitar uzattı.

"Bu senin için Luca. Cevap veremeyecek kadar şaşkın olan kardeşine uzattı. 'Eğer sıkı çalışmaya devam edersen, birkaç yıl içinde benim yaptığım şeyi yapmaman için hiçbir neden yok.

"*Teşekkürler, teşekkürler,*" diye yanıtladı Luca soluk soluğa. 'I . . . Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum.

'Ona bakmayın - kullanın. Eskiylene kadar çal!

Luca hediyeği İsa'nın ona sunduğu bir kutsama gibi kabul etti ve göğsüne yakın tuttu. Bir el James'in omzuna dokundu ve bir adam kulağına fısıldadı.

'Luca, seninle tanışmak harikaydı ama gitmem gerek. "Find Your Way Home "daki molada ustalaştığında bana bir MP3 gönder.

"Yapacağım, yapacağım.

James bana döndü. 'Ben de memnun oldum. Pardon, ilk adınızı duyamadım?'

Ben cevap veremedim Luca, "Ben Simon," dedi.

Aniden bir şey oldu. O kadar küçük bir şey ki, bir televizyon ekranında dondurup çerçeveleseniz, James ya da benden başka kimse fark etmezdi.

Bu bir *takdirdi*.

Elimi sıkarken James'in gözleri bir an için büyüdü ve el sıkışması gücünü kaybetti. Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. İlk başta kendine daha önce tanışıp tanışmadığımızı sormuştu. Sonra ismim ve geldiğim yer ona babasını düşündürmüştü. Şimdi de belki de ölmediğini ve tam karşısında durduğunu düşünmesine izin veriyordu.

Gençliğinde babasının sesini ve görünüşünü - tıraş losyonunun kokusunu, saçlarını ayırdığı yönü, duruşunu, kahkahasının sesini ve gülümsemesinin şeklini - hatırlamaya çalışıyor ve tüm bunları karşısındaki yabancıyla karşılaştırıyordu. Sonra mantıklı tarafı devreye girdi ve hayal gücünün onu alt ettiğini fark etti. Kader bu şekilde işlemiyordu ve bunu düşündüğü için bile kendini aptal gibi hissediyordu.

Soğukkanlılığını yeniden kazandı, gözbebekleri küçüldü ve tutuşundaki güç yeniden ortaya çıktı.

"Tekrar görüşmek üzere çocuklar," diye gülümsedi ve asistanını takip etti.

Luca heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor, bir şeyler geveliyordu ama ben onu duyamıyordum. Onun yerine James'imın uzaklaşmasını, bana son bir kez bakmak için arkasını dönmesini ve geldiği gibi hızla hayatımdan kaybolmasını izledim.

Montefalco, İtalya

19 Aralık

Şoförüm Bentley'i villanın önüne park etti ve benim için arka kapıyı açtı. Genç ve yakışıklı bir hizmetçiyle flört eden, adını bilmediğim bir hizmetçiye gülümsedim. Üzüm bağlarından oluşan vadimize bakan verandaya doğru ilerledim.

Gökyüzünde hafif bir vızıltı çıkaran görünmez bir ekin tozunu aradım. Gün ortasındaki cırcır böcekleri eş bulma umuduyla kanatlarını birbirine sürterek cıvıldıyordu. Sık sık kristal berraklığında baktığım ufuk, şimdi güneş gökyüzü, tarla ve gölü birbirine karıştırırken erimiş bir yağlı boya tabloyu andırıyordu.

'Bu senin hayatın, Simon. Terk edip gittiğin değil,' dedi uzun zamandır unutulmuş bir ses. "Bu senin gerçekliğin. Ama benim gerçekliğim Luciana olmadan boştu.

James'le aynı havayı solumamızın üzerinden sekiz ay geçmişti ve hâlâ tek düşündüğüm oydu. Ve kendime kaç kez onun dünyasının daha değerli bir yer olduğunu söylesem de

Varlığımdan bihaberdi, kendimi bir sır olarak saklamanın ve verdiğim bir sözün baskısı altında ezilmeye başlamıştım.

O günden beri güvenli kutularda sakladığım herkes ve her şey kaçmıştı. Kafamı allak bullak eden anılar peşimi bırakmıyordu. Sevgilim bana huzuru bulmam gerektiğini söylerken haklıydı. Belki o zaman kendimi eski ben gibi hissedebilirdim.

Catherine'e ve diğer iki çocuğumuza ne olduğunu öğrenmeliydim. Hâlâ hayatta olduğumu ve beni uzaklaştırmak için ne yaptığını bilmeyi hak ediyordu. Ayrıca anlamasını istediğim şeyler de vardı.

Kader, yaşadığımı hiç bilmediği bir hayatı silmekle tehdit ederken zaman tükeniyordu. Onunla yüzleşmeye neredeyse hazırdım.

CATHERINE

Northampton, bir yıl önce 3

Şubat

O gece rüyamda Simon'ı gördüm. Yıllardır beni ziyaret etmediği için yeniden ortaya çıkmasına neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Ama birdenbire, hatırladığım kadar genç ve yakışıklı bir şekilde bahçemde durmuş, pembe gül ağaçlarımin köklerini kurutuyordu. Oscar hala yavru bir köpekti ve çıplak ayaklarının üzerinde heyecanla zıplıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordum, gördüğüme ne üzölmüş ne de sevinmişim.

Onu

Cevap vermedi.

"Simon," diye tekrarladım, kararlı bir şekilde. "Neden buradasın?"

Yine bir şey yoktu ve aniden ona bir tokat atma isteğı duydum. yüzüne baktım ve haksızlığa uğramış kadınların yaptığı gibi yumruklarımı göğsüne vurdum.

siyah-beyaz filmler. Ama o an çok geçmeden geçti ve ben onun yerine kollarımı omuzlarına doladım ve yanağından öptüm.

"Güle güle Simon. Ona sırtımı dönüp uzaklaşmadan önce gülümsedim.

Sonra yirmi dört yıl önce beni terk ettiğinden beri ilk kez onun sesini duydum.

"Kitty, nereye gidiyorsun?" diye sordu ama cevap vermedim ya da arkamı dönmedim. Mutfığa doğru yürüdüm ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım, onun ve bizim üzerimize.

Uyandım, kafam karışmıştı ve bunun bir rüya olduğundan emin olmak için perdeleri geri çektim ve boş bir bahçeye baktım. Kendi kendime gülümsedim, sonra tekrar yorganın altına girdim, yan döndüm ve kolumu Edward'ın göğsüne doğru kaydardım.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı.

'Mükemmel,' diye cevap verdim. "Uyumaya devam edin, Doktor.

15 Nisan

Kanserden kurtulmuş olmayı savaştan eve dönen bir askere benzetiyorum. Sizi öldürmek isteyen görünmeyen bir düşmanla savaşmak için hayatınızı ortaya koyarsınız. Sonra, eğer tek parça halinde dönecek kadar şanslıysanız, geride bıraktığınız dünyada yerinizi bulmak bir mücadele olabilir.

Ben savaştayken, diğer herkes hayatına devam ediyordu. Selena işlerimi fazlasıyla yetkin bir şekilde yürütüyordu; çocuklar işe dönmüştü ve artık her gün benim için endişelenmiyorlardı. Kısacası, benim dışımda hiçbir şey değişmemişti. Huzursuzdum. Çok şey başarmıştım ve bunları bir başkasıyla paylaşmaya hazırdım. Ve Dr. Edward Lewis de bu yolculuğa katılmak isteyen biriydi.

Radyoterapimin başarılı olduğunu söylediği gün, akşam yemeğinde bana katılmasını istemiştım.

Şehirdeki lüks bir balık restoranında yemek yerken, "Bekâr kadınlardan çok sayıda teklif almış olmalısınız," diye sordum.

"Sanırım öyle ve hepsi bekar değil. Yüzü kızardı. "Ama genellikle kibarca reddederim.

"O zaman gurur duymalı mıyım?"

Gülümsedi. 'Aslında, platonik olarak bile kimseyle tanışmakla ilgilenmedim. Harika bir kadınla yirmi yedi yıl evli kaldığım için kendimi kutsanmış hissediyordum ve muhtemelen ikinci bir şansı hak etmiyordum.

'Hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da hepimizin ikinci bir şansa hakkı olduğudur. Neden fikrini değiştirdin?'

'Tedaviniz sırasında bir kez bile kendiniz için üzülmediğinizi duymadım. Güç ve cesaret gösterdiniz ve çocuklarınızın sizi ne kadar çok sevdiğinden ne kadar iyi bir insan olduğunuzu görebiliyordum.

"Oh, benim de zamanlarım oldu.

'Hepimizin bazı anları vardır. Ama sen ve ben onlara uzun süre teslim olmayız.

Kanca, çizgi ve platin, Edward'a aşık oldum. Yeni başlayan flörtümüz arkadan öne doğru ilerledi. Beni en kötü halimle, en az çekici görünen halimle ve ölümün kapısını çalarken görmüştü. Yine de bu onu vazgeçirmemişti.

Yavaş yavaş akşam yemeği randevularımız sıklaştı ve ayrı geçirdiğimiz her zaman onun yanında olmak istedim. Büyüleyiciydi, özenliydi ve macera ve doğallık duygusuna sahipti. Bana hiçbir yük taşımadığını hissettirdi ve benim gibi o da bir arkadaşına sahip olmaktan hoşlandığını keşfetti.

Merhum eşi Pamela altı yıl önce aniden kalp krizinden ölmüştü ve dul bir erkek olarak hayata garip bir şekilde alışmıştı. Oğulları Richard ve Patrick'i büyütürken işi nedeniyle ayrı kaldıkları yılları telafi etmek için birlikte erken bir emeklilikten mahrum bırakıldıkları için acı çekiyordu. Biri Cambridge'de ekonomi okurken diğeri Hollanda'da finans alanında çalışıyordu ve 'tek' olarak geçirdiği günlerin çok uzun olduğunu kabul ediyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Yirmi dört yıl boyunca bunu yaşadım.

Onu çocuklarıma yeniden tanıttım ama bu kez Dr. Lewis olarak değil Edward olarak. Ve yavaş yavaş ailelerimiz kaynaştı, çünkü o yemek masamızın düzenli bir demirbaşı haline geldi.

Beni bir değil, iki kez hayata döndürdü.

19 Aralık

Noel'den altı gün önce, camları renkli ve çok kapılı koyu gri bir araba kulübenin önünde durdu. Ön kapıya sert bir vuruş sarmaşık çelenkleri titretti. Önümde, kolunun altında sıkıca tuttuğu gri kasketiyle üniformalı genç bir şoför bana bir zarf uzattı.

Bavulun yatağın altında, Edward'ın el yazısıyla yazılmış bir not. Bir hafta yetecek kadar kalın giysi al. Sadece otuz dakikan var. Sevgilerimle, Edward.

"Nereye gidiyorum ben? Şoföre şaşkınlıkla sordum.

"Bunu söylemeye yetkim yok, madam. Gülümsedi. "Ama sizi oraya zamanında götürmek için kesin talimatlar aldım.

İşim ve ailem beni zaman çizelgesi hokkabazlığı ve ileriye dönük planlama konusunda uzman yapmıştı, bu yüzden spontanlık Edward ortaya çıkana kadar tamamen alışkın olduğum bir şey değildi. Kiralık bir kanal teknesinde akşam yemeği ya da Gleneagles'da golf dersleri olsun, son dakika sürprizlerini severdi. Bu yüzden uygun kıyafetler bulmak için uğraşırken Emily'ye mesaj atarak Edward'ın eğlencelerinden birine daha gittiğimi haber verdim.

Bir buçuk saat sonra Heathrow Terminal 4'ün önünde durduk. Edward elinde bavuluyla döner kapıların yanında beni bekliyordu. Sırıttı.

"Nereye gidiyoruz o zaman? Ben sordum.

"Holly'yi görmeye," diye cevap verdi ve varış tahtasını işaret etti. Nereye gittiğimizi anladığımda, Noel Baba'yla ilk kez karşılaşan bir çocuk gibi kollarımı ona doladım.

Küçüklüğümden beri New York'u ziyaret etmek istiyordum. *Tiffany'de Kahvaltı* annemin beni götürdüğü tek filmi ve o zamandan beri defalarca izledim. Ailemin bana sunduğu asık suratlı hayat yerine Holly Golightly'nin kaygısız hayatına sahip olmayı dileyerek büyüdüm.

Arkadaşlarımdan yatak odalarının duvarları The Beatles ve Elvis posterleriyle kaplıydı ama benimkiler Audrey Hepburn'ün siyah-beyaz kartpostallarıyla süslüydü. O benim uzun zamandır kayıp büyük kızımış gibi davranırdım.

Ben onun her hareketini gazetelerden takip ederken, annem de onun gardırobundan ilham alıyordu.

Geriye dönüp baktığımda, yazın en sıcak günlerinde bile tasarım eşarplarını ve şık şapkalarını takip köyde dolaşırken insanların annemin arkasından güldüğüne eminim. Ama o bunu umursamazdı ve bu onun hayranlık duyduğum birkaç özelliğinden biriydi. Audrey ikimize de bir kaçış sundu.

Bunun nedeni ister *Tiffany'de Kahvaltı*'nın annemden kalan tek parça olması, isterse de ailemden daha fazla sevgi sunan büyüğü bir şehrin cazibesi olsun, New York hayatım boyunca hayalini kurduğum bir yerdi.

Gitmek için hiç zaman bulamamıştım ya da belki de sadece küçük bir kız olarak beklentilerimi karşılayamayacağından korkuyordum. Ama Edward hiçbir zaman dolu bir günlüğü ya da hayal kırıklığı korkusunu bir hayalin peşinden gitmemek için bahane olarak kabul etmedi.

İniş yaptıktan ve otelimize yerleştikten sonra, Edward beni Beşinci Cadde'deki Tiffany & Co'ya götürmeden önce bavullarımızı boşaltacak zamanımız bile olmamıştı. Hayal ettiğim kadar zamansız bir yerdi. Cam tezgâhlara bakıp, bir robin yumurtası kadar mavi kutularda sergilenen ışıltılı bilezik ve kolyeleri deneyene kadar günümün daha mükemmel olabileceğini düşünmemiştim. İkinci kattaki duvarda asılı duran Audrey'nin çerçeveli fotoğrafına bakıp sıırıttım. Tam istediğim gibiydim, ama tipik olarak Edward bunu daha da iyi hale getirmenin bir yolunu bulmuştu.

Beni atölyenin ortasına götürdü, iki elimi tuttu ve oda sessizleşirken boğazını temizledi.

"Ne yapıyorsun? Yüzümün kızardığını hissederek sordum.

"Bu soruyu bir daha soracağımı hiç düşünmemiştim. Ama Catherine, karım olma onurunu bana bahşeder misin?

Gözlerim o kadar açıldı ki patlayacak sandım. Çalışanlar ve müşteriler etrafımızda alkış tufanı koparırken "Evet, tabii ki" diye hiçkırkırdım.

"Sizin için hazırız, Dr. Lewis," diye gülümsedi şık takım elbiseli bir yönetici ve bizi üst kattaki özel bir izleme odasına götürdü. Sıra sıra parıldayan yüzükler, kendi özel evrenimizdeki yıldızlar gibi koyu renkli minderlerin üzerine önümüze serilmişti.

"Uzun nişanlılık dönemlerine inanmam, o yüzden neden onun yerine evlilik yüzüğünü seçmiyorsun?" diye önerdi Edward.

Tartışmayacaktım. Ve uzun uzun düşündükten sonra, parmağım için haykıran altın, arnavut kaldırımı kemerli bir pırlanta yüzük seçtim. Bir kutuya ve Tiffany'nin ikonik çantasına yerleştirdikten sonra dükkândan çıktım ve Büyük Elma'dan yirmi dört karatlık bir parçayı eksik bırakarak otelimize geri döndüm.

Holly haklıydı. Size güven veren herkese çok şey borçlusunuz.

Daha sonra, jet lag'e teslim olamayacak kadar heyecanlı olan Edward ve ben, bir arkadaşının tavsiye ettiği Manhattan'daki bir İtalyan restoranında kutlama yemeği yemeye gittik. Buzlu camlı kapıyı açtığında, büyük bir gürültüyle neredeyse geriye doğru düşüyordum. Karşımda ailem ve arkadaşlarım oturuyordu, şampanya kadehleri Gabriel'in trompeti gibi havaya kaldırılmıştı.

Edward çocuklarımın, eşlerinin ve torunumun o sabah erken saatlerde New York'a uçmaları için ödeme yapmıştı. James turnede olduğu Meksika'dan gelmişti; Roger, Tom, Amanda ve Selena da Edward'ın oğullarıyla birlikte bir gün önce inmişlerdi. Steven ve Baishali doğrudan Güney Fransa'daki villalarından gelmişlerdi ve Simon'ın üvey annesi Shirley bile seksen yedi yaşından beri ilk kez uçağa bindiği için ömür boyu süren uçak korkusunu yenmişti.

"Edward hepimizi teker teker çağırıp onayımızı istedi," diye fısıldadı Emily. 'Siz hayır deseydiniz, Shirley evet diyecekti!

O anda birini Edward'ı sevdiğim kadar sevmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Edward için her şeyi yapardım ama bir istisna vardı: Simon'ın bizi nasıl terk ettiği gerçeğini ona söylemek. Shirley ve ben bu sırrı kendimize saklamıştık.

"Sanırım bu sürprizler bir gün için sona erdi?" diye sordum daha sonra, lezzetli bir amaretto cheesecake tatlısını mideye indirirken. "Çünkü sinirlerimin daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum.

Gülümsedi. 'Yapmamız gereken küçük bir şey daha var. Ama bunun için yarına kadar beklemeniz gerekecek.

20 Aralık

Five Boroughs Çocuk Korosu 'Sessiz Gece'yi söylerken, leylak rengi halıdan Central Park'taki beyaz demir sunağa doğru süzüldüm.

Selena'nın benim için seçtiği muhteşem Vera Wang gelinliği üzerime tam oturmuştu. Nedimelerim - Emily ve torunum Olivia - ben onlara katılmadan önce bakana ulaştılar ve oğullarımın kollarına sıkıca yapıştılar. Kaidenin etrafına sarılmış peri ışıkları yerdeki hafif kar tozundan yansıyor, sonra müstakbel kocamı ve onun iki sağdıcını, yeni üvey oğullarımı selamladım.

Ve bulmak için çok uzun süre beklediğim hayatımın aşkıyla yüzleşip hıçkırığa hıçkırığa 'Evet' derken, içim sıcacık parlarken Aralık ayının dondurucu soğuklarını hissetmek imkansızdı.

Bugün, 19:05'te.

Öfkeyle haykırmış, onun sempatisini kazanmaya çalışmış ve isteksizce onun iyi doğasına hitap etmişti ama hiçbirine işe yaramamıştı. Ani ayrılığı için henüz tek bir açıklama yapmamıştı.

Ama odadaki ruh hali, özellikle de onunki değişmişti. James'ten bahsederken sesi vicdan azabıyla doluydu. Ve bu, terk ettiği ailesinin ya da ölümlere verdiği sözün hatırlatılmasından daha fazlasıydı.

Cevaplarını almak istiyorsa tutumunu değiştirmesi gerekiyordu.

"Neden şimdi?" diye sakın bir şekilde ikna etti. 'Zamanın tükenmekte olduğunu söylemiştin?

Yaşlandığımız için mi?'

Gözleri odayı taradı. Öne ve yana baktı ama doğrudan ona bakmadı. Dalgın dalgın yanağının içini deriye nüfuz edene kadar çiğnedi.

Adamın soruyu görmezden mi geldiğini yoksa tamamen farklı bir şey mi duyduğuna karar veremedi. Adam

Okunamaz.

"Benimle neyi düzeltmen gerekiyor Simon?" dedi, sanki korkmuş bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Neyi bilmemi istiyorsun?"

Onu kötü bir rüyadan uyandırmış gibi görünüyordu ve yabancı bir çevre yüzünden kafası daha da karışmıştı. Gözlerinin önünde yaşlanıyordu ve bu onu endişelendiriyordu.

Onu analiz etmekten vazgeçip, kendisini hiç umursamayan bir adam için neden endişe duyduğunu kendine sordu. Ama bu onun doğasında vardı. Ve o acı çekiyordu.

Paula'nın vahşice öldürüldüğünü öğrenmesine rağmen artık ondan korkmuyordu. Hatta nefreti bile biraz azalmıştı. Şimdi karşısındaki bu sorunlu ruha acıyordu. Konuşmaları sırasında bazen adamın onun söylediklerini dinleyip dinlemediğini bile merak ediyordu, çünkü yüz ifadesi bir kalp atışı kadar kısa bir sürede meşgulden boşluğa dönüşüyordu. Adamın boşluğu ona başka birini hatırlattı ve zihni, kim olduğunu hatırlamaya çalışarak bir ömür boyu çekilmiş sabıka fotoğraflarını karıştırdı.

Yanağındaki ısırik izinden damlayan kanın tadını aldı. Yumruklarını bir kez daha sıktı. Gözlerinin kaydığını ve beyninin durgunlaştığını biliyordu ama her zaman olduğu gibi geçmesini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Tırnaklarını avuçlarının içine batırdı ve bunun söylemesi gereken şeye odaklanmasını sağlayabileceğini umdu.

İkinci evliliğiyle ilgili anılarına girip çıkıyordu ve şimdi cevap vermekte zorlanıyordu. Sözleri girdaplı bir akıntıya kapılmıştı ve ne kadar hızlı yüzerse o kadar çok çarpışıyorlardı.

Dr. Salvatore'ye 'Beynim İsviçre peyniri gibi' demişti. Doktoru bunun belirtilerden biri olduğu konusunda onu uyarmıştı. Bir yıl boyunca bu şekilde yaşamış, gerçek ortaya çıkmadan önce değişen ruh halini keder, stres ve pişmanlıkla suçlamıştı. Tanrı'nın onun için son bir planı vardı. Dünyadaki herkesten kaçabilirdi ama kendinden kaçamazdı.

"Sende Alzheimer var!" diye soluk soluğa bağırarak ikisini de şaşırttı.

Birdenbire ona mantıklı gelmişti. Aynı davranışa Fabien'deki eski akıl hocası ve Selena'nın annesi Margaret'te de tanık olmuştu. Margaret'in kocası onu İspanya'dan İngiltere'ye geri getirmiş ve teşhis konulduktan sonra bir bakımevine yerleştirmişti. Catherine onu birçok kez ziyaret etmişti ve Margaret'in bulanıklığı azaldığında geçmiş hakkında en ince ayrıntısına kadar sohbet ediyordu. Sanki hâlâ yapabiliyorken içini dökmeye ihtiyacı varmış gibiydi.

Simon da aynısını yapıyordu.

Yüzündeki teslim olmuş ifade, karışık cümlelerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Yakında paylaştıkları anılar sadece ona ait olacaktı.

"Neden gittin Simon?" diye sordu usulca.

Doğru kelimeleri seçerken ve onları doğru sıraya koymaya çalışırken ona baktı.

"Seni onunla gördüm," diye cevap verdi. "Ne yaptığını biliyorum. Şaşkınlıkla kucaklaşma sırası ondaydı.

"Kim?

Dougie. En iyi arkadaşım. En iyi arkadaşımın bir ilişkisi vardı.'

BÖLÜM ONSEKİZ

SIMON

Northampton, yirmi sekiz yıl önce 14

Mart, saat 11.15.

Kalem, çalışabileceği bir oluğa yerleşene kadar rulet çarkındaki bir top gibi ileri geri hareket etti.

Baishali ve Paula sırt sırta verip ABBA'nın kızlarını taklit ederken iki kez plak çalara çarpmışlardı. Duvara monte edilmiş hoparlörlerden 'Knowing Me, Knowing You' bangır bangır çaldı ve grubun ikonik rutinini yeniden canlandırırken etraflarında bir insan çemberi oluştu.

Ama oturma odasının köşesinde dans eden karım ve Dougie'ye takılıp kaldığım için onlara pek dikkat etmedim.

Akşamın erken saatlerinde, otuzuncu yaş günümü kutlamak için verdiği parti tüm hızıyla devam ediyordu. Arkadaşlarımız ve komşularımız ucuz Fransız şarabı ve streç filmle sarılmış sandviç tepsileri taşıyarak işçi karıncalar gibi patikadan yukarı doğru yürüyorlardı.

Ne o ne de Dougie başka birinin varlığından haberdardı. Birbirlerine bakıyorlardı, adamın elleri kadının kalçalarında, kadının kolları adamın boynundaydı ve kadın müzik eşliğinde sarhoşça sallanıyordu.

Dougie son zamanlarda dertlerini benden çok ona anlatıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, evliliğindeki kum torbası tarafından terk edilmiş bir adamın şikâyetlerini dinlemek bana zor geliyordu, bu yüzden Catherine'in istekli kulağı beni rahatlattı.

Ama bu geceye kadar aralarındaki artan yakınlık hakkında iki kez düşünmemiştim. Dikkatlerini dağıtan pek çok şeye rağmen ikisi de göz temasını kaybetmedi - ne şarkı atladığında, ne ABBA tribute gösterisi dağıldığında, ne de heyecanlı Oscar pençeleriyle balonları patlatmaya başladığında.

Bana aldığı yeni kol düğmeleriyle sinirli bir şekilde oynarken, "*Çok fazla anlam yüklüyorsun,*" diye düşündüm. *Onlar arkadaş.* Bu yüzden güvensizliğimi bir kenara bıraktım ve sigara içmek için bahçeye çıktım. Biraz daha düşündüğümde, tanık olduğum tek şeyin iki arkadaşın içkili bir dansı paylaşması olduğunu anladım.

"Mutlu yıllar, dostum!" diye bağırdı sarhoş iş ortağım, kolunu omzuma atarak.

"Şerefe," diye cevap verdim ve kadeh kaldırmak için biramı önüme uzattım.

"Baishali benim için asla böyle bir parti vermezdi," dedi Steven. 'Sonrasında evin nasıl görüneceğinden çok korkardı. Çok iyi bir kızın var.

"Biliyorum," dedim gülümseyerek. "Biliyorum.

O haklıydı. Ondan bir dakika bile şüphe ettiğim için aptallık etmiştim. İçeri dönüp onu bulacak, kucaklayacak ve çabaları için teşekkür edecektim. Ve son aylarda işimi onun önüne koyduğum için özür dileyecektim. Eğlence anlayışımı ve spontanlığımı kaybetmiştim ve bunun aramızda mesafe yarattığını biliyordum. Bunu görmezden gelerek bencillik ettim.

Sigaramı patikada söndürüp içeri girdim ama hükmettikleri odanın köşesi boştu. Gözlerim oturma odasını taradı ama Catherine hiçbir yerde görünmüyordu. Avlu kapısından bahçeye, Roger'a doğru geri dönmeden önce yemek odasını ve mutfağı taradım.

"Kitty burada mı?" diye sordum.

"Hayır, dostum," diye mırıldandı Roger. "Bir bira daha ister misin?

Başımı salladım ama eve geri dönmek için döndüğümde yatak odamızın penceresine doğru çekildim. Işıklar sönmeden önce perdenin arkasında iki figürün gölgesini görmek için yukarı baktım.

Geçici olarak felç olmuş bir halde bir süre orada kaldım.

CATHERINE

14 Mart, saat 11.15.

Dougie ile vakit geçirmekten keyif alıyordum. Kadınların ondan neden hoşlandığını anlıyordum. Geniş omuzlu ve yakışıklıydı; iyi giyinmeyi biliyordu ve harika bir dinleyiciydi. Bekâr olsaydım, muhtemelen benim de gözüme çarpardı.

Simon tüm dikkatini işini kurmaya verirken ve Dougie, Beth onu terk ettikten sonra bekar hayatına alışırken, ikimiz de kendimizi aynı yalnız teknede bulmuştuk.

Çocuklar zamanımın çoğunu alıyordu ama Dougie'nin aklını ondan uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu. Onsuz evin içinde dolaştığını düşünmekten nefret ediyordum. Bu yüzden hafta içi akşamları çocuklarla ve benimle yemek yemek için bize gelirdi. Çocuklar D Amcalarına bayılıyorlardı çünkü *Hayalet Avcıları* filmindeki canavar gibi davranarak onları evin içinde kovalıyor ve onlara babalarının gösterdiği ilgiyi gösteriyordu.

Onları yatağa gönderdikten sonra Dougie ile bahçede ya da mutfak masasının etrafında oturur, bir şişe şarabı açar ve Simon'ın eve gelip bize katılmasını beklerdik. Her zaman birkaç saat boyunca sohbet ederdik - o yönsüz hayatından şikayet ederdi, ben de kocasızlığımdan yakınırdım. Yine de her zaman Simon'ı savunur, bana uzun çalışma saatlerinin bir amaç için olduğunu hatırlatırdı. Haklı olduğunu biliyordum ama bazen tünelimizin ucundaki ışığı yakacak başka birine ihtiyaç duyuyordum.

Beth hakkında yaptığımız birçok konuşmaya rağmen, Dougie onun neden gittiğini hiçbir zaman tam olarak açıklamadı. Bunun yerine, konunun etrafında dans etti ve henüz bana her şeyi anlatmaya hazır olmadığını belli etti. Simon'a söyleyip söylemediğini merak ettim, çünkü kocam da hiçbir şey söylememişti.

"Başka biri var mıydı? Bir hafta önce ikinci şişe Lambrusco'yu açarken ona sormuştum.

"Hayır, Beth bunu asla yapmaz," diye cevap verdi. "Onu kastetmedim.

"Benim asla bir ilişkim olmaz," dedi, böyle bir şey önerdiğim için biraz sinirlenmişti.

"Başka birini istemek için bir ilişki yaşamanıza gerek yok.

Nereye varmak istediğimi biliyordu. Neden bilmiyorum ama içimden bir ses istediği kişinin kocam olduğunu itiraf etmesini istiyordu. Ama bunun yerine konuyu Simon'ın yaklaşan doğum günü partisine çevirdim.

İkimiz de ona bir Cumartesi gecesi diz çökmek için izin alması için yalvarmıştık - kendi oturma odasına dönmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Ama bunu bile isteksizce yaptı.

Açık büfe için yiyecek hazırlamak, balonları şişirmek, bir bebek bakıcısı ayarlamak ve mobilyaları tek başıma yeniden düzenlemek, parti tam akışına girdiğinde paramparça olduğum ve saat dokuzda kokarca gibi sarhoş olduğum anlamına geliyordu. Ancak Simon'ı rahatlaması için cesaretlendirmeye yönelik tüm çabalarım rağmen, haftada seksen saat çalıştığından gevşemekte zorlanıyordu. Dans etmek için şakacı bir şekilde kolunu çektim ama o kolunu çekti ve benim yerime bir bardak bira daha içmeyi tercih etti.

Lanet olsun, diye düşündüm ve dans kartımı damgalamak için bir sonraki en iyi şeyi, Dougie'yi aldım.

Yere yığılmamak için kollarımı Dougie'nin boynuna doladım, o da beni belimden destekledi. Dans ederken düşünceleri ve gözleri bana sabitlenmişti.

"Simon'a aşıksın, değil mi? Birden ağızımdan kaçırdım, hatta şaşkın bir nefes bile aldım. Sonra inkar etmesini beklerken nefesimi tuttum.

Ama Dougie'nin yüz ifadesi değişmedi. Ve sonraki birkaç dakika boyunca birbirimizin bakışlarını tutarak sallandık. Kelimelere dökmeye gerek duymadan ona aldırmadığımı söyledim ve gözlerinde minnettarlık okudum.

"Benimle gel ve doğru düzgün konuşalım," diye fısıldadı sonunda.

Northampton, bugün

Saat 7.25.

Nasıl devam edeceğini düşünürken sessiz kaldı.

Uzun zamandır unutmayı tercih ettiği hatalarını ve aptalca kararlarını gündeme getirmişti. Onu Dougie'yle yatak odasında gördüğünden haberi yoktu. Ondan uzaklaşmak için seçebileceği onca neden varken, bunun bir neden olabileceğini hiç düşünmemişti.

Boğazını temizledi. "Dougie ile bir ilişkim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını salladı ve kafasına vurdu. "Şu anda içimde büyüyen bu şey anılarımı siliyor olabilir ama ne gördüğümü ve ne duyduğumu biliyorum.

Ayaklarına doğru baktı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Yüzü kızarmış ve alt dudağı titremişti. Dougie'yle merdivenlerden yukarı çıkmak hâlâ hayatının en büyük ikinci pişmanlığıydı. Aralarında olanlardan utanıyordu ve bu konuyu bırakın kocasını, hiç kimseyle konuşmak zorunda kalacağını düşünmemişti.

Sonra ona mutlak bir küçümseme dolu bakış fırlattı.

"Seni aptal adam," diye hırladı. "Seni lanet olası aptal adam.

BÖLÜM ON DOKUZ

SIMON

Northampton, yirmi yedi yıl önce 14 Mart,

saat 11.25.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ama yine de yeterince hızlı çıkamadım. Ne kadar yükseğe çıkarsam o kadar dikleşiyordu ve en tepeye ulaştığımda midem bulanıyordu. Yanılmış olmayı ve kapının arkasındaki insanların başkasının evinde seks yapmaktan heyecan duyan iki komşu olmasını istemiştım.

Elimi yatak odasının kapı koluna koydum ve çevirmeye başladım. İçeriden birbirine ait olmayan iki bedenin çarpışmasının boğuk gürültüsü geldi. Catherine'in boğuk iniltilerini duyduğum anda tanıdım.

Durdum, elimi kapı kolundan çektim ve dünya sessizliğe gömüldü. Bir düzine görünmez yumruk beni tekrar tekrar yumruklarken karnımı sıktım. Neler olduğunu anlamak için kapıyı açmama gerek yoktu. Tek başaracağım şey, beynime sonsuza dek kazınacak zihinsel bir resmi sağlamlaştırmak olacaktı. Bu yüzden onu ve Dougie'yi yalnız bırakıp yıkıma devam ettim.

Gözyaşlarımı bastırdım ve arkadaşlarımızın arasından süzülerek aşağıya indim, sonra da ön kapıdan gizlice çıkıp karanlık yoldan ormana doğru ilerledim. Çalıların ve çalıların arasından buldozer gibi geçerek ilerledim ve ayın ışıltısı

açıklık. Kendimi devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerine attım, başımı ellerimin arasına gömdüm ve ağladım.

Beni en iyi tanıyan kişi oydu. Tüm güvensizliklerimi kabul etmişti ve sadakatin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Dürüstlüğe ne kadar önem verdiğimi anlayan tek kişi oydu. Herkesin annem gibi olmadığına inanmam için beni cesaretlendiren oydu.

Ama yalan söylemişti. Hepsi yalandı. En büyük ihaneti yapmıştı - hem de Dougie'ye, onca insan arasından.

Zehirli çiftleşmelerinden ne kadar süre habersiz kalmış olabileceğimi anlamak için beynimi zorladım. Haftalar mı, aylar mı, hatta yıllar mı olmuştu? Eve geç döndüğümde onu ailemle birlikte bulduğum birçok olayı düşündüm. *Benim ailemle*. Onun ailesi değil. Ve bu gece ilişkilerini yüzüme vurmaya karar vermişlerdi, benim çatım altında ve benim yatak odamda.

Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim? Dougie hakkında bildiğimi varsaydığım her şey kendi hayal gücümün bir ürünüydü. Çocukken bana verdiği öpücük aptalca, tek seferlik bir dürtüydü. Yıllar boyunca bize attığı gizli bakışların bana karşı beslediği karşılıksız duygularla hiçbir ilgisi yoktu - hepsi Catherine'e yönelikti.

Böylesine kutsal bir sınırı aşma isteği beni dehşete düşürdü. Bana ait olana duyduğu arzu, öfkesini büyük olasılıkla Beth'e yöneltmişti. O ve ben, farkında olmadığımız bir savaşın ikincil hasarlarıydık.

CATHERINE

14 Mart, saat 11.20.

Dougie'yi üst kata ve yatak odasına kadar takip ederken herkesin yanından geçtik. Kapıyı kapattım ve yatağa oturdum.

'Özür dilerim, bir şey söylememeliydim,' diye başladım. 'Şarap konuşuyor. Sadece anladığımı ve benim için sorun olmadığını bilmeni istedim.

"Her zaman biliyordun, değil mi?" diye sordu, alnı çatılmıştı.

'Evet, okuldan beri. Yine de önemli değil, çünkü Simon kendisini bu kadar önemseyen ikimize sahip olduğu için çok şanslı.

Dougie gülümsedi ve yere baktı. Birden yüzü düştü. "Evet, senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı, değil mi Catherine?" Alaycı ses tonu beni şaşırttı. 'Beni bu yüzden mi davet ediyorsun - burnumu sürtmek için mi? Kazandığını bana göstermeye devam edebilmek için mi?

Ne? Hayır! Hayır! Hayır...' Kekeledim. 'Saçmalama. Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Hepimiz seviyoruz.

'Benimle kafa bulma - ben senin sadaka vakanım,' diye bağırdı. 'Bunu kendini daha iyi hissetmek için yapıyorsun. Sen mükemmel evinde mükemmel çocuklarıyla otururken, mükemmel kocan mükemmel küçük prensesini mutlu etmek için Tanrı'nın gönderdiği tüm saatlerde çalışırken, Simon'ın seninle ne kadar az zaman geçirdiğinden şikayet etmeni dinliyorum. Ama sen mükemmel değilsin, değil mi?'

Dougie'nin hiç kimseyle böyle konuştuğunu duymamıştım ve bu beni geriyordu.

'Ve sahip olduğun her şeye rağmen hâlâ inliyorsun,' diye ekledi. Ama benim neyim var, Catherine? Neyim mi var? Hiçbir şeyim yok. Peki bu kimin suçu?'

"Beth gittiği için beni suçlayamazsın!

"O aptal kaltaktan bahsetmiyorum. Kimi kastettiğimi biliyorsun. Hayatımda sahip olduğum tek iyi şeyi elimden aldın.

'Ne? Dougie, bu çok saçma,' diye mantık yürüttüm. 'Simon seni hiçbir zaman arkadaştan öte bir şey olarak istemedi!

"Peki onun için benden daha iyi olduğunu düşündüren nedir?" "Çünkü senin yerine beni seçti!

Dougie hiçbir şey söylemedi ve oda sessizleşti. Gitmek istiyordum, hem de hemen. Dougie'nin nasıl bir adama dönüştüğünü bilmiyordum.

O artık benim arkadaşım değildi. Hoşlanmadığım bir öfkesi olan bir yabancıydı.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlediğimde bana nefretle baktı ama koluyla yolumu kesti. Nabzım hızlandı ve sertçe yutkundum.

'Daha bitirmedim,' diye homurdandı. 'O zaman seni bu kadar özel yapan ne, ha? Sende tam olarak ne buluyor? 'Çünkü görebiliyorsam sıçmışım demektir.

"Neyin var senin? Sesimin çatlamasını engellemeye çalışarak cevap verdim.

Sen yaptın. Derimin altına giriyorsun ve onu süründürüyorsun. İnsanları kasıtlı olarak incitiyorsun, sonra da arkana yaslanıp acı çekmelerini keyifle izliyorsun. Herkes hakkında her şeyi bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Beni hasta ediyorsun.

'Sarhoşsun ve saçma sapan konuşuyorsun. Şimdi yolumdan çekil.'

Onu bir tarafa itmek için boşuna uğraştım ama yerinden kıpırdamadı.

Onun yerine bileklerimi tuttu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. 'Hiçbir yere gitmiyorsun tatlım,' diye tükürdü.

Karşı koyamadan beni çevirdi, kolumu arkamdan büktü ve yatağa doğru yürüttü. Yardım istemek için çığlık atmak üzere ağzımı açtım ama daha sesimi çıkaramadan eliyle ağzımı kapattı. Sonra beni yüzüstü yatağa itti. İçgüdüsel olarak döndüm ve dişlerimi eline geçirdim ama o da kafamın arkasına yumruk atarak karşılık verdi ve beni sersemletti. Saçlarımı kavradı ve yüzümü yatağa bastırdı. Bacaklarımı tekmeledim ama vücudunun ağırlığı altında kımıldamadılar.

"Hayır Dougie, bırak gideyim," diye bağırdım ama çığlıklarım yatak örtüsü tarafından boğuldu.

Arkamdan eteğimi yukarı ittiğini ve iç çamaşırımı aşağı çektiğini hissettim, sonra pantolonunu indirdi ve içime girmeye zorladı. Yakıcı, ıstırap verici acı sanki beni ikiye ayırıyormuş gibi hissettirdi. Sarsıldım, kıvrandım ve mücadele ettim, ama sonunda kaba kuvveti beni boyun eğmeye zorladı.

Sıcak, iğrenç, kirli nefesi enseme yaktı. Başımı yana eğdim ve tekrar bağırmaya çalıştım ama acıdan öğürdüm ve yanağımı ve çarşafı bıkkınlıkla kapattım.

Her yerim aynı anda zonkluyor, paraziti dışarı atmak için mücadele ediyordu.

Birden, evin içinde yankılanan müzik ve seslerin arasında, merdivenlerden yukarı doğru koşan ayak sesleri duydum. Her kimse yatak odasına girmesi ve cehennemime son vermesi için Tanrı'ya yalvardım.

Dougie kapının dışındaki kişiyi fark etmemişti. Sonra ayak sesleri başladığı gibi hızla kesildi. Eli başımı yatağın daha da derinlerine sokarken çığlığım boğuk bir inilti olarak çıktı. Yatak odasının kapısının açılması için yalvardım ama koruyucu meleğim durakladı ve uzaklaştı.

Son çığlığımı attım ve sonra, sonsuz utancıma rağmen, mücadelemi bıraktım. Her şey sessizleşti ve tek duyduğum onun sığ nefesi ve doruğa ulaşmadan önce titreyen kemer tokasının sesiydi.

İşini bitirdiğinde bile üzerime yatmaya devam etti, tüm sefil vücudu beni boğuyordu. Ama artık acı çekmiyordum. Uyuşukluk tarafından yutulmuştum. Üzerimden ağırlığı kalkana kadar duyularım kapandı.

Sonra pantolonunu yukarı çekti ve başka bir şey söylemeden gitti.

Orada ne kadar süre hareketsiz ve hala kısmen soyunmuş bir şekilde yattığımı bilmiyorum, olanları anlamaya çalışıyordum. Mantıklı gelmiyordu ama buna ihtiyacım vardı.

Dougie'nin Simon'ı ondan uzaklaştırdığım için beni cezalandırdığını fark ettim. Bir şekilde kocamın kendi aklına sahip olmasından ve kendi seçimlerini yapmasından ben sorumluydum. Dougie'nin hayatında ters giden her şey için suçladığı kişi ben olmuştum ve beni de kendisiyle aynı şekilde hissettirerek ne kadar çaresiz hissettiğini anlamaya zorlaması gerekiyordu.

Bahçeden gelen bir ses adımı haykırdı ve beni gerçeğe döndürdü. Ayağa kalktım, çekmecedен temiz iç çamaşırları aldım ve ebeveyn banyosuna yöneldim. Kendimi sildim ve tuvalet kağıdında kan gördüm. Sifonu çektim ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Yukarı çıkaracak bir şey kalmayana kadar tuvalette hasta yattım. Kelimenin tam anlamıyla boştum.

Başımı kaldırdım ve aynada kendime baktım. O zamana kadar ne kadar acımasız olduğunu hiç fark etmemiştim. Gözlerimi sildim ve

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Kollarımın titremesini engellemek için ellerimi o kadar sıkı tuttum ki parmaklarımın kırılacağını sandım.

Bir süre sonra yavaşça ve beceriksizce partiye yeniden katıldım. Endişeyle etrafıma bakındım ama Dougie gitmiş olmalıydı. Simon'ı da bulamayınca rahatlardım. Az önce olanları ona nasıl anlatacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ben de elimden geldiğince, olağan dışı bir şey yokmuş gibi devam ettim. Gülümsedim, kahkaha attım ve insanların bardaklarını doldurdum. Ama partinin canı ve ruhu içeride ölüyordu.

Az önce tecavüze uğradın. Az önce tecavüze uğradın. Az önce tecavüze uğradın. İçimden bir ses, az önce ne olduğunu anlamamı umutsuzca istiyormuş gibi kelimeleri tekrarlayıp duruyordu. Ama bunu sindiremiyordum, şimdi değil, henüz değil.

Sabahın erken saatlerinde sayıları nihayet azaldığında ve Simon'ın çocukların boş yatak odalarından birinde uyuduğunu tahmin ettiğimde, ben tamamen uyanık kaldım. Bulaşıkları yıkadım, çöpleri siyah çöp torbalarına doldurdum ve her yer pırıl pırıl olana kadar evi temizledim.

Ben hariç.

Northampton, bugün

Saat 7.40.

Kapısının önündeki dünya bir ateş ve kükürt yığınınına dönüşebilirdi ama yine de aralarındaki göz temasını kesmeye yetmezdi.

Yirmi beş yıl boyunca her şeyi çok ama çok yanlış anladığını biliyordu. Ve bu hiçbir şekilde son değildi.

BÖLÜM YIRMI

CATHERINE

Northampton, yirmi sekiz yıl önce 18 Mart

Simon'ın kalkıp yatak odasından çıktığını ve sonra sessizce ön kapıyı kapattığını duyduğumda uyuyormuş gibi yaptım.

Uyumakta güçlük çektiğini biliyordum ve muhtemelen garajdaki ofiste birkaç saat daha çalışacağını tahmin ediyordum. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu ve içten içe buna seviniyordum. Dougie'nin bana yaptığı şey benim suçum değildi ama bu, gezegendeki en iğrenç insanmışım gibi hissetmeme engel değildi.

Onun saldırısından sonraki son birkaç gün boyunca duygularıma hiç bu kadar hakim olmamıştım. Bir dakikalığına bile koşmayı bırakırsam, durmaktan ve binlerce paramparça parça halinde yere düşmekten korkuyordum. Hareket etmeye devam edersem, düşünecek zamanım olmayacaktı. Günümün uyanık olduğum her anını, ihtiyacımız olmayan yiyecekleri almak için süpermarkete defalarca giderek, arkadaşlarıyla birlikte olmayı tercih eden çocuklarla korsan oyunlar oynayarak, bahçeyi kazımadık toprak kalmayana kadar kazarak geçirdim.

Ama yatakta yalnız olmak -ya da Simon'la- beni korkutuyordu. Bu bana düşünmek için zaman verdi. Ona her şeyi anlatmayı düşündüm ama sonunda bunun yardımcı olabileceği tek kişinin ben olacağıma karar verdim. Ona en yakın olanlara güvenmek onun yapısının o kadar büyük bir parçasıydı ki

En iyi arkadaşı hakkındaki gerçek onu mahvederdi. Onu bu kadar mutsuz görmek beni daha da küçük parçalara ayırırdı.

Saldırıyı rapor etmemi de isteyebilirdi, ama sarhoştum, yani isteyerek razı olmadığımı ve sonra vicdan azabı ekmediğimi kim söyleyebilirdi? Hiç tanık yoktu ve onu içimden atmak için o kadar çok banyo yapmıştım ki, herhangi bir şey olduğuna dair hiçbir fiziksel kanıt yoktu. Benim sözüme karşılık onun ki kesinlikle  yleydi.

Polisin onu suçlaması için yeterli kanıt olsa bile, bir mahkeme davası herkesin o geceyi bilmesi anlamına gelecekti. Bir oda dolusu yabancının beni yargılaması ve avukatının beni paramparça etmesi karşısında o geceyi yeniden yaşamak zorunda kalacaktım. Bu şekilde aşağılanacak kadar güçlü değildim.

Ama benim için en önemlisi evliliğimdi. Simon'ın bana bir daha asla aynı gözle bakmayacağından, beni hasarlı bir mal olarak göreceğinden korkuyordum. Ne kadar kirli hissettiğimi az da olsa anlayabilseydi, acımın onda yansımasını görmeye dayanamazdım. Her şey d ş n ld ğ nde, ailemizin kaybedecek çok şeyi vardı.

Bunun yerine gözyaşlarımı şişeledim ve etrafta kimse yokken garaja girip kapıyı kapattım ve yere d k lene kadar şişenin tıpasını açtım. Ve boşaldığında, kendimi toplar ve bir çöküşün eşiğinde değilmişim gibi davranmaya devam ederdim.

22 Mart

Dougie'nin yüzünü bir daha görme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu ve küçük bir köyde yollarımızın eninde sonunda keşişmesi kaçınılmazdı.

Dışarıdayken, her sokak köşesinde durur ve onunla yüz yüze gelme korkusuyla etrafıma bakardım. Evde yalnızken de kapıları kilitler ve perdeleri kapalı tutardım. Aklı başında olan hiç kimse tecavüz ettiği bir kadının evine dönmeye cesaret edemezdi. Ama başka bir insanı - üstelik arkadaşı olması gereken birini- bu kadar aşağılayabilen ve ihlal edebilen birinin akli başında değildi zaten.

Onun adını bir daha hiç anmadım, ama garip bir şekilde Simon da anmadı. Sohbetlerimizden öylece kayboldu. Simon bir daha onunla bara gitmedi. Dougie'nin neden akşam yemeğine gelmediğini hiç sormadı ve onu televizyonda bir futbol maçı izlemeye davet etmedi. Sanki Simon için de aniden yok olmuş gibiydi. Onu özleyor gibi görünen tek kişi çocuklardı.

"D Amca bu akşam çaya geliyor mu? Robbie kahvaltıda bize sordu.

Simon başını kaldırmadan hızla, "Hayır," diye cevap verdi.

Bu iki harfli kelimeyi duyduğumda ne kadar rahatladığımı anlatamam ama nedenini de soramadım. Bu yüzden ancak Simon ve onun büyük bir ilçe meclisi komisyonu kazanmasını kutlamak için Steven ve Baishali'nin evine içki içmeye davet edildiğimizde bulanık sular berraklaştı.

"Her şey yolunda mı? Baishali mutfakta ona katıldığımdaya sordu. Gerçek şu ki çok endişeliydim ve bunu açıkça belli ediyordum. Son zamanlarda Paula'dan uzak duruyordum çünkü içimi görür ve harekete geçmemi isterdi - ya da daha kötüsü, iznim olmadan işi başlatırdı. Ama Baishali yüzleşmeyi sevmezdi, ben de hayatımı normale döndürmek için saldırıdan sonraki ilk sosyal ilişkim olarak onu ve Steven'ı seçmiştim.

"Evet, her şey yolunda," diye cevap verdim ve ona sabit bir sırıtış attım. "Dougie'ye yazık oldu, değil mi?

Sertçe yutkundum. "Peki ya o?

İskoçya'ya geri döndü, değil mi? Posta kutumuza veda eden bir not bıraktı. Çok ani oldu, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim, rahatladığımı gizlemeye çalışarak. "Simon hayal kırıklığına uğramış olmalı.

Artık kocamın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendime, yirmi yıllık en iyi arkadaşının aniden taşındığını neden bana söylemediğini sordum. İletişim hatlarımızın nasıl koptuğunu gördükçe giderek daha da huzursuz oluyordum. Ama hayvanın İskoçya'ya geri döndüğü doğruysa, belki de yeniden yaşamaya başlayabilirdim.

Her parçamın normalliği arzuladığı bir zamanda, Simon ve ben ayrı filikalarda sürükleniyorduk.

Seks ve yakınlık aklımın ucundan bile geçmiyordu ama Steven ve Baishali'lerden eve döndüğümüzde kendimi yeniden normal bir kadın gibi hissetmek için ağlıyordum. Simon'la sevişerek o geceyi aklımdan çıkarabileceğimi umuyordum.

Fiziksel olarak hala ağrım vardı ama kendimi onun beni istemesi için zorladım çünkü hayatımın geri kalanında seksi acı ve şiddetle eş tutmak istemiyordum. Eylem sırasında bile, ki tam olarak öyleydi, ikimizin de sadece hareketleri yaptığımızı biliyordum. Ve ben bunu hissettiysem, eminim o da hissetmiştir.

Ama bir başkasının neredeyse mahvettiği şeyi onarmak için ihtiyacım olan başlangıçtı.

14 Mayıs

Adet görmediğimde bile hamile olduğumu tahmin etmemiştim.

Bir şeyleri unutmaya odaklanmışken, öğün atlayarak ve kötü uyuyarak bedenimi ihmal ettiğimi varsaydım. Bunu dengesiz bir döngü ve vücudumun travmaya gecikmeli tepkisi olarak değerlendirdim.

Ancak ikinci ay gelip de hiçbir belirti olmayınca, endişeyle bir doktor randevusu aldım. Testimden üç gün sonra Dr. Willows sonuçları vermek için aradı. Telefonun yanındaki tabureye yığıldım, rüzgâr yelkenlerimi suya indirmişti. Hamileydim ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Zaten kırılma noktasına kadar gerilmiştim. Beş yaşın altında üç çocuk annesiydim, işkolik bir kocayla evliydim ve Dougie'nin bende bıraktığı ruhsal yaraları gizlemeye çalışıyordum. Bir küçük çocukla daha başa çıkmak zorunda kalma düşüncesi beni utandırıyor. Simon'la ilişkimizi onarmamızı engelleyen bir başka dikkat dağıtıcı unsur olacaktı. Seks hayatımızın tutkulu olmaktan çıkıp düzensiz ve tatminsiz bir hal aldığını kabullenmiştim ama en azından yakınlaşmak için biraz çaba sarf ediyorduk. Ve ikimiz de

doruğa ulaştım ve bu yüzden olası değildi, biyolojik olarak hamile kalamayacağım anlamına gelmiyordu.

Kürtajı ciddi ciddi düşündüm. Simon isteyken ve çocuklar okuldayken bunu organize etmeyi hayal ettim. Çay saatinde hepsi kapıdan içeri doluştuğunda, hiçbirinin bundan haberi olmayacaktı.

Ama bilirdim. Anneliği seviyordum ve benimki kırıldı diye içimde atan ikinci bir kalbi durdurmaya hakkım yoktu. Kötü zamanlama bir bahaneydi, bir neden değil ve oldukça zayıf bir bahane. Bu yüzden kendimi bunu kabullenmeye zorladım. Daha zor zamanlar atlatmıştım.

Simon ve benim için geleceğin ne getireceğini bilmiyordum. Ama içimdeki bebek için bir gelecek olduğunu biliyordum.

SIMON

Northampton, yirmi sekiz yıl önce 18 Mart

"Neden? Neden?" diye bağırırken yumruklarım kendi hayatlarına büründü ve Dougie'nin yüzüne ve vücuduna darbe üstüne darbe yağdırdı.

En iyi arkadaşımınla karımı birlikte gördüğümünden beri dört gün geçmişti ve ona zar zor bakabiliyordum. Alışılmadık derecede sessiz ve içine kapanıktı - umarım arkamdan yaptıklarından dolayı duyduğu suçluluk duygusuyla harap olmuştu.

Hem ondan hem de suç mahallinden uzakta vakit geçirmek için birikmiş ofis işlerimi bahane ettim. Ancak konsantre olmak imkânsızdı ve masamda otururken yatak odamızın kapısının arkasında çıkardıkları sesler aklımdan çıkmıyordu. Her ne kadar ona olan inancımı kirletmiş olsa da, fiziksel öfkem Dougie'ye yönelmişti.

Arkadaşlığımıza sinsice ve korkakça ihanet etmesine mi, yoksa sadakatinden hiç şüphe etmediğim için kendi saflığıma mı daha çok öfkelendiğimi bilemiyordum. Catherine bir yana, ona tüm arkadaşlarımdan daha yakındım. Ama o benim tüm varsayımlarımla alay etmişti ve ne kadar bastırmaya çalışsam da, onu da kendim kadar zayıf ve savunmasız hissettirene kadar öfkem kaynamayı reddetti.

Kiraladığı eve gitmeden önce sabahın erken saatlerine kadar onun uyumasını bekledim. Hem üst kattaki hem de alt kattaki perdeler içeriye istenmeyen meraklı gözlerden koruyordu, bu yüzden arka tarafa geçip mutfak penceresinden baktım.

Işık yanıyordu ve baygın Dougie içeride plastik bir veranda sandalyesinde oturuyordu, başı arkaya doğru eğikti, etrafı şehit askerler gibi yatan boş bira kutularıyla çevriliydi. Benim hayatım çökerken, o kutlama yapıyordu. Öfkem zirve yaptı.

Varlığımın farkına ancak kolumu boynuna doladığımda ve onu geriye doğru sarsarak yere düşürdüğümde vardı. İlkilerek bulanık gözlerini kocaman açtı ama vücudundaki alkol, yerçekimini geri kazanma çabalarını boşa çıkardı. Üstüne çıktım ve yüzünün yapısını hızla kan, saç ve mukustan oluşan bir goblene dönüştürdüm. Dizlerim onun çaresiz, çırpınan kollarını yere sabitledi ama burnunu ve çenesini kırarken parmak eklemlerimin morarması bile vahşiliğimi dizginlemeye yetmedi.

"Neden o? Tükürdüm. "Neden benim karım?

"Özür dilerim," diye boğuldu. 'Dur, lütfen dur-' Ama devam etmesine izin vermedim: bir başka darbe ön dişlerini bowling salonundaki lobutlar gibi boğazının arkasına itti.

Onu lekeli gömleğinin yakasından tutarak ayağa kaldırdım ve duvara yasladım. Kafası bir saate çarptı ve saat düşerek camları döşemenin üzerine saçtı.

"Neden bilmiyorum," diye soluk soluğa kaldı, nefesi içki ve kan kokuyordu. "Planlamamıştım-

"Kapa çenen! Hırladım. 'Bizi mahvettin, Dougie. Seni ve beni, onu ve beni, hepimizi. Her şeyi...'

Sesim zayıflamış, sonra da hiçliğe dönüşmüştü. Bana yaptıklarını kendi ağzımdan duymak birdenbire her şeyin büyüklüğünü çok gerçekçi hale getirdi. Yere düşmesine izin verdim ve kıvrıldı.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan, kanlı bir topa dönüştü. Ona, yaşamının son demlerini yaşayan garip, yaralı bir yaratıkmış gibi aval aval baktım. Bu kadar değersiz bir şeyi sevecek kadar nasıl aptal olabildiğimi sorguladım.

Evinden çıkmalı ve onunla aynı kirli havayı solumayı bırakmalıydım. Arka kapıya doğru yöneldim, hırıltısı her adımda daha da sessizleşiyordu.

Onu orada pis kokusu içinde bırakabilirdim ama içimde bir yerlerde bunun yeterli olmayacağını biliyordum. Olduğum yerde durdum ve yüzümü ona döndüm.

Şişmiş, kararmış gözleri çoktan yarıklara dönüşmüştü, bu yüzden gölgemin sadece üzerinde gezindiğinin farkındaydı. Lavabodan ekmek bıçağını almamı izlediğinde bile kendini korumaya çalışmadı.

Kolumu yavaşça geri çektim ve bıçağı karnına bir, iki ve üçüncü kez sapladım. Şaşırtıcı derecede az çaba harcadı. Yüzü ifadesiz kaldı ama fiziksel travma vücudunu dik durmaya zorladı. Orada bilinci yerindeydi ama hala.

Son anlarını paylaşmak için geride durdum. Son birkaç sığ nefesi, yaralarından çıkan gazların sesiyle birleşti. Onlara tutunmaya çalışmadı ya da hayatı için savaştı. Sadece beş uzun dakika boyunca gövdesindeki yaşamın tükenmesini ve boynunun bir tarafa doğru gevşekçe düşmesini bekledi.

İkimiz de yaptığının doğru olduğunu biliyorduk.

Gecenin olaylarına net bir şekilde tepki verdim.

Beth'in ailesi evi satarken neredeyse tüm mobilyaları kaldırmıştı, bu yüzden yeni kulübesini döşeyecek çok az şeyi vardı. Her odada bedenini koyabileceği uygun bir şey aradım. Ama sahip olduğu tek şey boş paket servis kutuları, bira kutuları ve bedava gazetelerdi. Acınası bir mirastı.

Yerdeki kanını gazeteler ve kirli havlularla sildim. Sonra cesedini arabanın bagajına koydum. Köyün içinden geçip evimizin önünden geçtikten sonra farları kapattım ve hafızamla ormanın yanındaki şeritte ilerledim.

Dougie'nin garajından aldığım küreği ve el fenerini kaptığım gibi çalılığın derinliklerine doğru ilerledim. Zemin buz gibiydi ve

sertleşmişti, bu yüzden kazmak için ter ve kararlılık gerekiyordu. Ama bir saat sonra derme çatma mezarı hazır. Öfke ve kararlılıktan zayıflamış ve sarsılmış kollarım, onun hantal gövdesini çukura sürüklemeyi zorlaştırdı, ancak onu toprağa yuvarlayana kadar ısrar ettim.

Lekeli havluları ve kâğıtları içine attım ve ona ikinci bir bakış bile atmadan toprağı tekrar çukurun içine kaydurdım, zemini eşit bir seviyeye getirdim ve hareketlerimi gizlemek için dökülen yaprakları etrafa saçtım. Mezarını işaretlemek için kurumuş göletin yanında yerde duran eski mavi bir ipi kullandım.

Arabasını şehrin kötü şöhretli bir bölgesinde anahtarları kontakta bırakarak terk ettim, sonra da iki gece otobüsü tutarak eve döndüm. Çocukları balık tutuyormuş gibi yaptığım köprüye gittim ve ellerimdeki pisliği aşağıdaki suda yıkadım. Ve adrenalinim tükendiğinde, fiziksel acım keskin şimşekler olarak kendini göstermeye başladı. Parmak eklemlerimden omuzlarıma doğru ilerliyor ve göğsümü daraltıyordu. Dougie adına Roger ve Steven'a yazacağım ve onun aniden eve taşınmasını açıklayacağım mektuplar sabaha kadar bekleyebilirdi.

Yumruklarım sımsıkı kenetlenmişken, gözyaşlarımla izlerini yanaklarımdan ve çenemden silmek için elimi zar zor uzatabiliyordum.

27 Nisan

Catherine'in itirafını duymak ve beni affetmesi için yalvarmak istiyordum. Çünkü ancak o zaman Dougie ile onu birlikte duyduğumdan beri eski benliğimden ne kadar uzaklaştığımı anlayabilirdi.

Tanıdığını sandığı 'ben'i boğmuştu. Artık sadece Simon Nicholson'a dair bir izlenimle yaşıyordu: O kadar uyuşturulmuş ve buz gibi bir adamdı ki, içindeki sıvılar soğuk akıyordu. Bir daha asla aynı adam olamayacaktım.

O haftadan önce olan her şeyden o kadar kopmuşum ki Dougie'yi tarihimden silmişim. Ellerimde en iyi arkadaşımın kanı olması bile beni insanlaştıramamıştı. Eylemlerim haklıydı, bunu biliyordum. Doreen'in bizi küçük düşürdüğü pek çok aşığı babamın yapması gerekeni yapacak güce sahiptim.

Ama Catherine'le uğraşmak farklı bir konuydu. Onun ateşini yavaşça söndürmenin, fiziksel bir intikamdan daha fazla tatmin edeceğini düşündüm. Bunu nasıl yapacağımdan emin değildim ama bir şekilde ondan bir itiraf koparacaktım. Sonra da ben geleceğimiz hakkında karar veriyormuş gibi yaparken onu haftalarca belirsizlikle baş başa bırakacaktım.

Ve benim açık, bağışlayıcı kollarımda bir umut ışığı görebileceğini düşündüğünde, onu terk eder ve çocuklarımla ve tüm arkadaşlarımla tam olarak ne yaptığını bilmelerini sağladım. Onlar da benim gibi ondan nefret edeceklerdi.

Ama onu hafife almışım. Yaptıklarının yanına kâr kaldığını düşünmesine izin verirken, birdenbire beni gafil avladı.

14 Mayıs

Dougie'nin hayatını sonlandırmış olabilirim ama o karımın içinde yaşamaya devam etmenin bir yolunu bulmuştu. Hepimizin içinde.

Hayattayken evliliğimizi mahvetmesi yeterli olmamıştı. Evimden bir mil uzakta ve yerin altı metre altında bile açık yaralarım tuz basmaya devam etti.

Catherine çocukları erkenden yatırıp beni yemek odasına götürdüğü gece sorunlu bir kadının pelerini giymişti.

"Bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor," diye gergin bir şekilde başladı, "ve nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Tekrar konuşmadan önce yanaklarını kâğıt mendille sildi.

"Hamileyim.

Sonra masanın üzerine eğildi ve elimi şeytan pençesinin içine aldı.

'Yardıma ihtiyacım olacak ve bu işteki bazı saatlerini kısmak anlamına gelecek, ama sanırım başka bir bebek tam da ihtiyacımız olan şey olabilir. Bu duymayı beklediğim son şeydi - kırılgan egoma bir başka çekiç darbesi. O andan itibaren bana karşı asla dürüst olamayacağını biliyordum.

Ben. Onu cezalandırma planımı yeniden düşünmem gerekecekti. "Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu.

'Harika bir haber,' diye yalan söyledim ve hemen timsah gözyaşlarının geri kalanını serbest bıraktı.

İçindeki şeytani tohumun benimle hiçbir ilişkisi olmadığı açıktı. Seviştiğimiz birkaç seferde, tahrik olmak için hayal gücümün tüm güçlerini toplamak zorunda kalmıştım. Bu, zina yapan biriyle haksızlığa uğramış biri arasındaki ruhsuz, pişmanlık dolu bir seksti ve hiçbir zaman doruğa ulaşmamla sonuçlanmamıştı.

Yine de piçini benimmiş gibi göstermeye hazırdı, çünkü bildiği kadarıyla sevgilisi onu başıboş bırakmış ve İskoçya'ya dönmüştü.

Robbie, Dougie'nin akşam yemeğine ne zaman geleceğini sorduğunda panikle bakan gözlerini hatırladım. Gelmeyeceğini söylediğimde ne başını kaldırmış ne de beni sorgulamıştı. Benim bildiğimi bilip bilmediğini merak ettim. Ama biliyorsa bile kartlarını göğsüne yakın oynadı ve hiçbir şey söylemedi. Onu neden terk ettiğini asla tam olarak anlayamamak onu içten içe öldürüyor olmalıydı. Bundan biraz memnuniyet duydum.

Çıtayı yükseltmiş ve çaresiz bir ev kadını gibi görünmemek için kitaptaki tüm hesapçı hileleri kullanarak yaptığı yanlışları telafi etmeye çalışıyordu. Birlikte yemek yiyebilmek için işten eve geç gelmemi bekliyordu; çocukların hayatlarının her alanına zorla giriyor ve haşarat dolu yatak odamızı tek başına yeniden dekore ediyordu.

Yalnız olduğunu düşündüğü zamanlarda, onu garaja kaçarken görürdüm. Ve örümcek ağlarıyla kaplı pencerelerden baktığımda onun kirli zeminde diz çöküp ağladığına tanık olurdum. Hiç durmayacağını umardım.

19 Ağustos

Aylar geçtikçe ve karnındaki parazit büyüdüğü, onu taşıyan araç kadar ona da kızdım. Merdivenlerden düşüp düşük yapmasını ya da Dr. Willows'un bebeğin karnında öldüğünü doğrulamasını hayal ettim.

Yine de onun hakkında nefret ettiğim her şeye ve beni ne kadar korkunç hissettirdiğine rağmen, onunla yüzleşemedim ya da eşyalarımı toplayıp ayrılamadım.

Tek istediğim kendime ait bir ailem olmasıydı ve annemin yaptığı gibi çocuklarımı terk etmeye hazır değildim. Onlarla birlikte yaşamak beni perişan ediyordu. Eğer çekip gidersem, Doreen olurum. Kalmak, en azından şimdilik, kötünün iyisiydi.

Ben de onun oyununu oynadım.

25 Kasım

Yatağımızda derin bir uykuya dalmıştı, gün ve gece boyunca vücudunu harap eden ve büken bir doğumdan dolayı bitkin düşmüştü.

Yatak odasındaki yırtık pırtık yeşil koltuğa oturdum ve oğlunu, onun gelişi için özel olarak ördüğü beyaz bir şalla kucakladım. Ebe ekipmanlarını topladı ve kendini dışarı bıraktı. Rahmetli büyükbabasının adını William koymuştu ve çocuk derin bir uykudaydı ve sadece bir saatlikti. Teni hâlâ yapış yapış ve güzel kokuluydu ve ince, beyaz, tüylü bir kürkle kaplıydı.

Kollarıma bırakıldığında, onu kendi yavrularımdan biri olarak hayal etmek için var gücümle çalıştım. Ama diğerlerine yaptığım gibi dudaklarımı onun narin kulağına bastırıp ona fısıldayamadım.

O küçük çocuğa her zaman yanında olacağımı ve onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı söyleyemezdim. Çünkü o benim oğlum değildi ve asla da olmayacaktı. Gerçek olmayan bir şeyin ürünü bile bir yalanı hak etmiyordu - bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Haftalar geçti ve ben saatlerce onu izledim, gülümsemelerinde ve kaş çatmalarında öldürdüğüm babamın izlerini buldum. Birkaç tel kumral saçına kadar Dougie'nin tıpatıp aynısıydı.

Kendisini koşulsuz sevecek bir erkek rol modeli ya da kökenleri konusunda ona tamamen dürüst davranacak bir anneyle hiç karşılaşmamıştı. Hayatının bu kadar erken bir döneminde, anlayışı tarafından bir çapa gibi ağırlaştırılmıştı.

Ancak, Catherine'in doğumuna tanık olduğumda çelik gibi olan yüzüm biraz erimeye başlamıştı. Onun kırılğanlığında, sevdiğim ve bana üç çocuk bahşetmiş olan kadının parçalarını gördüm.

Ve aylardır ilk kez, bunu atlatıp atlatamayacağımızı merak etmeme bile izin vermiştim. Ama Billy hayatımızda olduğu sürece - onun günahlarının sürekli bir hatırlatıcısı olarak - onu affedemezdim, iyileşemezdim ve asla ilerleyemezdim.

Onun kırılğan varlığı, hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağı anlamına geliyordu.

Northampton, bugün

Akşam 8.00'de.

Nefes almak için mücadele etti.

Kasvetli, uyuşuk gözbebekleri gevşek takılmış bir ampul gibi canlandı, sonra tekrar irislerinin bulanıklığına gömüldü.

Dışarıdan bakıldığında kadının söylediklerine çok az tepki vermeye devam ediyordu ama içten içe parçalanmıştı. Kadının açıklamaları, hasta beynine dağılmış yüz milyar nöronun tümünü elektriksel uyarılarını birlikte vermeye zorlamış ve onu devre dışı bırakmıştı.

Sonunda hayata geri döndüğünde, gözleri onunkilere derinlemesine daldı ve onu her açıdan mikroskobik ayrıntılarla inceledi. Umutsuzca yüzünde yalan söylediğine dair bir kanıt aradı ama görebildiği tek şey gerçektir. Yatak odasının kapısının ardında duyduğuna hemen inandığı şey, hayatları değiştiren ve sona erdiren bir olaylar zinciri yaratmıştı. Şimdi, içten içe, birlikte geçirdikleri tüm hayatları boyunca onu yakalamayı bekleyip beklemediğini ve aradığı bahanenin bu olup olmadığını düşünüyordu.

Az önce yirmi sekiz yıllık varsayımlarının çerçevesini yerle bir etmişti. Artık yaptıklarından dolayı onu suçlayamazdı.

Dougie'nin hatasıydı. Kenneth'in hatasıydı. Doreen'in suçuydu. *Benim hatam değil, benim hatam değil*, deyip durdu kendine.

Kapının kolunu kırk derece daha çevirseydi, bu kadar sıkıntı ve üzüntü önlenebilirdi. Bir kocanın karısını koruması gerektiği gibi onu koruyabilirdi.

İki en iyi arkadaş ve onları şekillendiren ebeveynleri arasındaki çözülmemiş sorunların kurbanı olmuştu. Ve *onun* uğruna hak ettiği bir adaleti nasıl feda ettiğini açıkladığında kalbinin kömürleşmiş kalıntıları kırıldı. Sırf onu üzmemek için nefretin doğurduğu bir bebeği sevmeye bile razı olmuştu. Bir insanın nasıl bu kadar özverili olabildiğini anlayamıyordu.

"Ben - ben ..." diye fısıldamaya başladı ama bitiremedi.

Bu adamın sözlerinin önemli olduğu bir zamanı hatırladı. Artık hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Nihayet, onu uzun zamandır rahatsız eden soru cevaplanmıştı. Kendisini bir kenara atmasına neden olacak ne yaptığını kendine binlerce kez sormuştu ve artık biliyordu.

Hiçbir şey.

Kesinlikle hiçbir şey.

Roller tersine dönseydi, o kapıyı açardı. Kendi gözleriyle görene kadar ondan asla şüphe etmezdi. Dougie'yi affetmiş olsaydı daha iyi bir insan olacağını da biliyordu. Ve denemişti, çok, çok zorlamıştı. Ama bu imkânsızdı ve şimdi onun öldüğünü bildiğine göre, yersiz bir gururun sonucu olsa bile minnettarlık duyuyordu.

Ama bu minnettarlık kısa sürdü. Paula'nın öldürülmesini, yaşadığı terk edilmiş hayatı ve geride bıraktığı çocukları asla unutamazdı. Bunların hepsi duyması korkunç şeylerdi. Ve hiçbir şey onu, sessizce kendi çocuğu olarak reddettiği bir çocuğa karşı duyduğu nefretin derinliği kadar sarsmamıştı.

"Bu kadar masum bir şeyden nasıl nefret edebilirsin?" diye sordu, onun düşüncelerini anlamaya kararlıydı. "Billy'ye de diğer çocuklarına davrandığın gibi davrandın. Seni onunla birlikte gördüm. Onu sevdiğini gördüm.

"Yapmadım," diye cevap verdi. Bu bir yalandı çünkü onun benim olmadığını biliyordum. Başına gelenler için çok ama çok üzgünüm.

Hatırla, bir ilişkin olduğunu düşünmüştüm. Yıkılmışım.'

'Neden kapıyı açmadın? Lanet kapıyı neden açmadın?'

"Ne bulacağımdan korkuyordum.

"Yani Doreen'i bulacağını mı sandın? Bu ne cüret, Simon. Bu ne cüret. Hep buna inandın, değil mi? Onun gibi olacağıma, çünkü bütün kadınların öyle olduğunu düşünüyorsun. İtalya'daki kızını bile Doreen'le kıyasladın. Kendi kızınla! İnsanlarda sadece kendinde gördüğün şeyleri görüyorsun - hasarlı mallar.'

"Özür dilerim.

Onun özüyle ilgilenmiyordu. "Hangisi daha kötü bilmiyorum: Seni aldatabileceğimi düşünmen mi, yoksa oğlunu seviyormuş gibi davranman mı?

Mesele de bu zaten, Catherine. Ne kadar rol yaparsam yapayım, Billy asla ama asla benim oğlum olamazdı. Ve eğer ona nasıl hamile kaldığımı bilseydim, ondan daha çok nefret ederdim.

"Onu sen ve ben yarattık!" diye vurguladı, giderek öfkeleniyordu. "O *senin* etin ve kanındandı.

Bu çok saçma. Seninle denediğimiz o birkaç seferde bile eylemi tamamlayamadığımı biliyorsun. Onun benim olma ihtimali astronomik olarak düşük. Ve Dougie'ye ait olduğu çok açıktı! Her santiminde Dougie'yi gördüm. Kardeşlerine hiç benzemiyordu, hatta bana hiç benzemiyordu.

'Hayır, yine çarpık zihninin inanmak istediği şeye inandın. Sözüme güven Simon, sen onun babasıydın.

Topuklarını sıktı.

'Hayır. Keşke senin istediğin gibi inanabilseydim ama bana bunun sözünü veremezsin. Neden böyle düşünmek istediğini anlıyorum ama-'

"Lütfen bana heceletmek zorunda bırakmayın.

"Yapmak zorunda kalacaksın, çünkü DNA testi olmadan haklı olduğunu asla kabul etmeyeceğim.

Yanıt vermeden önce nefesini tuttu ve gözlerini kapattı. Ona bakamayacak kadar kızgın ve aşağılanmıştı.

"Billy'nin Dougie'nin çocuğu olma ihtimali yok çünkü Dougie bana oğlancılık yaptı.

Ve işte oldu. Sonraki eylemleri için e l i n d e kalan son mazeret
de altındaki toprak kadar hızlı bir şekilde dağıldı.
Sandalyesinin kollarına sıkıca yapışmış olan adamın ne
mırıldandığını anlamakta zorlandı.
Tek çıkarabildiği 'Tanrı' ve 'beni affet' gibi gelen kelimelerdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Northampton, yirmi altı yıl önce 3

Ocak

Muhteşem Billy'm en sevdiği oyuncağını banyonun bir ucundan diğerine fırlatıp elleri ve dizleri üzerinde kovalarken keyifle kıkırdadı. "Yavaşla! Ona söyledim.

Mavi beyaz plastik kayak ve boyalı gülen yüzü James'ten Robbie'ye ve son olarak da on dört aylık kardeşlerine geçmişti. Ve onlar gibi Billy de onu eline alıp sağa sola fırlatmaktan hiç sıkılmamıştı.

Gelişimi hızla ilerliyordu ve sık sık evin içinde emekliyor ve kardeşleri gibi kendi başına ayakta durmaya çalışıyordu. Banyonun kenarlarını kullanarak kendini kaldırmaya çalışırken "Hayır Billy," diye uyardım. Tekrar yerine oturdu ve sonra kayığıyla üzerime tekrar su sıçrattı.

Robbie, temizliğin dindarlıktan o kadar uzak olduğu bir yaşıydı ki akşam banyosunu yapmaktansa şeytanla dinozor oynamayı tercih ederdi ve Emily her zaman babasının ona banyo yaptırmasını talep ederdi. James mahremiyet talep ederken, Billy annesinin bu değerli anları kendisiyle paylaşmasına izin veren tek çocuktur. Her birinin tadını çıkardım.

Telefon çaldığında nihayet tepesine yayılan ve giderek artan saç tutamlarını şampuanlıyordum. Ben de bekliyordum.

Arkadaşım Sharon bir gün önce düğününün nasıl geçtiğini anlatmak için beni aradı. Benden üç nedimesinin elbisesini dikmemi istediğinde çok onurlanmıştım, çünkü bu şimdiye kadar üstlendiğim en büyük projeydi. Bizi resepsiyona davet etmişti ama Simon ve ben, her zamanki bakıcımız suççuğu geçirip çocuklara bakamayınca son dakikada reddetmek zorunda kalmıştık.

Sharon, yeni kocasıyla Tenerife'deki balayına gitmeden önce bu gece beni aramak için zaman bulacağına söz vermişti.

"Simon! Telefon kapandığında avazım çıktığı kadar bağırdım. "Billy'ye göz kulak ol, lütfen.

Başka bir odadan gelen boğuk cevabını duyduğumda, sahanlıktan yatak odamıza koştum ve ahizeyi kaldırdım. Her şey saat gibi işlemişti ama daha da önemlisi, elbiselerim dikiş yerlerinden sökülmemişti. Bir an için yatak odasının dışından gelen bir gümbürtü dikkatimi dağıttı ama tecrübelerime göre beklenmedik bir gürültünün ardından bir çocuk feryadı gelmiyorsa her şeyin yolunda olma ihtimali yüksekti.

Sharon telefonu kapatmadan önce birkaç dakika daha sohbet etti ve bana büyük günüyle ilgili bilgi verdi. Kendimle gurur duyuyordum ve Simon'a söylemek için banyoya dönerken gülümsemekten kendimi alamadım.

Kapıya ulaştığımda, "Sharon herkesin onları çok sevdiğini söyledi," diye başladım. 'Yapamamamız çok yazık...'

Sadece o orada değildi. Ama Billy banyoda yatıyordu, yüzü suyun en fazla iki santim altındaydı.

İnce bebek saçları amaçsızca yüzüyordu, vücudu ona verdiğim hayattan tamamen yoksundu. Teknesi ona yakındı, baloncuklara demirlemişti ve hâlâ gülümsüyordu.

Olanların dehşetini tam olarak kavrayana kadar donakaldım ve sonra Simon için çığlık atarak kapıdan bebeğime doğru birkaç metre koştum. Kollarımı suyun içine attım ve onu yakaladım, belinden tutup kaldırdım ve vücudunu kabarık banyo paspasının üzerine yerleştirdim.

Çocuklar bir anda ortaya çıktılar ve şaşkınlıkla kapı aralığından baktılar. Robbie 'Baba' diye bağırdı ve ağır ayaklarının bize doğru çarptığını duydum.

Billy'yi tekrar kucağıma alıp önümde tutarken 'Tanrım, Tanrım, Tanrım,' diye tekrarladım. Boynu öne doğru düşmüştü.

Simon beni itti ve kontrolü ele aldı. Onu yere yatırdı, başını arkaya doğru eğdi, düğmeli burnunu sıktı ve ona hayat öpücüğü verdi. Yanında diz çöktüm, çaresizdim, kollarım gözlerim kadar ıslaktı, babası kalbini yeniden atmaya teşvik etmek için göğsüne sertçe bastırırken hıçkırarak ağlıyordum. Simon'ın baskısı altında bir kaburganın çatırdadığını duydum ve sanki kendi kaburgamış gibi hissettim.

Simon 'Ambulans çağırın' diye tekrarlayıp duruyordu ama ben umut ve umutsuzluk arasında sıkışıp kalmıştım. James onun yalvarışlarını duymuş ve koşmuş olmalıydı. Simon'ın oğlumuzun ağzına sertçe üflediği ılık nefesini dinledim; avuçlarının ıslak vücudunda kaydığını gördüm; ikinci bir kaburganın çatladığını ve her itişte omurgasının mindere sürtündüğünü duydum.

Billy'nin hâlâ sıcak olan elini tutmak için uzandım ve Tanrı'ya ona parmaklarını oynatacak ve benimkine dolayacak gücü vermesi için yalvardım. Ama Billy'nin ona ihtiyacı varken Tanrı oğlumu ihmal etmişti, tıpkı benim yaptığım gibi. James dönüp onları odasına götürdüğünde Robbie ve Emily arkamızda ağlıyorlardı.

Sağlık görevlileri gelip duruma müdahale etmeye çalıştığında bile Simon pes etmedi. Onu bir tarafa çekmek zorunda kaldılar ama onun daha önce denemediği hiçbir şey yapamadılar.

Sonunda bize empatiyle baktılar ve özür dileyerek başlarını salladılar.

Umutsuzluk bedenimi yere sürükledi ve kalbimin ağırlığını hafifletmek için göğsümü tırmaladım. Bu kadar çok şey kaybettikten sonra bir şeylere tutunmak için çaresizce mindere uzandım. Kendimi bebeğime yaklaştırmaya çalıştım ama bedenim yere yapışmıştı. Ben öyle bir çığlık attım ki gözlerim ve boğazım yandı.

"Benim hatam, özür dilerim," diye feryat ettim. "Benim hatam..."

Saçlarımı okşarken 'Hayır, kendini suçlama' diye cevap verdi. Ama ikimiz de öyle olduğunu biliyorduk.

"Burada onunla olduğunu sanıyordum," diye ağladım. "Senin için bağırdım. "Aşağıdaydım.

Sağlık görevlilerine Billy'yi bizden almamaları için yalvardım ama Simon sessizce onu bırakma zamanının geldiğini söyledi. Vücudunu şefkatle kuruladım ve onu aşağıya taşımadan önce Mr Men pijamalarını giydirdim. Evimizden son kez ayrılışını izlemeye kendimi alamadım.

Onun yerine, yanağımı soğuk muşambaya bastırarak, oyuncak kayığına tutunarak ve bebeğimi ölüme terk etmeden önce beni zamanda bir saat geriye götürmesini dileyerek uzandım.

7 Şubat

Yatak odam işkence görmüş bir sığınaktı. Kapıyı ve pencereleri mühürlemek ve onu küçük oğlumun yerin derinliklerinde yattığı gibi bir tabuta dönüştürmek istedim.

Simon'ın yardımı olmadan ayağa kalkabilmem için günler geçmesi gerekti. Bunu tek başıma her denediğimde, yer altımda sallanıyor ve başım dönmüş ve yenilmiş bir şekilde yatağıma geri dönüyordum. Telefon o kadar sık çalıyordu ki beni rahatsız etmesin diye prizden çıkarmıştı.

Yiyecek paketleri ve destek teklifleriyle uğrayan ya da çocukları arkadaşlarıyla oynamaları için mozolemizden çıkaran arkadaşların boğuk seslerini duyuyordum. Evden dışarı çıktıklarında mutlu oluyordum çünkü bu, benimle olduklarından daha güvende oldukları anlamına geliyordu.

Ama sessizce yatak odamın kapısını açmalarına, yorganın altına girmelerine ve sıcak bedenlerini benimkine sarmalarına engel olamazdım. Ne yaptığımı fark edene kadar kollarımı onlara doluyor ve sıkıca sarılıyordum, sonra sevgilerini reddediyor ve onları gönderiyordum. Annelerinin neden onlarla birlikte olmak istemediğini anlayamayacak kadar küçüklerdi. Bu onların iyiliği içindi: Onları hak etmiyordum.

Simon hem anne hem de baba oldu ve onlara çok üzgün olmama rağmen onları hala sevdiğimi ve hazır olduğumda odamdan çıkacağımı söyledi. Ama o zamana kadar sabırlı olmak zorundaydılar.

Billy'nin cenazesi boyunca Simon beni hiç bırakmadı, rimelim ceketinin yakalarında erirken başımı omzuna yasladı. Eve döndüğümüzde de hiç şikâyet etmeden haftalarca yatağımızda kalmama izin vermişti.

Uyandığımda her zaman uyumaya çalıştığımdan daha kötü hissedirdim. Çünkü bilincimin açıldığı ilk birkaç saniye boyunca neler olduğunu unutturdum. Sonra her şey aklıma gelir ve yas tutma süreci sıfırdan başlardı.

Başka bir şeye odaklanmaya çalıştığımda, Billy'nin cesedini bulduğum anı hatırlardım ve bu diğer tüm düşüncelerimi ele geçirirdi. Bazı geceler onun ağladığını duyduğuma inanıyordum ve annelik içgüdüleriyle halüsinasyon gördüğümü fark etmeden önce yataktan fırlayıp kapının yanında oluyordum.

Bedenim ve zihnim ayrı ayrı çalışıyordu. Aklım onu kaybettiğimi biliyordu ama göğüslerim süt üretmeye devam ederek beni daha da cezalandırıyordu.

Billy'nin bebekliğini özledim ve uyurken başını omzuma yaslamasını özledim. Kirpiklerine takılan uykuyu silmeyi özledim. Dougie'nin bana yaptıklarından sonra kendimi yeniden bir kadın gibi hissetmemi sağlamasını özledim.

Simon her ne kadar bunun sadece korkunç bir kaza olduğuna dair beni rahatlatmaya çalışsa da, kalbinin derinliklerinde benden nefret ediyor olmalıydı. Nasıl nefret etmesin ki? Ben ediyordum.

12 Nisan

Simon'ın desteğı hiç bitmedi ama hiçbir güvence yeterli olmadı. Hatta kendimden duyduğum nefretin acısını ondan çıkardım ve banyoda olmasını beklediğim yerde olmadığı için onu suçladım.

Ama hissettiğı öfkeyi asla benden çıkarmadı. Kederiyle kendi metanetli yöntemiyle başa çıktı. Kükremeye ya da ağlamaya ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı. O mükemmel bir kocaydı.

Billy'nin her zaman pembe gül koktuğunu söylerdim. Bu yüzden Simon mutfak penceresinin altında bir toprak parçası kazdı ve oraya altı gül fidanı dikti. Burası daha sonra büyüdüğümde

Bulaşıkları yıkarken sadece yanında oturarak ya da açık pencereden nefes alarak huzur buldum. İyileşmemin başlaması için tam da ihtiyacım olan şeydi.

22 Ekim

Tamamen, bomboş olduğumda, akacak gözyaşım kalmadığında ve kendimden nefret edecek hiçbir şeyim kalmadığında, gidebileceğim tek bir yön kalmıştı.

Böylece yavaş yavaş gözlerimi açtım ve aylardır beni çevreleyen ama benim uzak durduğum sevgiyle yavaş yavaş dolmama izin verdim.

Ailemden gelen sevgi; arkadaşlarımdan gelen sevgi; ama en çok da kocamdan gelen sevgi.

SIMON

Northampton, yirmi altı yıl önce 3

Ocak

Robbie ve James'in arkasındaki arşitravin altında durakladım, on dört ay içinde ikinci kez küçük bir bedene hayat vermeye çalışırken vücudunu garip açılara zorlayan acıyla perçinlendim.

Billy yerde ıslak ve hareketsiz yatıyordu; gözleri ısıltısını koruyordu ama bedeni cansızdı. Sık sık kendimi onlara bakarken yakalıyor ve bana baktıklarında ne gördüklerini merak ediyordum.

Birkaç dakika içinde ikinci kez banyoya girmiştım.

Ona göz kulak olmam için beni çağırdığında, Emily'nin yatak odasında banyodan sonra saçlarını kurutmaya yardım ediyordum. Banyoya doğru ilerlerken yatak odamızın kapısının arkasından Catherine'in boğuk konuşmasını duydum. Billy beni gördüğünde gülen yüzlü botuyla oynuyordu ve sakızlı bir gülümseme sundu. Ona hiçbir şey vermedim.

Tekneyi kolaylıkla ulaşamayacağı kadar uzağa fırlatmasını izledim ve bana baktı, onu geri götürmemi bekliyordu. Hareket etmedim. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, hâlâ hamurumsu bir deri parçası olan kolları kayığı yaklaştırmak için uzandı. Yine başaramayınca ayağa kalktı, destek için elleriyle banyonun kenarlarını tuttu. Sonra ayaklarını sürüye sürüye ilerlerken ayağı kaydı, düşerken döndü ve başının yan tarafını önce musluğa, sonra da sert porselene çarptı. Ben izlerken, vücudu yüzüstü suyun içinde durdu.

Uzun, hareketsiz bir andan sonra, canlanarak, sırtını kamburlaştırarak ve kendini sudan kurtarmaya çalışarak beni korkuttu, ancak çığlık atmak için ağzını açtığında, su ve kabarcıklarla doldu. Kendini yukarı çekmeye çalışırken kollarını çırptı ama kendini yukarı itecek ne gücü ne de koordinasyonu vardı.

Ve sonra kaçınılmaz olanı bekledim.

Neredeyse iki yıllık sis perdesi aralanmaya başladığında hareketsiz kaldım.

Ne yapmam gerektiğini, birazcık insanlığı olan herkesin ne yapacağını biliyordum. Ama artık o kişi değildim. Catherine şefkatimi tüketmiş ve onun yerine soğuk, soğuk bir adam bırakmıştı. Billy de ben de onun kurbanıydık.

Verdiğim tepki Billy'nin iğrenç kromozomlarının suçuydu. Ve artık evimde onunla birlikte yaşayamazdım, sevdiklerime benziyormuş gibi davranamazdım. Bu yüzden onun yavaşça ve sessizce boğulmasını izledim; çaresiz olan, çaresiz olanı sadece birimizin kazanabileceği bir kavgada bocalamaya bırakıyordu.

Son hava kabarcığı da ciğerlerini terk edip banyo suyu içeri sızarken, geldiğim gibi sessizce odadan çıktım.

18 Ocak

Billy'nin ölümünü takip eden haftalarda, Catherine'le birlikte yatak odamızda yarattığı karanlık kozada uzanır, uyuyana kadar onun acısını dinlerdim. Sonra onu mahveden anları kafamda tekrar canlandırırdım.

"Tanrım," diye tekrarlardı adımı haykırdıktan sonra. "Oh Tanrım, oh Tanrım.

Koridor boyunca koştum ve Robbie, James ve Emily'nin arkasında durdum, çünkü eylemsizliğimin sonuçları netleşmişti. Paniğe kapılmıştım ve olmasına izin verdiğim şeyi geri almam gerekiyordu. Çocukları yolumdan ittim ve kalp masajına başladım, o beş dakikanın çılgınlığını geri almaya ve hasarımı onarmaya çalıştım.

Burnunu sıkıca tutup, elinden kayıp gitmesine izin verdiğim hayatını ona geri vermek için çabalarken Billy'nin ağzının tadı bulaşık deterjanı gibiydi. Çaresizlik içinde çırpınırken ilk kaburgası kırılınca adrenalin ve korkudan midem bulandı.

Yanıldın, iç sesimin bana söylediğini duydum. *Ona kendi çocuğunmuş gibi davranabilirsin. İkinci bir kaburga kemiği kırıldı. Küçük adımlar atmanız gerekecek ama onunla daha fazla zaman geçirebilir; ona daha büyük ve daha iyi bir tekne alabilir; diğerlerine yaptığınız gibi ona bisiklet sürmeyi öğretebilir; futbol takımına galibiyet golünü atarken kenardan onu izleyebilirsiniz. Evet, size ikinci bir şans verilseydi bunların hepsini yapabildiniz. Ama olmayacak.*

Onun ölümünü izlediğim süre içinde, baba ve oğul olarak birlikte geçireceğimiz on altı yılın planını yapmıştım. Benim oğlum. Biyolojik olarak değil ama yine de oğlum.

Ambulans görevlileri bir anda ortaya çıktığında bile başarısızlığı kabul etmeyi reddettim. Ama içten içe artık çok geç olduğunu biliyordum. Billy ölmüştü ve ben bunun olmasına izin vermiştim.

Catherine yerde yatmış hıçkırarak hıçkırarak ağlarken saçlarını okşadım, bebeği de yanındaydı. Dünyası paramparça olmuş, enkaz ve harabeye dönmüştü. Bana verdiği acı, benim ona yaptığımın yanında hiçbir şeydi.

20 Mart

Catherine haftalar boyunca kendini suçlamaktan başka bir şey yapmadı, benim kararım onu dayanılmaz bir arafa mahkum etti. Ve sevdiği adamın oğlunun ölümünden sorumlu olduğunu ortaya çıkaramamam hepimizin hayatına gölge düşürdü.

Uykuyu gerçekliğe tercih ettiği her seferinde, koşu ayakkabılarımı giyer ve bacaklarım altımda katlanana kadar olabildiğince hızlı koşardım. Betonun her sarsıntısını dizlerimde ve omurgamda hissedebilmek için kasıtlı olarak sert yüzeyleri seçerdim, çünkü fiziksel acı zihinsel acıyı hafifletirdi.

Kendime her zarar verdiğimde, bunun onunkinin bir kısmını alıp götürmesini umuyordum, ama bunun olması için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

12 Mayıs

Dışarıdan bakıldığında mükemmel bir koca portresiydim. Ama içimde bir kargaşa vardı. Aile motorunu çalışır halde tutmak için kendimi zorladım. Gülümseme taklidi yapma ve endişeli kişileri biraz zaman verildiğinde her şeyin yoluna gireceğine ikna etme konusunda uzmanlaşmışım.

Catherine baş edemeyecek kadar boşken kendimi çocukların tüm ihtiyaçlarından sorumlu tuttum. Arkadaşlarımız nasıl olduğumuzu görmek için kapımıza geldiklerinde gördükleri yüz bendim.

Alışveriş, ev işleri ve bahçe işleri gibi günlük işlerin sorumluluğunu üstlenmek için işten izin aldım. Tüm yemeklerimizi pişirdim, çocukların okul üniformalarının temiz olduğundan emin oldum ve anneleri yalnız kalmak istediğinde onları oyaladım.

Kulübenin yakınındaki dereye balık tutuyormuş gibi yaparak birlikte saatler geçirirdik. Bazen suya bakar, Dougie'nin kanının bir girdaba kapıldığını ve çözünemediğini gördüğüme ikna olurdum. Tarlalarda uzun yürüyüşler yapar, salyangoz arardık.

ya da bahçede masa oyunları oynayarak vakit geçirdim. Onlara yakın olmam gereken bir zamanda, hiç bu kadar uzak olmamıştım.

Aynı anda pek çok topla hokkabazlık yapıyordum ve onları düşürmenin sonuçlarının ne olacağını sadece ben biliyordum. Yaptıklarımın sonuçlarını her gün karımda görüyordum. Ve bu, hissettiğim şeyin sadece Billy'nin ölümü için duyduğum pişmanlık değil, evliliğimizin ölümüne karşı duyduğum pişmanlık olduğunu anlamama yardımcı oldu. Fırsat bana daha önce hiç düşünmediğim bir intikam şansı sunmuştu. Ancak görevim tamamlandığında hiçbir şey hissetmedim. Beni umduğum gibi iyileştirmemişti; onunla ya da onsuz kırılmıştık.

Onu hayata döndürmeye çalıştığımda zayıf düşmüştüm. Ciğerlerini bir yabancıнын havasıyla doldurmak bana uzun vadede yardımcı olmazdı. Ellerimde onun kanı olsa bile, Catherine'in ilişkisini öğrendiğim zamanki gibi bir çığlık hissediyordum. Tek yaptığım dört kişiyi kendim kadar değersiz hissetmeye zorlamaktı. Ve mutsuzluğum arkadaş sevmiyordu.

Tepkime neden olan şeyin onun ikiyüzlülüğü olduğunu kendime sık sık hatırlatmak zorunda kalıyordum. Bunu başımıza o getirmişti. Evin içinde amaçsızca süzülüşünü, kendini dünyayla ilişkilendiremeyeişini sessizce izledim. Artık Dougie'yle ilişkisini öğrendiğimde neler hissettiğimi biliyordu.

Sır verecek kimsem olmadığından, dış görünüşümü korumam için üzerimde büyük bir baskı vardı. Bu yüzden ormanlık alanda, mavi ipin altında gömülü olan adamın yanında oturmaya başladım. Her şeyin mantıklı olduğu tek yer orasıydı.

Dougie'yle masum olduğumuz zamanlardaki gibi konuşturdum. Beni anlıyordu ve her nerede olursa olsun bana yaptıklarının yanlış olduğunu bildiğine inanıyordum. Bunu kabullenmesinin onun için ne kadar kolay olduğunu ve şimdi topraktan bir halının altında dinlenirken işlerin onun için ne kadar karmaşık olmadığını kıskanmaya başladım.

Ben de bir metrenin altında olsaydım her şey çok daha kolay olurdu.

Dokuz uzun ay boyunca Catherine karanlıkta kaldı. Sonra yavaş yavaş güneş kendini göstermeye başladı ve tepenin dibinden kalkıp yukarı doğru yol aldı.

Oturmuş *The Two Ronnies*'i izliyorduk ki beklenmedik bir şekilde bir skece güldü. Uzun zamandır duymadığımız bir ses olduğu için hepimiz keskin bir şekilde dönüp ona baktık.

"Ne?" diye sordu, ilgimiz karşısında şaşırmıştı.

'Hiçbir şey' diye cevap verdim ve zamanımın geldiğini biliyordum.

O yavaş yavaş iyileşirken, benim parçalanmam da tamamlanmak üzereydi. Karım eve dönüyordu ama bunu yaparken beni geride bırakıyordu. Yaptığını düşündüğü şeyle yaşamayı öğrenmişti. Ama ben onun bana yaptıklarıyla yaşayamazdım.

Noel ve Yeni Yıl geçti ve kış ilkbahara ve ardından yazı karışırken, ormanlık alana yaptığım geziler sıklaştı. İpi yerden alır ve gergin hale gelene kadar iki elimle çekiştirerek etrafından dolanırdım. Sonra en güçlü, en sağlam görünen ağaç dalını aramak için gölgeye bakıyordum. Birkaç kez kendimi öldürmeye hazır olduğumu düşündüm, sonra görevimi tamamlamak için neden doğru gün gibi hissetmediğime dair bir bahane uydurdum. Her seferinde, fazladan bir mil daha gidecek güce sahip olmadığım için kendime lanet ederek eve dönüyordum.

Yarın, kendime söyledim. *Yarın yapabileceğim*.

Ve sonunda yarın geldi.

Northampton, bugün

8.20'de.

Başını şiddetle salladı. Billy hakkında anlattığı korkunç hikâyenin doğru olmadığını konusunda kararlıydı.

'Hayır, Alzheimer kafanı karıştırıyor,' diye başladı belli belirsiz.

"Edward'ı arayayım. Golf kulübünden dönüp sana yardım edebilir.

Sen.'

Bu noktaya kadar, gizli varlığından başkalarını haberdar etmek yapmak istediği son şeydi. Ama şimdi onun itirafının gerçekten kafa karışıklığı olduğunu kanıtlama ihtiyacı onun için çok daha büyük bir öncelik haline gelmişti. Edward onu inceleyebilir, test edebilirdi. Az önce işlediğini itiraf ettiği iğrençliği reddetmesine izin verebilirdi.

Ama Simon ona sulu bir bakış fırlattı ve yavaşça başını salladı. Midesi birçok takladan ilkinde başladı.

"Ben oradaydım, hatırlamıyor musun?" diye devam etti, onu nazikçe ikna ederek. 'Billy'yi ben yalnız bıraktım, sen değil. Onu bulan ve yardım için bağırın bendim. Senin hatan değildi, benim hatamdı, değil mi? Hatırladın mı?

Ona o güne kadar gördüğü en zayıf, en özür dileyen bakışı attı ama yine de ona inanmadı. İnanmak istemiyordu, çünkü zamanla Billy'nin ölümündeki önemli rolünü kabullenmeyi öğrenmişti. Bu bir kazaydı.

Kasıtlı olması ... kocasının - çocuğun babasının - onun ölmesine izin vermesi ... bu onun ihmalinden çok daha kötüydü. Bu kötülüktü. Ve o bu kötü adamı sevmişti. Kafasının karışık olduğunu kabul etmesi için onu ikna etmek amacıyla son bir çabayla sesini yükseltti.

"Çok kötü şeyler yaptığını kabul ediyorum," diye devam etti, "ama o zamanlar taptığım adam bunun olmasına asla izin vermezdi. Benim hatam olmadığını bile bile bana sarılıp gözyaşlarımı silemez ve ailemizi bir arada tutamazdın. Bu yüzden şimdi bana kafanın karışık olduğunu ve Billy'nin ölmesine izin vermediğini söylemen için sana yalvarıyorum.

O yapamadım var cevap verdi Hatta Eğer o aranıyor için. Suçluluk duygusu o kadar sıkıydı ki nefes almasına bile izin vermiyordu. Hareket edemiyordu ama vücudunun kasıldığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Tüm bunların ne anlama geldiğini değerlendirirken koltuğuna gömüldü. Billy'nin ölümünü hiçbir zaman atlatamamıştı, çünkü hiçbir ebeveyn böylesine hassas ve masum bir şeyin kollarından ansızın koparılıp alınmasını atlatamazdı. Ama yavaş yavaş, banyodaki cansız bedeninin görüntüsü, onu düşündüğünde aklına gelen ilk şey değildi. Fotoğraflardaki sıcak, dişsiz gülümsemesiydi

onun ilk ve ikinci Noellerinde çekmişti. O zamandan beri yüzlerce kez incelemişti.

Ve her yıl onun doğum gününde kendini herkesten uzakta yatak odasına kilitle, gardırobundaki ezilmiş kadife kutudan onun minik mavi saten patiklerini çıkarır ve çocukken annesinin kıyafetlerine yaptığı gibi parmaklarının arasında hafifçe ovuştururdu. Onları burnuna götürür ve uzun zamandır solmuş bir koku alma umuduyla derin derin içine çekerdi.

Ancak şimdi Billy'nin onun dikkatsiz ebeveynliği yüzünden değil, kendi babasının delicesine yanlış yönlendirilmiş kini yüzünden öldüğünü öğrenmişti. Babasını Azrail gibi Billy'nin başında dikilmiş, önünde boğulmakta olan panik halindeki bebeğin büyüüne kapılmış bir halde hayal etti.

Bu onu öfkelenlendirdi. Onu öldürmek istedi.

Önünde tırmanan öfkeden habersizdi. Sapkınlıklarını başkalarını suçlayarak meşrulaştırmaya alışmıştı. Ama şimdi suçlayacak kimse kalmamıştı. Kenneth tek oğluna bir canavar olduğunu söylerken haklıydı.

Simon ile Catherine Nicholson arasında yirmi beş yıl sonra gerçekleşen ilk fiziksel temas, Catherine Nicholson'ın sandalyesinden o yaştaki bir kadın için dehşet verici bir hızla atlamasının ardından gerçekleşti.

"Seni piç!" diye bağırdı, yumrukları kafasına defalarca inerken. Kendini onun darbelerinden korumak için kollarını kaldıracak vakti yoktu. İlk başta onu itmek için mücadele etti, ama başardığında, eskisinden daha vahşi bir şekilde geri geldi.

Adam kadının kollarını tuttu, kadın da adamın kasıklarına diz çöktü. Adam dayanılmaz bir acı içinde iki büklüm olurken, tokat ve çiziklerin saldırısı başladı. Kadın tırnaklarının altında adamın yanaklarından et parçaları yakaladı. Sonunda, kollarını tutup arkasından bükecek gücü toplayabildi. Kadın acı içinde çığlık attı.

"Kitty, Kitty, lütfen," diye yalvardı, nefesini tutmaya ve onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdı ve kendini onun elinden kurtarmak için kıvrandı ama nafile.

'Billy'ye yaptıklarım ve sana güvenmediğim için özür dilerim. Bunu bilmek zorundasın.'

'Sakin onun adını kullanmaya cüret etme! Onun adını kullanmaya uygun değilsin!'

'Biliyorum, biliyorum ama hastalığım bunu imkânsız kılmadan önce sana gerçeği söylemeliydim.

Minnettar mı olmalıyım? Onu öldüren sen olduğun halde, bunun benim hatam olduğuna inanarak hayatımı geçirmeme nasıl izin verirsin? Kendi babasını!'

Dirseğini adamın karnına saplamaya çalıştı ama kolu adamın tutuşuna karşı kıpırdamadı. En son bir erkek tarafından zorla zapt edildiğinde, sonunda pes etmiş ve kaderini kabullenmişti. Bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

"Lütfen, lütfen beni affet," diye ağladı. 'Özrümü kabul edecek yüreği kendinde bulamadığını bilerek ölmeme izin verme.

Sessizlik çökerken umutsuz umudu odayı doldurdu. Sonunda, kadın öylesine zehirli bir sesle cevap verdi ki, adam onu zar zor tanıdı.

"Asla.

Verdiği tepki adamın enerjisini hemen tüketti ve kollarından biri kurtulana kadar kıvrandı. Arkasında sağa sola savruluyor, ona benzeyen herhangi bir şeye vurmaya çalışıyordu. Bir tırnağı gözbebeğini sıyırdı ve içgüdüsel olarak eli onu kapatmak için uzandı.

Geçici olarak kör olduğu için, başının yan tarafına çarpmadan önce çocuklarının metal bir resim çerçevesini tuttuğunu fark edemedi. Sersemlemiş b i r halde kanepeye düştü, ancak şöminedeki turuncu cam vazo üstündeki duvara çarpıp parçalanmadan hemen önce hareket etti.

"Kitty, lütfen!" diye bağırdı ama Kitty onu dinlemedi. Böylesine kötülük yapabilen bir adam duyulmayı hak etmiyordu.

Adam son bir kez affetmesi için yalvarmak üzere ağzını açtığı anda, kadın şömineden pirinç bir demir çubuk aldı ve başının üzerinde salladı. Adam geri çekildi ama bileğine gelen darbeden kaçınacak kadar hızlı değildi. İkisi de kemiğin çatırdadığını duydu ama adam yere düşerken hiçbir şey hissetmedi.

Sonra, kadın sopayı tekrar kaldırdığında, adam ne ürktü ne de kendini korumaya çalıştı. Bunun yerine, orada yatıyordu, sırlıklam ve titriyordu, kaderini kabullenmişti, o güne kadar gördüğü en zayıf ve acınası adamdı. Son bir hamleyle maşayı taşıyabildiği kadar yükseğe kaldırdı.

Sonra da tüm gücüyle şömineye doğru fırlattı.

'Kolay yolu hak etmiyorsun,' diye tükürdü. 'Tek hatıran öldürdüğün oğlun olana kadar hastalığının seni yavaş yavaş yiyip bitirmesini istiyorum. Şimdi evimden defol!

Yavaşça ayağa kalkarken duvardan destek aldı. Başındaki açık yaradan kan akarken ondan uzaklaşarak kapıya doğru yürüdü. Kanamayı durdurmak için şakağına dokundu ve parmağını şakağından çıkan bir cam parçasına batırdı.

Son bir özür dilemek için ağzını açtı ama kelime dağarcığı kısırdı. Kız ona tehditkâr bir ifadeyle baktığında, boş sözlerle söyleyebileceği hiçbir şeyin durumu daha iyi hale getiremeyeceğini biliyordu.

Bu yüzden el yordamıyla kapı kolunu buldu, kapıyı açtı ve ağır ayakları her yöne taşlar savurarak çakıllı patikada tökezledi.

Arkasından kapının çarptığını duymadı ya da onun yere yığıldığını ve daha önce hiç kimsenin ağlamadığı kadar ağladığını görmedi.

EPILOG

Northampton,

bugün saat 20.40

Simon köyün içinden geçerken kendini kilisenin parmaklıklarına dayadı, bedeni de zihni gibi travma geçirmişti.

Bir zamanlar gittiği okulu, ilk birasını içtiği Fox & Hounds'u ya da Roger, Steven ve Dougie'nin gençliklerinin çoğunu oynayarak geçirdikleri köyün yeşil alanını fark etmedi.

Sonunda mezarlığa ulaştığında yeniden nefes alabildi. Titreyen bacaklarının elverdiği ölçüde bir mezardan diğerine koşturarak, pek çok kişinin tanıdığını sandığı o dengesiz ruhu barındıran arsayı aradı. Ama ruhun, o kendilerini terk etmeden çok önce bedenini terk ettiğini asla anlayamamışlardı.

Yaşanmış hayatlar, boşa harcanmış hayatlar ve alınmış hayatlar için döktüğü pişmanlık gözyaşları gözlerini yaşarttı. Ve beklemeye hakkı olmayan ve asla elde edemeyeceği bağışlanma için ağladı.

Catherine onu ne kadar incitmiş olursa olsun gerçeği öğrenmeyi hak etmişti. Yaptıkları için özür dilemesini ve Billy'nin ölmesine neden izin verdiğini anlamasını istemişti. İtalya'dan ayrılmadan önce, kendisinin de eşit derecede suçlu olduğunu öğrendiğinde, o zaman anlayacağına kendini ikna etmişti. Sonra evine, çocukları Sofia ve Luca'nın yanına dönecek ve Luciana'yı bir kez daha kollarına alacağı günü bekleyecekti.

Ama Şimdi ne kadar aptal bir ihtiya r olduğunu biliyordu. Çünkü ayrı kaldıkları onca zaman boyunca yanlış anlamış olabileceğini hiç dőnmemiőt. Ve sonunda, gerçek onu da en az onun kadar yaralamıőt.

Sonunda aradığı kömür grisi granit mezar taőını buldu. Mezar taőının üzerindeki kumlanmıő yazılar, annesinin mezar taőında yazılanlar kadar kısaydı.

Simon Nicholson - sevgi dolu baba, gitti ama asla uzaklaőmadı.

Belirsiz bir vgyd ve yoruma açıktı ama bunu sadece o ve Catherine biliyordu. Bir de Shirley, Catherine'in onu sırdaőı olarak kabul etmesi sayesinde. Hatırı sayılır kusurları ne olursa olsun, üvey annesi boőboĐazlık etmek için boőboĐazlık eden biri değildi.

AĞrıyan uzuvlarını yere doğru uzattı ve diz çöktü.  yüz yıllık kilise avlusunda çok az gm yeri kaldığından, kendisinin olması gereken yerin altında başka bir cesedin yatıp yatmadığını merak etti. Öyle olsaydı yerinde olurdu, diye düşündü, çünkü nerede dolaőırsa dolaősin, bir ceset asla o kadar uzakta olmazdı.

Ceketinin cebinden Luciana'nın ellinci doğum günü için ona verdiği gümüş matarayı çıkardı. İlaçlarının acılığını gidermek için sık sık Jim Beam ile dolduruyordu. Ayrıca kafa karıőıklıĐının kendisini sımsıkı yumulmuş bir yumruk gibi hissettirdiği günlerde rahatlamasına da yardımcı oluyordu.

Her iki hap paketini de çıkardı. İlerleyen Alzheimer'ının hızını yavaşlatmak için tasarlanmış olanların artık yeterince güçlü olmadığını biliyordu ve antidepresanlara neredeyse hiç dokunmamıőt. Ama bu ilaçların onu bu ıstıraptan kurtarmaya yeteceğini umuyordu. İlaçları teker teker blister ambalajlarından çıkarıp önce kanlı avucuna, sonra da ağzına attı. Her dört ya da beş taneden sonra kalça őiőesinden bir yudum aldı ve sertçe yutkundu.

Sonra hareketsizce oturdu, boğazından aşağı kayan ve boş midesine yerleően tabletlerin hissi dışında her şeye karşı uyuoőmuőt.

Bu dünyada hiç kimse onu Luciana gibi anlamamıőt ve eğer Tanrı ona sadece bir merhamet gösterse, yakında

onunla birlikte olmak. Ama Rab hakkında söyledikleri ve hak etmeyenlere yaptığı eziyetler düşünöldüğünde bunun çok şey istemek olduğunu biliyordu.

Sonunda çektiğı acılara Tanrı, Doreen, Kenneth, Billy, Dougie ya da Catherine'in değil, kendisinin neden olduğunu kabul etti. Kendilerinden beklediğı mükemmelliğı yakalayamadıkları için herkesi suçlamakta çok aceleci davranmıştı, oysa içlerinde en az mükemmel olan kendisiydi. Kendi sefaletinin mimarı olmuştu.

Ölümünü ve bunun sevdikleri için yaratacağı zorlukları düşünmeye başladı. Luca ve Sofia hayatlarının geri kalanında maddi olarak güvende olacaklardı. Ama onun öldüğünü öğrendiklerinde, yalnızca Kitty'nin yanıtlayabileceğı sorularla karşılaşacakları kesindi. Sonunda onun izini bulduklarında, şaşkınlıklarına ve kederlerine şefkatle karşılık verebileceğini umuyordu.

Diğer çocuklarına gelince, onun dönüşünü bir sır olarak saklamak onun için çok zor bir görev olacaktı. Evinden bir milden daha az bir mesafede bulunan cesedini gizlemek imkânsızdı. Hayatları boyunca kendilerine yalan söylediğı için annelerinden nefret etmeyeceklerini umuyordu.

Saklanabileceğı hiçbir yer kalmadığının bilinciyle, yıllar önce eline fırsat geçtiğinde kendini ormandaki ağaca asmış olmayı diledi.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi sadece seçenekleri azaldığında ortaya çıkan ses. 'İşte burası. Tam burada, hemen şimdi.

"Var," dedi yüksek sesle. Bu herkese yardımcı olacak bir çözümdü. Kendini kimsenin onu bulmayı düşünmeyeceğı bir yere, aşağıdaki hazır mezara gömebilirdi. Bir kez ortadan kaybolabildiyse, bunu tekrar yapabilirdi.

Böylece ağrıyan başını kaldırdı ve kazmaya başladı.

Keskin turkuaz çakıl taşlarını tırmalayarak ilerlerken, çatlamış parmak uçlarından ve şakağından damlayan kanın altındaki toprağı şurup haline getirdiğini fark etmedi. Kırık bileğinin uyuşukluğunu görmezden gelmeye çalıştı ve bu kazmayı daha da zorlaştırdı.

Sadece biraz daha derine kazması gerektiğini, sonra da toprağı tekrar üzerine yığacağını ve kimsenin bundan haberdar olmayacağını düşündü.

"Odaklan, odaklan, odaklan," diye tekrarladı, yenilgiyi kabul etmek için can atan yaşlanan vücuduna yenilmemeye kararlıydı. Ama kolları ağrıyor ve dizleri zayıflıyordu.

Kendini dengeleyene kadar öne doğru devrilmeye başladı ve sonra kırık toprağı kaldırıp bir tarafa itmek için son bir çılgınca girişimde bulundu. Ama faydası olmadı: artık ağırlığını taşıyacak gücü yoktu.

Bir dakika dinleneyim, sonra devam ederim, diye düşündü ve kalan tüm gücüyle kendini sırtüstü itip çimenlerin üzerine uzandı. Yanık turuncu gökyüzünün yavaş yavaş kararan alacakaranlığa dönüşmesini dikkatle izledi.

Ve son bir endişeli iç çekişle gözlerini kapadı ve tüm yaptıkları için özür dilediğinde Tanrı'nın onu dinleyip dinlemeyeceğini merak etti.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikayenin ilk versiyonlarını okuyan ve daha sonra soru yağmuruna maruz kalan dostlarıma en içten şükranlarımı sunuyorum.

Tanıdığım en büyük okur olan ve kitap sevgime ilham veren annem Pamela Marrs'a teşekkürler. Facebook'taki THE Book Club'dan Tracy Fenton'a bu hikâyeyi keşfettiği ve kendi başına bir hayat kazanmasına yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Alfabetik sırayla, ilk okuyucularım Katie Begley, Lorna Fitch, Fiona Goodman, Jenny Goodman, Stuart Goodman, Sam Kelly, Kath Middleton, Jules Osmany, Sheila Stevens ve Carole Watson'a teşekkür ederim. Ayrıca sürekli teşviklerinden dolayı John Russell'a ve bu kitap için parktaki yürüyüşlerini feda eden dört ayaklı dostum Oscar'a teşekkür ederim.

Bu hikâyeyi milyonlarca kitap arasından bulup çıkaran ve kariyerimde yepyeni bir sayfa açan Jane Snelgrove'a da minnettarım. Editörüm David Downing'e de kartal gözü, mükemmel önerileri ve dil ısıрма konusundaki tavsiyeleri için teşekkür ederim.

Son olarak, bu romana ilham veren kadına teşekkür ederim. Adını, nereli olduğunu ya da bu hikâyenin senden ve karşılaştığın mücadelelerden esinlendiğini bilip bilmediğini bilmiyorum. Hikâyeyi okuduğum için her zaman minnettar olacağım ve seni asla unutmayacağım.

HAKKINDA YAZAR

Fotoğraf© 2016 Jocelyn Woo/Every Studios, New York

John Marrs, Londra ve Northampton'da yaşayan serbest bir gazetecidir. Son yirmi yılını çok sayıda ulusal gazete ve dergi için televizyon, film ve müzik dünyasından ünlülerle röportajlar yaparak geçirmiştir. *Sen Kaybolduğunda* onun     nc  romanıdır. Kendisini Twitter'da [@johnmarrs1](https://twitter.com/johnmarrs1), Instagram'da [@johnmarrs.author](https://www.instagram.com/johnmarrs.author) ve Facebook'ta www.facebook.com/johnmarrsauthor adreslerinden takip edebilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

